

Ê! Nhỏ Tóc Bím

Contents

Ê! Nhỏ Tóc Bím	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21	69
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	80
25. Chương 25	84
26. Chương 26	86
27. Chương 27	89
28. Chương 28	93
29. Chương 29	97
30. Chương 30	100
31. Chương 31	103
32. Chương 32	107
33. Chương 33	111
34. Chương 34	114
35. Chương 35	118
36. Chương 36	123
37. Chương 37	127
38. Chương 38	130
39. Chương 39	134
40. Chương 40	138
41. Chương 41	141

42. Chương 42	145
43. Chương 43	147
44. Chương 44	151
45. Chương 45	156

Ê! Nhỏ Tóc Bím

Giới thiệu

Trần Gia Linh (16 tuổi)- nó : thông minh,hơi nhút nhát nhưng thích nghi rất nhanh ,hoàn cảnh gia c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-nho-toc-bim>

1. Chương 1

[Tuổi thơ mỗi người đều là mỗi câu chuyện thú vị...]

~Ngày... tháng...

Hôm nay là ngày đầu tiên nó bước vào ngôi trường cấp III, đây là một ngôi trường mà không phải ai cũng có thể vào bởi để đc nhận vào thì ngoài việc đương nhiên là phải đáp ứng đc điểm chuẩn tuyển sinh cao ngất luôn bắt đầu bằng con số 4 thì tổng kết học lực năm lớp 9 còn phải đạt ít nhất 9.0 thì mới có cửa để vào trường này.

Lòng nó đang rộn ràng hạnh phúc ngắm nhìn khoảng sân trường vô cùng rộng lớn kia thì

****Tin Tin****

Tiếng còi chiếc xe ô tô chói tai phát ra từ đằng sau làm nó giật thót đang tính chửi rửa thì nó nhận ra nó đang chắn giữa cổng vào, vậy là nó ngoan ngoãn nép sang một bên.

Chiếc xe ô tô thuộc dạng xế khủng từ từ tiến vào sân trường rồi đỗ xích ngay trước văn phòng trường. Một người đàn ông to ạc Vest đen nhanh chóng đi ra rồi mở cửa xe ột ai đó.

Từ trong chiếc xe sáng bóng đó, một cậu con trai có gương mặt vô cùng thu hút và phải nói là đẹp hơn người bước ra một cách đầy lịch lãm, cậu ta ăn mặc vô cùng tinh tế làm tôn hấn lên dáng người chuẩn và cao đáng nể, khẽ nhếch môi cười khiến bọn con gái đã bu đông xung quanh từ bao giờ la hét ầm ĩ một góc sân trường.

– Thằng hâm đơ đó Nghĩ sao mà mặc đồ đó đi học vậy trời, chẳng phải là học sinh đều phải mặc đồng phục sao?!? – nó đờ người ra tự hỏi.

– Thằng đó là con trai của một tập đoàn giàu có và quyền lực bậc nhất nên việc nó mặc gì đi học đâu ai dám cản – một thằng con trai đã đứng cạnh nó tự bao giờ vừa cười tít mắt vừa “giải đáp thắc mắc” cho nó

rồi nhanh chóng chạy lại phía thằng bị nó gọi là “hâm đơ” kia khoác tay lên vai hẳn coi bộ rất thân thiết làm bọn con gái càng la hét ầm ĩ hơn nữa.

Trần Gia Linh (16t)- nó : thông minh,hơi nhút nhát nhưng thích nghi rất nhanh ,hoàn cảnh gia đình khá giả nếu không nói là khá giàu bởi cả ba và mẹ nó đều là bác sĩ ở 1 bệnh viện quốc tế,nó có một thằng anh trai được mệnh danh là hot boy và đang học lớp 12 cùng trường mà nó mới vào học.

Điều đầu tiên mà nó làm khi vào trường là tìm ngay đến lớp anh hai nó vì sáng nay anh nó đi sớm quá nên quên mang theo hộp cơm trưa.

Đứng trước cửa lớp 12A1 nó ngại ngần thò đầu vào hỏi thăm thì “được” một anh zai vô cùng nhiệt tình hét lên như muốn thông báo cho cả cái trường này biết:

-thằng Huy đâu rồi ra coi có em xinh tươi nào tìm mày này,ối zời còn mag cả cơm hộp tới này-nói rồi chàng ta sỏ ra trước cửa lớp như thằng điên trên cao nguyên sấn lại gần nó

vụt nó chưa kịp hoàn hồn thì nhận ra anh chàng đã nằm xải lai dưới đất rồi nó nhận ra một bím tóc của nó đang bị kéo lại gần nó nhận ra ngay cái kiểu cư xử này nên ngoan ngoãn lại gần chìa ra trước mặt tên con trai cao lớn kia hộp cơm.

Về con tên con trai đó thay đổi thật khiến người khác giật mình, mới ban nãy con vô cùng lạnh lùng gât ngă “chàng điên trên cao nguyên kia” thì bây giờ đã nở trên môi một nụ cười vô cùg ấm áp khiến đám con gái trog phạm vi 5m gần đó đỏ rầm rầm.

– Anh hai,hai quên mang hộp cơm theo này- nó chìa hộp cơm ra mặt hớn hở như chờ được khen

– Ừa thank nhóc con- anh 2 nó xoa xoa đầu nó làm nó cứ chun mũi lại khoái trá như con cún con > ,

-Thì ra là e gái à,thảo nào xinh xắn thế,làm mai e với anh rể- Lúc này cái thằng “điên trên cao nguyên” đó mới lóc góc lại gần hỏi thăm

phốc – thằng nhóc lại lần nữa bị anh nó gạt cho ngă nhòai ra hành lang

Nó bùm miệng cười chào anh nó rồi chạy về lớp mình.

Trần Gia Huy – Anh nó (18t) : luôn đứng nhất toàn khối với lực học đáng nể, tính cách vô cùng lạnh lùng nhưng lại vô cùng ấm áp với nó, ngoại vô cùng lung linh cuốn hút khiến bao nữ sinh đỏ rầm rầm

Nó bước vào lớp, có lẽ là do nó vào hơi trễ nên mọi người đã yên vị từ lúc nào làm nó ngơ ngác tìm quanh.

– Ê Linh!!!! – bạn nó gọi lớn làm nó mừng hóm vội vàng nhào về phía cái bàn gần cuối.

Nguyễn Ái My – bạn thân từ thời cở trường tắm mưa của nó, tính cách khá trầm nhưng nếu gặp nó thì cái miệng sẽ hoạt động hết công suất

(Chuyện là vậy, cả My và nó đều học rất tốt mấy môn Tự nhiên như Toán Lí Hoá Anh Sinh nhưng lại tuyệt nhiên không tài nào nuốt trôi được mấy môn học bài nên phải nói là tụi nó luôn phao hết công suất bằng những tờ photo nhỏ ***cái này nghe wen cười gian***)

“Let it Go...let it go...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên- con My vẫn chứng nào tật nấy, nó luôn quên tắt chuông đt trước khi vào lớp.

– Cái gì? Dì bảo gì cơ? Chuyện... chuyện này khôg vui gì hết, dì... dì đừng có đùa con... – giọng con My run run làm nó phát hoảng, My cúp máy cái rập, mặt biến sắc đờ đẫn.

– Sao? Sao? có chuyện gì?? – Nó cuống quít gặng hỏi con bạn.

– Con Tin (chú cún cưng của My) nó bị ốm mày ơi, còn bị nôn nữa, sáng đến giờ vẫn chưa ăn đc gì.

– Con thiếu sĩ diện con #%*+€¥\$@&)@đ” mày còn làm tao tưởng ai chết nữa chứ- nó găm gừ chữ như tát nước vào mặt con bạn thân để tránh giận quá mà đê nó ra quật một trận.

My đag thê lương nhưng khi thấy biểu hiện đó của nó cũng phải phì cười.

– Thôi không đc rồi tao phải về xem thử – My nhanh như cắt đã thu dọn xog rồi chạy ra cửa làm nó chưa kịp cản thì bóng My đã mất hút.

“Con khốn nạn này mới ngày đầu mà đã bỏ bà theo Zai à nhằm theo cún rồi”-nó gầm gừ trong miệng.

.... nó đâu nhận ra là đâu đó dưới góc lớp có một thằng con trai đã từng làm nó khóc rất nhiều mỉm cười nhìn nó vô cùng ấm áp rồi gục xuống bàn ngủ với gương mặt hạnh phúc như thiên thần, trên môi vẫn còn nụ cười mãn nhãn...

* Reng rengg....*

Cuối cùng cũng hết hai cái tiết giới thiệu dài giằng giặc của cô chủ nhiệm lớp nó, bà chủ nhiệm này còn trẻ nên khá dễ tính nhưng nói nhiều khôn cùng

Nó mệt nhọc định lết cái xác nó xuống căn tin, chợt đầu nó loé lên “sao không rủ anh hai đi chung nhỉ” rồi lại tự sứt nhớ là anh nó đã mang theo hộp cơm trưa, và Thế là nó lại thôi, nhịn đói một bữa chắc không chết bởi cái tính vốn có chút nhút nhát của nó không cho phép nó đi xuống căn tin một mình.

Nó gục đầu trên bàn tìm đến giấc ngủ cho đỡ đói.

Bộp

Nó ngóc dậy thì đã thấy một bịch bánh bông lan thơm ngon nằm trình ình trên bàn nó,tiếp đến nó ngược nhìn thằng con trai vừa quăng thêm cho nó một hộp sữa nữa, mắt nó chớp chớp, Hay tại nó đói quá nên hoa cmn mắt?

Trong lúc nó còn đang đấu tranh tư tưởng thì thằng con trai đó đã nhanh chóng dứt tay vào túi tiến đến cái bàn ngay sau nó ngồi phịch xuống rồi dựa vào bức tường cuối lớp nhìn chằm chằm sau gáy nó làm nó chợt rùng mình.

– Xin lỗi, mình có quen bạn không nhỉ? – nó quay lại sau lưng hỏi thằng con trai đó, Nhưng không để cho thằng con trai đó trả lời nó lập tức phì cười vì nhận ra trên tóc thằng con trai đó kẹp một cái nơ hồng.

– Nhìn gì? – thằng con trai đó mặt đã ửng hồng lên gất với nó.

– À không có gì- nó ráng nhịn cười- à mà sao cậu mua bánh với sữa cho tớ vậy? chúng ta có quen nhau à?

– Không ăn thì trả lại đây – thằng con trai cộc lốc trả lời nó.

vút lòng tự trọng

– Ngu sao trả – nó trả lời hết sức ngắn gọn rồi chụp gọn bịch bánh ăn ngon lành.

Sau lưng nó,thằng con trai đó khẽ vuốt cái kẹp hồng xuống để lộ ra khuôn mặt thoáng buồn và hình như thoáng chút thất vọng.

– Hí hí bánh ngon quá cảm ơn nhá lần sau tớ sẽ bao lại cậu – nó ăn uống no say xog thì hớn hở quay xuống- à mà cậu tên gì?- nó chợt nhớ ra nãy giờ quên hỏi tên cậu bạn.

– Vương Hoài Nam – thằng con trai trả lời gọn lỏn.

– còn tớ là...

– Trần Gia Linh – chưa để nó kịp giới thiệu tên mình thì Nam đã nói chen vào làm nó giật nảy mình.

– sao?... sao cậu biết?- nó nhìn hấn như thể đang nhìn một người ngoài hình tinh vừa đáp xuống trái đất.

– bằng tên cậu trình ình ra đó ai mà chả biết – Nam trả lời ngắn gọn xúc tích làm nó à một tiếng rõ to.

Chợt Nam cúi thật gần về phía mặt nó, lúc này thì mặt nó và Nam chỉ còn cách nhau có vài xen-ti-met làm nó giật nảy người ra xa rồi đưng cái ục vào cạnh bàn.

– á ah ah ah – nó hét lên đầy thảm thiết.

Đáp lại vẻ mặt đầy đau thương của nó là một nụ cười đẹp như hoa của Nam.

– Vẫn như vậy nhỉ – Nam nhìn xa xăm.

– Cái gì mà vẫn như vậy? đáng ghét! cậu thần kinh à? sao tự nhiên lại sáp lại gần. – nó nhăn nhó xoa xoa cái lưng tội nghiệp như sắp gãy đôi của nó.

.....trên bàn của Nam vẫn còn đó chiếc nơ màu hồng nhạt xinh xinh.

2. Chương 2

Ngày đầu tiên ở trường coi như trót lọt và nó lại quen thêm một tên con trai mới-Nam.

Hôm nay anh nó không phải lên trường sớm nữa nên đưa nó đi học, đồng phục trường nó là áo sơ mi và váy nên nó phải ngồi một bên theo cái kiểu thuyền mị nét na chứ không banh cang mà ngồi như lúc trước đc. Do không quen và sợ té nên nó ôm cứng lấy anh nó, ngồi trên xe nó gục mặt vào tấm lưng rộng lớn của anh nó mà ngủ ngon lành bởi nó vẫn chưa quen đc việc phải dậy sớm sau một kì nghỉ hè dài. Đến trường ,anh nó khẽ lay nó dậy, nó uể oải leo xuống không chút sức sống.Xung quanh đó có cả đám con gái nhìn nó với ánh mắt vô cùng “ấm áp”.

Nó chào anh nó rồi uể oải bước lên lớp thì giữa chừng bị chặn lại bởi cả đám con gái.

– Cô bé xinh xắn à, em là em gái anh Huy phải không? em cho chị gửi nhờ hộp socola này cho anh Huy nhé em; cho chị gửi hộp cơm này cho anh Huy nhé em ; cho chị ... pla pla pla... – chưa đầy năm phút trên tay và cả trong cặp nó đã đầy ắp những món quà do các bà chị mám trai kia đưa cho, nó mệt nhọc than thở “tin tức ở cái trường này lan nhanh dữ,coi bộ anh nó cũng nổi tiếng với bọn con gái lắm đây”.

Vâng nó lại phải lết qua lớp anh nó “giao hàng” làm lớp anh nó trở nên ồn ã hơn bao giờ hết bởi có bao giờ anh nó nhận lấy những món quà kia đâu mà toàn quảng cho tụi ham ăn trong lớp, nó hếch mũi thở dài ” khổ thân anh tôi”.

– Nhóc con! Lát anh về trễ nên nhóc tự về đc không? – anh nó hất về nó một câu làm nó tỉnh cả ngủ.

– hả? hả? Về trễ hả? hai có bồ rồi phải không? đâu ?đâu ?chị đâu đâu rồi? Xinh không hai? pla pla pla – nó hất ngược về anh nó một tràng câu hỏi với bộ mặt vô cùng nhắng nhít.

****cốp****

Anh nó cộc nó một cái rồ đau làm nó cứ xoa xoa cái trán tội nghiệp của nó.

– Hai cứ thế, cộc như vậy lỡ bị Ngu thì phải làm sao – nó nhõng nhẽo với bộ mặt yêu không thể tả.

– lát hai phải học nhóm nên về hơi trễ, còn nói nữa là hai cộc cho cái nữa bây giờ – anh nó hăm dọa.

Nó lập tức ôm trán bỏ chạy làm anh nó phụt cười rất tươi khiến đám con gái gần đó lấy điện thoại ra chụp lia lịa với con mắt hình)

Bước vào lớp nó đảo mắt tìm My nhưng không thấy đâu, thấy lo lo nó lấy điện thoại ra gọi thì gặp mẹ My bảo rằng hôm nay nó không đi học, nó chán nản rồi chột ôm lấy đầu khi nhớ ra nó quên mang theo cơm hộp híc nó tự cộc đầu mình.

– đừng có cộc như vậy, coi chừng bị ngốc đó – Nam lên tiếng khi thấy biểu hiện đáng yêu của nó rồi phụt cười.

– ah Nam, lát đi ăn trưa với tui nha, con bạn tui lại nghỉ nữa rồi – nó quay xuống với đôi mắt sáng rực như vừa tìm ra chân lí.

– Vậy tức là khi cái cô bạn gì gì đó đi học lại thì thằng này hết giá trị lợi dụng nhỉ – Nam nhếch môi bỡn nó

– thôi mà, đi với tui đi, nay tui bao coi như trả nợ ông hôm qua – nó nhắng nhít nài nỉ làm Nam không khỏi mềm lòng

– vâng cô nương, cô bao thì tui đi – Nam mỉm cười, một nụ cười ấm áp toả nắng khiến bao đứa con gái trog lớp ngẩn ngơ và tất nhiên chỉ riêng nó là không nhận thấy thế.

Nó và Nam lôi nhau xuống căn tin, hai đứa cứ như đã quen nhau từ lâu lắm rồi, thật vậy, nó cảm thấy có gì đó thân quen lắm nhưng cũng có chút đáng ghét khi nó ở bên Nam...

****cốp****

Nó đang ngẩn ngơ suy nghĩ xem liệu nó có từng quen Nam trước đây không thì bị một cái cốc trời giáng.

-Hâm à!! sao tự nhiên oánh tui – nó trừng mắt dọa đánh Nam, *phục* bỗng nhiên nó cảm thấy rất quen, cứ như nó đã từng bị y như vậy.

– Lo ăn đi cô nương, ngơ ra đó làm gì – Nam cũng trừng mắt lại với nó.

– Ưm... à.... Tui nó cái này nghe có vẻ điên điên nhưng.... không biết tui có từng quen ông không nhỉ? – nó tròn xoe mắt hỏi rất nghiêm túc.

Mặt Nam như dần ra, một nụ cười vui sướng...

* Flash Back (ngược dòng hồi tưởng)

– hức hức.... trả tớ đây, hức hức tớ mách cô bây giờ – một con bé có 2 bím tóc xinh xinh rơm rớm nước mắt cổ chồm lên với với

– “hun” tui đi rồi tui trả – một cậu nhóc mặt nham nhở ra yêu cầu, trên tay cầm một cái nơ nhỏ màu hồng xinh xắn giơ cao lên trời khiến cô bé nhỏ chẳng tài nào với tới.

roẹt

– oa oa oa.... hức hức hức cậu bị điên à.... sao trét mực vào tập tớ á hu hu hu hu

– Ai bảo cậu không chịu thối tớ, bọn con gái ai cũng *iu* tớ cả chỉ có nhỏ xấu xí như cậu là không iu tớ thôi

– cậu nhóc con hất mặt lên giải thích

End Flash back

Kí ức ủa về như làn gió làm mắt nó cay cay.

– Nam...Nam... à không là Bi đó phải không? – nó ngược lên nhìn Nam, khuôn mặt khẩn thiết.

bụp

– Trả cậu – Nam ném cây kẹp hồng về phía nó, theo phản xạ tự nhiên nó nhanh chóng chụp được cây kẹp, thoát cái Nam đã bỏ chạy để nó ngồi thừ ra như con ngốc.

Trên đường về lớp nó cứ thừ ra như người mất hồn, vừa đi vừa nhìn xuống đất với vẻ mặt suy tư không lối thoát.

****ụp****

Hình như nó vừa đụng đầu vào ngực ai đó, *thịch thịch thịch* – nó nghe được tiếng tim ai đó rất rõ rất nhịp nhàng làm nó bối rối nhanh chóng thụt lùi lại thì cảm thấy một bím tóc bị giữ lại.

– Ê nhỏ tóc bím, tính chạy đi đâu – là giọng của một thằng con trai vang lên đầy đe dọa.

Nó ngược lên nhìn ” là hấn” – cái tên nhà giàu đáng ghét sáng hôm qua.

– Xin lỗi, xin lỗi tôi không cố ý – nó nhúu mày rồi rít.

– xin lỗi thôi là xong sao? dám sà vào ngực thằng này mà chỉ xin lỗi là đc sao, cô biết tôi là ai không hả – hấn lên mặt.

Đến mức này thì nó không nhịn được nữa rồi.

cốp – nó cụng đầu vào cằm Hấn rồi hét to

– bộ ngực anh dát vàng chắc, có làm quá không vậy đồ biến thái – nó hét lên rồi mặc cho hấn ôm cái cảm tội nghiệp kia mà bỏ chạy.

– Nè!!!!!!! con tóc bím!!!! đứng lại đó!!!! – hấn hét lên rồi nhanh chóng rượt theo nó.

– có ngu mới đứng lại cho anh bắt – nó chống trả.

Một cuộc rượt bắt diễn ra giữa hai con người, họ cứ vừa chạy vừa chửi rửa làm loạn lên cả một góc sân.

Cả hai đều chạy như ma rượt..

– Nè!!!! con tóc bím!!!! có đứng lại không thì bảo – hấn có vẻ tức khí lắm rồi.

“Chỉ còn một chút nữa một chút nữa thôi, chạy được vào lớp rồi chắc hấn không dám làm gì mình, còn có cô giáo đang ngồi trong ấy mà ” nó rên thào.

Nó đã chạy gần đến cửa lớp.

****Búp*****

Một cái back Hug (ôm từ phía sau)

– để tôi coi cô còn chạy được nữa không – hấn vừa thở mệt nhọc vừa hăm he, trong vòng tay rộng lớn của hấn có một cô bé đã bị ôm thật chặt.

thịch thịch thịch thịch

Nó lại nghe thấy tiếng tim hấn làm tim nó cũng bắt giắc hẫng một nhịp.

– Anh bỏ tôi ra mau – nó vùng vẫy tuyệt vọng.

– Tôi mà bỏ ra thì cô lại bỏ chạy à – hấn vẫn ôm chặt lấy nó rồi ghé sát mặt lại mặt nó nói trong hơi thở gấp.

*** thịch thịch thịch*** nó nghe tim mình đập dồn mà không phải vì mệt, đó là lần đầu tiên tim nó đập loạn lên như vậy.

– Bỏ ra, tôi sẽ không chạy, đc chưa – nó khấn thiết nài nỉ.

– được thôi, tôi sẽ buông ra nhưng nếu cô mà chạy thì “Trần Gia Linh lớp 10a1” tôi nhớ rồi nếu cần tôi có thể tìm ra cô ngay đấy – hấn đọc to bằng tên nó lên hăm dọa

Nó bắt lực đứng dờ ra đó dù đã được hấn buông ra. Nhưng hình như hấn vẫn sợ nó chạy mất nên một tay nắm lấy cả hai bím tay của nó kéo lại gần mình.

– để tôi nghĩ xem sẽ phạt cô bằng cách nào- hấn vuốt vuốt tóc ra vẻ mặt suy tư.

– nghĩ lẹ đi tôi còn phải vào lớp – nó gắt.

– ô hay, tôi mới đúng là người nên hối thúc chứ, được thôi từ nay cô sẽ là ô sin cao cấp cho tôi! – hấn cười đều, chìa tay ra- điện thoại đâu? Đưa đây!

– anh lấy điện thoại tôi làm gì? – nó trợn mắt gắt

– cứ đưa đây – hấn bực gắt lên làm nó giật mình ngoan ngoãn đưa điện thoại cho hấn

– Xong! Tôi đã lưu số của tôi và cũng có số của cô rồi, đừng có mơ mà chốn đc tôi. – hấn gian manh đe dọa.

Chộp lấy điện thoại cô liếc hấn vì hấn đã lưu số hấn vô Với 2 chữ “ông chủ” làm cô tức sôi máu đang tính quay qua chửi thì hấn đã dứt tay vào túi bỏ đi, gương mặt mới ban nãy còn hí hửng của hấn đã thay lại bằng một gương mặt lạnh lùng.

Nó bước vào lớp bực dọc ngồi phịch vào chỗ, Nam đang gục mặt ngủ đằng sau bị nó làm cho giật mình ngược mắt lên nham nhở cười toe toét .

– bộ tính ăn hết cái căn tin luôn hay sao mà lâu vậy tiểu thư – Nam toe toét hỏi thăm.

– ừ nếu ăn được tui cũng muốn ăn tái hấn – nó nhú mày tức máu mà rửa.

– Hả? ăn gì? -Nam ngơ ngác.

– À khôg khôg có gì – nó mỉm cười rồi ngay lập tức đảo ánh mắt hình sự về phía Nam – khai mau ông ở đâu chui ra? tại sao lại bỏ đi giữa chừng.

Nó nói hết những thắc mắc của nó bởi nó và Nam từng học chung năm lớp 1 nhưng Nam lại đột ngột biến mất làm nó thắc mắc cả một thời gian dài.

– bắt buộc thôi – Nam cười nhạt – có phải bà ở lại nhớ tui lắm đúng không?? – Nam nham nhở.

– Hơ...- nó xừ một tiếng rõ to- ông mơ à, sao tôi phải thích một thằng luôn làm tôi khóc chứ – nó làm vẻ mặt giận dữ.

– Ơ... hồi ấy còn bé nên nên.... – Nam cảm thấy tội lỗi lấp bắp lên giải thích không thành lời , Nam đâu có ngờ rằng nó đã bị anh nó chơi một vỏ đau khi bày cho nó rằng ” nếu làm đứa con gái đó khóc thì nó sẽ thích mày”.

– Thôi đi ông tướng,đừng có mà bày đặt hối lỗi, ta đây không chấp nhất mấy đứa thần kinh trung ương có vấn đề – nó ra vẻ mặt khoan dung.

Nam chỉ biết phụt cười bởi cái bộ dạng có chút đáng yêu của nó.

3. Chương 3

* brừ brừ* – cái điện thoại nó rung lên gấp gáp nhưng đang trog giờ học nên nó đâu dám nghe, nó chỉ lên xem ai gọi. *ông chủ đang gọi* dòng chữ trên màn hình điện thoại làm nó thiếu chút là tăng sông .

“Có nên nghe không ta, mà thôi nghe làm gì, hần ta rõ tâm thần mà. Nhưng mà cũng khôg đc, lẽ đâu có chuyện gì quan trọng mà mình khôg nghe thì chắc hần ám mình cả đời quá” – nó đấu tranh tư tưởng.

– Thưa cô, em thấy khôg khỏe, em có thể lên phòng y tế khôg ạ – nó vờ ôm đầu.

– *lo lắng* ừa em đi đi nhìn mặt em hơi xanh đấy – cô nó lo lắng – à lớp trưởng đưa bạn lên phòng y tế đi em.

– Thưa cô cứ để em đưa bạn ấy đi – Nam lo lắng nhìn nó.

– ừm vậy cũg đc em đưa bạn đi đi.

Nam dìu nó mặt vô cùng lo lắng xen chút bối rối.

Nó đâu có ngờ hần đã đứng đợi nó ngay trước cửa lớp kế bên, thấy Nam dìu nó đi mặt hần có chút khôg vừa lòng.

– ê tóc bím bị sao vậy – hần hỏi cộc lốc nhưng mặt thì hiện rõ hai chữ *lo lắng*.

“Đồ ngu tại anh mà tui phải giả bệnh chứ còn sao trắng gì nữa” – nó chửi thề.

– Xin lỗi, bạn là ai vậy, nếu khôg có chuyện gì thì mau tránh đường để chúng tôi còn đi! – Nam khó chịu lên tiếng.

– Này nhóc! anh đây lớn hơn nhóc một lớp đấy , dùng từ cho cẩn thận.- Hần lên giọng.

Cảm thấy bầu khôg khí có chút khó hiểu nên nó nhanh chóng lên tiếng.

– Anh ý.. anh ý là anh của đó ông cứ lên lớp trước đi, tui đi với anh tui là đợc r.

– thì ra là anh rể ạ – Nam hớn hở cười toe toét làm nó muốn vụt ột phát.

– Anh rể cái mốc khỉ gì, cậu còn đứng đây thêm một giây nữa là chết với tôi đấy – nó hăm dọa.

– thôi em gái ngoan, để anh dẫn em đến phòng y tế nhé – Hần gỡ bộ mặt sắc mùi đóng kịch làm nó sồn gai óc.

Hắn nhanh chóng “giật” nó lại rồi vẩy vẩy tay xua Nam vào lớp, Nam nhà ta vẫn thơ ngây tin tưởng nên ngoan ngoãn vừa đi vừa cười cung kính cúi chào cứ như thằng hâm. Nam vừa khuất bóng vào lớp cũng là lúc hắn hất cho cái liếc cứ như trẻ con bị giành kẹo.

– Đi thôi em gái – hắn nham nhở vẫn chưa thôi bốn cợt nó.

Hai đứa đi khuất một đoạn thì *phịch* nó đẩy hắn ra

– Anh gọi tôi có chuyện gì?-nó nhú mặt khoanh tay hỏi cứ như tra tội.

– e hèm...-hắn hăng giọng- Cô hỏi tôi tên gì đi! – nói rồi ngược mặt nhìn lên trời cười cười như kiểu “ngây thơ vô số tội”

– Anh.... – nó nén giận, lí do mà hắn gọi nó ra chỉ có thể này thôi á?! không tin nổi, nhưng rồi nó quyết không chịu thua- Vũ Tuấn Anh! – nó đồng dục đọc lớn sau khi liếc qua bảng tên hắn

– Cô...- hắn cứng họng- sao cô giám, tôi bảo là cô phải hỏi tôi – tên – gì cơ mà- hắn nhấn mạnh từng chữ.

Mặc cho bộ dạng khó coi của hắn nó bỏ đi một mạch thì bất ngờ bị hắn túm lấy một bím tóc, *két* nó phanh gấp để tránh việc “tóc lìa khỏi đầu”.

– Đồ nào cá, bỏ tóc tôi ra ngay!!!!

– không thích! tôi cứ nắm lấy làm gì nhau – hắn mặt dày giữ rịt lấy tóc cô.

@#%21&@35*}Y*** vân vân và vân vân

Theo phản xạ nó hướng mắt về phía đang rộn lên những âm thanh xì xào đó thì “ôi chúa cứu thế!!! thằng dở hơi bơi giữa đó đang tiến về phía này” – nó hoảng hốt rên thầm, một tay che mặt nó quay sang phía cửa sau căn tin đang tính co giò “chuồn là thượng sách”

– tui đi vệ sinh lát nha – nó thì thào với Nam rồi thủ thế luồn lách bỏ chạy, nó chúi người thật thấp để tránh bị hắn phát hiện.

* ngó quơ ngó quắt* – Hắn đảo mắt tìm “ai đó” làm bọn con gái cứ xuýt xoa vì độ đẹp hơn hoa và ánh mắt lạnh lùng nhưng hút hồn của hắn.

“TRẦN – GIA – LINH!!!! cô đứng lại đó!!!!!!” – Hắn gọi lớn, và dĩ nhiên chị Linh nhà ta đã bị phát hiện nên co giò chạy thục mạng ra cửa sau-xung quanh hàng loạt con mắt đổ dồn về hai người đang rượt nhau.

” phải rồi có cách rồi” – nó nghĩ thầm rồi co giò chạy về phía NHÀ – VỆ – SINH – NỮ – “ha ha ha ha ha ha để chụy xem cứng bắt được chị bằng cách nào” – nó cười như con hâm.

Thêm một cuộc rượt đuổi (2 con người này cứ như Tom & Jerry ấy nhỉ?!)

Và lần này “Jerry” thắng cuộc, nó nhanh chóng chui vào cái “hang an toàn” của mình để mặc cho “Tom” bất lực đứng ngoài chửi rửa mặt lử rồi bỏ đi .

“Hừm lần này coi như cô thắng”- hắn hất mũi bỏ đi- theo sau hắn là cả đám con gái lẫn “trai”.

reng reng*

Cuối cùng cũng đến giờ ra về, nó thấp thỏm nhòm trước nhòm sau đề phòng hắn lại đến tìm bắt nó rồi nhanh chóng co giò chạy, thay vì đi lối của học sinh thì nó chuồn theo lối đi dành riêng cho giáo viên với lí do xách cặp phụ cô.

Phù

Cuối cùng cũng ra được bãi giữ xe, anh nó vẩy vẩy nó, vèo một cái nó đã leo lên xe anh nó và chuẩn bị xuất phát thì

” TRẦN GIA LINH!!!!!!!!!!!!!! Cô được lắmmmmmm!!!!!! ” – Hắn gào thét bắt lực chạy theo chiếc xe đang phóng đi của anh nó, lớp hắn bị giữ lại nên ra trễ, còn nó,ngồi trên xe lè lưỡi vẩy vẩy và khuyến mãi thêm nụ cười không thể troll hơn được nữa.

Aiiiiii shhhhh..... con tóc bím chết tiệtttttt!!!! – hấn tức điên đá cái ghế đá bên cạnh và kết quả là đổ mặt tía tai ngồi thụp xuống ôm chân =))))))

....trong lớp, có ai đó vẫn ngồi thừ ra như vậy – Là Nam, hôm nay nó ít nói hơn , thậm trí là từ lúc dưới căn tin lên tới giờ Nam không nói lấy một tiếng.

Trên đường về nhà....

- Nhóc! đừng dây dưa với tên đó – anh nó bây giờ mới lên tiếng, nét mặt có chút không vui.
- hai nói ai cơ?- nó chớp chớp thắc mắc.
- Ban nãy dưới căn tin hai thấy hết rồi – anh nó nhú mày.
- ah thằng điên ấy đó à – nó buột miệng thở dài.
- nói tóm lại đừng dây dưa với tên đó, tên đó không tốt đẹp gì đâu! – Anh nó nghiêm túc.
- hai yên tâm em cũng chả muốn dính dáng tới hấn đâu – nói rồi nó chun mũi nhăn nhó coi bộ dù một chút cũng chả ưa nổi hấn.

Lúc này, trên nét mặt anh nó dần dần ra, một nụ cười mãn nhãn.

Flash Back (ngược dòng hồi tưởng)

- Ah vậy là con có em trai hả mẹ – một cô bé tóc bím nhào đến ôm chầm một cậu nhóc.

4. Chương 4

12 năm về trước....

” bản tin thời sự về một vụ tai nạn thảm khốc trên đường XX quận XY khiến 2 người chết và một người bị thương nặng, hiện nay phóng viên chúng tôi đang có mặt tại hiện trường vụ tai nạn giữa một xe máy và một xe ô tô....”

Tại bệnh viện....

một cậu bé thất thần nằm trên giường bệnh, cậu không khóc dù vừa mất đi hai người thân duy nhất – người mà cậu gọi là ba-mẹ, vẫn không khóc – “là con trai,con không bao giờ được khóc” – đó là lời dặn của ba cậu, có lẽ là do vậy nên cậu không hề khóc.

Chợt một người phụ nữ mặc áo bluse trắng chạy đến ôm lấy cậu, vỗ nhẹ lên vai cậu khiến nước mắt cậu chợt trào ra không ngừng, hình như nước mắt đã bị kìm nén lâu lắm rồi chỉ trực tuôn trào làm ướt vai người phụ nữ kia.

- Anh à, mình đem thằng bé về nuôi nhé, nó chẳng còn ai bên cạnh nữa – một người phụ nữ với hai dòng nước mắt trực trào ra.
- ừ! Chúng ta sẽ nhận nuôi thằng bé để họ có thể nhắm mắt an nghỉ- người đàn ông với khuôn mặt phúc hậu mặc áo bluse trắng xoa xoa đầu cậu nhóc đang chìm trong giấc ngủ, mắt vẫn vương lệ.

- Ahhh hihhihi thích quá vậy mà con có em trai rồi, con sẽ chăm sóc em thật tốt – nó chạy ra ôm chầm cậu nhóc trước mắt rồi nhanh chóng lòi theo cậu bé đang ngơ ngác nhào ra tủ lạnh lấy kem cho cậu bé.
- chắc tại thằng bé nhỏ con nên con bé tưởng là em trai, con trai tuổi này thường có xu hướng nhỏ con hơn con gái mà – ba nó cười xoà quay qua mẹ nó.

– đúng nhỉ, à mà thằng bé lớn hơn con mình 2 tuổi anh nhỉ – người phụ nữ mỉm cười âm áp nhìn cậu nhóc.
– Trần Gia Huy- Trần Gia Linh tên thằng bé vừa khéo em nhỉ, nếu nói hai chúng nó là anh em ruột thì ai cũng tin.

End flash back

~~** oạch **

– Oa oa oa oa chảy máu rồi- một cô bé với 2 bím tóc xinh xinh khóc toáng lên.
– con bé này, lại gần đậu nữa rồi! lại đây hai coi! – anh nó mắng nó còn mắt thì phực lửa như muốn bổ đôi cục đá làm nó tét.

Rất nhẹ nhàng, anh nó kéo nó ngồi lên đùi rồi băng bó vết thương cho nó trong tích tắc, việc băng bó này anh nó làm cũng hơn cả ngàn lần rồi bởi cái bản tính hậu đậu nhưng hấp tấp của nó.

..... Năm ấy nó lên 6 còn anh nó 8 tuổi.

Một ngày đẹp trời.....

Hôm nay nó vào lớp một...

– anh hai hứa sẽ đợi em nhá đừng đi đâu nhá.. hức hức... – nó dụi đôi mắt đã sưng lên vì khóc.
– ừ, anh hai sẽ đứng đợi em ở ngoài, hai không đi đâu hết, được chưa – anh nó móc ngoéo hứa với nó.

Cũng đã hơn 3 tiếng rồi, gần đến giờ nó ra về, có một cậu con trai đã mệt lử mà ngủ gục bên ghế đá, đầu tựa vào một bên tay.... đáng vẽ anh nó ngủ thật đẹp, cả khuôn mặt cũng toát lên sự thanh cao như một thiên thần.

** reng reng..... ** – cuối cùng cũng hết giờ..

Nó nhanh chóng chạy ra khỏi lớp tiến về phía cậu con trai vẫn đang ngủ ngon kia.

“Anh hai ngủ rồi, chắc tại gió mát quá đây mà”- nó cười khúc khích rồi chưa vội đánh thức anh nó mà chạy đi đâu đó.

Nó vừa chạy đi ít lâu thì anh nó sực tỉnh vì sân trường bỗng trở nên ồn ào hơn, anh nó chạy về phía cửa lớp nó *không thấy nó đâu* , đây là lần đầu tiên anh nó sợ hãi đến như vậy, anh nó thực sự hoảng sợ, sợ sẽ lạc mất nó, anh nó chạy đi tìm nó như mất trí...

Trước cổng trường....

– uầy!! cô bé xinh xắn quá!! mẹ cưng đâu rồi – 3 thằng con trai cỡ độ 13,14 lên tiếng trêu ghẹo nó khi thấy nó đi một mình.

– hức hức mấy anh đừng ăn hiếp tui, anh tui ra sẽ đánh mấy người đó – khỏi nói, tất nhiên nó sợ run lên.

* bốp * – một hòn đá đáp ngay vào mặt một đứa trong đám con trai đó.

– anh hai anh hai hức hức hức hức – nó chạy lại nấp sau lưng anh nó.

Sau khi đẩy nó ra nơi an toàn anh nó xông lên.

bốp bốp bốp – tất nhiên một thằng nhóc 8 tuổi sao có thể chọi lại 3 thằng nhóc lớn hơn nó cả vài con giáp, anh nó bị tụi du côn đó đánh chán chê rồi bỏ đi.

– anh hai anh hai, hai không sao chứ... hu hu hu hu hai bị chảy máu rồi – nó khóc thét, đây cũng là lần đầu tiên nó sợ hãi đến như vậy, bàn tay nhỏ bé của nó cứ run lên liên hồi.

– hai không sao, không sao mà đừng có khóc nữa – anh nó ôm chầm nó vào lòng cho đôi vai bé nhỏ kia không run lên nữa – con bé ngốc này, bỏ đi đâu vậy? có biết hai lo lắng không? – anh nó mắng nhẹ nhàng với vẻ mặt nhẹ nhõm.

– kẹo... kẹo.. – nó nắc lên nói không thành lời xoè bàn tay bé xíu của nó ra chìa về phía anh nó.

– con bé ngốc này – anh nó ôm chặt nó vào lòng hơn.

Sau lần đó, anh nó quyết tâm đi học võ để có thể bảo vệ nó.

Nó lên 10 còn anh nó lên 12 tuổi.

Vậy là đã 4 năm kể từ khi anh nó học võ....

– Hôm nay thầy sẽ thông báo ai được chọn để đi thi đấu cấp thành phố – một võ sư đồng dạng thông báo làm không khí lớp học võ trở nên im lặng hơn bao giờ hết, ai cũng hồi hộp và mong mình sẽ là người được chọn.

– Trần Gia Huy! em sẽ mang vinh dự thay mặt lớp đi thi đấu – sau một hồi im lặng, võ sư tuyên bố anh nó là người được chọn.

– tao biết ngay mà, chúc mừng mày nha Huy, trong lớp này chỉ có mình mày có thể đánh thắng được cả mấy anh khoá trên thôi – thằng bạn anh nó ca tụng, không khí lớp học ồn ào lên hẳn, ai cũng chúc mừng anh nó...

– chết tiệt!! mình luôn thua tên đó một bậc – tuy nhiên cùng lúc mọi người đang chúc mừng anh nó thì có một người chẳng hề vui vẻ gì.

bỗng nhiên

– anh hai anh hai!!! – nó chạy đến chỗ anh nó ngay sau khi xác định đc “mục tiêu”, ngay lập tức hàng chục con mắt đổ dồn về phía nó làm nó ngại ngùng chạy lại úp mặt vào người anh nó cái rụp chốn né những ánh mắt kia.

– sao em lại ở đây? Chẳng phải giờ này em phải ở bệnh viện với ba mẹ sao? – anh nó ngạc nhiên.

– ba mẹ hôm nay phải trực đêm, có một chú đáng thương lắm chú ấy bị thương nặng nên ba mẹ phải ở lại chữa cho chú ấy- nó nũng nịu – à chị Yến đưa em đến đây – nó đưa mắt về phía một người con gái tầm tuổi anh nó.

– cảm ơn Yến vì đã đưa em mình tới đây nhé – anh nó mỉm cười.

– ừm không có gì, mình có lớp học thêm nên đi trước nhé – cô gái có dáng dấp thật xinh đẹp và duyên dáng chào anh nó rồi đi.

– Anh hai thích chị Yến nhé, em mách mẹ – nó nhí nhố làm trò.

– lại đây, lại đây – anh nó kéo nó lại cù lét làm nó van nài hết cả nước mắt..... vì cười

– hư hết tóc em rồi, bắt đền hai – nó nhăn nhó ăn vạ.

– đâu? đưa đây để hai tết tóc lại cho nào! hai mới học được kiểu mới đẹp lắm nhá.

– thật chứ? hai là số một – nó ngoan ngoan ngồi im để cho anh nó tết tóc.

– Xong! đẹp không? – anh nó kéo nó về phía cái gương gần đó.

– ah đẹp quá! anh hai của em là giỏi nhất – nói rồi nó cười tít mắt làm bọn con trai trong lớp cứ ngẩn ra muốn lại gần véo má nó nhưng đều bị anh nó đuổi đi hết .

..... Ở một góc lớp, một tên con trai đứng nhìn với ánh mắt không mấy thiện cảm

” đẹp cái mốc xì! xem ra tôi cũng có điểm hơn anh, để xem ai tết tóc đẹp hơn” – tên con trai đó nghĩ thầm với bộ mặt cao ngạo nhưng cũng có chút háo thắng trẻ con. Có lẽ cũng vì vậy mà khi về nhà, tên con trai đó lôi hết mấy cô người làm ra dạy nó tết tóc, rồi lại thêm một đám người nữa bị tên đó lôi ra làm “vật thí nghiệm” cho “tài” tết tóc của cậu.

Một tháng sau, ngày anh nó đi thi đấu cũng đến, anh nó vẫn đến lớp võ như mọi ngày để chuẩn bị đi thi đấu duy chỉ có một điều là không như mọi ngày – nó! – vâng, hôm nay ba mẹ nó phải dẫn thực tập sinh đi thực nghiệm nên điều tất yếu là nó lại bị “đẩy” cho anh nó.

– mày trông hộ tao con bé nhé, chỉ đến chiều thôi, tao thi đấu về sẽ đãi mày – sau khi “bàn giao” nó cho người bạn mà anh nó tin tưởng nhất thì anh nó mới an tâm đi thi đấu.

Nửa tiếng sau, người bạn mà anh nó “tin tưởng nhất” đã ngủ mất xác, cũng phải, hiếm lắm mới có một ngày thầy đi vắng nên trò ở lại sẽ “mọc đuôi tôm” thôi và lại hôm nay thầy dạy thể còn cho giải lao lâu hơn mọi khi.

Nó vẫn ngoan ngoãn ngồi chơi búp bê một mình.

– ê nhóc tóc bím!! lại đây anh bảo! – một tên con trai quắc nó lại, tất nhiên chẳng ai xa lạ chính là cái người đã tập thất bím suốt buổi chiều chỉ để thắng anh nó.

– Anh.. anh gọi em ấy ạ? – nó ngơ ngác ngoan ngoãn chạy lại phía tên con trai đó.

– ừ, lại đây anh tết tóc cho, kiểu mới luôn, đẹp cực – tên con trai đó dụ dỗ.

– thích quá hihi, anh tết cho em với – nó khoái trí ngoan ngoãn xoay lưng lại ngồi im cho tên con trai đó tết tóc, từ bé đến giờ việc nó thích nhất là được tết tóc, không hiểu tại sao nhưng sau khi được tết tóc tâm trạng nó sẽ vui lên hẳn.

** gần một tiếng sau **

– Xong! cuối cùng cũng xong, mình giỏi quá mà! – tên con trai “tự sướng” như thể vừa cứu được cả thế giới.

– sao vậy nhỉ?- thấy cô bé vẫn ngồi im không động tĩnh nên tên con trai tính chồm dậy coi xem sao.

** phịch ** – con bé đã ngủ từ lúc nào, nó ngã người ra sau vào ngay người tên con trai đó làm cậu đứng hình, thậm trí cậu còn không dám thở, “nhẹ nhàng thôi nhẹ nhàng thôi, à mà sao mình phải nhẹ nhàng chứ?! nhưng..... tại sao mình lại muốn cứ như thế này thôi? phải, cứ như vậy thôi” – cậu con trai muốn thời gian ngừng trôi, ngắm nó ngủ * thích thích thích*, tim cậu không còn làm chủ được nữa, cứ như không còn là của cậu nữa.

– VŨ TUẤN ANH! CẬU LÀM GÌ VẬY HẢ? – một giọng nói quen thuộc cắt ngang, là anh nó.

Anh nó mau chóng bế xốc nó lên giấu vào lòng bỏ đi, thật vậy, nếu có thể thì anh nó thật sự muốn giấu nó vào túi áo.

Ở góc lớp, tên con trai đó vẫn ngồi thừ ra như vậy, tim cậu vẫn thế, vẫn cứ loạn cả lên....

5. Chương 5

Trở về với hiện tại....

Hôm nay ba mẹ nó lại phải trực đêm nên hai anh em nó “tự túc”.

Nó thì nấu ăn còn anh nó sẽ rửa bát, lịch trình đã được lên sẵn bởi mama iu dấu với tờ giấy note dán ở tủ lạnh. Dù không thường nấu ăn nhưng nó nấu rất khá, chắc thừa hưởng từ mẹ ^^ .

* kính kong.... kính kong..*

Tiếng chuông cửa reng lên

– để em ra mở cửa, hai trông hộ em chảo sườn – nó nhanh chóng nhào ra cửa, **cốp** oap, nó đụng đầu vào cánh cửa tủ của kệ bếp, ban nãy nó mở ra lấy gia vị nhưng quên đóng ” ahhh ahhhhhhhhhh” – nó hét thất thanh rồi ngồi thụp xuống ôm đầu.

– ngóccc!!!!!! đầu đưa đây hai coi – anh nó kéo hai tay đang ôm chặt trán ra.

– hơ hơ... không sao đâu hai, hai ra mở cửa đi – nó giữ rịt lấy trán nhất quyết không chịu buông. Mặt anh nó biến đỏ rồi bỏ đi, có vẻ anh nó giận lắm.

Còn nó nó bỗng ngồi thừ ra, mặt thoáng buồn và suy tư.

cách – nó nghe thấy tiếng đóng cổng nên nhanh chóng đứng dậy tắt bếp và lấy lại vẻ mặt bình thản.

– ah, chị Yến! – nó reo lên

giới thiệu chút nhé : Chị Yến là bạn thanh mai trúc mã với anh nó từ lúc anh nó mới được ba mẹ nó nhận nuôi, ba chị Yến làm cùng một bệnh viện với ba mẹ nó, chị Yến rất xinh đẹp và học rất cừ hiện đang học cùng một lớp với anh nó

– ừ! Chị nghe nói cô chú lại trực ca đêm nên mang đồ ăn sang cho hai anh em này! – Yến mỉm cười.

– hay quá để em hâm nóng lại rồi chúng ta cùng ăn- nó hăm hở nhìn đồng hồ ăn rồi nhìn anh nó nhưng đáp lại nụ cười của nó là ánh mắt lạnh lùng của anh nó.

– ờ Yến lên trên phòng khách ngồi đi, cứ để Linh nó nấu – anh nó gọi Yến.

– ừa cũng được, bé hâm nóng lại hộ chị nhé – Yến nháy mắt.

– Tất nhiên rồi, chị đã có công mang đồ ăn đến tận nhà rồi còn gì – nó cũng cười mỉm.

Anh nó cùng chị Yến đã ra phòng khách, nó lén nhìn theo lưng hai người rồi tự nhiên thở hắt ra, sao nó cảm thấy khó chịu vậy nhỉ, bỗng nhiên nó thấy nghèn nghẹn ở cổ. *ah nóng!!* nhiệt độ ở nồi soup làm nó giật mình trở về thực tại.

– Anh hai!! chị Yến ơi xuống ăn!! xong rồi này – nó thông báo.

– ừa anh chị xuống ngay!- Yến hăm hở lôi anh nó xuống.

Nó đã dọn xong đồ anh ra bàn, nó ngược lên mỉm cười thì nụ cười bỗng vụt tắt khi thấy chị Yến đang nắm lấy tay anh nó mà kéo đi. Trong suốt bữa ăn hôm đó anh nó chỉ nói cười với chị Yến mà không thèm nhìn nó lấy một cái, nó thấy như tim nó bị cái gì đó chặn lại.

– Em ăn xong rồi, rửa chén là phần của hai đó nhá-nó cố gắng vui vẻ.

– ừ – anh nó đáp lạnh lùng.

Nó bước lên phòng, mắt cay nóng, tại sao nó lại thấy tệ như vậy nhỉ, khó chịu thật, vừa mở cửa phòng ra nó cảm thấy thứ nước nóng hổi đã lẫn dài xuống hai má nó, phải, nó khóc, chính nó còn chẳng biết tại sao mình khóc, nó nằm lên giường nước mắt cứ không ngừng trào ra trong chốc lát đã ướt một bên gối, chốc chốc nó lại nghe thấy tiếng nói cười của hai người kia làm tim nó thắt lại, nó cứ khóc, khóc, khóc cho đến khi chìm vào giấc ngủ vì mệt.

Sáng hôm sau...

Hôm nay nó dậy sớm hơn mọi ngày, mắt nó sưng lên mất rồi, anh nó vẫn chưa dậy, nó nhanh chóng ra khỏi nhà, không biết vì sao mà nó muốn tránh mặt anh nó.

Nó đi bộ đến trường, dù sao cũng còn sớm, đang cố gắng quên đi chuyện hôm qua bằng cách hít thở bầu không khí trong lành buổi sáng thì **kétttttt...**-một chiếc mô tô đồ xịch chắn ngang trước mặt nó, mặt đường bị ma sát đến nỗi hiện rõ một quệt đen.

– Tính giết người à- nó hét lên đầy phẫn nộ.

Trên chiếc xe mô tô, anh chàng lạ mặt từ từ bỏ chiếc mũ bảo hiểm full face ra hất hất tóc đẹp mê hồn.

– là Nam hả – nó trở mặt.

– sao? Đẹp rạng ngời luôn phải hông? – Nam vuốt tóc sang một bên với bộ mặt phờn không thể tả.

– khùng! – nó trả lời gọn lỏn làm cảm xúc Nam hạ xuống âm vô cực.

– lên tui trở đi – Nam ra vẻ mặt hào phóng.

– mà nhà ông gần đây hả? sao ông đi đường này? – nó nghi ngờ hỏi, chẳng là hồi nhỏ cậu chàng này đã từng đạp một chiếc xe đạp cao hơn cả người mình rồi đổ xích trước mặt nó không khác gì lắm so với cái cảnh tượng này.

– không tui cố tình đi đường này mà – Nam đáp tỉnh rụi, cũng phải, gia đình cậu cũng thuộc hàng tài phiệt nên muốn tìm ra nhà nó đâu khó.

– Linh!! – tiếng anh nó vọng tới từ đằng sau.

– ông chạy đi cắt đuôi người đó mau – nó leo lên xe Nam làm cậu chàng khoái trá rồ ga phóng như bay.

Anh nó cũng không chịu thua rồ ga đuổi theo, tuy nhiên một chiếc xe máy sao đuổi kịp chiếc mô tô khủng cả ngàn phân khối được, trong chốc lát Nam đã cắt đuôi anh nó.

– Người đó là ai vậy? – lúc này Nam mới lên tiếng hỏi nó.

– anh tui – nó đáp, mặt buồn buồn.

– vậy sao phải chồn, để tui quay lại chào anh rể một tiếng- Nam lại giở bộ mặt nham nhở ra.

– đừng! tối qua tui mới cãi nhau với anh nên không muốn gặp – nó nhéo Nam.

– haizzz.... khổ thân anh – Nam giả vờ thông cảm.

– muốn chết không – nó “liên hoàn nhéo” không tha cho Nam.

– Vậy giờ sao? hay hôm nay nghỉ học? – Nam hỏi nó.

– khùng! chạy lên trường đi, chắc anh tui đã đến trường rồi đó.

– sao bà chắc ? nhờ đâu vẫn chưa lên thì sao? – Nam nhăn nhó.

– chậm đây! thì càng tốt chứ sao – nó gắt làm Nam chợt nhận ra sự ngớ ngẩn của mình.

Cuối cùng thì hai đứa nó cũng đến trường, đang bước lên lớp thì nó nhận ra anh nó đang ngồi ngoài cửa lớp rồi bất ngờ quay mặt về hướng tui nó.

– thôi chết rồi – nó rên khê.

xoạt – Nam nhanh chóng kéo nó lại lấy thân hình cao lớn của mình che nó lại.

Anh nó chậm hơn một bước nên đã không nhìn thấy nó.

** reng reng... ** – tiếng chuông vào lớp reng lên, anh nó chán nản bỏ tay vào túi đảo mắt nhìn một vòng tìm nó rồi bỏ đi.

phù – nãy giờ tui vẫn trong tư thế đó, thấy anh nó đã bỏ đi nên nó nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm đi về phía cửa lớp.

– ề sao còn đứng đó – nó nhòm Nam.

– ừa vào trước đi, tui đứng đây chút – Nam đáp, thật ra thì cậu chàng đã đứng hình nãy giờ rồi, ban nãy lúc kéo nó lại nó đã vô tình ngã chúi về phía Nam và tất nhiên là hai đứa nó ôm lấy nhau theo phản xạ tự nhiên cho khỏi bị té, chính vì vậy nên Nam đây đã và đang ôm tim để tránh cười thật lớn vì sung sướng.

– ahhhh con thiếu sĩ diện!!!!!!!!!! – nó vui sướng khi thấy My.

– híc tao nhớ mày con vô liêm sĩ – My ôm chầm lấy nó cứ như cả ngàn thế kỉ chưa gặp.

– ah con Tin sao rồi – nó hỏi thăm con cún cưng của My.

– haizzz em tao cho nó ăn socola nên nó bị ngộ độc

(đối với chó kẹo dẻo và socola là tối kị vì chúng có thể chết nếu ăn phải hai thứ trên, bạn nào nuôi chó sẽ biết thôi)

– ôi chúa tôi – nó giơ tay đầu hàng rồi cả đứa cùng cười khúc khích.

– ah giới thiệu với mày đây là Nam, bạn trên trời rơi xuống của tao. – nó nhếch miệng giới thiệu hài nhất có thể.

– chào, tui tên My – My mỉm cười thân thiện.

– ừ, cùng làm bạn tốt nhé – Nam cười, đoạn quay qua nhìn nó khi bất ngờ nhận ra cục u trên trán nó...

– úi trời trời trán bà kia – Nam chỏ vào trán nó.

– đầu đầu – nó giựt ngay cái kiềng trên tay My – 1...2...3... – ahhhhhhhhhhhh cái tử chết bằmmmmm. – nó hét lên chói tai làm cả lớp cả 40 con mắt đổ dồn về nó, riêng My, nó chẳng bất ngờ gì, nó quen quá mà.

** reng reng **

– aishhh..... mệt quá cuối cùng cũng ra chơi.- nó ngáp dài, có lẽ do sáng nay dậy sớm quá.

– để tui đi mua đồ ăn lên cho 2 bà ha – Nam ga lăng mời mọc.

– ok ok – 2 đứa nó đồng thanh.

Nam đi khuất...

– nè! bộ mày với anh mày có zụ gì hot hử?- My chợt hỏi làm nó giật nảy

– sao tự nhiên hỏi vậy?- nó nhú mày hỏi ngược lại My

– anh mày mới nhắn tin hỏi tao mày có trên lớp hông-My thật thà trả lời.

– rồi mày trả lời chưa???-mặt nó thất sắc.

– rồi! tao kêu mày đang ở trên lớp kêu ổng qua mau đi không hết giờ trưa- My vẫn tỉnh rụi.

– aishhhhh con thiếu sĩ diệnnnn!! – nó co giò bỏ chạy làm My cứ ngỡ ra.

– ơ ơ nè!!! đi đâu vậy? – My gọi với.

– tao khai để mày lại đi “tình báo” à?!! – nó đã chạy ra đến cửa mà vẫn nói vọng lại.

Tại sân thượng....

Haizzzz... – nó thở không ra hơi, sao nó xui vậy nè trời?- nó tự vấn đáp.

– mà sao mình phải trốn chứ? – khoé mắt nó lại cay cay – nó gục mặt trên một bộ bàn ghế được đặt sẵn trên sân thượng định tìm đến giấc ngủ *ui da* nó hét lên khi đang định gục xuống mặt bàn ngủ thì cục u trên trán nó “biểu tình” *híc* thế là nó phải đặt mặt ngang qua kiềng má trạm xuống mặt bàn mà ngủ, với kiềng ngủ ngộ nghĩnh đó nó để lộ ra khuôn mặt thật đáng yêu với làn da trắng, đôi môi hồng nhẹ nhàng với sống mũi thanh thoát. thoáng một cái nó đã ngủ say...

6. Chương 6

Chốc lát, có một thằng con trai từ một góc khuất ở sân thượng bước ra- là hần- hần nhẹ nhàng kéo một cái ghế lại gần nó ngồi xuống chống cằm lên mặt bàn ngắm nó ngủ *thịch thịch thịch* sao tim hần lại đập loạn lên thế này, có gì đó thân quen lắm, gương mặt này, cả tiếng thở đều cũng vậy.

– meo meo – tiếng một con mèo ở góc sân thượng đang tiến lại gần hần.

– suytttttt!!!! – hần ra hiệu cho con mèo im lặng rồi lại quay qua ngắm nó, cái gì kia? có hai hàng nước mắt bỗng chảy xuống từ khoé mắt nó làm hần bất chợt đau lòng, hần bất giác khẽ đưa tay lau đi những giọt nước mắt của nó mà chính hần cũng chẳng hiểu tại sao.

– anh ...anh..... anh làm gì ở đây – nó đã thức giấc rồi trừng mắt với hần.

– Ngắm cô ngủ – Hần lại chống cằm đáp tỉnh rụi làm nó giật thót.

– đùa vậy được rồi, anh muốn gì hả? – nó đưa vẻ mặt nghiêm trọng nhìn hấn nhưng đầu để hấn có cơ hội kịp trả lời thì.

– ôi con mèo xinh quá!! – mắt nó rõ là đã nổi lên hình trái tim khi thấy con mèo trắng có bộ lông xù trông rất đáng yêu.

– cô..... cô..- hấn á khẩu.

– con mèo này của anh hả??- nó chớp chớp mắt nhìn hấn.

– ừ! – hấn quay bộ mặt chán nản đi chỗ khác đáp.

– thích thật đấy! tôi cũng muốn nuôi mèo lắm nhưng không có điều kiện, ba mẹ tôi đi suốt còn anh tôi với tôi cũng chẳng khá hơn.

– có cần khai hết sơ yếu lí lịch ra không cô hai – hấn cười đều dòm nó.

– ai da con mèo này thật là đáng yêu!! không giống chủ nó chút nào – nó bơ hấn làm hấn giựt giựt mắt tức giận rồi mau chóng lấy lại bình tĩnh.

– chuyện tôi nuôi con mèo này cô đừng đi khoe khoang ở đâu đấy, không thì đừng trách!- hấn nhìn cô.

– xí ai thèm khoe! mà anh nuôi lên ở đây hả – nó tò mò.

– ừ! – hấn đáp gọn lỏn.

– thích nhờ! cho tui góp gạo nuôi nó với nhé – nó chớp chớp nhìn hấn.

– tôi nói cô biết nó rất kén ăn, không phải đồ ăn nào nó cũng ăn đâu- hấn dọa.

– xì! anh coi thường tôi quá,tay nghề nấu nướng của tui không tệ đâu nhá-nó héch mũi tự tin.

Hấn cười, một nụ cười thật sự hiếm thấy ở hấn, *bộp* – hấn thấy một cái lá trên tóc nó, đang định gỡ ra hộ nó thì đã bị nó đập một phát đau điếng vào chân.

– anh đừng có mà giả trò dê xồm – nó trừng mắt.

– cô... cô...!! cái..... lá – chưa để hấn kịp nói ra 2 chữ “cái lá” thì nó đã bỏ đi mặc cho hấn hết nhăn nhó một cách tội nghiệp rồi lại nhòm qua nó giận dỗi cứ như trẻ con.

– nè nè đợi tôi với – hấn gọi với chạy theo nó.

– xớ anh lo việc của anh đi-nó héch mũi cứ đường nó nó đi, còn hấn cứ lẻo đẻo đi theo sau nó.

” chết rồi! là anh hai” – nó rên thầm, nhưng lần này nó không may mắn như lần trước nữa, nó bị anh nó phát hiện ngay, nó đang định bỏ chạy nhưng tại sao lại không thể quay bước...

– em sao vậy? sao ban sáng lại bỏ chạy? bộ vẫn còn giận hai chuyện hôm qua hả? – anh nó lo lắng nhìn nó.

– làm gì có, em đâu có bỏ chạy – nó giả vờ chớp chớp mắt như không biết gì.

– vậy tại sao sáng nay khi hai gọi thì em leo lên xe một thằng nhóc lạ mặt rồi chạy biến đi- anh nó vẫn gắng hỏi

– hai có gọi em hả? Khi nào? em đâu có nghe thấy- nó vẫn vờ vịt.

– vậy từ sáng tới giờ tại sao lại tránh mặt hai?

– em có việc bận, vậy thôi-nó hơi mất bình tĩnh giọng run run.

– bận? với ai?

Đến mức này thì nó không thể nói thêm được gì nữa, nó đâu có nghĩ thêm được một câu nói dối nào.

– với tôi! người chở cô ấy đi học sáng nay cũng là tôi- đứng đằng sau này giờ hấn đã nghe toàn bộ câu chuyện, hấn bước lên nắm lấy tay nó làm nó giật nảy mình trừng mắt với hấn nhưng bị hấn bơ.

– Vũ Tuấn Anh?là cậu? -anh nó ngạc nhiên nhưng thoáng chút không vui.

– phải! lâu rồi không gặp!- hấn đưa tay ra lịch thiệp.

bụp – anh nó gạt phăng tay hấn đi rồi túm lấy tay nó kéo về.

– hai người làm gì vậy??- nó giận dữ giằng cả hai bàn tay đang nắm lấy nó ra rồi bỏ vào lớp.

Bên ngoài lớp nó..

– vậy cô bé đó là em gái anh- hấn nhếch môi nở một nụ cười khiêu khích.

– đừng động vào nó! – anh nó trừng đôi mắt đầy sát khí.

– vậy là đủ rồi – hấn mỉm cười đút tay vào túi xoay lưng bỏ đi – “chính là cô bé đó-mối tình đầu của hấn”-hấn trầm nghĩ, trên môi lại bắt gặp nở một nụ cười hạnh phúc.

Hôm nay tâm trạng nó thực sự không vui, đây là lần đầu tiên nó không thể hiểu được cảm xúc của nó, nhiều cảm xúc hỗn tạp cứ quẩn lấy nó, tìm nó, tại sao cứ đập loạn lên khi thấy anh nó? nó thực sự không thể hiểu đc.

– nè nè hồn ở đâu mau về với khổ chủ- Nam hươ hươ tay trước mặt nó.

– hả hả??- nó giật mình.

– nãy giờ mày đi tới đâu rồi? sắp tới Hàn chưa? có gặp được kim woo bin chưa? – My cười cợt nó.

– ba lớp ba xàm – nó cố tỏ ra vui vẻ – sáng nay dậy sớm nên buồn ngủ thôi.

– vậy ăn đi sắp hết giờ trưa rồi!- Nam đưa miếng bánh về phía nó.

– ngoan – nó ngoan ngoãn cắn một miếng thật bự, khi tâm trạng nó không tốt thì ăn là tốt nhất.

* brừ brừ * – điện thoại nó rung lên “có tin nhắn từ ông chủ”. Nó hậm hực mở tin nhắn

“Ngày mai làm 2 phần cơm hộp mang lên sân thượng cho tôi”

Nó đang tính nhắn trả một tràng những câu chữ “dân gian” nhất thì nó chợt nhớ tới câu nói của hấn “chọc giận tôi không có lợi cho cô đâu” làm nó bất chợt chột dạ.

– ề My, mày biết Vũ Tuấn Anh là ai không?- nó quay sang My.

– Anh Vũ Tuấn Anh hotboy trường mình á? ôi my lovely boy – My mơ mộng với đôi mắt trái tim.

– con hâm này! à mà... anh ta là người như thế nào mày biết không? – nó nhúu mày nghiêm túc.

– siêu cấp đẹp trai, cao 1m85 cân nặng 49kg, luôn đứng đầu toàn khối 11 về học tập, là con trai duy nhất của tập đoàn Thiên Phong quyền lực bậc nhất, nói chung là vô cùng hoàn hảo!- My đọc rầm rập một chàng giới thiệu như đã học thuộc từ trước.

– vậy.. vậy nếu lỡ đắc tội với hấn thì.. thì sao?- nó nuốt nước bọt sợ hãi.

– ah nếu nhẹ thì bị đuổi học, còn nặng thì nhập viện- My tỉnh bơ đáp.

“Thôi chết tôi rồi bị đuổi khỏi trường á? không được!! vất vả lắm mình mới vào được trường này mà để bị đuổi thì..”- nghĩ tới đây nó chợt ôm đầu đau khổ.

– mà mà sao mày biết? – nó bật dậy hỏi My.

– thì hồi trước cũng có vài người đắc tội với anh nên bị đuổi khỏi trường rồi, mà cũng đáng, mấy tên bị đuổi khỏi trường đó suốt ngày đi gây sự với người khác nên bị đuổi đi cũng là do ăn ố. – My vẫn đáp tỉnh bơ nhai nhồm nhoàm miếng bánh

– à.. ờ! – nó nhanh chóng rút điện thoại ra nhắn tin lại cho hấn -“được thôi mai tui nấu cho con mèo ăn rồi cho anh ăn ké” nhưng rồi lại xoá đi “không được! như vậy quá thô lỗ, lỡ hấn bực lên đá mình ra khỏi trường thì sao” – nghĩ đến đây nó nhắn trả cho hấn chữ vồn vện 1 từ: “ok”.

Ngày hôm đó quả thực quá sức với nó, nó ngồi trong lớp nhưng tâm hồn cứ đang lơ lửng ở tầng không nào rồi vậy. ** reng reng** - hết giờ học, nó uể oải dọn dẹp sách vở ra về nhưng mặt cứ thần thờ như con mắt hồn.

– Đi với tôi! – nó chưa kịp định thần thì nhận ra một bàn tay nắm lấy tay nó.

– á á á á á Anh Tuấn Anh!!! thiên sứ của lòng emm!!-giọng con My oang oang, bên ngoài lớp, đám con gái như ong vỡ tổ liên tục la hét nhảy tưng tưng cứ như Lee Min Ho về Việt Nam .

Nó bị hấn lùi đi mà không thể chống cự.

– Chào anh rể! – Nam hăm hở cúi chào 90 độ.

Đáp lại màn cúi chào của Nam là cái liếc muốn cháy xém mặt của hấn.

– nè nè!!- nó vẫn bị hấn lùi xềnh xệch đi.

Bóng dáng hai con người đó đã đi khuất.

– aishhh... con quỉ sứ! được hot boy trường này để ý mà hông nói lấy một tiếng – My giận dữ – à mà ban nãy ông nói gì cơ? anh rể á?-My quay sang Nam.

– ừ, anh ý là anh của Linh mà – Nam ngây thơ đáp.

– gì?? ai nói ông vậy? vậy mà cũng tin á?- My ôm bụng cười sặc.

– Linh nói mà!- Nam gãi đầu nhăn nhó.

– nó ba xạo đó, anh nó học lớp 12 cơ! – My cười rồi xách cặp đi trước- thôi tui đi trước nha!

– à ừ- Nam đáp với khuôn mặt thần thờ.

7. Chương 7

Tại cổng trường...

– nè anh hăm à?!? sao kéo tôi ra đây?- nó vùng tay hấn ra tức giận.

** bộp ** – hấn ôm lấy nó, ôm rất chặt... * thích thích thích thích...* nó cảm nhận được tim mình và hấn như đang cùng chung một nhịp đập.

– anh làm gì vậy?- nó đỏ mặt đẩy hấn ra.

– từ nay anh sẽ theo đuổi em, đồ ngốc!- hấn mỉm cười ảm áp cúi xuống nhìn nó.

– ý anh là... là sao?- nó run run.

– ngốc! là yêu đơn phương! cho đến khi em đón nhận tình cảm của anh- hấn ghé sát mặt nó.

– đừng.... đừng có mà đùa.- nó bất giác xao xuyến không làm chủ được.

– Linh!!- là tiếng anh nó.

– anh hai!- nó không làm chủ được mình mà lao về phía anh nó.

– về cẩn thận nhé!- hấn vẫy vẫy tay, mắt hấn ánh lên chút tổn thương nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nó chạy về phía người con trai kia “khó chịu thật”- hấn chột nhủ thầm.

Trên đường về nhà...

– đến bao giờ em mới có thể tự lo cho bản thân mình được nhỉ?-nó nói băng quơ. Hôm nay nó không ôm lấy anh nó nữa mà tự nín vào yên xe.

– ... -anh nó vẫn yên lặng, trong mắt anh nó ánh lên chút đau thương. Con đường về nhà bỗng không còn tiếng nói cười.

Vừa về đến nhà, nó thoáng thấy bóng dáng một người con gái – là Yến- Nó cười nhạt nhưng lòng thì thất lại.

– hai anh em giờ mới về tới đó hả- Yến mỉm cười giơ đồ ăn lên khoe.

– đợi có lâu không? sao không vào nhà? ba mẹ Huy hôm nay không phải trực mà. – anh nó hỏi Yến.

– đâu có lâu, Yến đợi Huy với bé Linh về rồi vào luôn, vào một mình ngại lắm- Yến cười tí.

Nó chỉ lặng yên nhìn chuông cửa.

– về rồi đó hả? Ồ Yến đó hả con, càng lớn càng xinh nhỉ- mẹ nó mở cửa rồi choàng lấy Yến mà khen tẩm tấc. Nó vẫn vậy, cứ lặng lẽ bước vào nhà.

– Ồ Yến, lâu rồi mới qua chơi, con bé xinh mình nhỉ- giờ đến lượt Ba nó.

Nó cảm thấy mình như không khí vậy, lạc lõng thật.

– Bác cứ để con chuẩn bị bữa tối cho cả nhà, bác nhé- Yến giành phần làm bếp.

– ừ! Con với bác cùng làm- Mẹ nó thích thú cười. Nó cũng vào phụ mẹ nó như mọi khi.

– ôi con khéo tay thật!- cứ chốc chốc mẹ nó lại khen Yến.

– Con xào thịt bò xong rồi nhé! – nó cố tươi cười.

– ừm, lên tắm rửa đi con- mẹ nó phớt qua nó rồi lại quay qua Yến.

Từng bước, từng bước nặng nề nó bước lên phòng. Anh nó cũng vừa tắm xong nên bước ra khỏi phòng, phòng anh em nó đối diện nhau nên nó buộc phải giáp mặt với anh nó.

– tắm lẹ xuống ăn cơm- anh nó hỏi, nó chỉ gật gật.

Bước vào phòng đóng cửa lại nó mới thở phào như đẩy hết mọi dồn nén này giờ ra nằm phịch xuống giường.

Người ta bảo khi tắm, con người ta thường suy nghĩ rất nhiều, đúng vậy, đứng dưới vòi sen làm nó bất giác bị bao vây bởi nhiều suy nghĩ hỗn tạp, nó cứ thờ người ra.

– Linh ơi!! tắm lẹ xuống ăn cơm con!- Tiếng mẹ nó gọi kéo ra khỏi dòng suy nghĩ.

Bữa cơm hôm ấy là bữa cơm thật vô vị với nó..

– con bé xinh xắn, thông minh lại còn đảm đang nữa anh nhỉ, thằng Huy nhà mình mà rước đc con bé là phúc tổ tông để lại đấy- mẹ nó với nó hú hí.

– mẹ!!- anh nó nhú mày.

– con no rồi, con lên phòng trước nhé- nó buông chén cơm.

– sao vậy con bé này, mới ăn có một chén- ba nó nhăn.

– con mệt- nó cười gượng.

– thôi con nó mệt! cứ để nó lên nghỉ- mẹ nó nói, đoạn lại quay qua gấp đồ ăn cho Yến.

Nó bước lên phòng mệt mỏi, “chẳng lẽ mình đang ganh tị với chị Yến?”- nó tự vấn đáp.

” I am run run run....to you... and i keep you safe forever...” (Run to you- Angel eyes ost)

– tiếng điện thoại nó reo lên.

– A lô! anh gọi có việc gì- nó gắt, đầu dây bên kia là hấn.

– cơm! – hấn kiêu lời đến đáng sợ.

– không làm! không làm! không làm! – nó buông một tràng.

– không biết em đã biết tin gì về anh chưa nhỉ?- hấn nói giọng đầy đe dọa.

“Nhẹ thì bị đuổi khỏi trường, nặng thì nhập viện”- câu nói của My lớn vồn trong đầu nó.

– ưm... được thôi! làm thì làm! sợ chắc! – giọng nó ngập ngừng.

– ha ha ha ha... – hần cười đầy khoái trí.

– cúp máy đây- nó tắt máy cái rụp- tút tút tút...

– haizzz... vì tương lai của mình nên phải nhẫn nhịn hần vậy, đồ đáng ghét, đồ nảo cá, đồ thân kinh trung ương có vấn đề, bộ anh nghĩ anh là thánh chắc..... pla pla pla- nó vừa đi xuống lầu vừa lẩm bẩm chửi hần.

– sao kêu mệt mà xuống đây chi?- anh nó lúc này mới lên tiếng khi thấy nó lò mò xuống.

– hi làm cơm hộp mai mang đi ăn trưa, đồ ăn ở căn tin ăn không hợp khẩu vị- nó cười hơi đơ rồi lén vào bếp.

”mèo thì thích ăn gì nhỉ? à phải rồi ,cá! còn cái tên bóc lột sức lao động kia á? dẹp ta i ăn rau qua ngày thôi!.....ưm.... nhưng thôi, không khéo lại bị đá ra khỏi trường”- nó lẩm bẩm.

Ta tang..... – nó đã làm xong hai hộp cơm hoành tráng với đầy đủ sơn hào hải vị rồi cất vào ngăn bảo quản của tủ lạnh, sáng mai chỉ cần hâm nóng lại là ok.

Nãy giờ tập trung nấu nướng nó thấy lòng nhẹ nhõm hần cho đến khi:

– Linh! sao nấu tới hai hộp cơm? nấu cho bạn trai nữa à?- nó đi đã tới giữa cầu thang thì bị mẹ nó gọi với lại khiến cả nhà đều nhìn nó, ánh mắt anh nó cũng có sự thay đổi.

– à à con nấu cho cái My nữa mà mẹ.- nó chối biến.

– thật không đó- mẹ nó cười cười đưa cặp mắt nghi ngờ về phía nó.

– thật mà! mẹ này!- nó nũng nịu.

– hừ! lên phòng đi cô nương- mẹ nó liếc yêu nó.

Tối hôm đó, có một người con trai cứ đứng trước cửa phòng nó, cứ muốn gõ cửa rồi lại thôi.....

Rengggggg – tiếng chuông báo thức làm nó ôm đầu bực mình, nó quấy đạp lẫn lộn đến nỗi rút cái oạch xuống giường.

– ahhhhhhh mới có 5h45, tại cái tên đáng chết đó mà nó phải dậy sớm hơn mọi ngày, vệ sinh cá nhân xong nó ngái ngủ đi xuống bếp hâm nóng lại hai hộp cơm.

– Xong! – nó bỏ hai hộp cơm vào một cái bọc xinh xinh rồi ngấm ngấm, nó cũng đảm đang lắm chứ bộ.

Nó hăm hở chạy ra mở cổng đợi anh nó xuống rồi đi luôn.

“brừm brừm”- tiếng mô tô quen thuộc vang đến tai nó.

– Nam!- nó chạy lại hăm hở.

– sao bà nói dối tui chuyện cái thằng Tuấn Anh gì đó là anh bà?- Nam có vẻ không vui.

– ờ thì... tui... thật ra tui không muốn dính dáng gì tới hần đâu, nhưng mà tình thế éo le nên tui không muốn ông cũng bị dính vào vụ này.. ờ.. hần ta thật sự đáng sợ lắm đó.. – nó giải thích với vẻ mặt tội lỗi làm Nam phì cười.

– ngốc quá! tui là con trai mà, chẳng sợ lại sợ đụng độ- Nam cười làm nó nhẹ lòng.

– ừ đụng độ cho cổ zô đi rồi nằm viện – nó cười cợt.

– À mà quên, ông lên trường trước đi, tui đi với anh tui được rồi, anh tui khó tính lắm. – nó phẩy phẩy tay.

– lần này là anh nào nữa đây- Nam nghi ngờ.

– muốn chết không! tui cũng có anh chứ bộ!- nó dơ tay dọa đánh.

– vâng vâng, em đi đây!-Nam vờ chạy trốn.

Anh nó cũng vừa dắt xe ra nên nó chạy lại vờ như vừa tập thể dục.

– dậy sớm vậy- anh nó cười.

– hi em mà- nó vênh mặt.

Tối trường rồi....

Xe anh nó gần vào tới cổng trường thì nó phát hiện ra hấn đang đứng dựa vào một chiếc lamborghini màu đỏ giờ tay chào nó rất lịch thiệp, tụi còn gái cứ la hét ầm ĩ móc điện thoại ra mà chụp lấy chụp để. Còn nó, nó quay mặt đi chỗ khác tránh mặt hấn không thương tiếc cứ như chẳng hề quen biết.

– nè! – hấn trở tay về phía nó giận dữ rồi phá bỏ cái dáng vẻ hào hoa kia đi mà thay vào đó một dáng vẻ tức giận cứ như trẻ con làm nó bất giác phì cười.

Anh nó rõ ràng này giờ chẳng thoải mái gì nhưng vẫn cố giữ im lặng.

– em lên lớp nhé- nó vẫy tay chào anh nó.

– ừ!- đôi mắt anh nó thoáng buồn.

Nó lên đến lớp, hấn đã đứng chờ tự bao giờ, vừa thấy hấn nó lập tức quay lưng 180 độ bỏ đi ngay.

-Nè!!! – hấn chạy tới quàng tay qua cổ nó từ đằng sau kéo về phía mình.

* hự* – nó mất bình tĩnh đục vào bực hấn làm hấn quỳ sụp xuống ôm bụng.

– anh.. anh đau lắm hả?- thấy mình đã quá đáng cộng thêm những ánh mắt hình viên đạn của lũ con gái gần đó khiến nó cảm thấy hơi có lỗi.

– không sao..- hấn vờ ôm bụng, nó đỡ hấn dậy.

* chót* – hấn bắt chợt hôn vào má nó rồi bỏ chạy mà cười như thằng dở người.

– nè... nè...!!!- giọng nó yếu ớt từ đằng sau, nó đã đứng hình... 1...2...3 – ôi giờ ơi!! nụ hôn đầu đời của tôi!!!! sao lại là tên đó cướp mất chứ!!!- nó giậm giựt bước vào lớp ngồi phịch vào chỗ.

– ui mama mia ơi- My bị nó làm cho giật mình.

– hế lô ê ri bó đi- Nam vừa đến lớp liền nham nhở chào hỏi hai đứa nó, đoạn chạy lại chỗ nó vì nhận ra bộ mặt đồ bưng của nó.

– sốt à?- Nam đặt tay lên trán nó.

– aishhhhh.... -nó giậm giựt úp mặt xuống bàn.

My ra dấu cho Nam là đừng làm phiền nó lúc này nếu không muốn bị nó tạt ột trận cuồng phong nên cu cậu ngoan ngoãn trở về chỗ.

– My nè! ...à mà thôi! – nó tự nhiên bật dậy túm lấy My làm My giật nảy mình.

– hi hi hi- Nam nhe răng chồm ra trước cười với nó nhưng bị nó liếc ột cái chấy xém lông mày nên cu cậu tắt ngay cái nụ cười nham nhở đó đi mà ngoan ngoãn ngồi khoanh tay lại kiểm điểm.

Chưa yên ắng được bao lâu thì bỗng rầm rộ lên vì bóng dáng cậu con trai đẹp như mộng kia lại xuất hiện- là hấn.

– anh anh!- nó lấp bắp chỉ về phía hấn.

– lấy giùm anh cọng lông mi trong mắt ra đi em yêu, đau quá!- hấn đuối một tên ngồi bàn trên ra ngồi ịch vào rồi chống cằm quay sát vào mặt nó mà chỏ vào mắt mình. Thảo nào từ lúc bước vào lớp nó tới giờ mắt phải hấn cứ nhắm tịt lại như đang nhắm mắt vậy.

– anh anh!! – nó giật giật khoe môi, sống đến gần này tuổi nó mới gặp người trơ trẽn như vậy – anh muốn chết hả? Anh cũng có tay mà !!tự lấy ra đi!- nó hét làm hấn giật nảy mình.

– nhưng mà... trời ơi cái bụng tôi... còn mất nữa.....ao uiii.. đau quá.. anh đã cố gắng nhịn đau xuống tới đây rồi mà em không mấy may thương tình gì sao gì sao?- giọng hấn chuyển từ nhõng nhẽo sang hăm dọa.

– anh thật là... – nó hết cách đành phải xuống nước- đâu? mở mắt ra coi??- nó chăm chú tìm cái cọng lông mi đáng ghét đó. Thật ra thì làm gì có cọng lông mi nào rơi vào mắt hắn, chỉ có nó thôi, nhìn nó ngây thơ tìm cọng lông mi, hắn bất giác nhìn nó chăm chú, đây là lần đầu tiên hắn ngắm một đứa con gái gần tới vậy, nó là người con gái duy nhất mà hắn muốn ngắm nhìn mãi, bất giác hắn nở một nụ cười.

– anh lừa tôi!- nó đỏ mặt nhận ra nụ cười của hắn.

– khi nào?- hắn cười nham nhở.

– Đủ rồi!!! – Nam cầm giận tiến về phía hắn, nãy cậu giờ đã hiểu được ánh mắt đó của hắn dành cho nó có nghĩa là gì, cậu thật sự muốn lôi hắn ra đập ột trận.

Hai thằng con trai nhìn mau xẹt điện, nó thật sự bị làm cho rối trí mà nhất thời khôn biết làm gì.

8. Chương 8

Không khí đang im lặng đến đáng sợ thì sự xuất hiện của một người làm xung quanh trở nên ồn ã hơn.

– hai cậu có tư cách gì mà theo đuổi Linh chứ?- là anh nó, anh nó bị tụi bạn lôi đến chỗ đang bị bu đồng ghệt như kiến nên tình cờ chứng kiến toàn bộ sự việc.

Mọi ánh nhìn dồn về phía anh nó.

– vậy anh có tư cách gì? anh trai có thể theo đuổi em gái sao? tôi hoàn toàn có thể nhận ra ánh mắt của anh đối với Linh là có ý gì!- Hắn nhếch mép.

– tôi không phải anh ruột của Linh!- anh nó đã mất bình tĩnh.

– mấy người quá đáng lắm!- Mắt nó đã rơm rộ mà bỏ đi.

– Linh!- gần như ba con người kia kêu tên nó.

– dừng! cứ để nó một mình! đây là lúc nó cần yên tĩnh để suy nghĩ!- My ngăn ba thằng con trai đang đang sà sát kia lại, bọn họ hất cho nhau ánh mắt như muốn đốt cháy đối phương rồi mỗi người một ngả.

Đã đến giờ vào học, vẫn không thấy nó đâu, cứ mỗi lần giáo viên hỏi tới nó là My viện cớ nó nằm ở phòng Y tế.

** reng reng*- tiếng chuông báo ra chơi vang lên, Nam phóng vụt ra đi tìm nó, dĩ nhiên cả hắn và anh nó cũng chẳng ngoại lệ.

...Tại sân thượng...

* cộp cộp cộp * – nó nghe thấy tiếng bước chân nên nép mình chôn sau bồn nước.

– ra đây đi! Em nghĩ cô trốn được anh ở chỗ anh hay chôn sao? quên giấu hộp cơm kia- nói đến đây hắn phụt cười.

– đồ đáng ghét!- nó nói với giọng ngèn ngèn.

– ra đây đi!- miệng hắn nói nhưng chính hắn lại tiến lại sau bồn nước, nó ngồi đó, hai mắt sưng đỏ làm hắn chột nhột, bất giác, hắn kéo tay nó về phía mình, đặt lên môi nó một nụ hôn, ban đầu nó cố gắng chống cự nhưng không hiểu tại sao tự nhiên nó cảm thấy mình cứ buồng lỏng dần, không lẽ nó thích hắn? Nghĩ đến đó nó đỏ mặt đẫy hắn ra.

– đồ đáng ghét! – không nói thêm đc lời nào nó ngồi thụp xuống khóc.

– xin lỗi, xin lỗi mà.... anh...anh không cố ý..- hắn cũng ngồi thụp xuống gối dành nó, nó vẫn không chịu nín.

– haizz... đồ mít ướt!- hắn cúi sát lại mặt nó mà mắng.

– ai mít ướt chứ!- nó bất chợt ngược mặt dậy phản pháo thì bắt gặp mặt hắn đang ở rất gần mặt nó, nó bất giác đỏ mặt lùi lại sau.

– em thích anh?- hắn mỉm cười khi thấy mặt nó đỏ lên như cà chua chín.

– không!- nó quay mặt đi chỗ khác.

– không lẽ em thích cái thằng Nam gì đó- hấn hơi nhú mày.

– không!!- nó nhấn mạnh.

– vậy... vậy em.. em thích tên Huy đó sao? – hấn hơi mất bình tĩnh.

–...- nó không trả lời mà tay nó chọt chỉ xuống đất vẽ vẽ một cách vô định.

– haizz... đói quá!- hấn chọt đút tay vào túi đi về phía 2 hộp cơm đặt trên bàn.

– đừng có ăn hộp có cá! hộp đó là của con mèo mà!- nó dụi mắt gắt.

– ngốc! anh đùa vậy mà cũng tin à? con mèo đó không ăn cơm đâu! nó chỉ ăn thức ăn tổng hợp thôi-hấn trở tay về bịch thức ăn ẻo.

– anh quá đáng thật! có biết hôm qua tôi làm cực lắm không hả?- nó gắt.

– đói không?- hấn hỏi ngược lại nó.

– đưa tôi hộp xanh! – nó cũng đói rồi nên không cần lòng tự trọng nữa làm hấn phụt cười.

– Tên Huy đó thực sự không phải là anh ruột em sao?- hấn nhìn lên trời hỏi băng quơ.

– ừm.. anh ấy được ba mẹ tôi nhận nuôi khi tôi lên 5 tuổi. – nó cũng đáp nhỏ.

– vậy là tên đó đã ở bên em 11 năm rồi sao?- hấn thở dài, vẻ mặt có chút đau khổ rồi quay qua nhìn nó.

– ừm..- nó nói trong cổ họng.

– được! từ nay anh quyết giành lại em! nửa quãng đời còn lại của em là thuộc về anh! – hấn quyết tâm.

– ahhh.... đã gần 6 giờ rồi sao?!???- nó không nghe thấy câu nói đó của hấn mà chỉ hét lên như con điên.

– haizzz... – hấn cười khổ.

cộp cộp – tiếng bước chân vội vã tiến lên sân thượng- nó hơi giật mình nép ra sau hấn.

– đại.. đại ca cặp.. cặp- một tên con trai thở hổn hển chìa cái cặp đến phía hấn.

– cặp của tôi mà!- nó giằng lấy.

– đi!- hấn không giải thích gì mà ngoắc nó, nó cũng ngoan ngoãn leo đèo theo sau hấn.

– đi nhanh lên đồ rùa! sao anh lại thích một nhỏ chân ngắn như em chứ!- hấn cười nó.

– xó! chân anh ngắn như tui đi rồi hăng nói chuyện nhá! – nó khúc khích làm hấn cũng phụt cười, nhưng nụ cười đó chợt vụt tắt, xa xa có hai con người, một Nam, một Nữ, họ đang.. đang hôn..- là anh nó và Yến. Nó thất thần khựng bước.

– đừng có nhìn!- hấn quay lưng lại chắn trước mặt nó, thân hình cao lớn của hấn che đi mọi thứ trước mắt nó, nước mắt, nước mắt nó lại trực trào, nó chớp mắt liên hồi buộc thứ chất lỏng đó trào ngược vào trong, hấn chọt nhói mà ôm lấy nó, rất chặt! cứ như hấn sợ nó sẽ đau, sẽ khóc.

– đi thôi!- mặt hấn đã đỏ tía lên kéo tay nó đi, nó cúi mặt xuống đi theo hấn.

– đừng có khóc! nếu em muốn anh có thể làm tên đó biến mất khỏi tầm mắt em!- hấn dừng bước lay vai nó.

– đừng! Tôi có là gì của anh ấy đâu, chẳng phải làm vậy sẽ nực cười lắm sao- nó ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên.

– đi thôi! anh sẽ khiến em quên tên đó!- hấn nắm chặt lấy tay nó.

– đi đâu?- nó ngơ ngác.

– em sẽ thích! – hấn nháy mắt hứa hẹn.

Tại nhà xe của giáo viên...

– nè sao lại vào nhà xe giáo viên?- nó kéo áo hần.

– chứ em muốn đậu con xe này ở nhà xe học sinh á?- hần trở tay vào chiếc lamborghini sáng bóng. chưa để nó kịp phản ứng hần lôi gọn nó lên xe rồi phóng đi, nó nhắm tịt mắt nín áo hần.

* 20 phút sau*

– khu vui chơi sao?- nó nhảy tưng tưng rồi co giò chạy về phía trò xe điện đụng.

– nè coi chừng lạc đó, phải nắm tay lại như vậy nè!- hần chộp lấy tay nó.

– xớ anh nghĩ tui là con nít hả?- nó hếch mũi.

– vậy lỡ có lạc thì “người lớn” tự về nhá!- hần nham nhở.

– Ơ...ừm- nó chợt nhớ ra túi mình không còn lấy một xu dính túi, nó đỏ mặt để im cho hần nắm tay mình, hình như mặt hần cũng ứng đỏ lên rồi, hần cũng có mặt đáng yêu vậy sao – nó nghĩ thầm. Hai đứa nó quần nát cả khu trò chơi.

– Ơ, cáp treo..- nó ngẩn ra ngược cổ lên khi phát hiện ra cái cáp treo.

– đi thử không- hần lôi nó đi.

Trong cáp treo nó như bị tăng động, hết chạy qua đây nhòm lại nhảy qua kia ngấm trong cái buồng được quây quanh bằng kính của cáp treo.

– tết tóc không? kiểu mới nhé! đẹp cực! – hần chợt nắm nhẹ lấy một bím tóc nó.

– Ừa Ừa!! – nó ngoan ngoan xoay lưng lại cho hần tết tóc,..... “sao nó bỗng thấy quen thuộc quá, cảm giác này, đã gặp ở đâu rồi nhỉ?”-nó cố lục lại trí nhớ....”cái kiểu tết tóc vụng về này, đôi bàn tay lúng túng này...”

– cậu... cậu nhóc trong lớp học võ – nó bắt giác thành lời.

– giờ mới nhận ra sao?- hần cười nhẹ, đôi bàn tay to vụng về vẫn vụng về cố cột gọn tóc nó lại....

Số phận thật kì lạ... nó đẩy con người ta lại với nhau rồi lại ương ngạnh tách họ ra. Một ngày nào đó nó lại khiến họ chạm mặt nhau mà không cho họ lấy một lí do.

– bây giờ đã là mấy giờ rồi hả?- anh nó khoanh tay đứng trước cửa tra hỏi khi vừa thấy nó lén lút đi vào nhà.

– hơn 8h ... – nó cúi gầm mặt, mắt nó hơi cay, sống mũi nó dợn lên từng đợt ương bướng không nghe theo chủ.

– em đã đi đâu? với ai mà giờ này mới về?- anh nó tiếp tục tra hỏi.

– anh bận rộn như vậy không cần quan tâm đến em đâu!- nó ngược mặt lên cười nhạt rồi bỏ đi.

– em nói vậy là ý gì?- anh nó vội nắm lấy tay nó kéo lại.

– bỏ em ra! em mệt rồi!-nó hơi nhăn mặt.

-.... – anh nó lặng đi, đôi bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay nó cho đến khi nó vùng ra, đau thật đấy, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên nó hất tay anh ra, nó không cần anh nữa sao? hay là anh chưa đủ tốt để bảo vệ nó? Hay..... hay là nó đã có ai đó tốt hơn để thay thế anh?- nghĩ đến đây anh nó chợt tuyệt vọng nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nó, thứ chất lỏng đáng ghét kia đã trào lên khoé mắt và chỉ trực tuôn rơi, khóc ư? ngay cả khi mất đi ba mẹ anh cũng không khóc, vậy mà vì nó mà sắp rơi nước mắt ư? anh nó khẽ đứng trước cửa phòng nó, ngồi phịch xuống tựa lưng vào cửa, để mặc cho thứ chất lỏng mặn chát kia chảy xuống, bên trong căn phòng đó, cũng có một người đang đứng tựa lưng vào cửa cố ngăn những tiếng nấc, hai con người chỉ cách nhau một cánh cửa nhưng ngỡ sao quá xa....

Rengggggg- tiếng đồng hồ đáng ghét lại làm nó bình tĩnh, khổ thật, hôm qua nó khóc đến mệt mỏi đi mà ngủ ngay cánh cửa, 5h45? nó chợt thở dài, nó quên cài lại báo thức, VSCN xong nó thực sự không muốn đi học, đi học với đôi mắt sưng vù này ư? nhưng nó cũng không đủ can đảm để ở lại lâu hơn một giây nào nữa, nó không muốn gặp mặt anh nó.

cách – nó nhẹ mở cửa.

phịch- một người con trai với tấm lưng lớn ngã ra sau, nó theo phản xạ mà đỡ lấy, là anh nó, sao anh nó lại ngủ ở đây? có thứ gì đó lạ lùng vẫn còn vương trên mắt anh nó, nước mắt? Không thể! quá vô lí, nó chưa bao giờ thấy anh nó khóc, anh nó chợt ngã đầu vào lòng nó, khuôn mặt khó chịu ban nãy dần ra nhẹ nhõm hơn, nó ngắm anh nó thật gần rồi bất giác thấy đau lòng, nó đang làm gì đây? chẳng phải anh nó đã là chàng trai của người ta rồi sao? nó thật quá trơ trẽn, nó nhẹ nhàng kéo cái gối ở đầu giường lại kê đầu anh nó rồi bỏ đi.

9. Chương 9

– cậu nghĩ cô ấy sẽ để cậu đưa đi sao? đừng có mơ giữa ban ngày!

– vậy anh chắc chắn là cô ấy sẽ theo anh sao? nực cười thật!

Nó chưa mở cổng ra mà đã nghe tiếng ai đó đang cãi nhau.

– Nam! còn anh nữa! hai người làm loạn gì ở đây?-nó trở tay về phía hai con người đang lộn xộn như vỡ tổ kia.

– Lên anh/tui chờ đi học!-hai người kia đồng thanh rồi hất cho nhau cái lườm nảy lửa.

– không cần! hôm nay tâm trạng tui không tốt!- nó đóng cổng rồi đi thẳng.

– nè nè!! cùng đi đi mà!-Cả hai con người một ô tô một mô tô chạy về phía nó.

– Linh! hự..hự ...hự.. – giọng nói quen thuộc làm nó khựng bước, là anh nó, cảm rồi sao? nó quay mặt lại lo lắng rồi bất giác muốn tiến về phía anh nó...

– Huy!! có sao không? - một người con gái chạy về phía anh nó lo lắng sờ tay lên trán, còn ai nữa- Yến- này giờ nó không nhận ra có một cô gái đứng ở phía đối diện vẫn đang quan sát cho đến khi thấy bóng dáng anh nó bước ra, nó chợt cười nhạt, nó đang tính làm gì vậy chứ? lo lắng? chăm sóc ư? người ta đã có nhau rồi con gì.

– Linh! lên anh chờ đi học....- một giọng nói khàn khàn khiến mọi con mắt đều hướng về phía nó, một cặp mắt bất ngờ nhưng có phần không vui và hai cặp mắt bất an cứ đổ dồn lên nó chờ đợi sự phản ứng của nó.

– anh hai chờ chị Yến đi, em đi với Nam! – nó lạnh lùng tiến về phía Nam, ánh mắt Nam ánh lên tia vui mừng của sự chiến thắng để lại sau lưng hai cặp mắt một đau thương, một tức giận.

* véo*- tiếng chiếc siêu xe của hắn vút qua nó và Nam với tốc độ nhanh đến đáng sợ, nó chợt thấy tội lỗi, nó không muốn phạm lỗi với bất cứ ai, chỉ là nó nhất thời không còn đường thoát mà quên mất rằng nó có thể làm tổn thương ai đó.

Bước lên lớp, nó ngồi thừ ra trong sự lo lắng của Nam và My.

– nè nè! mắt sưng lên rồi kia, bộ hôm qua khóc dữ lắm hả? – My lo lắng cho bộ dạng sầu thảm của nó.

– không có, tại ngủ không được thôi. – nó cười gượng làm My càng lo lắng thêm.

– hôm qua bà chồn ở đâu mà tui tìm muốn điên lên vẫn không thấy vậy? bộ bị ma dấu hả?- Nam cố gắng pha trò.

– tui về nhà trước. – nó cười gượng.

– vui lên nào..vui lên nào..-My nhéo hai má nó hát ngê ngao rồi nháy mắt với Nam.

– tà tanggg... – Nam chợt nhảy bổ ra trước mặt nó với mái tóc được buộc hai bên với hai cái nơ cộng thêm cái lông mày xéch lên và vài cái mụn rùi được vẽ nguệch ngoạc bằng bút lông.

– ha ha ha ha ha.... – nó buộc miệng cười lớn làm mặt Nam và My dân ra.

Suốt giờ học hôm đó Nam và My hầu như chả học hành gì mà chỉ ngồi pha trò cho nó vui, đến nỗi mà khi bị thầy cô bắt cả ba đứng phạt ngoài cửa lớp vẫn không thôi, ha ha ha ha.. ba đứa nó cười như điên như dại ngoài cửa làm thầy cô cũng phát sợ, có lẽ do trời nóng quá .

Ra chơi, hôm nay đến phiên nó trực thư viện nên cả Nam và My cùng hộ tống nó đi, nó đứng ở quầy trực còn My và Nam diễn kịch câm ở một cái bàn gần đó với toàn những cuốn sách không-liên-quan như kim từ điển và triết học, cứ lâu lâu cả ba đều cố gắng bụm miệng cười để không gây ồn ào, nó bị cô quản thư viện ra hiệu im lặng suốt nên cũng hơi teo.

– tôi cần mượn cuốn này-một giọng nam khá ấm đưa quyển sách về phía nó.

-xong! Bạn nhớ trả sách đúng hạn nhé!- nó ngược mặt lên cười tươi rồi chợt tắt ngấm khi nhận ra hân.

– anh.. anh...- nó ngập ngừng, nhưng đáp lại nó chỉ là cái quay đi đầy lạnh lùng của hân, nó chợt thấy khó chịu, nó đã làm gì vậy trời? lẽ ra sáng nay nên tự bắt xe bus đi chứ không nên hành động như vậy, hân giận rồi sao? cũng phải, hôm qua hân là người đầu tiên tìm thấy nó và cũng là người giúp nó cảm thấy khá hơn, vậy mà nó lại hành xử với hân như người xa lạ như vậy. Nó nhìn theo bóng dáng cao lớn của hân, đây là lần đầu tiên nó thấy hân thật đẹp, mái tóc hơi hoe đỏ bay nhẹ theo gió, dáng đi dứt khoát nam tính, ah... hôm nay hân mặc đồng phục...

– trời ơi hot boyy tụi mày ơi!!- không khí im lặng của thư viện bị phá vỡ khi có vài nhỏ nhận ra hân, rồi theo sau đó là cả đám con gái cứ rần rần mà theo đuôi hân như thiếu hơi, nó thấy hơi bức, mà sao lại bức chứ? nó nhú mày cúi xuống để cổ bẹn rợn với cuốn sách trước mặt.

– Linh!! Linh! anh mày đang nằm ở phòng y tế đó, nghe nói ảnh sốt cao lắm! -giọng My vang đến tai nó làm nó thất thần chạy lên phòng y tế, tay chân cứ nó luống cuống lên không làm chủ được nữa..

** phup** – nó vướng chân vào cạnh bàn xuất ngã nhào nếu không có bàn tay của hân chụp tới kéo nó lại, nó quay mặt lại nhìn hân, vẫn gương mặt lạnh lùng đó, một tay hân đút vào túi, tay kia vẫn túm lấy nó.

– cảm ơn anh! – nó gỡ nhẹ tay hân ra rồi lại chạy đi với khuôn mặt lo lắng.

– đến cuối cùng vẫn là vậy!-hân chợt rút cánh tay vẫn còn để lơ lửng ở không trung lại buông thõng, ánh mắt hân lại lạnh đi, hân nhận ra lúc này trong mắt nó vẫn chỉ có mình anh nó thôi.

Tại phòng Y tế...

– anh hai! là tại em không tốt! – nó đẩy cả đám con gái đang bu đông nghẹt trước phòng y tế ra rồi lao vào ôm lấy anh nó, nó xót lắm, người anh nó đã nóng ran lên thế này, nếu hôm qua nó không ngang ngược như vậy thì anh nó đâu có mệt lả đi trước cửa phòng nó để rồi ra nông nỗi này, nó quệt nước mắt.

– không sao mà.. – anh nó nói trong hơi thở rồi quàng lấy nó vỗ nhẹ vai.

** choang.... ** – tiếng kim loại va xuống nền gạch vang lên chói tai – là Yến, Yến đã thấy anh nó ôm lấy nó, nó hơi giật mình choàng dậy thụt lùi lại hai bước rồi ngồi thụp xuống nhặt cái khay nước mà Yến mang vào lên đặt lên bàn.

– chị... chị Yến đừng hiểu lầm! anh ấy chỉ xem em như em gái thôi – nó lắc tay giải thích, sự việc sáng nay cộng thêm bây giờ đủ để Yến thấy nghi ngờ, cảm giác của con gái thường nhạy bén lắm huống hồ Yến còn biết chuyện anh em nó không phải là anh em ruột.

– em nói gì ngộ vậy, chị hiểu mà, tại ban nãy chị chượt tay thôi. – Yến phân bua. Trên giường bệnh, anh nó đã sớm lạng thính, hai chữ “em gái” của nó như mũi kim châm vào tim anh vậy, đau lắm chứ...

– em đi trước nhé! – cảm thấy không thể ở lại thêm một giây nào nữa nên nó vội vàng bỏ đi.

Trên đường đi nó lại bắt gặp hân.

– chào! – nó giơ tay mỉm cười, nhưng đáp lại nó là ánh mắt hững hờ lạnh lùng đến thấu xương của hắn, hắn không thèm nhìn nó lấy một cái, cứ vậy mà lướt qua nó như thể nó chỉ là không khí vậy. Nó chợt thấy hụt hẫng, cảm thấy như vừa tuột mất điều gì đó, hắn giận nó thật rồi, à mà có lẽ hắn cũng ghét nó rồi, nó không cam tâm, hắn ghét nó rồi ai sẽ dẫn nó đi công viên khi nó buồn? hắn ghét nó rồi ai sẽ chọc ghẹo nó đến quên khóc? ai sẽ nhào qua lớp nó ăn vạ chỉ vì một cọng lông mi rớt vào mắt?...mọi câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu nó không thôi nhưng cuối cùng nó lại nhận thấy nó thật ích kỷ, chỉ biết nghĩ ình, có lẽ hắn ghét nó là vì vậy, nó thở hắt ra nhìn theo cái bóng dáng cao dong dỏng của hắn khuất dần.

Hôm nay tâm trạng của nó thật tồi tệ, mọi thứ cứ vô vập lấy nó khiến nó hỗn loạn, anh nó đổ bệnh, hắn thì ghét nó và giờ lại thêm việc tuần sau cả trường sẽ đi du lịch ở phan thiết, trời ơi!!! nó có tâm trạng để đi chơi sao???- nó cứ vô vập vô để cái đầu tóc đen nhánh được xoa hững hờ, đến tóc nó còn không có hững để mà cột chứ nói gì đến đi chơi...

Đã mấy ngày rồi hắn không làm phiền nó, cả một tin nhắn chọc ghẹo mà hắn hay nhắn cho nó mỗi ngày cũng mất tăm, sao nó cứ thấy thiếu, thấy hẫng, nó cũng không hiểu được, chỉ biết khi nghe thấy bất cứ ai đó bàn tán về hắn thì nó lập tức đồng tai lên nghe, nếu ở đâu đó có người hét lên tên hắn thì nó sẽ bất giác ngóng tìm, tìm nó sẽ lại đập dồn như đang coi phim ma vậy. Cứ mỗi lần hắn đi vào lớp nó thì nó lại mong chờ hơn hử, nó mong hắn sẽ hết ghét nó mà nhìn nó, chỉ một lần thôi cũng được, nhưng trái ngược hoàn toàn với nó mong đợi, mỗi lần hắn vào lớp nó là y như rằng đi thẳng đến bàn giáo viên, hắn học rất giỏi nên thường được các giáo viên tin tưởng nhờ cậy. Và cũng y như rằng nếu có bất cứ một giáo viên nào nhờ mang đồ lên lớp hắn thì nó sẽ hăm hờ xung phong đầu tiên, nó bước vào lớp hắn, mặc kệ những lời tán tỉnh huýt sáo của lũ con trai mà lia mắt về phía hắn, hắn lúc nào cũng vậy, hắn ngồi tựa vào ghế khoanh tay mà nhìn ra cửa sổ chẳng thèm nhìn nó lấy một lần, cứ mỗi lần như vậy mặt nó đều tối sập đi thất vọng.

Một tuần trôi qua, buổi đi chơi của trường nó cũng đến, nó uể oải nghĩ từng thứ mà mình sẽ phải chuẩn bị...

– ề! tao với mày đi mua đồ để đi chơi há, bikini nhé!- Mỵ nói nhỏ vào tai nó làm nó đỏ mặt.

– đi với! – Nam đã nghe loáng thoáng nên chồm lên làm tụi nó giật thót.

– điên!- cả nó và Mỵ đồng thanh.

– ơ.. – Nam gãi đầu nhìn phát tội – cho tui đi với, hai đứa con gái đi không ổn đâu, phải có mắt thẩm mỹ của con trai mới hiệu quả được – Nam nhảy mắt.

– cũng đúng ha! – Mỵ vỗ bàn.

– mà ông đi mô tô sao trở được hai tụi tui? – nó hơi đỏ mặt.

– chuyện! 5 giây thôi! – Nam móc điện thoại ra gọi cho ai đó, cũng vừa khéo ra về nên tụi nó dắt díu nhau ra cổng, một chiếc Siêu xe bóng loáng đỗ xích ngay cổng trường, một người đàn ông giao lại chìa khoá xe cho Nam rồi cung kính cúi chào, nó thấy cảnh này trên phim nhiều rồi nhưng đây là lần đầu nó được chứng kiến ngay trước mắt, Nam lái xe còn nó và Mỵ ngồi phía sau riu rít, nó chợt nhìn thấy gương mặt Nam ở kính trước, vẫn thế, gương mặt có chút ngỗ nghịch nhưng rất ưa nhìn, ánh mắt ấm áp nhưng nếu cần thì sẽ trở nên rất đáng sợ, cũng phải, suốt năm lớp một nó toàn bị Nam chọc cho phát khóc nhưng lần nào người năn nỉ và dỗ nó nín cũng là Nam, nó chợt nhớ bộ mặt nhăn nhó đến phát tội của Nam mỗi khi dỗ nó rồi phì cười.

– đến nơi rồi, xuống đi cô nương! – Mỵ vỗ vai nó lôi nó ra khỏi dòng hồi tưởng.

– à ờ.. – nó nhanh chóng leo ra theo phản xạ.

* cốp * – hình như đầu nó đụng vào trần xe, nhưng sao không thấy đau? nó ngược mắt lên thì tay Nam đã đặt lên đầu nó, có lẽ Nam đỡ cho nó, mặt Nam hơi tái, hình như đau lắm nhưng vẫn cố cười với nó.

– đau lắm hả?- nó lo lắng chụp lấy tay Nam.

– ừa đau lắm lắm!! hun đi hết đau! – Nam vừa nói với bộ mặt không thể nham nhở hơn vừa trở tay vào má mình, mắt nhắm nghiền.

– khùng! – nó lôi My đi.

– đồ vô ơn! – Nam lườm nó rồi nhong nhong chạy theo tụi nó.

– oa oa đẹp quá! – My reo lên.

– ơ... – Nam hơi ngẩn người.

Nó mặc một bộ đầm trắng tinh khôi chít eo, mái tóc đen nhánh xoã nhẹ nhàng hai bên vai làm tôn lên khuôn mặt trái xoan nhẹ nhõm của nó với làn da trắng hồng, má nó hơi ửng đỏ, nhìn nó không khác gì một công chúa cả.

– lấy bộ này đi!- Nam vỗ đùi.

– đúng đó!- My phụ họa.

– ừm! – nó đỏ mặt chạy vào thay đồ.

Trong phòng thay đồ nó có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng hân bên ngoài, hay là nó nghe nhầm, không! rõ ràng là giọng hân, nó khẽ mở cửa dòm ra bên ngoài, Nam và My đều chăm chú lựa đồ nên không để ý nó.

– bộ này đẹp, rất hợp! – hân đưa một bộ đầm trắng y hệt ban nãy nó mặc ột cô gái.

– đúng nhỉ – cô gái đó tung tăng cầm lấy bộ đồ trên tay hân chạy về phía phòng thử đồ, thấy cánh cửa phòng thử đồ mà nó đang đứng bên trong hơi hé ra nên cô gái nghĩ không ai bên trong mà nhanh chóng nắm lấy cửa mà kéo.

– ah ah phòng này có người rồi ạ! – nó hét hoảng, nó thoáng thấy hân quay mặt về phía nó nên giật mình đóng sập cửa lại.

Hân cũng nghe thấy giọng nó nên quay ngoắt lại nhưng rồi lại cười nhạt quay đi, có lẽ hân nhầm. Nó cứ chết trân trong phòng thử đồ cho đến khi My gõ nhẹ cửa, nó hé cửa ra ngóng xung quanh, hân đã đi rồi.

– thôi! tao không lấy bộ đầm trắng nữa đâu! – nó phụng phịu.

– sao vậy? xinh mà!- My nhăn mặt khó hiểu.

– ưm không thích! 3 bộ kia là đủ rồi, cái đầm trắng cứ thế nào! – nó nhún vai.

– haizzz hết nói nổi mày!thôi ra tính tiền- My giận dữ.

– sao vậy? bộ đó dễ thương mà!- Nam gãi đầu nhăn nhó.

– đi! đi! – nó quàng lấy Nam và My kéo đi.

Ngày hôm đó ba đứa tụi nó quần nát cả khu trò chơi, nhưng đến lúc bắt gặp cái cáp treo nó lại thần thờ, nó chợt nhớ đến hân, nhớ đến cái kiểu tết tóc vụng về của hân... Còn cô gái ban nãy có quan hệ gì với hân? nó tự nhiên thấy khó chịu...

10. Chương 10

Đầu tuần sau, cuối cùng thì cái ngày nó đi chơi cũng đến, tối hôm trước ngày đi chơi nó vào phòng anh nó nhờ anh nó chỉ cách uống thuốc say xe, nó không đến nỗi say xe nặng nhưng nếu không uống thuốc say xe thì không biết chừng chưa đến nơi nó đã ngất vì chóng mặt.

– lại đây hai dán miếng dán chống say xe cho! – anh nó vẫn nằm lì trên giường quắc nó lại.

– xớ! đồ con lười! – nó nhếch miệng mắng rồi ngoan ngoan ngồi lên giường để anh nó dán miếng dán.

– xong! – anh nó vẫn nằm lì trên giường không động đậy.

– thoải mái thật! – nó bỗng ngã ngửa ra giường một cách rất tự nhiên, đầu nó gối lên tay anh nó.

– ai da cái con bé này!-anh nó kéo cái mền trùm kín lên cả người nó

...10...9...8...7...6...5...4...3...2...1...0... – anh nó đếm thầm.

– á a a a- nó bật dậy tung cả cái mền ra bay xuống đất.

– sao ha..ha.. ha..? – anh nó cười ngất.

– ngộp thở! – nó ngệt mặt ra te te một mạch trở về phòng cứ như sợ ở lại thêm một chút nữa thôi là nó sẽ bị ông anh dã man con ngan kia trùm mền nó cho đến ngất.

– há há há....- bên phòng anh nó vẫn cứ ôm lấy bụng mà cười, anh nó còn lạ gì nữa, lần nào nó cũng cư xử y như vậy và lần nào anh nó cũng có một trận cười thoải mái.

– ở trên trường oách thế mà về nhà cứ như tên điên!-nó liếc sang phía phòng anh nó.

Rengggg.... – tiếng cái đồng hồ đáng ghét kia lại ầm cả lên! cha mẹ ơi mới có 4h30, nhưng biết sao giờ, hôm nay nó đi chơi, nếu không dậy sớm có mà ở nhà... nó ngái ngủ đi VSCN rồi phát hoảng khi không thấy đồng hành lí đâu.

– anh hai ơi!! hai có thấy đồng hành lí của em đâu không?? – nó hỏi gấp khi thấy anh nó đã ngồi ngoài phòng khách.

– đi thôi! hành lí ngoài xe rồi!- anh nó ngoắc, Hôm nay ba mẹ nó đặc biệt đưa anh em nó đi.

Ngồi trên xe nó cứ cười nói như hâm, có lẽ do hóng quá.

– giữ sức đi cô hai!- anh nó bùm cái miệng đang lú lo của nó lại.

– á! – anh nó ôm tay nhìn qua nó đầy “trìu mến”, nó vừa cần anh nó.

– tsk tsk tsk! phải giữ sức chứ sao lại hét tướng lên như vậy! – nó tặc lưỡi bắt chước bộ dạng của bố nó khi dặn dò bệnh nhân. Cả nhà nó được dịp cười chảy cả nước mắt.

Nó đang lóng ngóng tìm vị trí lớp nó thì Nam ở đâu ra khoác tay lên vai nó.

– lớp mình bên này này!- Nam lôi nó đi.

Nó leo lên xe chọn chỗ ngoài cửa sổ còn My ngồi ngoài vì My không thích ngồi gần cửa sổ, Nam ngồi ngay hàng ghế kế bên tụi nó, đang hồ hởi lú lo với My thì chị hoạt náo viên bắt đầu lên tiếng.

-chưa để chị hoạt náo viên nói hết lời thì bọn con gái đã la hét ầm ầm lên, riêng nó thì thừ ra.... chuyện gì đây trời? hay ông trời tính trên nó??nếu gọi là hot boy 11a1 thì chẳng phải là hần sao??- nó lại vò đầu mình.

Hần bước lên xe làm không khí càng thêm ồn ào hơn, quả nhiên là hot boy nên bọn con gái cứ đứng ngồi không yên hét lên sung sướng, nhưng ai kia? Nó chợt chú ý đến cô gái lên xe theo hần, chẳng phải đó là cô gái đi cùng với hần tại cửa hàng quần áo lần trước sao? đúng rồi! là cô gái đó, thật xinh đẹp! nó chợt cảm thán khi cô gái đó bước lên xe, mái tóc hạt dẻ uốn lọn bồng bềnh làm nổi bật lên khuôn mặt thanh tú điệu dàng, bọn con trai cũng theo đó mà huyết sáo âm ỉ, hần lại lướt qua nó như người xa lạ rồi ngồi xuống băng ghế cuối cùng, cô gái đó cũng theo hần mà ngồi kế bên, nó chợt thấy khó thở, hay nó thích hần mất rồi? không thể! người nó thích là anh nó cơ mà! nó lấy lại bình tĩnh dựa đầu vào ghế ngủ, con My vẫn đang bận ngắm hần nên không để ý gì đến nó, nó bỗng thấy khó chịu, không phải tại vì hần mà là nó tự nhiên thấy đau bụng! thôi chết! ban này vội quá nó quên ăn sáng, nó vốn bị đau dạ dày cấp nên ngay lập tức tái mặt, cứ lâu lâu xe lại sốc lên làm nó càng thêm khó chịu, nó ôm bụng nhắm nghiền mắt.

– Linh!! sao vậy nè! sao mặt tái xanh đi rồi! – tiếng My hoảng hốt làm cả xe chú ý.

– em sao vậy?đau bụng à?-chị hoạt náo viên hoảng hốt nhìn khuôn mặt cắt không còn giọt máu của nó.

- đau ở vùng nào?- hấn chợt chạy lên chỗ nó ngồi với khuôn mặt lo sợ tột độ.
- ư ư.. ưm..- nó nói không nên lời mà cứ ôm lấy bụng, nó cổ mở mắt, là hấn, hấn đang rất lo lắng nhìn nó, tay hấn khê vuốt mấy lọn tóc trên khuôn mặt trắng bệch của nó qua một bên.
- là đau dạ dày cấp! ai có mang thuốc đau dạ dày không? – hấn gần như hét lên, một đứa con gái nhanh chóng đưa một gói thuốc đau dạ dày về phía hấn.
- sao anh chắc chắn Linh bị đau dạ dày? – Nam chụp lấy một bên tay hấn giằng lại.
- bỏ ra!- lần này hấn thực sự đã hét lên.
- bỏ ra đi Nam! Linh nó bị đau dạ dày cấp thật đấy!- My lắc đầu nhìn Nam khiến cậu bất lực buông thông tay xuống. Hấn xé gói thuốc dở nó dậy cho nó uống, My nhanh chóng đứng dậy nhường chỗ của mình cho hấn.
- Chi! mang cho anh hộp sữa! – hấn nhìn về phía cô gái ở băng ghế sau cùng.
- đây!- cô gái đó đưa hộp sữa về phía hấn, nét mặt hiện rõ sự khó chịu.
- Hấn nhẹ nhàng kê đầu nó dựa vào ngực mình rồi quàng lấy vai nó vỗ vỗ nhẹ nhàng..
- anh quá đáng rồi đấy!- Nam rõ ràng là đang tức giận nhìn hấn, mặt đỏ gay lên.
- đừng Nam! để cho Linh nó ngủ!- My kéo tay Nam lại, Sau khi nhường chỗ cho hấn My qua ngồi với Nam. Nam đành bất lực cố gắng quay đi để dấu sự khó chịu.
- Mặt nó cứ dịu dần dịu dần đi khiến mặt hấn cũng dần nhẹ nhõm mà thở phào, nó dựa vào người hấn mà ngủ rất say, hấn có thể cảm nhận được tim hấn đập loạn cả lên trái ngực hoàn toàn với hơi thở đều đều của nó, hấn khê ngắm nhìn gương mặt say ngủ của nó, vẫn tỉnh khôi y như 6 năm về trước, hấn muốn thời gian ngừng trôi tại đây mãi mãi....
- Khung cảnh xinh đẹp của biển và gió lồng bắt đầu hiện ra trước mắt, hấn nhìn nó nuôi tiếc, hấn khê dựa đầu nó vào ghế rồi ra hiệu cho My trở về bên nó, hấn lại tiến về phía băng ghế sau với cô gái tên Chi đó nhưng mắt vẫn cứ nhìn về phía nó.
- Linh.... Linh! sắp đến nơi rồi kìa, dậy uống chút sữa đi cho khỏe! – My khê lay nó.
- ưmm.. – nó dụi mắt mệt mỏi rồi như sực nhớ ra điều gì đó, rõ ràng là ban nãy hấn vừa ở bên nó cơ mà! Gần lắm! hấn còn lo lắng cho nó nữa cơ mà? hay tại nó mệt quá sinh ra ảo giác? nó khê lắc đầu rồi cầm lấy hộp sữa, My lo lắng bắt nó uống bằng hết hộp sữa mới thôi, cũng vừa đến nơi nên tất cả mau chóng xuống xe, Nam cầm hết hành lí cho nó và My còn My có nhiệm vụ hộ tống nó cứ như nó sắp chết đến nơi vậy! nó bất giác nhìn lại phía sau, hấn vẫn ngồi đó dòm đi chỗ khác, bên cạnh hấn là cô gái đó đang tựa vào vai hấn ngủ.... phải rồi! nó đã mệt quá mà sinh ảo giác! hấn rõ ràng đang bên cạnh cô gái kia cơ mà...
- My và nó được phân vào chung một phòng với hai đứa con gái khác nữa, tụi nó uể oải lên phòng nghỉ ngơi rồi 2h sẽ ra tắm biển, đầu nó cứ quay mòng mòng nhưng nghe tới tắm biển thì lại háo hức.
- *cộc cộc cộc* – tiếng gõ cửa vang lên, My chạy ra mở cửa.
- Linh đâu em? – anh nó sốt sắng.
- nó đang nghỉ trong phòng đó anh. – My ngấm anh nó ngăn ngợ ra nhưng vẫn may là còn làm chủ được.
- tốt rồi!- anh nó nhìn thấy nó đã say ngủ nên đã yên lòng, ban nãy anh nó nghe mấy nhỏ nào đó báo cho anh nó biết là nó bị đau dạ dày nên anh nó đứng ngồi không yên, ngồi trên xe mà cứ như ngồi trên đồng lửa, xe anh nó đến sau nên ngay khi vừa xuống xe là cấp tốc đi tìm nó.
- dậy! dậy! đi thay đồ!- My lay nó.
- ưmm... cho tao ngủ thêm tí!- nó nhăn nhó.
- dậy đi tắm biển nè! – My đã bắt bài của nó nên nheo mắt.
- à ờ đi đi!- nó ngóc đầu dậy cái rụp.

- mặc dồ!- My chìa bộ bikini hồng ra trước mặt nó.
 - thôi! – nó đỏ mặt, nhưng sao mà thoát nổi My, chỉ 5 phút sau là nó đã bị My bắt ặc vào!
 - oa xinh thật!- My xuýt xoa, nói là bikini chứ thực ra là áo yếm và chiếc váy ngắn rất đáng yêu để lộ ra vòng eo nhỏ thon chuẩn mực của nó cùng nước da trắng rạng rỡ.
- Nó cùng My bước ra đại sảnh dưới nhiều ánh mắt đổ về phía tụi nó, ngưỡng mộ có, trầm trồ có, cũng có cả ganh tị nữa.
- khoác vào!- anh nó từ đầu bước đến trùm cái khăn tắm lên đầu nó rồi quay đi trở về hàng.
 - ưm!- nó ngoan ngoãn lấy cái khăn choàng lên người.
 - lại đây! – Nam ngoắc nó rồi quăng cho đám con trai kia cái nhìn rực lửa. Cuối cùng cũng được ra biển, trường nó bao riêng một bãi tắm nên học sinh được phép đi tự do, nó và My tung tăng chạy ra tắm trong sự giám sát của cả anh nó và Nam, do mãi chơi nên nó lạc mất cả My và vượt khỏi tầm nhìn của anh nó và Nam nhưng nó chẳng bận tâm gì mà vẫn tung tăng với biển.
 - á!- nó hụt chân rồi bị cuốn ra vùng nước sâu hơn, nước cao quá cổ nó. trong phút chốc có hai người con trai lao ra phía nó, một người chạy ra nhanh hơn và đã gần túm được nó nhưng bỗng dừng đứng khựng lại, mặt tối sầm đi, nhanh như cắt, người con trai chạy chậm hơn ban nãy đã nhào ra túm đc nó lôi vào bờ an toàn, là anh nó! còn hấn vẫn cứ đứng thừ ra đó, thấy không được bình thường nên anh nó mau chóng đặt nó lên bờ rồi lại chạy xuống lôi hấn lên, thật bất ngờ! hấn cứ để mặc anh nó lôi lên mà chẳng phản ứng, vừa lên tới bờ hấn ngồi khuyu xuống cát, mặt vẫn thất thần.
 - Xin lỗi... – hấn quay qua nhìn nó rồi bỏ đi, khuôn mặt thật sự bị tổn thương. Nó ngồi nhòm dậy nhìn theo hấn, sao tự dưng nó thấy đau! thấy hấn như vậy nó thực sự đau lòng.
 - lên phòng nghỉ thôi!- anh nó như đã nhìn thấy gì đó trong mắt nó mà bất giác sợ hãi! anh nó muốn lôi nó lại về phía mình! không muốn để tuột mất nó, ánh mắt chột ngả sang đau thương!
 - ah em không sao! em tự lên phòng đc!- nó chợt kéo nhanh tay anh nó ra khi thấy Yến đang chạy về phía này, anh nó bất giác hụt hẫng nhìn bất định một lát rồi nhìn thẳng vào mắt nó nhưng đôi mắt nó mau chóng rời đi mà chạy về phía My. Tại sao chứ? chẳng lẽ nó đã không còn cần anh? nó đã thực sự thay thế anh rồi sao? Anh nó nắm chặt tay nhìn về phía nó! ánh mắt đã không còn ầm áp như mọi khi mà thay vào đó là sự sợ hãi! anh sợ một ngày nào đó nó sẽ không cần anh nữa....

11. Chương 11

Buổi tắm biển kết thúc khi vừa đúng 4 giờ, các học sinh đã mau chóng bị lừa hết lên phòng nghỉ để chuẩn bị cho party tối nay ở nhà hàng của khách sạn, đây cũng chính là lí do nó bị My lôi đi sắm đồ.

- tiếc thật đấy! bộ đầm màu trắng hỏm bữa đẹp vậy mà mày chê! mà thôi! bộ này cũng được!- My tặc lưỡi tiếc.
- * cộc cộc cộc* – tiếng gõ cửa đầy mong chờ.
- Nam! – My nhanh chóng lôi nó dúm cho Nam vì bữa tiệc hôm nay phải đi theo cặp, còn My khoác tay một anh lớp 12 lạ hoắc mà đó mà vẫy tay đi trước.
- ơ ưm.. – nó ngập ngừng đỏ mặt.
- hôm nay Linh xinh lắm!- Nam bất chợt gọi nó bằng tên làm nó lúng túng, nhưng chưa để nó nói gì thêm đã bị Nam kéo đi, nó cũng ngại ngùng mà bước theo, nhìn nó và Nam thực sự đẹp đôi! Nó và Nam bước vào nhà hàng dưới ánh đèn rọi từ trên xuống khiến hàng trăm con mắt đổ dồn về phía hai đứa nó, khắp nơi những lời khen rầm rộ dành cho tụi nó, tiếng nhạc khiêu vũ được bật lên kéo đám đông mau chóng chú ý vào bạn nhảy của mình.
- tui nhảy không giỏi đâu!-Nó lắc đầu nguây nguây.

– tui nhảy cũng đâu có giỏi!-Nam nhìn nó trùu mền, cậu phải cao hơn nó cả một cái đầu nên nhìn nó và Nam thật sự cứ như nam thần và lọ lem. Nó và Nam dù nhảy không giỏi nhưng cả hai đều hoà mình vào không khí lãng mạn của bữa tiệc.

– hồi ấy... khi Nam đi Linh có buồn không?-Nam chột trằm tĩnh.

– hồi lớp một đó hả? ưm.. thì cũng hơi buồn... dù sao thì lúc tui bị bắt nạt cũng đều là ông giải vây cả.. – nó mỉm cười.

– tất nhiên! chỉ có Nam mới có quyền ăn hiếp Linh thôi!- Nam hất mặt.

– điên!- Nó dậm vào chân Nam một cái rõ đau rồi tiến về phía bàn tiệc, cũng vừa lúc tiếng nhạc khiêu vũ tắt.

– ái! xin lỗi bạn!- một cô gái vô tình làm đổ nước nho ra vấy nó.

– không sao đâu! bạn không cố ý mà!- nó lắc đầu mỉm cười.

– đi lên thay vấy thôi!- Nam nắm lấy tay nó nháy máy.

– nhưng vấy đâu mà thay?- nó ngơ ngác.

– tin Nam đi!- Nam nháy mắt đầy hứa hẹn.

Lên tới phòng Nam nó ngại ngần đứng bên ngoài vì dù sao cũng là phòng con trai, nó không ngại Nam nhưng ngại mấy bạn chung phòng với Nam, lỡ đâu gây hiểu lầm thì sao.

-Vào đi! Không sao đâu! Nam ở một mình mà!-Nam gọi.

– thật á? được ở một mình thích vậy?- lúc này nó mới yên tâm bước vào.

– này!- Nam đưa cho nó một bộ vấy.

– ơ! là cái vấy trắng hôm nọ!- nó ngơ ngác.

– chính xác! vào thay đi! Nam ra trước- Nam đẩy nó vào phòng tắm rồi đi ra ngoài hành lang đợi.

– đẹp thật! – Nam không khỏi xuýt xoa khi nhìn nó dù đã thấy nó mặc bộ đầm trắng này lần thứ hai rồi, bộ đầm thực sự hợp với nó, rất tinh khôi!

– cảm ơn nhá! thực ra tui cũng thích cái đầm này lắm nhưng...- nó cười xoà.

– thích là đc rồi! – Nam nắm lấy tay nó trở về buổi tiệc.

Tại buổi tiệc mọi thứ lại bất ngờ ập tới khiến nó không khỏi bất ngờ. Hẳn đang đứng đó cùng cô gái kia! cô gái đó cũng mặc bộ đầm trắng y hệt nó nhưng sắc thái lại khác hẳn với nó, nếu như trong bộ đầm trắng đó làm nó tôn lên sự tinh khôi trong trẻo thì cô gái kia lại toát lên vẻ quyến rũ ngọt ngào, nó thực sự bối rối và muốn tránh né, nó không thể hiểu được con tim nó, nhưng nó cảm thấy nếu còn nhìn hắt đi với cô gái đó thêm một giây nữa thôi là nó sẽ khóc! tim nó hơi nhói.

– tui đi đây chút nhé!- nó mỉm cười với Nam.

– ừ! lẹ Nam đợi! – Nam vẫy tay.

Không như dự định của nó,nó đã cố gắng tránh mặt hắt hãm rồi nhưng vừa quay lưng lại chạy ra cửa thì đã bị một bàn tay níu lấy! là hắt! hắt nhìn sâu vào mắt nó....

– bỏ con bé ra! – bàn tay thứ ba lao đến siết lấy vai hắt.

– anh hai!- nó bất ngờ.

– mày có tư cách gì mà lại gằng con bé chứ?ban nãy chẳng phải chính mày không có đủ dũng cảm để cứu con bé sao?- anh nó đối giọng làm nó sững người.

– vậy anh thì sao? một lúc đi cặp kè với hai cô gái thì hay ho lắm sao?-ban đầu hắt hơi lạng người nhưng rồi nhếch nụ cười khinh bỉ lên phản bác lại anh nó.

– mày nói cái gì?- anh nó túm lấy cổ áo hấn.

– anh đã đi hôn một người con gái khác rồi mà còn đủ tư cách chăm sóc cho Linh sao?- hấn trừng mắt cắn hặn.

* xoạt* – anh nó lạng người đi rồi bỏ cổ áo hấn ra.

– đi thôi! – hấn kéo nó đi trong sự lạng người của anh nó, anh nó vẫn đứng thừ ra đó... Hoá ra hấn đã thấy hết..

Flash back : trở lại cái hôm nó bắt gặp anh nó hôn Yến....

Renggg.. – anh nó nhanh chóng phóng ra khỏi lớp chạy đi kìm nó, anh đã kìm gần như cả cái trường này mà vẫn không thấy tăm tích của nó, Yến cũng ở lại giúp anh tìm, lí do mà anh nó đang tỉnh lên sân thượng tìm nhưng lại bị chững lại là vì tiếng hét của Yến, Yến bị vấp nên chật chân... Mất Yến chột nhòa lệ..

– có bao giờ anh coi em hơn một người bạn chưa? suốt bao nhiêu năm qua chẳng lẽ anh vẫn không có chút cảm giác nào với em??- Yến khề nắc lên, cô bị tổn thương... đã bao nhiêu năm thanh mai trúc mã với anh nó mà lúc nào trong lòng anh nó vẫn cứ chỉ hướng về nó, chưa bao giờ giành cho cô thứ tình cảm cao hơn bạn bè..

– Yến... – anh nó bắt gặp ánh mắt bị tổn thương kia mà bất chợt bối rối, anh đã làm một đứa con gái khóc vì mình sao? đang bị cảm giác tội lỗi nhấn chìm thì Yến ngã người về phía anh, trao lên môi anh một nụ hôn, anh đứng chết lặng, đẩy cô ra ư? anh nó đâu còn đủ tư cách? làm cô khóc rồi thì đâu có đủ tư cách mà làm đau cô thêm lần nữa?...

Xa xa ở bên kia... nó đã nhìn thấy cảnh tượng đó mà tắt ngấm đi nụ cười.....

End flash back

– anh xin lỗi vì đã không thể bảo vệ em! – sau khi lòi nó ra hành lang hấn nhìn sâu vào mắt nó để dò xem những tia cảm xúc trong mắt nó, nó có giận hấn không? hấn thật sự bất lực khi thấy nó vẫy vùng trong cơn sóng biển, hấn đã chạy đến bên nó để với bàn tay ra, nhưng....

– xin lỗi gì chứ! Tui không sao mà.. – nó cúi mặt để ngăn những giọt nước trong suốt, hấn đang quan tâm đến nó? không còn giận nó? Không còn lạnh lùng với nó nữa? không hiểu tại sao mà nó lại thấy vui như vậy, đã lâu lắm rồi nó mới nghe được giọng hấn...

huych – hấn đã choàng tay kẹp cổ nó từ đằng sau làm nó chột hoảng, tay nó nắm chặt lấy cách tay hấn sợ hãi.

lung linh – những chiếc đèn lấp lánh quanh hành lang được bật lên làm sáng bừng một góc trời đêm, bầu trời về đêm của cái vùng biển này thật sự trong trẻo không một gợn mây, chỉ cần ngửa cổ lên là hàng ngàn ngôi sao sẽ trôi nhẹ vào mắt khiến cho đôi mắt chột long lanh tuyệt đẹp, bầu trời về đêm trên biển thật phóng khoáng với những ngôi sao lấp lánh và làn gió nhẹ nhàng chứ không sô bồ như cái thành phố khắc nghiệt luôn giấu đi những ngôi sao cho riêng mình...

– từ nay em là của anh!-hấn nhanh như chớp chỉ dùng một tay mà đeo vào cổ nó một chiếc vòng ánh kim thuần khiết, nhẹ như bông, chiếc vòng thật sự thuần khiết và nhẹ nhàng đến độ khiến cho nó có cảm giác như một sợi gió vừa đeo lên cổ nó, mặt dây chuyền là hình một khoá son với viên đá lấp lánh đính ở giữa, thật sự rất đẹp. Đẹp và cũng bá đạo! như một cái khoá nhỏ ương bướng khoá chặt tim nó lại và chỉ mở cửa ột mình hấn, cả cái cách hấn đeo chiếc dây chuyền cho nó cũng quá bá đạo, ai đời lại đi kẹp chặt cổ nó rồi chỉ dùng một tay mà đeo vào từ đằng sau, nếu như không phải là hấn thì có lẽ nó đã sớm huych ột cú vào bụng vì cái hành động mang tính hăm dọa đó.

– đẹp không?- hấn mỉm cười, nụ cười thật sự hiếm hoi, nụ cười thật sự hạnh phúc, đôi môi mỏng nhẹ như cách đào ấy đã cong lên tạo một nụ cười vô tư không vương chút ưu hoài thường lệ.

– ưm... – nó không biết nói gì, nếu như là bình thường thì nó sẽ mắng hấn một trận cho thoả, nhưng bây giờ thì nó thật sự không dám, nó sợ hấn sẽ lại giận nó, sợ hấn sẽ lại coi nó như không khí.

* xoạt* – thấy nó khê rùng mình vì một cơn gió lạnh, hần nhẹ nhàng cởi áo khoác của mình choàng lên đôi vai bé nhỏ của nó.

– cảm ơn! – nó đỏ mặt. Nó và hần vẫn đứng đó, hai con người đứng giữa một vành lung linh ánh đèn và những ngôi sao điểm xuyên lấp lánh trên cao như lời chúc mừng cho tụi nó, hần nắm lấy tay nó rồi nhìn lên trời, nó khê đỏ mặt nhìn xuống đôi tay ấm áp vững vàng kia mà yên lòng nhìn theo lên những ngôi sao đó, cảm giác này, sự rung động nhẹ nhàng này, lẽ nào là yêu?....

Hần đưa nó về phòng, khê xoa đầu nó rồi chúc nó ngủ ngon làm nó chột chun mũi thích thú, nó thực sự bị làm cho rung động, cảm giác vừa hạnh phúc vừa nuối tiếc khi hần vẫy tay vừa đi lùi vừa nhìn theo nó, bóng hần đã khuất thì nó mới an tâm đóng cửa phòng.

Nó thả phịch mình lên giường, nó cười rất tươi, nó cứ bất giác lăn lộn vui sướng mà không kiểm soát được, nó chột nhớ khuôn mặt thanh cao của hần với nước da trắng lạnh, đôi hần nâu lạnh lùng không vương lấy bất kì một vệt cảm xúc, sống mũi cao thẳng tắp và đôi môi mỏng nhẹ luôn nhếch lên ở hai khoé miệng như mỉm cười, mới đó mà đã thấy nhớ rồi sao... Nó vào phòng sớm hơn nên chỉ có một mình, cả Mỹ và hai cô bạn cùng phòng chắc vẫn đang vui vẻ tại bữa tiệc, bên ngoài cửa, một cậu con trai với đôi mắt buồn cứ muồn gõ cửa rồi lại thôi, cậu lặng lẽ rời đi....

* cộc cộc cộc * – là tiếng gõ cửa, nó bật dậy nhào ra cửa, nó mong đó là hần, nụ cười trên khoé môi bất giác tự cong lên rồi nhanh chóng tắt ngấm.... Là cô gái đi chung với hần, cô ấy vẫn mặc nguyên bộ váy trắng đó, khuôn mặt thanh tú nhếch trên môi nụ cười xã giao.

– chào! Chị là Mai Chi! chắc em cũng quen Tuấn Anh.- cô gái đó mỉm cười thật nhẹ.

– chào.. chào chị. – nó lắp bắp.

– làm gì căng thẳng vậy cô bé!- Chi nhanh chóng tiến thẳng vào phòng ngồi lên một chiếc giường rồi ra hiệu gọi nó lại trong sự ngỡ ngàng của nó.

– chị đã thấy cái cảnh mà Tuấn Anh lao ra cứu em lúc ở bãi biển rồi.- Chi nói với đôi mắt ánh lên sự sắc sảo.

– – nó vẫn im lặng, nó thật sự không biết phải nói gì, cô gái đang ngồi đối diện nó là người mà hần dẫn đi mua đồ, là người hần để im cho tựa vào vai hần ngủ lúc trên xe, là người hần khoát tay đến bữa tiệc bạn này, còn nó mới chỉ được hần đeo ột sợi dây chuyền thì đã vội vui mừng... cô gái trước mặt nó thật đẹp, nét đẹp ma mị mà dịu dàng, đôi môi trái tim rất đối cuốn hút, khác hần với nó, nó chột cảm thấy nhỏ bé.

– chị sẽ không nói nhiều đâu, chị chỉ muốn cho em biết một việc. – Chi lên tiếng lời nó ra khỏi dòng suy nghĩ.

– vâng! – nó ngược đôi mắt có phần sợ sệt, nó đang sợ sệt một điều gì đó mơ hồ mà ngay cả nó cũng không hiểu được.

– Tuấn Anh đã từng có một người em gái, đó là một bé gái có nụ cười rạng rỡ hết như ánh mặt trời vậy, giống như em! nhưng chỉ là đã từng, cô bé đó đã ra đi mãi mãi khi mới 6 tuổi. Năm ấy gia đình Tuấn Anh đi nghỉ mát ở Florida, chỉ vì một phút lơ là mà em gái Tuấn Anh bị con sóng oan nghiệt ấy cuốn đi, năm ấy Tuấn Anh chỉ 7 tuổi, một thằng nhóc 7 tuổi đã vật lộn với con sóng tàn bạo ấy để cứu em mình, nhưng có lẽ biển đã quyết mang em ấy đi, để lại cho Tuấn Anh sự mất mát khôn nguôi, Tuấn Anh đã mất nụ cười từ cái ngày đó, tất cả những gì còn lại trên môi Tuấn Anh chỉ còn là những cái nhếch môi. Và nếu cô bé đó còn sống thì cũng sẽ trạc tuổi em.- Chi nhìn sang nó với ánh mắt thật sắc sảo như đẩy cho nó một điều gì đó.

– ý chị là.... – nó ít khi đoán đc tâm ý của người khác nhưng lần này thì khác, nó nhanh chóng nhận là ngụ ý của Chi.

– đúng vậy! Tuấn Anh đến bên em chỉ là vì em có nụ cười hết như cô bé đó, Tuấn Anh che chở em cũng là lí do đó! vậy nên em đừng quá mong đợi để rồi tổn thương! – Chi lướt sơ qua sợi dây chuyền của nó rồi đứng dậy bỏ đi.

cách – tiếng cánh cửa đóng lại cũng là lúc hai giọt nước nóng hổi trào ra khỏi hàng mi dài của nó. Thì ra là vì vậy sao? cũng phải, một con bé bình thường như nó thì sao có thể khiến hấn để mắt tới chứ, chỉ vì nó có nụ cười giống em gái hấn, phải rồi! cái lúc nó bị đuối nước ở bãi biển chắc cũng vì hấn chợt nhớ đến em hấn nên mới khựng lại mà không kéo nó lên, ánh mắt của hấn lúc đó rõ là đã tối sầm đi, có lẽ kí ức lại ùa về trong hấn về cô em gái mà hấn yêu quý, nó cảm thấy nó ích kỉ khi lại đi trách một người đã khuất, nhưng nó thật sự không muốn sống dưới vỏ bọc mà hấn gán ghép cho.... Và hơn nữa.. Hấn không yêu nó vì nó là chính nó....

Những giọt nước mắt cứ lăn chã rơi ra chẳng mấy chốc đã thấm ướt gối, nó thật sự bị tổn thương, ngồi dậy, nó ráng lấy lại bình tĩnh, nó chợt nhận ra cái áo khoác của hấn vẫn còn đặt trên bàn rồi chợt thấy nhói, nó thấy ngộp ngạt, nó muốn chạy biến ra khỏi phòng. Nó thần thờ bước ra hành lang rồi vô tình đụng trúng một ánh mắt nhìn nó rất nghiêm túc của một cậu con trai lạ mặt.

– suýt!- cậu con trai đó đặt ngón chỗ lên môi ra lệnh cho nó im lặng rồi kéo nó đến một góc khuất ở cuối dãy hành lang.

– anh là ai?- nó sợ sệt.

– bạn của Tuấn Anh và Chi! Xin chào! – anh ta giơ tay ra trước mặt nó.

– anh tìm tôi có việc gì?-nó chẳng thèm đáp lại cái bắt tay kia mà cúi mặt xuống, nó cũng chẳng quan tâm anh ta tên gì... tìm nó đã đủ mệt mỏi rồi.

– xin lỗi vì phải nói thế này nhưng anh đã nghe được cuộc nói chuyện giữa em và Chi, anh không cố ý vì dẫn Chi đi tìm phòng của em nên anh buộc phải đứng ngoài mà lỡ nghe thấy. – anh ta cúi xuống xem xét nét mặt nó.

– không sao! – nó quay lưng toan bỏ đi.

– khoan đã! anh có chuyện muốn nói! – cậu con trai đó gọi với.

Nó chợt khựng bước, nó biết là sẽ chẳng hay ho gì khi phải nghe thêm bất cứ điều gì liên quan tới hấn hay cái cô Chi kia nhưng cơ thể nó cứ tự giác bất động...

– thật ra Chi là mối tình đầu của Tuấn Anh... khi em gái Tuấn Anh mất, nó đã đau khổ nhưng nhờ có Chi luôn bên cạnh mà nó đã dần nguôi ngoai đi sự tuyệt vọng, nó đã yêu Chi, hai đứa nó từng là cặp đôi khiến mọi người ở cái trường này phải ganh tị, trong đó có anh... – cậu ta chợt ánh lên vài vệt đau nhói ở đôi mắt.

– nhưng chỉ là đã từng, ngay từ năm lớp 10 Chi đã bị cha mẹ bắt đi du học ở Thụy Điển nên Chi đã chọn cách ra đi trong im lặng để Tuấn Anh ở lại một mình, cả hai đều đã có khoảng thời gian đau khổ, nhưng bây giờ Chi đã về nước, đã về bên Tuấn Anh, vậy nên.... – cậu con trai hơi ngập ngừng.

– tôi hiểu rồi.. – ánh mắt nó hiện lên những tia đau thương, phải nó đã hiểu cậu ta muốn nói gì, cậu ta khuyên nó nên để im cho bọn họ trở về bên nhau, nó đau thắt ở lồng ngực, mặt đỏ rất lên mà lững thững bước đi, có lẽ đó là lần đầu tiên trong đời nó chịu nhiều đả kích tới vậy.

Đằng sau nó, cậu con trai kia có vẻ cảm thấy tội lỗi mà nhìn theo bóng dáng nhỏ của nó bỏ đi, thật ra cậu rất yêu Chi, yêu đến điên cuồng nhưng Chi không hề đáp lại, cái ngày Chi đến bên hấn cũng là ngày mà cậu gục ngã để rồi sau 2 năm ray rứt của cậu cùng với sự trở về Chi cậu đã quyết rằng chỉ cần Chi hạnh phúc là cậu cũng an lòng, vậy nên cậu đành làm nó tổn thương vì cậu tin hấn vẫn còn yêu Chi.

* xào xạc xào xạc * – tiếng gió biển va đều đều vào các tán dừa xanh mát thật yên bình nhưng cũng quá cô đơn, nó bước đi một cách vô định, nó đã sớm không còn nước mắt mà khóc, nó thần thờ đến độ không nhận ra có một tên con trai cứ đi theo nó từ đằng sau, cậu ta luôn giữ một khoảng cách nhất định mà đi theo sau nó, không nói một lời, chỉ lặng lẽ nhìn nó từ đằng sau với đôi mắt đau thương hiem thấy của một tên con trai....

12. Chương 12

ting ting ting ting – tiếng đồng hồ báo thức reo lên khiến nó choàng tỉnh, nó ngồi bật dậy, My đã ngồi ở cái giường đôi diện nhìn nó chăm chăm tự bao giờ.

– đêm qua đi đâu vậy hả?-My hỏi nó với bộ mặt đang lại.

– – nó ngơ ngác, thật ra nó cũng chả nhớ rõ, chỉ là đêm qua nó đã đi dạo đâu đó rồi.... rồi.... dòng hồi tưởng khựng lại, nó không nhớ thêm được gì.

– hừ! đi lung tung ở đâu rồi ngất xỉu! may là có Nam đưa về phòng không thì mày thành ma chơi rồi!-My đã nhận ra khuôn mặt có in 3 chữ “KHÔNG-NHỚ-NỖI” của nó nên trách móc.

– Nam? xỉu? mà sao tao xỉu?- nó ngơ..

cốp- My đã đáp ngay vào đầu cái cốc không thương tiếc.

– yếu mà khoẻ ra gió, bị cảm nên xỉu chứ sao!- My trừng mắt với nó.

– à ờ... – nó nhe răng rồi ôm thụp lấy đầu để tránh cái cốc thứ hai của My.

cộc cộc cộc – tiếng gõ cửa vang lên, My nhanh chóng nhào ra mở cửa, nó vẫn không để ý lắm cho đến khi cả ba đứa con gái kia hét toáng lên “AH ANH TUẤN ANH!!!!!!”. Nó giật nảy mình, mắt lại hơi cay, mũi nó đỏ ửng lên như sắp khóc.

– Ăn mau đi kéo lại đau dạ dày!mặt sao lại đỏ bừng lên thế kia?- hấn bưng một tô cháo còn nghi ngút khói tiến về phía nó.

– hôm qua con hâm này đi lung tung bên ngoài đến nỗi ngất đi đó anh!- My hếch mũi lên kể tội nó.

– mày... – nó dứ nắm đấm về phía My.

– bộ bị ngốc hả? sao lại đi lung tung như vậy?- hấn cúi gắt với nó nhưng tay vẫn cứ chìa muống cháo vừa được thổi nguội về phía nó.

– ừm... – nó cố nặn ra nụ cười mà ăn hết tô cháo được hấn đút cho từng muống, nó vẫn đau lắm khi thấy hấn chứ, nhưng nó tự nhủ một chút nữa thôi, cho nó bền hấn một chút nữa thôi.... nó sẽ cố rời xa hấn sau...

– đi nhé! lát gặp!- Hấn giơ tay tươi cười với nó sau khi ép nó ăn hết tô cháo trong tiếng trầm trồ của ba đứa con gái kia.

– sướng quá nhá! được hot boy để ý! – ba đứa con gái trộm lại nó trầm trồ, nhưng ánh mắt nó chỉ lướt tiếc nhìn theo hấn không rời cho đến lúc hấn đã ra khỏi phòng.

Sau khi thăm dò cát và ăn trưa, trường tụi nó sẽ khởi hành về Thành phố HCM. Đây cũng là lúc nó trở nên hoang mang, nó không muốn giáp mặt với Chi hay hấn, nhưng ngồi chung một xe thì phải làm sao? nó đâu thể trèo lên nóc xe mà ngồi?

– dán thuốc say xe đi nè!- anh nó từ đâu đi tới khiến nó giật nảy và bay ra khỏi sự trần trọc.

– xe lớp anh hai chỉ có hơn 30 người thôi hả hai?- nó chụp lấy tay anh nó hỏi dồn.

– ờ! nhưng mà sao?- anh nó nhìn nó khó hiểu.

– cho em đi chung xe với lớp hai được không? xe lớp em tận 44 người ngộp ngạt lắm!- nó chau mày ra bộ đáng thương làm anh nó mềm lòng, với sự xã giao rộng và có uy tín nên anh nó ngay lập tức nhận được sự đồng ý của giáo viên chủ nhiệm lớp nó.

Nó đã thấy có chút an lòng nhưng sao vẫn thấy khó chịu ở tim? xe lớp anh nó chuẩn bị xong trước nên khởi hành trước, trên xe của nó cả hấn, My và Nam đã sớm nhận ra sự vắng mặt của nó mà thắc mắc.

– Linh đâu?- Nam quay sang My

– không biết nữa! rõ ràng là ăn trưa xong nó chạy qua phòng vệ sinh chút nhưng lúc sau My kìm mãi mà không thấy! cứ tưởng nó lên xe trước rồi!- My lắc đầu lo lắng.

– chị ơi! xe thiếu một bạn nữ tên Trần Gia Linh! – tiếng hấn đồng dục từ đằng sau khiến mọi con mắt đổ dồn về.

– à bạn Gia Linh hiện đã trên xe số 09 rồi các bạn ạ! do tình hình sức khoẻ không tốt nên bạn Linh được điều qua bên xe ấy vì xe bên ấy chỉ có 36 bạn thôi vậy nên các bạn cứ yên tâm nhé, nào chúng ta bắt đầu khởi hành về trường nào! – chị hoạt náo viên nhanh nhẹn giải thích.

– chết tiệt!- hấn nắm tay vào ghế bởi nếu hấn nhớ không lầm thì xe số 09 là của lớp anh nó.

Suốt quãng đường ngày hôm đó có hai tên con trai cứ thần thờ mà nhìn ra cửa sổ, cũng suốt ngày hôm đó nó đã tựa lên vai anh nó ngủ thật yên bình, lúc nào cũng vậy, anh nó luôn mang đến cho nó cảm giác an toàn, nhưng nó cũng vô tình gây ra sự khó chịu đến nghẹt thở ột cô gái khác- Yên! Tình yêu thật vô cùng phức tạp đến nỗi nó khiến cho con người ta không bao giờ có thể hiểu hết được, con người ta thường yêu bằng não đầu tiên, khi họ bắt đầu cảm thấy thú vị và yêu thích tính cách hay vẻ bề ngoài của một ai đó thì họ đã bắt đầu yêu bằng não, khi họ đã đạt đến sự rung động ở trái tim, họ bắt đầu yêu bằng tim, và đây cũng là giai đoạn rất đẹp nhưng đôi khi lại vô cùng đau đớn, nó sẽ lấy đi nước mắt, niềm vui của một người đang yêu thật sự, và đôi khi là máu....

– Linh... Linh.. – nó nhẹ lay nó dậy.

– ưm.. tới nơi rồi hả hai?- nó dụi mắt mệt mỏi.

-ừm! tới trường rồi! xuống thôi!- anh nó lôi nó đi.

– ưm...- nó mệt mỏi bước theo trong vô thức.

* vụt * – xe của hấn và nó vụt qua nhau như trò đùa của định mệnh, xe lớp anh nó đến trường trước, 10ph sau thì xe lớp nó mới đến nơi, nhưng trước lúc đó nó đã ngoan ngoan leo lên chiếc taxi mà anh nó gọi sẵn, trong tích tắc, xe taxi mà nó ngồi vụt qua xe hấn, hai chiếc xe chạy ngược hướng nhau, hai con người nhìn về cùng một hướng nhưng lại không thấy nhau, trò đùa của số phận thật kì lạ....

Về đến nhà nó thả phịch mình xuống giường không còn chút sức sống, nó lại nhớ hấn, nhớ đến cái lí do mà hấn để ý đến nó, nhớ đến việc cô gái tên Chi là mối tình đầu của hấn, mắt nó lại cay xè, sống mũi dợn lên từng đợt thổn thức, cổ nó cố nghẹn lại để ngăn những tiếng nấc, nó lại khóc, cứ khóc... nó cảm thấy rất đau, hoá ra cảm giác nhói đau ở tim là có thật, vậy mà trước giờ nó cứ nghĩ đó chỉ là sự cường điệu hoá của thơ văn và âm nhạc... Tay nó nhẹ nắm lấy mặt dây chuyền hình khoá son đỏ khóc nấc lên từng đợt, nó tháo sợi dây chuyền ra trong sự cay đắng tột độ, nó cảm thấy mình thật quá ngây thơ, chỉ được hấn tặng ột sợi dây chuyền mà đã vội tin hấn yêu nó, yêu chính bản thân nó! để rồi được một người con gái cho biết nó đã lầm tưởng, nó thật quá ngu ngốc!

” I am run run to you... and i keep you safe forever...” (Run to you-Angel Eyes Ost) – Tiếng chuông điện thoại nó vang lên.

” ông chủ đang gọi ” – dòng hiển thị trên điện thoại làm nó chột nhói, phải! ngay từ lần gặp đầu tiên hấn đã coi nó là ôsin cho hấn chứ đâu có ngọt ngào gì, nó nắm chặt lấy điện thoại nhưng không bắt máy, nước mắt nó rơi lã chã, cuộc gọi vừa tắt cũng là lúc nó nhanh chóng tắt nguồn điện thoại, nó sợ nếu hấn cứ tiếp tục gọi thì nó sẽ không cầm lòng mà bắt máy mất... nó không muốn như vậy, nếu tiếp tục chấp nhận bên hấn cũng chính là chấp nhận sống trong lớp vỏ bọc của em gái hấn chứ không phải là chính nó, như vậy nó sẽ chẳng thể chịu được dù là một phút, đau lắm, nhớ đâu nó sẽ không chịu được mà trở nên xấu xa? Nó thực sự không muốn xuôi theo chiều hướng đó, nó sẽ rời xa hấn, nó sẽ đau nhưng chắc hấn sẽ không sao! hấn đã có mối tình đầu bên cạnh mà...

Lại một ngày mới bắt đầu....

“Hôm nay có nên đi học không? mình thật sự không muốn gặp mặt anh ta! đi, không đi, đi ,không đi...” – nó ngồi đếm từng hạt trên râu chuối một cách thần thờ...

– Đi! – nó chợt thốt lên đầy hy vọng rồi nhanh chóng tắt ngấm... Nó đang mong chờ cái gì thế này? chẳng lẽ nó đã thích hẳn thật? tình cảm thật khó chịu nó làm con người ta đau đớn như một cơn cảm cúm ,dù họ có cố gắng quên đi nhưng cơn cảm cúm vẫn còn đó! liệu thuốc tốt nhất có lẽ là lãng quên! nhưng ngay cả thuốc cũng cần có thời gian để phát huy tác dụng, vậy nên nó sẽ cố mà quên đi, như vậy sẽ hay hơn vì nó đâu thể lãng tránh hẳn cả đời....

Gió nhẹ và nắng sớm khẽ luồn qua làn tóc mai mềm mại của nó, có lẽ gió và nắng cũng đang an ủi nó, phải! nó còn Mỹ, còn anh nó, còn Nam, như vậy là đủ, nó sẽ cố gắng không cần hẳn...

– hey! – Nam đã đứng dựa vào cổng trường từ bao giờ, vừa thấy nó cậu chàng đã chợt vui mừng.

– hôm qua đánh lễ vui quá ha?- Nam giận dỗi nhìn nó.

– đâu có! tại xe anh tui đỡ ngộp hơn nên tui xin qua đó. – Nó mỉm cười.

– ừ! – không để nó nói thêm gì Nam khoác tay lên vai nó lôi đi.

Được chào đón nồng nhiệt cùng nắng và gió, sự quan tâm nhẹ nhàng ấm áp của Nam làm nó vững dạ hơn rất nhiều!

– ê nhóc! lại đây lại đây!- Mỹ dí nắm đấm “chào đón” nó khi nó vừa bước vào lớp, không hiểu sao nó lại thấy vui, thấy bớt lạc lõng giữa dòng chảy vô tình của thời gian, thời gian nó còn được bên hẳn đã chấm dứt!

Hai tiết học trôi qua, trái hẳn với dự tính của nó, nó không hề thần thờ mà ngược lại rất háng hái, nó muốn tập trung vào việc học để không phải nhớ đến hẳn và tập quên đi hẳn để không còn phải đau, phải nhớ...

– hôm nay để tao đi mua đồ ăn cho, căn tin có loại bánh mới ngon lắm!- nó hăm hở đề nghị, nó tự muốn bản thân trở nên thật bận rộn.

– ok!ok!- Mỹ đồng ý hai tay.

– để Nam đi chung!- Nam nháy mắt.

– ừ! đi!- nó tươi cười.

Tại căn tin...

– cái này.. cái này...- nó nhón lên cốc với đến trái nước ép dâu ở ngăn trên cùng của tủ lạnh.

– sh.... – Nam chỉ càn quét tay lên là đã lấy xuống ngon ơ.

– cảm ơn hí hí quên mất có siêu mẫu đi cùng!- nó tíu tít, xung quanh nó là hàng loạt ánh mắt ghen tị dán chặt vào, họ ghen tị khi nó được đi với anh chàng đẹp như hoa với chiều cao 1m80 đáng ngưỡng mộ, nó không hề để ý tới sự may mắn của nó, nó vốn không phải đứa vô tâm nhưng có lẽ trái tim của nó dần dờn nó đừng quá quan tâm điều gì, cẩn thận sẽ đau...

Những lời xì xào bàn tán về nó và Nam tự nhiên ngớt đi và chuyển hướng.

– bộ ba kia!!- tiếng cô gái nào đó hét lên, lập tức hàng chục con mắt chuyển hướng về phía cửa căn tin.

* cộp cộp cộp* – tiếng những chiếc giày nện vào sàn nhà nhanh chóng về phía ba con người ưu tú mang tên “bộ ba” kia,

lách tách tách – tiếng những chiếc điện thoại và máy ảnh vang lên đều đều biến những cô cậu học sinh thành tay săn ảnh thứ thiệt.

– woaa chị Chi về nước rồi!

– nghe nói chị Chi và anh Tuấn Anh là một cặp từ năm lớp 10 đó!

– anh chị ấy đẹp đôi thật, vẫn luôn là couple đẹp nhất trường mình.

Những lời tán thưởng rầm rộ khiến nó dù muốn giả điếc cũng không thể chối, nó khẽ nhói, mắt lại cay, tay chân tự nhiên run lên từng đợt.

– đi thôi!- Nam đã sớm nhận ra ánh mắt tổn thương của nó. Nam kéo nó chạy về phía cửa sau, nó chạy theo trong vô thức, nó không thể khóc, nó chỉ thấy nghẹn, nghẹn ứ ở cổ, mắt dù cay nhưng lại không thể rơi được nước mắt, tay dù run nhưng cứ cứng đờ ra thụ động để Nam kéo đi.

Đằng sau nó, hần vẫn giữ khuôn mặt lạnh nhưng rõ ràng là ánh mắt đang lia ra xung quanh tìm nó, hần đã đi qua lớp nó, không có, nhờ người lên sân thượng, không có, cả căn tin chẳng lẽ cũng không? điện thoại thì không bắt máy, hần như muốn điên lên được, hần muốn vùng chạy ra khỏi cái bộ ba đó mà đi tìm nó nhưng lại không thể, hần nợ người con gái tên Chi đó nhiều lắm, hần sợ sẽ làm Chi tổn thương, Chi từng ở bên hần suốt khoảng thời gian hần đau khổ mà tự hành hạ bản thân, mặc cho hần xua đuổi thậm tệ mà vẫn ở bên hần, mặc cho hần cư xử cay nghiệt lạnh lùng mà vẫn quan tâm đến hần, xoa dịu đi nỗi đau trong hần để rồi thuần phục cái bản tính cứng rắn đến đáng sợ của hần, khiến hần trở thành người có thể chấp nhận để ột người con gái ở bên cạnh mình, hần đã thích đã yêu cô nhưng chỉ là đã từng, cái ngày cô bỏ hần đi du học biệt tăm mà không có lấy một lời từ biệt cũng là lúc cô cửa vào tim hần thêm một vết đau điển, sau khi hần điều tra được lí do mà cô đột nhiên bỏ hần đi du học thì hần một lần nữa bị rơi vào tuyệt vọng, cô bỏ hần đi chỉ vì có một công ty với công việc mà cô đam mê hứa sẽ nhận cô vào làm nếu cô đồng ý để họ đào tạo chuyên sâu, vì lí do đó mà cô nhẫn tâm bỏ hần đi sao? cô coi hần không quan trọng bằng niềm đam mê của cô? Suốt quãng thời gian đó hần đã tự gồng mình trải qua nỗi đau đó để rồi bây giờ hần trở nên lạnh lùng và đáng sợ hơn trước, hần phải thật cứng rắn! hần không được để cho bất cứ ai làm đau mình mà chỉ được phép làm đau người khác. Ấy vậy mà cái ngày cô trở về, nhìn thấy những giọt nước mắt yếu mềm của cô, những kí ức đẹp đẽ của cô và hần lại hiện về khiến cho hần không thể hận cô, không thể oán trách cô mà chỉ tiếp nhận cô một cách vô hồn, tiếp nhận cô bằng bộ não chứ không còn bằng trái tim như trước, dù sao hần cũng nợ cô rất nhiều...

13. Chương 13

Tại vườn sau trường...

– dừng hướng về anh ta nữa! hãy thử nhìn về phía mình một lần. – Nam nắm lấy tay nó làm nó bất ngờ nhìn qua phía Nam, Nam đang cúi đầu nhìn băng quơ một khóm cây nào đó, lông mày nhíu lại, có lẽ cậu sợ phải nghe câu trả lời của nó, cậu vốn đã sớm nhận ra ánh mắt mà nó dành cho hần không phải là một ánh mắt bình thường, giống hệt ánh mắt mà cậu dành cho nó, cho đến cái hôm ở buổi party Tại Phan Thiết, cậu đã chứng kiến tất cả để rồi bất lực đứng nhìn nó và hần hạnh phúc, nhìn hần đeo cho nó sợi dây chuyền đó, nhìn hần khoác cho nó chiếc áo khoác đó, nhìn hần đưa nó về phòng mà dòng chất lỏng kia tuôn trào ra không hẹn điểm dừng, cậu chờ hần đi khuất, thần thờ đứng trước cửa phòng nó, cố ép cho những giọt nước mắt cay đắng đó chảy ngược vào trong nhưng lại không thể, cái việc mà cậu muốn làm cho nó thì hần đã làm hết, cậu nắm chặt chiếc kẹp đính đá màu hồng trong tay mà loạn choạng rời đi vô hồn...

– – nó ngơ ngàng nhìn Nam mà khôn thốt nên lời, nó biết việc bị tổn thương sẽ đau đớn nhường nào, nó sợ cậu sẽ đau như nó bây giờ, sợ cậu sẽ bị tổn thương vì nó...

– dừng! dừng trả lời! – Nam như lo sợ mà mau chóng nhìn nó với đôi mắt lia tía những vệt run sợ, cậu sợ sẽ mất nó, cứ như bây giờ thôi cũng được, cậu sẽ lặng lẽ ở bên chăm sóc cho nó, sẽ không ngại ngần đáp vào mắt bất cứ ai làm nó đau buồn, sẽ làm tất cả cho nó.

– cậu là đồ ngốc!- nó oà khóc khi nhận ra đôi mắt kia của Nam, nó chợt cảm thấy tội lỗi, nó thấy nó thật xấu xa, nó đã biến một cậu nhóc luôn kiêu hãnh như Nam thành một tên nhóc đang sợ sệt trước mặt, nó cứ như thế mà oà khóc, Nam khẽ ôm nó vào lòng, nó càng khóc to hơn như trút hết mọi đau buồn. Ngày hôm đó sẽ cứ trôi qua như vậy nếu My không dắt đến một người, là hần!

– đi theo anh!- Hần đi tới giựt tay nó ra khỏi vòng tay của Nam rồi đâm một cú thật mạnh vào má trái của Nam, khoé miệng Nam từ từ rỉ ra chất lỏng màu đỏ, Nam quệt nhẹ vệt máu trên khoé môi rồi nắm lấy cổ áo hần mà lia tới một cú đập trả.

– DỪNG LẠI!!!! – nó hét lên đầy phẫn nộ.

Nam chợt khựng lại nhìn qua nó, nó đã ôm lấy tai mà nhắm chặt mắt lại.

huych – hấn ngay lập tức đẩy Nam ra xa, Nam ngồi phịch xuống đất, bất lực nhìn theo nó đã bị hấn dắt đi, ánh mắt cay đắng đầy tuyệt vọng, Nam mong nó quay đầu lại nhìn mình dù một lần thôi nhưng cũng là quá đủ, cái bóng nhỏ bé của nó vẫn tiếp tục xa dần, nó không quay mặt lại....

Tại sân thượng....

- tại sao em trốn tránh anh? sợ dây chuyền? sợ dây chuyền đâu?- hấn nhìn nó đầy tức giận.
 - – nó vẫn lặng thinh cúi mặt xuống đất ngăn không cho những giọt nước nơi khoé mi rơi ra.
 - em nói đi! là anh đã làm gì sai? tại sao ngay cả điện thoại cũng không nghe?-hấn sợ sệt lay vai cúi xuống nhìn vào khuôn mặt nó.
 - chúng ta chia tay nhé! – nó hít một hơi thật sâu để lấy can đảm rồi bình thản ngược mặt lên.
 - chia... chia tay?- hấn lùi lại một bước, hấn ước mình vừa nghe nhầm, lồng ngực hấn thất lại, tai hấn bắt đầu ù đi.
 - đúng! tôi không muốn tiếp tục lừa dối bản thân nữa! tôi không thích cũng không yêu anh! vậy nên tôi cũng muốn mau chóng rời bỏ anh! Chúng ta không gặp nhau nữa nhé! – mặt nó bình thản như mặt ao xuân, nó thực sự đang làm rất tốt vai diễn của nó mặc cho tim nó nhói lên từng đợt.
 - nói dối! – hấn nắm lấy tay nó.
 - buông ra! anh làm tôi ghê tởm!- nó vùng tay hấn ra bỏ đi. Hấn đứng chết trân ở đó, hấn muốn chạy theo nó nhưng đôi chân lại cứ cứng lại, hấn muốn ôm lấy nó để biết hấn không hề lầm tưởng khi nghĩ nó cũng yêu hấn nhưng lại không thể, xa xa có một bóng người con gái nhếch nụ cười sắc đến ghê người.
- Nó rời đi, nước mắt cứ tự trào ra khiến nó muốn mau chóng chôn vào nhà vệ sinh, chôn vào nơi chắc chắn hấn không tìm tới mà khóc, nó ôm ngực, đau như vừa bị bắn một viên đạn vào tim, viên đó vẫn không giết chết nó nhưng làm nó đau đớn đến chết đi đc. Một bóng người con gái nhẹ ôm lấy nó.
- xin lỗi! tai thật không biết mọi chuyện nghiêm trọng như vậy.. – My ôm nhẹ lấy vai nó.
 - hức hức hức.. – nó xà vào My khóc cho bằng hết, khóc cho hết đi nước mắt yếu mềm này.

2 ngày sau...

Hấn vẫn không hề tìm nó, nó cũng đau nhưng cũng cảm thấy an tâm hơn, ít ra hấn cho nó cơ hội quên hấn đi, nó vẫn vờ dạo quanh sân trường buổi sáng với làn gió nhẹ nhàng vờn nhẹ mái tóc nó, tiếng nói cười rộn ràng của học sinh vang lên bên tai nó.

- Hot Couple kia! – một đứa con trai ôm mặt hét lên.
 - á á á!!! – một đám người la hét ầm ỹ bao quanh hai con người ưu tú đó.
- Nó thoáng nhìn thấy hấn, thi thoảng hấn lại cười nói với Chi, xung quanh hấn là lũ học sinh loi chơi ầm ỹ, mặc kệ, hấn và Chi vẫn tiếp tục cuộc nói chuyện, nó đứng gần ra đó, chỉ nó nhìn thấy hấn, hấn nào có thể thấy nó trong đám người ồn ào đó, nó vẫn đứng lặng nhìn theo hấn..
- * huych* – đám học sinh kia chen lấn rồi một cậu con trai va vào nó, nó mất thăng bằng ngồi phịch xuống đất, chợt đám đông tản ra hai bên tránh đường cho hai con người ưu tú kia đi qua, hấn cùng Chi lướt qua nó hệt như nó không hề tồn tại, hai con người lướt qua nó thật thanh cao với đôi mắt chuyển lạnh, nó vẫn ngồi dưới đất, bất động, hấn đã lướt qua..
- bạn có sao không?-một cô bạn lại đỡ nó dậy.
 - ưm.. mình không sao!-nó cố nặn ra nụ cười.
- Hấn ngoái đầu lại rồi quay đi thật nhanh, ánh mắt như nói lên điều gì đó...

– anh hãy kiểm tra CCTV

(máy quay an ninh) trước hành lang phòng 406 cho tôi!

– Vâng! chúng tôi sẽ xác nhận ngay!

” phút thứ 36:05:11 có một chàng trai đang đứng trước cửa rồi bỏ đi, 39:01:02 có một cô gái đã vào phòng, bên ngoài có một chàng trai...”

Cuộn băng CCTV hiện ra một cách rõ ràng như chứng kiến tận mắt, hần đã hiểu ra lí do khiến nó thay đổi đột ngột, chính là do Chi nhúng tay vào, cả thằng bạn chí cốt của nó còn có công đưa Chi đến phòng nó, chỉ tiếc là hần không nghe được cuộc nói chuyện giữa Chi và nó do khách sạn không quyền đặt CCTV ở trong phòng để đảm bảo sự riêng tư của khách hàng.

– cô được lắm Trịnh Mai Chi! đã đến mức này rồi cơ đấy! tôi đã không hề xua đuổi cô như đáng ra tôi phải làm, vậy mà cô còn cố cắn lén tôi nữa sao.- hần nhếch mép, nụ cười không thể sắc hơn được nữa.

– đủ rồi! – hần ra hiệu.

– một giọng nói quen thuộc phát ra từ cuộc băng CCTV làm hần chợt khựng bước.

– khoan đã! tua lại đoạn vừa nãy đi! – hần ra lệnh.

– vâng! – anh nhân viên an ninh mau chóng tua lại đoạn băng ghi hình.

**

– được lắm! thì ra là như vậy! – hần đã dần hiểu ra câu chuyện, những câu nói phát ra từ miệng thằng bạn chí cốt của hần thật sự quá đáng sợ, nó chắc bị đả kích rất lớn, hần có thể nhìn rõ khuôn mặt tổn thương của nó khiến hần lòng hần quặn đau, mắt hần vện lên những tia giận dữ.

Hần đã lặng lẽ tự lái xe đi Phan Thiết để kiểm tra lại từng đoạn băng ghi hình trước sảnh, buổi party cho đến hành lang trước phòng khách sạn nó ở và đã phát hiện ra một bí mật to lớn, lòng hần đau kinh khủng, hần nhớ lại lúc hần lướt qua nó, lẽ ra hần phải đưa tay ra đỡ nó dậy nhưng con tim đau đớn của hần không cho phép hần tự vạch thêm bất kì một nỗi đau nào liên quan đến nó nữa, hần sợ hần sẽ đau đến hận nó, hần sợ! Còn bây giờ hần đang phóng xe với tốc độ 200km/h để trở về thành phố, hần muốn biết Chi đã nói những điều đáng sợ gì với nó lúc ở trong phòng, hần biết đó mới là điểm mấu chốt, hần biết Chi là một cô gái rất sắc sảo, sắc sảo đến đáng sợ, ai mà biết được sự sắc sảo như lưỡi dao lam đó đã cứa vào trái tim non nớt của nó bao nhiêu vết cũng như Chi đã từng làm với hần? hần lái xe điên cuồng, chưa đầy 3 tiếng sau hần đã về tới nhà, hần đập tung cổng bước vào trong sự sợ hãi của đám người làm.

– anh về rồi! – Chi mừng rơn chạy ra đón hần với vẻ mặt rạng rỡ, ba mẹ hần coi Chi như con cái trong nhà nên Chi có thể ra vào nhà hần rất tự nhiên.

– nói đi! là cô đã nói gì với Linh?- hần nhanh như cắt áp Chi vào một bức tường, đôi mắt rực lửa đe dọa, vì nó hần có thể trở thành một con mãnh thú dữ tợn bất cứ lúc nào.

– chuyện.. chuyện gì?- Chi run rẩy, với sự nhạy bén cô nhận ra chuyện này có mức độ nghiêm trọng đến nhường nào, cô cố tỏ ra vô tội.

– hôm ở Phan Thiết!- hần nói như găm gờ, đôi mắt như thiêu đốt người đối diện với những tia đỏ vện lên đáng sợ.

– hừm.. thì ra là vậy! – Chi cười nhạt, cô sớm nhận ra hần đã biết tất cả, với bản tính của hần thì không gì là không thể, cô đã sơ hở một bước khi quên đi một nhân chứng quan trọng nhất – CCTV!

– NÓI! – hần ép sát cô vào tường hét lớn.

– là tôi nói với cô ấy rằng anh yêu thích cô ấy chỉ vì cô ấy có nụ cười hệt như cô em gái đã mất của anh! không phải sao? nụ cười như ánh dương đó đâu dễ nhầm lẫn! – Chi hét lên hần học.

* chất * – hần tát Chi một cú đau điếng.

– BIẾN! biến khuất mắt tôi! tôi đã làm khi tha thứ cho cô! cô chẳng phải đã bỏ tôi đi theo cái đam mê chó chết đó sao? vậy sao còn quay về? chẳng phải vì đã thất bại nên mới trở về bên tôi sao? cô nghĩ tôi là con rối để cô lợi dụng sao? khi cần thì nâng niu, lúc chán ghét thì quăng đi! đến khi thấy con rối đó trong tay người khác thì lại hần học dành lại! trong mắt cô tôi chỉ là để lợi dụng sao? từ nay cô đừng mong lại gần tôi dù chỉ là một mét! Biến! Biến đi! – hần hét lên đầy phẫn nộ chỉ tay ra phía cổng.

– anh... anh được lắm!- Chi ôm bên má đỏ lên vì cú tát vừa rồi mà nhìn hần đầy căm giận, cô nhanh chóng bỏ đi trong sự căm hận tột độ, cô sẽ còn trở lại..... Tình yêu rất đẹp! nhưng một khi đã biến chất thì không còn đẹp nữa mà đôi khi trở nên đáng sợ! và điều quan trọng nhất là nó đã không còn được gọi là Tình-Yêu!

** rengggggg**- tiếng chuông đồng cô reo lên một cách vô dụng! nó đâu có ngủ để mà đánh thức! suốt đêm hôm đó nó tỉnh táo đến lạ, nó đã ngồi lì ở bàn học để giải hết gần nửa cuốn bài tập toán! nó muốn thật bận rộn để quên đi!

Uể oải rời khỏi bàn học, nó nhìn lại mình trong gương, đôi mắt đã thâm quầng vì một đêm không ngủ.

– đây là lúc lọ kem che khuyết điểm Mỹ cho phát huy tác dụng đây!- nó cười nhạt, chỉ vài chấm kem đã che hết đi quầng thâm quanh mắt nó, nó uể oải bước xuống nhà đợi anh nó, sau đợt đi Phan Thiết nó đã nhận ra tình cảm mà anh nó dành cho nó là gì, không phải chỉ còn đơn thuần là anh em mà đã phức tạp hơn nhiều, đêm hôm đi Phan Thiết về, anh nó đã giải bày hết tình cảm anh dành cho nó, nó đã mong rằng tại sao anh nó không nói ra sớm hơn thì có lẽ nó đã không phải khổ sở như bây giờ! nó đã lỡ thích hần rồi, trái tim nó đã sớm không còn hướng về anh nữa rồi, nó đã khóc, nó đã bộc bạch hết cho anh nó để rồi anh nó đau đớn mà ôm nó vào lòng, anh cũng như Nam! đã sớm nhận ra nó có cảm tình với hần nhưng anh biết mình không có tư cách xen vào, anh sợ nó sẽ tổn thương, vậy nên anh chọn cách giữ lại tình cảm này, anh sẽ chỉ lặng lẽ bảo vệ nó, anh sẽ làm tất cả vì nó...

– ê nhóc!- tiếng anh nó gọi làm nó bừng tỉnh.

– hihi – nó cười tươi.

– ôm chặt nhé! – anh nó quàng tay nó qua hông mình.

– tuân lệnh! – nó ôm chặt lấy anh, ngã đầu vào tấm lưng vững chắc và an toàn kia.

Đường đến trường trở nên thanh thoát báo hiệu một mùa xuân đang tới....

– hừm... – nó hít thật sâu bầu không trong lành của thời tiết chớm xuân vào cảnh tràn cuống phổi.

1 bước 2 bước 3 bước 4 bước..... Nó nhẹ đếm từng bước chân đi từ từ đến lớp.... 16-17-18-mười... nó chợt khựng việc đếm lại vì tiếng ồn ào như ong vỡ tổ phát ra từ lớp nó, khi thật! lần nào nó cũng không đếm hết được, hôm nay lớp nó ồn ào khác lạ, ồn hơn nhiều lần lúc trước, nó nhận ra có rất nhiều nữ sinh lớp khác đang bầu quanh trước cửa lớp nó, nó chật vật đến chết đi đc mà vẫn không chen qua được đám con gái lộn xộn đó...

* Ầm!!!* – tiếng đập cửa vang lên làm lũ con gái đang nhón nháo cũng phải giật mình mà lui ra mở lối.

– Nam! may quá! không có ông chắc tui ở ngoài quá!- nó mừng hóm khoác lấy tay Nam.

– hừm...- Nam cười xoa rồi xoa đầu nó trong ánh mắt ghen tị của lũ con gái.

14. Chương 14

Nó bước vào lớp, Nam theo sau, tay đút vào túi, ba lô đeo một bên vai với head phone đeo hờ hững một bên tai, trông Nam không khác gì một nam thần, tụi con gái lại được một phen ngắm nghía.

Nó bước về phía bàn kế cuối rồi chợt khựng lại bởi một cậu con trai đang nằm khoanh tay ngủ trên bàn nó để lộ khuôn mặt điển trai đẹp đến mê hồn người, ánh nắng sớm khê chói qua hàng mi đó long lanh, đôi lông

mày đen đậm với sống mũi cao thẳng đến hoàn hảo, đôi môi mỏng nhếch nhẹ ở hai khoé miệng như đang cười, cậu con trai trước mặt thật dễ khiến người ta liên tưởng đến một thiên thần bị mắc kẹt tại hạ giới. Nó đứng khựng lại, đôi mắt nhìn trân trân vào người con trai đó, là hắn, hắn khê như mày làm nó hơi giật mình mà lùi ra sau.

– ồn ào quá!- hắn khê chớp mắt tỉnh dậy.

– Chào! nhóc tóc bím!- hắn xoè tay ra giơ lên chào nó với nụ cười như-chưa-hề-có-cuộc-chia-li!

– anh... anh.. – nó chỉ tay về phía hắn lấp bắp, nó vốn biết độ trai mặt của hắn nhưng không ngờ hắn lại mặt dày đến vậy, chẳng lẽ hắn đẹp quá nên bị điên!

– đi theo anh! nhóc tóc bím!-hắn cười tít mắt chụp lấy bím tóc nhỏ của nó mà dắt đi như kiểu “dắt thú cưng đi dạo, chủ đi trước, tớ chạy theo sau”.

– Ơ.. Ơ..- nó vẫn chưa kịp phản ứng gì.

Nam đã sớm nở nụ cười chua chát nhìn theo nó, cậu biết đối với nó ai mới là người quan trọng hơn, nếu ngay bây giờ cậu đối đầu với hắn để giành lại nó thì sẽ sớm là người thua cuộc.....

– aishhhh!!!!!! thả tui ra!!!! – nó vùng vằng nhưng vẫn phải chạy theo hắn bởi cái bím tóc tội nghiệp của nó đang trong tay hắn, nếu nó dừng lại thì chả khác nào được cạo tóc miễn phí.

– hừm... – hắn nhếch môi, tay vẫn dút túi, tay còn lại “dắt” bím tóc nó với điệu bộ cao quý không thể cao quý hơn, khắp sân trường đều nghệt thờ nhìn theo cảnh tượng có 1-0-2 trước mắt, ngoài Chi ra thì hắn chưa từng trực tiếp đi chung với bất kì cô gái nào, khắp nơi rộn lên tiếng xì xầm

” uầy con nhỏ đó chết chắc rồi! Chắc vừa đắc tội với anh Tuấn Anh mà!”

” tội thật! còn trẻ thế mà! a di phò phò!”

@&#%*+¥€..... Pla pla pla..

uych – nó bị hắn ép sát vào tường, hai tay hắn chống hai bên giam nó vào giữa, mặt ép sát vào nó như sắp trao một nụ hôn.

-anh... anh... đừng có mà làm xằng! tôi không sợ anh đâu! – nó đỏ mặt cố tỏ ra cứng rắn nhưng thật ra đã run lên vì sợ, ánh mắt hắn bây giờ thật sự không đùa được, không giống ánh mắt hắn hay nhìn nó.

– anh không đáng tin như vậy sao? – hắn gục đầu trên mái tóc nó, mặt tối sầm đi.

– – nó lặng im hay đúng hơn là không biết nói gì! nó không hiểu tình huống bây giờ! chẳng phải hắn đã ghét nó rồi sao? hôm nó bị ngã ở sân trường, hắn đâu đoái hoài gì tới nó?

– anh không đủ mạnh để em dựa vào sao? – hắn tiếp lời, mặt vẫn gục trên mái tóc nó, nó có thể cảm nhận hơi thở ấm áp của hắn đều đều vờn nhẹ trên tóc nó, nếu không ngoa thì nó còn nghe thấy nhịp tim hắn thật sống động như sát bên tai nó.

– – nó vẫn lặng, nó bối rối đến nỗi chỉ biết đứng im để hắn tựa vào, đôi tay dù run nhưng lại muốn ôm choàng lấy thân hình cao lớn của hắn, tình yêu thật biết cách điều khiển con người ta.

huych – hắn chợt nghiêng răng đâm thật mạnh vào tường, tay hắn dần rỉ ra dòng chất lỏng màu đỏ

– á... anh có sao không?-nó hoảng sợ chụp lấy tay hắn, mặt có chút giận dữ lườm hắn.

– hừm... rõ ràng là thích anh mà còn giả vờ!- hắn chợt cười chụp hai tay lên đầu nó kéo về phía mình, hắn áp mặt nó vào tim hắn.

– nghe đi! nó đang đập loạn lên vì em đó! vì-chính-em! – hắn nhấn mạnh ba từ cuối.

– anh biết Chi đã nói gì với em, cũng biết lí do tại sao em muốn chạy trốn khỏi anh! vậy nên đừng đi đâu hết, cứ ở bên anh thôi!

– chuyện đó làm sao anh biết đc?- nó ngơ ngác bật ra khỏi vòng tay hắn.

– cái này!- hắn chỉ tay vào đầu, miệng nhếch lên một đường cong hoàn hảo.

– đứng im coi!- hấn lại ghì nó vào lòng mình – cầm động đây! từ nay em không được rời xa anh quá một mét!- hấn mỉm cười ấm áp.

– Chi nói anh thích em vì em có nụ cười giống em gái anh? – nó nép nhẹ mặt vào ngực hấn.

– đúng! ban đầu anh cũng bị em thu hút vì nụ cười đó... nụ cười hết như ánh dương.. – hấn khẽ cười, mắt nhìn xa xăm.

– NHƯNG! có bốn điều sau em nên biết! – chưa để nó kịp ngược lên hấn đã tiếp lời.

– gì cơ? – nó mong chờ.

– Thứ nhất! em gái anh chưa bao giờ dám la hét hay chửi rửa anh!

Thứ hai! Con bé cũng chưa bao giờ đánh, đục, dẫm, đập hay dùng bất cứ hình-thức-bạo-lực nào với anh!

Thứ ba! con bé rất ghét tết tóc! nó hay bảo thà cạo trọc còn hơn phải tết tóc!

Và điều cuối cùng! em mới là mối tình đầu của anh!

Từ bốn điều trên suy ra anh thích em vì em là CHÍNH Em! – hấn nghiêm nghị nhắc cầm nó lên nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to hết cỡ của nó.

– mối tình đầu của anh? không phải là Chi? mà là em? – nó thận trọng từng chữ.

– cô bé hay cười ở phòng tập võ, cô bé luôn chăm chú chơi với con búp bê mà chẳng thèm nhận ra có một thằng nhóc luôn chăm chú nhìn nó, cô bé ngủ gục trong vòng tay một thằng nhóc đã dành gần một tiếng đồng hồ để tết tóc cho, cô bé bị ẵm đi bởi một tên đáng ghét!! – hấn nở một nụ cười hoàn hảo trên khuôn mặt đẹp đến ma mị.

– ... – nó hơi ngẩn người, những điều cậu con trai trước mặt vừa tái hiện lại hoàn hảo hết như trí nhớ non nớt của nó, thật ra lần đầu tiên đến phòng tập võ đó nó cũng bị thu hút một chút vào đôi mắt màu nâu không một vệt cảm xúc, lần đầu tiên nó thấy một đôi mắt đẹp như vậy, đôi mắt nhìn như vô hồn nhưng lại rất mạnh mẽ, rất đẹp! cũng rất lạnh!

– sợi dây chuyền! – hấn nhú mày với bộ mặt ăn vạ của trẻ con.

– phụt... đây này! – nó phụt cười rồi cho tay vào túi lấy ra sợi dây bạc lấp lánh thuần khiết.

* vút* – như làn gió thoảng qua, hấn túm lấy sợi dây đeo lên cổ nó chỉ bằng một tay, động tác nhanh đến kinh ngạc.

– nhớ đó! Từ nay không được xa anh quá một mét!- hấn dí tay lên trán nó.

– tuân lệnh! – nó chun mũi giơ tay lên chán.

– đi! – hấn chợt đứng ra sau lưng nó, hai tay từ đằng sau ôm choàng lấy cổ nó bước đều theo nhịp bước nhỏ của nó. Hấn sau nó trước, cả hai đều đều nhịp bước tiến về phía trước, nó nắm đôi bàn tay nhỏ của nó lên hai cánh tay hấn, cả hai thật sự cười rất đẹp! hết như ánh sáng của mặt trời đằng sau đang chúc phúc cho đôi trẻ.

** rengggg ** – tiếng chuông vào lớp vang lên.

– á! tiết đầu là tiết cô chủ nhiệm! – nó kéo hai tay hấn ra bỏ chạy như cún con tìm mẹ.

– NÈ! NÈ! MỘT MÉT! MỘT MÉTTTTTT! – hấn từ đằng sau chỗ tay về phía nó hét lên đầy tức tối.

– không thích!!! – nó hét vọng lại làm mặt hấn tối sầm đi.

– ÁI!! – nó hét lên, nó suýt ngã vì vấp phải quả bàn nhỏ nhưng nhanh chóng lấy lại được thăng bằng nên không bị ngã. Hấn đằng sau đã sớm thót tim mà hét lên.

– NÈ! ĐỒ HẬU ĐẬU! CHẠY TỪ TỪ THÔI! – mặt hấn đã nhú lại từ bao giờ.

– biết rồi! – nó vẫn chạy thục mạng.

– hừm! – hần nguyệt nó rồi đợi cái bóng nhỏ của nó chạy khuất vào một góc lớp thì mới an tâm quay đi, tay đút vào túi, mặt phờn không thể tả, hôm nay tâm trạng rất tốt, hần tưởng chừng có thể bay lên được vậy, hương vị tình yêu thật ngọt ngào và ấm áp.

– vô điều kiện?

– đúng! – một nụ cười thâm độc nhếch lên thành một đường cong.

– thú vị thật! – một người đàn ông nhip nhẹ những ngón tay lên bàn, tay còn lại mân mê một tấm ảnh...

Rengggggg!!! BỐP! – chiếc đồng hồ đã nằm gọn trong học tủ, nó bật dậy dụi mắt.

– trời ơi.... Tui khổ quá mà!!!- nó hét tướng lên rồi tự nhiên cười cực phởn, mắt híp cả lại, miệng ngậm nga một bài hát

“Sắp được gặp nào cá”

Nó nhanh chóng lao vào nhà vệ sinh chuẩn bị thật nhanh, hôm nay còn đặc biệt tô một chút son ở lòng môi, trông nó rõ xinh xắn, khoác cặp lên vai, nó tí tởn vừa xuống cầu thang vừa ngậm nga bài hát “nào cá” của nó như con động kinh.

– chào em! – một giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

– chị Yến?- nó mở to mắt, hai tay vịn chặt vào cầu thang bởi xuyt chút nữa là nó lộn xuống cầu thang rồi.

– hi hi – Yến cười hiền.

Tự nhiên nó thấy bức, nó thấy anh nó đang ngồi đối diện với vẻ mặt khó xử. Trong đầu nó bây giờ bắt đầu hồi hải cả lên, Hừ! Mới sáng sớm mà chị ta qua đây làm gì chứ! chắc lại muốn được hotboy trở đi học đây mà! xó! anh nó nhất định sẽ trở nó chứ bà chị kia không có cửa đâu! nó đắc ý, nó đang ganh tị, từ bé đến giờ anh nó vốn đã chiếm vị trí rất quan trọng trong nó, anh nó luôn ở bên nó, luôn chăm sóc, bảo vệ nó, nó cũng muốn giữ riêng anh nó ỉnh nó thôi, nó biết như vậy là rất ích kỉ khi cứ giữ khư khư anh nó như vậy, từ bé nó vốn đã trở thành một điệp vụ tí hon, nó sẽ càn quét tất cả các vệ tinh xung quanh anh nó và có lẽ bây giờ cũng sẽ như vậy, nếu tên “nào cá” kia không xen vào thì nó nhất định lấy anh nó làm chồng, còn bây giờ, nó sẽ cố nhường anh nó ột cô gái khác với điều kiện anh nó yêu cô gái đó và cô gái đó cũng phải thật lòng với anh nó, nhưng cô gái đó sẽ không phải là Yến bởi theo giác quan thứ 6 của con gái mà nó may mắn sở hữu mách bảo nó rằng anh nó không hề có tình cảm với Yến.

– vậy anh hai sẽ trở chị Yến đi học hả?- nó nhíu mày với bộ mặt cún con đáng thương.

– – anh nó nhìn nó mà chau mày, anh thật sự khó xử! anh lướt nhìn qua Yến rồi đặt ánh mắt xuống mặt bàn, tìm anh vốn đã chọn nó nhưng lí trí lại không cho phép làm Yến tổn thương, dù sao Yến cũng là bạn thanh mai trúc mã với anh và bây giờ lại còn đang hướng trái tim về phía anh, anh không thể làm Yến đau.

-Ừa Yến đó hả con? sang chơi sớm vậy chắc là hai đứa rủ nhau đi học chung nhỉ? – mẹ nó từ trên lầu đi xuống phá tan bầu không khí đang căng như dây đàn giữa ba con người kia.

– dạ con chào bác! – Yến đứng dậy chào lễ phép.

– ừm! hai đứa con cứ đi trước đi để bác kêu bác trai trở con bé này đi học là được rồi! – mẹ nó nháy mắt với Yến, một tay choàng lấy cổ nó ghì lại về phía mình, tay kia còn chu đáo bịt luôn cả miệng nó lại để nó không thốt ra được bất kì lời “hoa mỹ” nào.

– anh xà ơi!!! lẹ xuống trở con gái cưng đi học này! – mẹ nó gọi với lên lầu, tay không quên ôm chặt nó lại để mặc cho nó vùng vẫy trong vô vọng, tay kia vẫn một mực bịt miệng nó lại như sợ chỉ cần để xổng nó ra là nó sẽ lập tức gây chuyện, bà thừa hiểu tính tình của nó.

Nó ức đến phát khóc! mũi nó đã bắt đầu đỏ ửng lên, mắt cay xè nhưng nó vẫn cố chớp mắt thật nhanh để ép thứ chất lỏng trong suốt ương ngạnh kia chảy ngược vào trong, nó biết bây giờ mà khóc nhìn sẽ rất ngu ngốc, nó không ngừng vùng vẫy, mẹ thật đáng ghét!

– mẹ thả em ra đã! tụi con đợi ba xuống rồi đi chung luôn – anh nó lo lắng đưa tay về phía mẹ nó, mặt có chút sốt xa.

– kệ mẹ mà! lâu lâu mới được ôm tiểu công chúa chặt như vậy mà! – mẹ nó nói đầy bông đùa như đang nói với nó.

Nó bỗng ngừng vùng vẫy, lặng đi một chút.... TỤI CON? anh nó vừa nói TỤI CON? tức là nói anh và Yến là TỤI CON sao? đó chẳng phải là cách xưng hô giữa các cặp đôi sao? anh nó đang quen Yến mà giấu nó? Nó dùng sức vùng mạnh một cái, nó đã thoát ra khỏi vòng tay mẹ nó nhưng vô tình mà móng tay mẹ nó quệt một đường dài trên má nó, đau rát, nó ôm lấy một bên má đã bắt đầu hiện rõ lên một vết lằn đỏ tấy sưng lên, nước mắt nó không còn kiềm được mà trào ra không ngớt.

– mẹ.. mẹ xin lỗi! – mẹ nó hoảng hốt ôm lấy hai má nó, anh nó cũng quăng cặp mà chạy lại, vụt, nó gạt hết hai người kia ra xa, chân lùi lại một bước.

– các người chỉ giỏi bắt nạt công chúa của tôi thôi! – ba nó từ trên lầu chạy xuống mặt giận dỗi.

– ba!!! – nó theo đà lao tới ôm lấy ba nó mà khóc rống lên.

– nín nào tiểu công chúa ngoan, ba thương, công chúa muốn đi học bằng ô tô hay xe máy nào? – ba nó lau nước mắt cho nó cứng nựng.

– hức.. đi... xe máy.. hức hức... – nó dụi hai mắt nói trong tiếng nấc.

– tuân lệnh! – ba nó vui vẻ giơ tay lên trán rồi quay qua nguýt dài mẹ nó như kiểu bà chết với tôi.

Suốt quãng đường đến trường, anh nó cứ cố chạy song song với xe ba nó rồi đưa mắt nhìn sang nó, vẻ mặt rõ ràng là lo sợ, anh nó rất sợ nó giận, trước giờ anh nó chưa bao giờ giận nó quá nửa ngày nhưng nếu là nó giận thì anh nó chỉ có nước năn nỉ xin lỗi hết tuần thì may ra nó sẽ hết giận, đáp lại vẻ mặt ăn năn đó của anh nó là ánh mắt vô cùng hồ hững đến lạnh lùng của nó, nó coi anh nó cứ như người đứng bên đường, nó đang bị nhiễm hắc dây mà, nó biết nhưng cũng chẳng hề quan tâm đến ánh mắt của Yến đang dành cho nó, là ánh mắt đổ lệ, nó chỉ cần biết anh nó đang cuống quýt lên vì nó là nó hả dạ rồi.

– con gái cưng đi học vui vẻ nhé! – ba nó vẫy tay, trước cổng trường có một cậu con trai tựa lưng vào tường, đôi mắt khép hờ, hai tai đeo head phone, xung quanh hơn cả chục đứa con gái xuýt xoa, vừa thấy nó cậu đã lia mắt về phía người đàn ông trung niên nó gọi bằng ba, cậu nhanh chóng lại gần ông ấy rồi cúi chào rất lễ phép, ba nó rất hài lòng mà gật đầu chào lại, ba nó nháy mắt với nó rồi đi.

– đi học sớm quá nhỉ?- hắc hờn dỗi với bộ mặt không thể trẻ con hơn nữa.

– chứ sao!! – nó hất mặt cứ như nó vừa lập đại công mặc dù nó vừa đến trễ.

– má bị sao vậy?- hắc cúi xuống ôm hai tay lên mặt nó lo lắng.

– bị mẹ cào! – nó đáp tỉnh rụi.

– đáng sợ! – hắc chợt rút hai tay lại ôm lên mặt mình- mẹ vợ đáng sợ thật! sau này khuôn mặt đẹp trai này của anh sẽ ra sao đây!- hắc cười cợt nó.

– biến thái!- nó nhăm thẳng mặt hắc mà phang cặp tới, hắc nhanh hơn một bước chụp lấy cổ tay nó rồi chạy thụt lùi lại phía sau.

– đứng lại đó! – nó hung hăng vác cặp dí theo, quoadh đó toàn bộ mọi cặp mắt đã đổ bộ lên cặp đôi kia, ghen tị có, ngưỡng mộ có. Trong cũng có cái nhìn cay đắng của anh nó, anh vẫn chưa quen được với việc để nó bên cạnh một thằng con trai khác.

– vui vẻ? tan biến.... – một nụ cười sắc lạnh nhìn theo nó và hắc rồi mau chóng rời đi.

– sao! hết cãi nhau rồi chứ gì? – My vui vẻ chống cằm nhìn nó.

– hừm..- nó lườm My, nó sao quên công của My khi dẫn hắc đến chỗ nó và Nam chốn hôm qua.

- ngồi im! – hắn đang ngồi vắt vẻo trên bàn đối diện nó và My, hai chân khoanh lại ngoan ngoan nhưng tay lại cứ quơ loạn về phía trước giữ nó ngồi im để hắn bôi thuốc lên má.
- ái... rất!- nó ngửa người ra sau né hắn.
- phù phù... – hắn rướn về phía má nó thổi phù phù làm nó đỏ cả mặt. Xung quanh, bọn con gái đã sớm chuyển sang ánh mắt hình viên đạn nhìn nó làm nó chột dạ.
- né ra! – nó đẩy mặt hắn ra xa.
- ngại gì nữa không biết! – My ôm mặt, mắt hình trái tim, thật là một cặp đáng yêu, chắc ngoài My ra thì không ai khen tụi nó như vậy.

15. Chương 15

Ngoài cửa lớp, Nam lặng lẽ đứng dựa vào tường, tay áp mạnh vào tim ngăn từng cơn đau quặn lên, bóng dáng cao dong dong, mái tóc nâu sậm, đôi mắt đen lầy buồn nhưng lạnh, sống mũi ạnh mẽ, đôi môi mỏng nhẹ như cánh đào khê run lên ngăn những giọt nước mắt thật khiến người ta đau lòng, mấy đứa con gái gần đó cứ ngẩn ra nhìn cậu, nếu không kìm lại thì cũng sẽ bị cậu làm cho bật khóc...

Renggggg... – tiếng chuông báo vào lớp vang lên gắt gỏng.

- đi đó! – hắn nắm bím tóc của nó nhả nhỏ.
- không tiễn!- nó xua xua tay, miệng vẫn còn bận tám với My.
- *chót* – hắn cúi xuống hôn nhanh vào má nó làm nó đứng hình 5 giây.
- ơ.. – nó chỏ tay về phía hắn nhưng chỉ còn thấy tấm lưng vững chắc của hắn, hắn dứt tay vào túi nghênh ngang đi ra đứng chắt một tên nhà giàu rồi chột quay lưng lại cười thật tươi với nó, chân vẫn bước lùi, nó hơi đỏ mặt quay đi, hắn thiếu chút tức điên nhưng thấy đôi má khê đỏ lên của nó thì ngay lập tức vui vẻ mà rời đi, hắn vút qua Nam lạnh lùng như cậu không hề tồn tại...
- đừng quá tự tin! – Nam khê nhếch môi.
- hừm.. – hắn không quay mặt lại nhưng môi khê nhếch nhẹ lên.
- Nam thất thiếu bước vào lớp ngồi phịch vào chỗ, nó theo phản xạ tự nhiên mà quay xuống trêu đùa.
- tối qua làm việc khuya dữ! giờ này mới đến ha!-nó tít mắt bông đùa.
- sắp đến Noel rồi nhỉ?-Nam ngồi dựa lưng vào tường nói đầy ẩn ý.
- ừ! trời đang lạnh lên nhiều nhỉ! – nó vô tư.
- mặt bị sao vậy?- Nam vẫn lặng lẽ nhìn về phía nó, cậu không vui tươi như mọi khi mà giờ đây nhìn thật lạnh, thật buồn.
- à không sao! bị xước nhẹ đó mà! – nó bối rối, nó nhận ra sự thay đổi của Nam, đôi mắt kia không ánh lên những tia vui tươi như mọi khi nữa mà có phần trầm đi rất nhiều, đâu mới là tính cách thật của Nam? nó vẫn nhớ như in cậu bé quậy phá hiếu động thời lớp một, dù khi đó Nam chỉ ngút ngót 6 tuổi đời nhưng trong con mắt non nớt của cô bé 6 tuổi như nó thì ánh mắt kia của Nam luôn có chút buồn phiền, cậu nhóc chưa bao giờ cười thật sự, chẳng qua chỉ là những nụ cười tinh ranh khi quậy phá, nụ cười giễu cợt khi bắt nạt nó, nụ cười đáng sợ khi giáp mặt các anh lớp trên, tất cả đều là những nụ cười vô hồn!
- lại đây xem! – Nam cúi gần mặt nó xem xét vết thương.
- không sao mà! – nó đỏ mặt cười gượng.
- hừm... – Nam lại dựa vào bức tường phía sau, mắt khép nhẹ như tìm vào giấc ngủ.

Nó bỗng thấy có lỗi, Nam chỉ muốn quan tâm nó thôi mà, nó đâu cần nghiêm túc như vậy, nhưng hơn cả, nó cảm thấy hình như mình quên điều gì đó, rất quan trọng! Nó khê nhìn khuôn mặt điển trai kia chau mày, sao nó không thể nhớ được gì, rõ ràng nó đã quên gì đó liên quan đến Nam.

~Một lời hứa chẳng.....

– chào cả lớp! – thầy giáo môn sinh học vui vẻ bước vào, thầy là giáo viên yêu thích của nó, thầy dạy học vô cùng dễ hiểu với những ví dụ vui nhộn, thầy luôn luôn tạo ra không khí thoải mái nhất cho buổi học và tuyệt vời nhất là học bằng phim ảnh, những cuộc băng sống động dễ nhớ dễ hiểu của thầy luôn làm nó chăm chú.

– chà! sắp đến Noel rồi nhỉ! tiết trời đã khá lạnh rồi nên các em chú ý mặc áo ấm nhé! còn bây giờ là phần kiểm tra bài cũ! ai cho thầy biết..... Noel rơi vào ngày nào? – thầy vui nhộn nhấn mạnh làm cả lũ học sinh nhón nháo cả lên, câu hỏi trả bài của thầy bao giờ cũng rất dễ ăn điểm và đánh trúng tâm lý học sinh.

Em! em! em! em! – cả lớp nhón nháo những cách tay.

– đông quá! thôi mình chơi bốc thăm đi! số hiệu nào may mắn sẽ được chọn! – thầy vui vẻ lấy cục súc sắc được đặt sẵn trên bàn rồi bắt đầu tung lên.

– nào! bây giờ thầy sẽ thả xúc xắc hai lần rồi cộng hai số đó lại nhé! – thầy gieo nhẹ con xúc xắc.

– rồi ai có số hiệu 11 mau trả lời xem nào! – thầy vui vẻ thông báo.

– thưa thầy Noel rơi vào ngày 24/12 ạ! – một bạn nữ nhanh nhẹn đứng lên.

– chính xác! cho em 8 điểm! hôm nay chúng ta sẽ học bài 45 trang 164! cả lớp nhanh chóng mở sách ra nào! bài này khá đơn giản nên thầy sẽ đi nhanh rồi còn thời gian thầy sẽ cho coi một bộ phim nhé!

– vâng!! – lớp nó ngoan ngoãn ngồi học.

Do lớp nó là khối B nên môn sinh rất quan trọng, hôm nay tụi nó có tới hai tiết sinh, tức là tụi nó chỉ phải học một tiết, tiết còn lại sẽ được coi phim bởi chương trình khối 10 thì sinh vẫn chưa có gì khó nên tụi nó vẫn chưa phải nai lưng ra học như mấy anh chị lớp 12.

– rồi! ghi nhớ sách giáo khoa! – thầy nó nhẹ nhàng đọc bài cho tụi nó chép.

– a xong rồi! thầy ơi phim!-tụi lớp nó nhao nhao.

– vâng vâng đây! – thầy nó nhanh nhẹn chỉnh laptop.

Bộ phim thầy cho tụi nó coi kể về một cặp thanh mai trúc mã một nam một nữ, vào một ngày mùa đông, tuyết rơi đầy, cô bé đó nắm tay cậu bé vui vẻ đùa nghịch trên tuyết, cậu bé đã dùng một chiếc hộp gỗ hình vuông cho tuyết vào rồi úp ngược xuống tuyết tạo ra một cái bánh tuyết hình vuông tuyệt đẹp, cô bé vui vẻ đặt lên cái bánh tuyết một trái dâu nhỏ rồi cả hai cùng hát bài hát chúc mừng sinh nhật..... Bộ phim vừa chiếu tới đây bỗng khiến trí nhớ nó ngưng đọng lại, nó thử người ra để mặc cho những tế bào nhỏ của não tái hiện lại trong trí nhớ của nó một bộ phim của riêng nó.

~Flash back

– híc híc híc mọi người thật đáng ghét! – một cô bé con gục mặt vào bàn mà khóc nức nở.

– đừng... đừng có khóc mà!-cậu bé con ngồi bên cạnh với đôi má phúng phính hồng hồng cứ liên tục cúi xuống dỗ dành cô bé, khuôn mặt lúng túng ngơ ngơ thật đáng yêu.

– hức.. hức.. Nam có biết hôm nay là ngày gì không?-cô bé chột bật dậy nhìn cậu nhóc, khuôn mặt tèm lem nước mắt nước mũi.

– hôm nay là ngày 26/12.. -cậu bé ngơ ngác trả lời theo phản xạ.

– thấy chưa!!! đâu có ai nhớ hôm nay là sinh nhật tớ!!!-cô nhóc con lại gào khóc thảm thiết hơn.

– nín nín đi mà! Nam nhớ mà! nhìn nè! – cậu nhóc con chìa về cô nhóc khóc nhe một cây viết mực màu bạc có đính những viên đá nhỏ lấp lánh.

– cái này cho tớ thật á?-cô nhóc dụi mắt ngơ ngác.

– thật!- cậu nhóc nhướn mày đẩy cây viết lại gần cô nhóc hơn, thực ra thì cậu biết cô nhóc rất thích cây viết này nên mới đem ra làm vật cứu nguy thôi chứ nói thẳng ra thì cậu cũng thích nó không kém.

– cảm ơn Nam!- cô nhóc con tung tăng chop lấy cây viết dụi hết nước mắt.

– đồ mít ứt!- cậu nhóc theo bản tính mà chu môi lên mắng.

– hức.. hức.. tại ba mẹ và anh hai đều quên sinh nhật tớ mà!- cô nhóc con lại bắt đầu rưng rưng nước mắt.

– ơ.. ơ nín đi mà, Nam cũng bị ba quên ngày sinh nhật hoài mà! – cậu nhóc con gãi đầu gãi cổ lúng túng.

– thật á? – nó ngừng khóc.

– thật! – cậu nhóc nghiêm túc gật đầu.

– vậy bao giờ thì sinh nhật Nam?- cô nhóc mở to mắt.

– qua rồi!- cậu nhóc tỉnh rụi.

– bao giờ?- cô nhóc nhăn nhó.

– mẹ Nam nói ngày những bông tuyết đầu tiên rơi xuống trái đất là ngày Nam ra đời. – cậu nhóc băng quơ.

– là noel!!!! 24/12 !!!!!- cô nhóc con suy nghĩ một lát rồi reo lên.

– tức là ngày hôm qua của ngày hôm qua của ngày hôm qua á?-cô nhóc lẩm bẩm đếm ngón tay.

– ngốc! là ngày hôm qua của ngày hôm qua! – cậu nhóc bậm môi doạ nạt.

– vậy là ba Nam quên sinh nhật Nam luôn hả?-cô bé chớp mắt ngây thơ.

– ừ! – cậu nhóc trầm buồn.

– vậy từ nay tớ sẽ nhớ sinh nhật Nam! nhé! – cô bé giơ ngón út ra chìa về phía cậu nhóc.

– à.. ờ.. – cậu nhóc con ngơ ra một chút rồi cũng chìa ngón út ra mỉm cười.

.... Một lời hứa....

16. Chương 16

Vào đến thư viện nó ngay lập tức bị hấn lùi vào một kệ sách khuất tầm nhìn.

– nghe cho rõ! anh sẽ ngồi đằng kia trông chừng em nên đừng có hòng mà qua mắt anh, nếu sai phạm xử không tha!

Thứ nhất! chỉ được nhìn về phía anh khi rảnh rỗi!

Thứ hai! nếu người mượn sách là nam thì nhất định không được ngược mặt lên, tuyệt đối cấm cười!

Thứ ba! nhớ rõ hai điều trên! – hấn nhấn mạnh từng điều.

– ơ... không được ngược mặt lên thì làm sao xác nhận ảnh trên thẻ mượn sách là của đúng chủ, lỡ có ai lấy thẻ mượn sách của người khác mà mượn sách thì sao? – nó khoanh tay trước ngực lí luận.

– ờ.. ờ thì chỉ được nhìn đúng 3 giây thôi! biết chưa!- hấn gầm gừ.

– hứ! biết rồi! – nó ngo quánh ngo quắt, khi xác nhận an toàn thì mới ló mặt ra quây thư viện.

– con chào cô! hi hi con xuống hơi trễ.- nó cười trừ.

– không sao! thư viện không đông lắm!- bác quản thư viện gật đầu.

– bạn ơi! ỉnh mượn hai cuốn này! – một cậu con trai bước đến đặt lên quầy hai quyển sách.

– ơ... à sách của bạn đây..-nó ngập ngừng không rõ đã gặp cậu bạn này ở đâu rồi nhỉ.

– cậu xinh lên nhiều thật đấy Gia Linh! – cậu con trai gỡ nụ cười với lúm đồng tiền đẹp mê hồn.

- ơ.. ưm.. - nó ngập ngừng, rõ ràng là người ta đã nhận ra nó rồi vậy mà nó vẫn không nhớ ra cậu bạn này là ai.
- tớ là Quốc Anh đây mà! học chung với cậu năm lớp 6! quên ẹ thật!- cậu bạn tỏ ý buồn bực.
- a! Quốc Anh! Lâu quá rồi không gặp! cậu khác quá! rõ ràng lúc trước cậu rất mập mạp cơ mà! - nó mừng hớn vì gặp bạn cũ, cậu bạn Quốc Anh ngày xưa nó quen rõ ràng rất mập mạp và rõ ngố nhưng bây giờ đã trở thành một chàng trai cao lớn mảnh khảnh với lúm đồng tiền in sâu trên má chẳng khác gì một hot teen.
- hì.. tớ giảm cân đó! à thôi không làm phiền cậu nữa, tớ đi trước nhé!- cậu bạn vẫy tay.
- ừ! - nó vui vẻ mỉm cười rồi chợt nhận ra mình vừa phạm một lúc tới hai điều cấm mà hần quy ước ban nãy, nó lạnh gáy nhìn qua chỗ hần ngồi thì giật thót khi hần đã đứng cạnh nó tựa bao giờ với ánh mắt hình viên đạn.
- ơ ơ... cậu ấy là bạn cũ.. - nó giơ hai tay đầu hàng.
- không nói nhiều! - hần cúi xuống hun cái chót vào má nó làm nó đỏ rần mặt.
- ái! - nó ôm má lùi lại sau.
- nếu còn phạm phải bất kì lỗi nào thì anh sẽ chuyển xuống hôn môi chứ không nhân nhượng nữa đâu!-hần nhếch môi cười gian manh.
- dừng! - nó lấy tay che môi lại rồi ngoảnh ngoảnh quát xem cô Mai có ở gần đây không, may mà không có nên nó thở phào nhẹ nhõm.
- biết điều đi!- hần dứt tay vào túi lấy chân đẩy một cái ghế lại ngồi vào cái bàn ngay cạnh chỗ nó đứng.
- bạn ơi! lấy mình mấy quyển này! - lại thêm một cậu con trai đến mượn sách, nó nuốt nước bọt nhìn qua hần đang lấy ngón tay quẹt ngang cổ đe dọa, nó thận trọng nhìn ảnh trên thẻ thư viện rồi nhìn sơ qua thật nhanh cậu bạn.
- sách của bạn đây! - nó cúi gằm mặt chìa sách về phía cậu bạn đó.
- sao vậy? cậu ngược mặt lên trông xinh hơn nhiều đó!- cậu bạn trợn ghẹo.
- **âm!!!** - một cái ghế bị hần đá bay vào bàn đối diện, hần đưa ánh mắt đe dọa về phía cậu con trai kia, cậu kia mau chóng biết điều mà thoái lui, cậu biết dính vào hần sẽ có hậu quả đáng sợ như thế nào.
- sh.... - hần lườm nó đe dọa rồi lại vờ chăm chú đọc sách, tay chân nó bủn rủn hết cả lên nhưng không thể lên tiếng đc, nó phải làm như không quen biết hần nếu không lọt vào mắt cô Mai là nó chết chắc.
- ** rengggg!!! ** - tiếng chuông vào lớp vang lên làm nó thở hắt ra nhẹ nhõm đang tính cô giò bỏ chạy thì lại bị hần lôi đi tuyệt vọng.
- ái!!! cô Mai thấy giờ! - nó sợ hãi.
- làm gì có cô Mai nào ở đây! - hần tỉnh bơ, nó nhìn quanh rồi cũng yên tâm một chút khi không thấy cô Mai đâu thật.
- báii báii!- nó vụt tay hần chạy bay vào lớp.
- khoan!- hần nhanh như cắt túm tay nó kéo lại hôn nhẹ lên trán nó rồi bỏ chạy để mặc nó đứng hình tại chỗ, nó không phải là lần đầu bị hần hôn nhưng lần nào tìm nó cũng loạn nhịp cả lên, nó phải hít thật sâu mới có thể vững vàng bước vào lớp.
- **búp!**- **ha ha ha ha ha ha ha ha** - tiếng một đám con gái cười ầm lên.
- Nó vừa bước vào lớp đã bị một nhò gạt chân khiến nó té nhoài ra nền nhà, đám con gái kia cũng tiếp tục phụ họa với những tiếng cười chua ngoa.
- tụi mày bị đại hết rồi hả?- My tức đến đỏ mặt chạy lại đỡ nó rồi đứng dậy nắm áo nhò vừa gạt chân nó.
- ai biểu nó không biết tự lượng sức mình mà dính vào anh Tuấn Anh!- nhò con gái khiêu khích.

- mày!- My giờ nắm đấm lên nhưng nhanh chóng bị nó cản lại, nó không muốn làm lớn chuyện.
- Các người đủ chưa!- Nam đập bàn, từ nãy giờ cậu đã nhẫn nhịn đủ, thấy My ra ngăn cậu cũng có chút yên tâm nhưng máu nóng thì không thể nguôi.
- Nam không biết đó thôi! nhỏ này rõ ràng là bắt cá hai tay, đã đi với anh Tuấn Anh mà còn để hộp sữa lên bàn Nam nữa. - nhỏ đó lớn tiếng nhưng chợt bùm miệng lại vì đã lỡ lời, mắt nhỏ không thể mở to hơn nữa, nhỏ sợ hãi lùi lại sau một bước.
- hộp sữa? - Nam nhú mày đe dọa.
- Ơ.. Ơ.. - nhỏ đó e ngại.
- nói! - Nam gần mặt.
- là.. là mình đã lấy hộp sữa trên bàn Nam! - nhỏ đó giật mình khai hết ra rồi bất giác sợ hãi tự bịt miệng mình lại kinh sợ, Nam trước mặt không còn là hoàng tử có nụ cười phát ngất nữa mà đã trở thành một ác quỷ với đôi mắt sắc lạnh như từng nhát dao găm vào người đối diện.
- à... tui đã để hộp sữa lên bàn Nam ban nãy đó.-nó nhú mày khi thấy Nam nhìn qua nó như để xác minh.
- vậy hộp sữa đâu rồi?- Nam bỗng quay sang nhỏ kia.
- ở... ở trong học bàn mình..-nhỏ đó run sợ đi về phía bàn mình cầm hộp sữa ra.
- Nam giựt lấy nhanh như cắt rồi trở về chỗ mình một cách rất tự nhiên như chưa hề xảy ra chuyện gì. Nó suýt phụt cười khi thấy bộ dạng cứ như trẻ con vừa giành lại đồ chơi của Nam nhưng mau chóng tùm tùm trở về chỗ mình mặc cho nhỏ kia lườm nó ai oán.
- nhìn gì! - My quàng vai nó rồi giờ nắm đấm ra dọa nhỏ kia.
- thôi!- nọ hạ tay My xuống rồi lùi về chỗ ngồi, nó khẽ liếc về phía Nam, thấy cậu đang mân mê tờ giấy note trong tay khiến mặt nó bất giác tê rần như có điện chạy qua, nó mau chóng vờ vỉnh ngồi vào chỗ, thậm chí nó còn không dám nhúc nhích, toàn thân nó đang run lên vì hồi hộp.
- cảm ơn! - Nam từ phía sau ôm lấy nó khiến nó bất động, mắt nó mở to, nó không phân tích nổi tình hình này, là Nam đang quá cảm kích vì nó đã nhớ đến sinh nhật Nam hay có ý nghĩa khác.
- ngồi im một chút thôi!-Nam dựa nhẹ lên vai nó, nó có thể cảm thấy hơi thở ấm áp của Nam bên má trái, nó cảm giác Nam đang rất cần một điểm tựa, ánh mắt Nam hình như có sự đau thương trong đó, sáng nay nó thấy vậy nhưng lại không dám chắc, bây giờ thì nó hiểu, nó im lặng để Nam ôm từ phía sau..... 1 giây 2 giây 3 giây 4 giây 5 giây 6 giây trôi qua, nó cảm thấy một bên vai cứ nặng dần, nó khẽ xoay lưng lại thì phát hiện Nam đã ngủ từ bao giờ, nó phụt cười, thì ra nó đã trở thành một chiếc gối đa năng đây mà, trên mặt Nam hiện rõ sự mệt mỏi, có lẽ tối qua không ngủ được, nó khẽ làm tròn nhiệm vụ chiếc gối đa năng, với tay vào học bàn lấy áo khoác của mình ra kê lên cho Nam ngủ rồi nó mới yên tâm quay lên, trên mặt Nam lúc này nhẹ dần ra một nụ cười, nụ cười thật sự...
- nè! hình như Nam thích mày đó! - My nói khẽ vào tai nó.
- không có đâu, tụi tao biết nhau từ nhỏ rồi còn học chung năm lớp một nên thân nhau thôi!- nó xua tay.
- không hề! mày tin tao đi! rõ ràng là Nam thích mày, ánh mắt Nam nhìn mày khác lắm! - My xoa cằm như một chuyên gia thực thụ chốn tình trường.
- ánh mắt khác là sao?-nó tò mò.
- thì là nó rất đặc biệt và chỉ dành cho riêng mày thôi, Nam chưa bao giờ nhìn tao hay bất cứ nhỏ nào bằng ánh mắt đó đâu! như vậy là Nam thích mày đó!- My nhún mày lí luận.
- hâm! thôi đi má, tỉnh giùm con, coi phim Hàn ít thôi!- nó lay lay bả vai My.
- vậy nhĩ?- My bặm môi đăm chiêu.
- vângggg... học đi cô nương!- nó cười gian.

– ừ! mà mày tốt số thiệt đó! có anh là hot boy nè, sau lưng có một hot boy nè, còn hẹn hò với anh Tuấn Anh nữa chứ!- Mỵ mơ mộng.

– mày có anh Thái rồi đấy thôi! anh ý cũng đẹp chết người mà! – nó nhướn mày khiêu khích.

– hả? sao mày biết? tao đã kể ày nghe bao giờ đâu? – Mỵ hoảng.

– hờ hờ chị mày vô tình trông thấy thôi! – nó nháy mắt, thật ra Thái là bạn của hần, cũng chính là người hôm ở khách sạn Phan Thiết khuyên nó nên để im cho hần và Chi yêu nhau, sau lần hần khám phá ra mọi chuyện thì hần đã đập cho thằng bạn thân một trận thừa sống thiếu chết, Thái cũng đã đến tận nơi mà xin lỗi nó đồng thời vô tình lọt vào mắt xanh của Mỵ, bọn họ cứ như lửa với giấy mà tiến triển, nó cũng chỉ vô tình nhìn thấy họ đi với nhau nên đã đoán ra ít nhiều.

– à ờ.. anh Thái cũng nổi tiếng không kém anh Tuấn Anh mà! – Mỵ ôm mặt híp mắt.

~~ Máu.....

– a đau đau... – hần vờ ôm mắt.

– đâu? thả tay ra em xem nào!! – nó nóng ruột tập trung xem xét khắp khoé mắt hần.

– đây này! – ** chót ** – hần hôn nhanh lên môi nó rồi lại bỏ chạy.

Tính đến lần này đã là lần thứ ba trong ngày hần qua ăn vạ nó, lúc thì bảo chóng mặt, lúc thì bảo lỡ xoá mất số nó nên qua lấy lại số, lúc lại bảo lông mi rớt vào mắt nên lăn lộn qua lớp nó cho bằng được để gặp nó, và sau mỗi lần đó đều là mỗi lần hần làm nó đứng hình.

– biến!!!!!! – nó chỉ tay về phía cửa lớp hét tướng lên khi thấy hần lại thập thò gần cửa mà cười nham nhở.

– giật cả mình! – hần bị nó hù cho hết hồn mà ôm tim.

* cốp!*

– chết tiệt! thằng nào? – hần hét ầm lên ôm đầu, mắt toé lửa.

– thưa anh là em đây ạ!-thầy dạy sinh lớp nó khoanh tay.

– ơ thầy... em về lớp đây ạ.. – hần lùi lại rồi chạy mất dép, hôm nay thầy dạy nó hai tiết cuối.

– các chị trong lớp này ai là chủ của thằng cún con ban nãy hả? – thầy dạy sinh hóm hỉnh nguýt dài nó.

– ề hèm... – nó hắng giọng ngó lơ như hoàn toàn vô tội.

– quần thằng cún con đó cho chặt nhé! – thầy nó băng quơ cầm phấn lên viết đầu bài.

2 tiết học trôi qua thật êm đềm nhưng tâm hồn nó thì hỗn loạn, nó cắn móng tay bần bật, sao nó đi về chung với anh nó được đây, chị Yến chắc chắn đã và đang nhờ anh nó chở về nhà rồi, nó cứ mãi mê thần sắc đến nỗi hần đã đứng trước mặt lúc nào mà không hay, hần quơ quạng tay trước mặt nó.

– ơ... qua đây chi?- nó giật mình.

– về nhà thôi! – hần khoanh tay trước ngực.

– nhà? nhà ai?? – nó trợn mắt.

– ừm ừm..... vậy là không được! tất nhiên là về nhà em rồi! chẳng lẽ là về nhà anh. – hần cười gian manh.

– hứ! – nó bị hổ hàng nên què độ.

– đi thôi! ngọt ngọt quá!- hần kéo nó đi.

* vút * – Nam lặng sách ba lô vút qua nó và hần nhanh như cơn gió, nó hơi thừ người rồi nhanh chóng lấy lại thần sắc, có lẽ là do nó quá nhạy cảm thôi...

- sao đi lối này? - nó ngơ ngác.
- lấy xe! - hấn nhướn mày.
- nhưng đây là nhà kho mà?- nó tròn mắt, vốn đây là nhà kho trường nhưng không sử dụng đã lâu rồi.
- chính xác! - hấn búng tay.
- Cửa nhà kho mở ra, bên trong nhà kho toát ra thứ ánh sáng trắng của đèn điện làm nó vô cùng bất ngờ, nhà kho khác hẳn với tưởng tượng của nó bởi theo nó nghĩ thì nhà kho phải là nơi tối tăm và đầy mạng nhện chứ, nó đảo mắt nhìn xung quanh, thật sự rất sạch! cứ như được lau chùi thường xuyên
- ngấm đủ chưa?- hấn cốc đầu nó.
- á! - nó ôm đầu lườm dài.
- lại lườm! - hấn bá cổ nó.
- ui da!!! thả em ra! - nó vùng vẫy.
- không!- hấn phồng má.
- * chu * - nó rướn tới hôn nhanh lên má hấn, quả nhiên hấn thả nó ra ngay chụp hai tay lên má đứng đờ ra 1s 2s 3s ...
- a ha ha ha ha ha ha... - hấn nhảy lên cười như điên.
- ề hèm! trở bồng cô nương ta về mauuuu.. - nó xém phụt cười nhưng mau chóng hắng giọng.
- tuân lệnh! - hấn giơ tay lên chán đứng nghiêm nhưng vẫn nở nụ cười rục rờ trên môi.

17. Chương 17

Hôm nay hấn đổi gió đi mô tô, tròn nhà kho hấn để tổng cộng bốn chiếc xe, 1 chiếc lamborghini 1 mô tô 1 audi và một xe đạo địa hình, hấn chọn ngay chiếc mô tô khi tưởng tượng đến viễn cảnh nó ôm hấn từ đằng sau rồi cười phẩy lấy một mình.

- đi thôi! - nó ngồi sau, tay đút vào túi áo.
- ôm vào! - hấn nhăn nhó.
- không thích! - nó ngó lơ.
- hừ! - hấn giận dỗi chạy nhanh như tên bắn nhưng nó một chút cũng không cảm thấy sợ hãi mà ôm lấy hấn.
- thật chẳng đáng yêu chút nào! - hấn giận dỗi.
- vậy thôi đừng yêu! - nó khiêu khích.
- ề hèm... - hấn hắng giọng ngó lơ.
- ơ.. - nó kêu nhỏ nhưng vẫn đủ để hấn nghe thấy, nó thấy anh nó đang trở Yến, Yến ngồi sau đang ôm lấy anh nó, mặt dựa vào lưng anh nó, mắt nó chột đỏ au lên, nó ức chết đi mất! vị trí đó! tấm lưng đó đều là của nó cơ mà! chẳng lẽ anh nó bí mật hẹn hò với Yến thật?
- * brummmmm * - hấn rõ ga thật mạnh, tiếng động cơ phân phối lớn đến nỗi khiến người đi được giật mình hoảng hốt, nó cũng không ngoại lệ, nó nẩy mình ôm lấy hấn theo phản xạ, mắt nhắm nghiền vùi mặt vào lưng hấn, hấn rõ ga thêm lần nữa vút qua mặt anh nó một cách cố tình như lời thách đấu, hấn đội một chiếc mũ bảo hiểm full face nhưng hoàn toàn có thể nhận thấy ánh mắt sắc lẹm ấy cứ vào anh nó, hấn cười khẩy rồi đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn sơ qua Yến rồi rõ ga mạnh vượt qua xe anh nó thật nhanh. Bây giờ nó hoàn toàn sợ hãi mà nhắm nghiền mắt nên chẳng biết điều gì vừa xảy ra, chỉ khi nó nghe tiếng gọi quen thuộc của anh nó thì nó mới bắt giác ngoái đầu lại sau.

– Linh! – tiếng anh nó vút đằng sau, anh nó rồ ga chiếc SH đuổi theo nhưng cứ gần đến xe hần thì hần lại rồ ga bỏ xa xe anh một đoạn hệt như trò cút bắt, nó thụ động nắm chặt áo hần, nó không biết phải làm sao! thôi thì cứ mặc số phận an bài...

Xe hần vừa đỗ xích trước nhà nó cũng chính là lúc hần đặt một nụ hôn thật sâu lên môi nó, mắt hần sắc lẹm như muốn cửa sâu vào tận xương người phía sau, nó bất động để cho hần hôn, luồng điện mạnh set ngang đôi môi đỏ mọng đang run lên của nó trườn nhanh xuống tim khiến tim nó loạn nhịp, tay nó nắm chặt lại nhưng rồi mau chóng thả lỏng áp lên bàn tay của hần đang đặt lên hai má nó, hần cũng dần nhắm nhẹ mắt lại, hần cảm thấy tim mình đã thuộc hoàn toàn về người con gái này mất rồi, muốn hần cách xa nó chỉ có một cách duy nhất là làm trái tim hần ngừng đập, có lẽ và chỉ có lẽ khi đó thì hần mới có thể rời xa cô.

Anh nó chết lặng trước nụ hôn hần dành cho nó, không hề giống với những cái hôn nhẹ lên má mà anh hay dành cho nó, không hề gượng gạo như những lần anh cố nói cho nó biết tình cảm mà anh dành cho nó là gì, không hề lưỡng lự như những lần anh muốn ôm nó vào lòng nhưng cuối cùng lại run sợ mà lùi bước, anh sợ nó sẽ không đón nhận tình cảm của anh, anh sợ nó sẽ không còn vô tư với anh như trước! để rồi bây giờ nó đang trong vòng tay một tên con trai khác, tim anh quặn thắt, nước mắt nóng hổi tự giác trào ra không cần cho sự cho phép, anh tức giận chạy đến kéo nó ra thật nhanh.....

– Linh à đừng như vậy... đừng như vậy có được không... – anh nó nói trong hàng nước mắt lấn dài.

– anh hai... – nó thất thần, nó vốn lí ra phải mắng nhiếc, phải tra hỏi anh nó cho ra lẽ chuyện kia nhưng nhìn hai hàng nước mắt của anh tuôn ra làm nó đau lòng, nó chưa bao giờ thấy anh khóc, khi cha mẹ anh đều biến mất trên thế gian, anh không khóc, khi bị té ngã, anh cũng không khóc như những đứa trẻ thường làm ở độ tuổi đó, khi bị gãy tay vì đỡ nó từ trên cầu thang, anh vẫn không hề khóc, trong mắt nó anh vốn là không hề có nước mắt nhưng giờ đây chứng kiến thứ chất lỏng trong suốt kia rơi lã chã từ khoé mắt của anh khiến nó không còn tự chủ được, nó ôm lấy anh, nó mặc tất cả, kể cả hần, hần đang nghiến chặt răng đứng đó đầy phần nộ, hần đưa đôi mắt như bị phản bội nhìn nó như cần một câu trả lời nhưng ánh mắt nó vẫn đang rơi vào khoảng không vô định nào đó, nó biết tình cảm anh giành cho nó nhưng lại không thể đáp trả, chứng kiến anh rơi nước mắt khiến nó cảm thấy mình thật xấu xa.

– em bỏ anh ta ra mau đi! nghe không hả?- hần gầm gừ.

– anh... – nó đưa ánh mắt ra hiệu điều gì đó, hần hình như hiểu ra, hần thấy những giọt nước mắt kia, hần cũng không nở gạt anh nó ra, dù gì sau này cũng là anh rể hần mà... hần nghĩ tới đây đành nguýt dài nó rồi mới âm thầm lui về trước, Hừ! lẽ ra hần muốn vùi vĩnh vào nhà nó chơi cơ!

– vào nhà đi! – YẾN bây giờ mới lên tiếng, mặt YẾN tối sầm đi, có vẻ gì đó đau lòng, nó sớm nhận ra nên nhanh chóng lôi anh nó vào nhà.

– thôi vào nhà nào... – nó vờ nói lớn để anh nó sớm lấy lại bình tĩnh.

– ừm.. – anh nó hít một hơi thật sâu, gạt bỏ hết nước mắt lấy lại dáng vẻ mạnh mẽ.

– vậy mới là anh hai chứ!-nó vui vẻ mỉm cười, nó biết anh nó cần thời gian để có thể quên nó đi, nó cũng đã từng như vậy.... thật trớ trêu...

Cả nó, anh nó và YẾN đều bước vào nhà trong im lặng, bầu không khí thật không bình thường chút nào.

– con gái yêu về rồi đó à.....- mẹ nó nhào ra lắc vai nó, nó ngơ cả ra, không phải là YẾN mà là nó? mẹ nó chào nó đầu tiên chứ không phải là YẾN? rồi nó chợt nhớ ra chuyện ban sáng, nó nhếch môi lùi lại.

– con yêu cơ đấy! – nó khinh khỉnh, vết đỏ trên mặt nó vẫn còn khá rõ ràng.

– tin mẹ đi! con không nên giận mẹ đâu con yêu!-mẹ nó đổi thái độ nhanh như cắt rồi mau chóng quay sang anh nó và YẾN.

– mấy đứa nghỉ ngơi chút đi rồi ăn cơm. – mẹ nó cười tươi.

* I am run run run to you.... and i keep you safe forever.... (Run to you-Angel Eyes ost) * – tiếng chuông điện thoại nó vang lên bỗng ngột.

* Ông chủ đang gọi*- dòng thông báo trên điện thoại làm nó giật mình.

– con lên phòng trước!- nó chạy nhanh lên phòng với tốc độ ánh sáng.

– từ từ kẻo té con gái! -mẹ nó nói với chất giọng ngọt sớt dẻo quẹo.

Nó chạy vào phòng đóng cửa lại rồi mới an tâm bắt máy.

– A lô!!!- nó gần như hét.

– a.. – đầu dây bên kia la lên.

– hí hí hí.. – nó bụm miệng cười.

– muốn hét điếc tai anh à?-hắn đay nghiến.

– ừ! – nó cười mỉm.

– hừm! đã vào nhà chưa hay còn đứng ôm ấp ở ngoài?- hắn nói khinh khỉnh.

– muốn chết à!- nó hăm dọa.

– mai đi chơi nhé!- hắn nói nhanh.

– ưm..... không được!- nó nhìn lên lịch rồi như nhớ ra điều gì đó.

– why???- hắn hét.

– mai em có hẹn rồi!- nó nhú mày.

– với ai?- hắn mất bình tĩnh.

– với nhỏ My bạn em! em hứa rồi, mai em với nó đi mua đồ! – nó nhướn mắt.

– phiền phức! dẹp đi! đi với anh!- hắn nhấn mạnh.

– không được! Em phải đi!- nó cũng nhấn mạnh từng chữ.

– mai là noel mà em lại đi với bạn em chứ không đi với anh? – hắn khó chịu.

– cho anh biết noel không là gì cả! 26/12 rồi hăng nói!- nó cúp máy tinh nghịch.

– nè nè!! – hắn ở đầu dây bên kia hét toáng lên, hắn gãi đầu, 26/12 có lẽ lộc gì đâu nhỉ! hắn vò đầu một hồi rồi a một tiếng.

– quản gia!-hắn ngồi trên ghế gọi lớn.

– thiếu gia có gì cần dặn?- một người đàn ông trung niên bước đến.

– ông tìm hiểu cho tôi người này! – hắn đưa cho quản gia Lâm một tờ giấy note.

– vâng thưa thiếu gia!- ông quản gia cung kính lui ra.

Biệt thự hắn đang ở là một biệt thự sa hoa bậc nhất Sài thành, kiến trúc đậm chất hoàng gia với tông màu vàng ánh kim chủ đạo và những bóng đèn chùm lộng lẫy đồ sộ mà tinh tế hoa lệ.

– thưa thiếu gia đây là hồ sơ cơ bản của cô gái này ạ.- quản gia lâm mau chóng trở lại.

– quả nhiên!- hắn mỉm cười.

– thưa thiếu gia có cần điều tra sâu thêm thông tin gì nữa không ạ?- quản gia Lâm.

– vậy đủ rồi.. chú đi nghỉ đi!- hắn mỉm cười.

– vâng thưa thiếu gia.

” hoá ra 26/12 là sinh nhật em! con bé kia! anh sẽ khiến em có một sinh nhật đáng nhớ nhất!!”- hắn nhảy chân sáo.

Nó cúp máy, khuôn mặt hiện rõ vẻ vui tươi, thật ra thì ngày mai nó có đi với My với Méo nào đâu, mai là sinh nhật Nam, nó nhất định sẽ biến thành buổi sinh nhật tuyệt vời nhất!

- Ê My hả, mai mà rảnh không?- nó gọi cho My.
- ưm... mai tao có hẹn rồi! Mà có gì không mà?- My nhú mồm.
- mai là sinh nhật Nam đó! tao tính tại cho Nam một bất ngờ! – nó tỉnh nghịch.
- vậy hả? ngay ngày noel luôn? woa đúng là hoàng tử tuyết ha!!! – My xuýt xoa.
- nói nhiều! vậy mà đi được không?- nó gắt.
- ưm... xin lỗi mà nhiều!!! mai tao có hẹn rồi, mà cũng biết mai là noel mà...- My bẽn lẽn.
- hừm! đi hẹn hò với anh Thái chứ gì! – nó bậm môi.
- hì hì hì chỉ có mà mới hiểu tao thôi! đừng giận tao nha bạn yêuuuu..- My không nhẽo.
- hứ! biến!- nó cúp máy.
- con yêu ớiiiiiii... xuống ăn cơm nàooooo... – ở dưới lầu mẹ nó gọi với lên bằng cái giọng dè dặt.

18. Chương 18

Nó phụng phịu đi xuống thì thấy mẹ nó và Yến đang nói gì đó có vẻ rất bí mật, cả hai cứ to nhỏ rủ rỉ cái gì đó, vừa thấy nó thì lập tức im bặt, nó nhìn cả hai bằng ánh mắt nghi ngờ rồi ngồi xuống bàn ăn, chắc lại nói xấu nó đây mà.

- con gái cưng đâu để ba xem vết thương nào.- ba nó nựng nịu.
- ồ! đã bôi thuốc rồi cơ này, ai bôi thuốc khéo thế!- Ba nó xuýt xoa.
- a... a.. hôm nay có sườn chua ngọt!- nó đánh trống lảng, khuôn mặt nó thuộc loại phản chủ, khi nói dối thì chắc chắn sẽ bại lộ nên tốt nhất là lảng đi.
- ăn đi con gái.. – mẹ nó gấp cho nó miếng sườn với giọng không thể dè dặt hơn được nữa.
- xớ!! không thèm! – nó quay chén cơm ra chỗ khác.
- con gái à sao dạo này bướng bỉnh thế nhờ, hay có gì giấu ba mẹ nhờ...-mẹ nó tia đôi mắt gian tà.
- làm... làm... gì có hự hự hự... – nó sặc, anh nó mau chóng đứng dậy lấy khăn cho nó.
- Huy!!! lấy luôn khăn cho bé Yến nữa nha con..-mẹ nó gọi “âu yếm”.
- hừm! – nó hơi giật miệng, không biết mẹ nó đang toan tính gì đây.
- nghe nói trường mấy đứa có cậu nhóc nào đó tên Tuấn Anh rất đẹp trai nhĩ-mẹ nó băng quơ.
- sặc... – nó trợn mắt, sao mẹ nó biết? nào giờ mẹ nó đâu để ý ba cái vụ lật vật đó, nó lia mắt qua Yến, chẳng lẽ Yến đã nói gì đó? nhưng thấy ánh mắt bình thản của Yến làm nó thêm chột dạ.
- đúng rồi đó bác! cậu nhóc đó học lớp 11, đẹp trai siêu cấp! lại còn học giỏi nhất khối nữa! – Yến hăm hở chen vào.
- vậy à! con nhà ai giỏi giang thế nhĩ! – ba nó gật gù.
- à con gái! sáng nay ba thấy có cậu nhóc nào đó đứng chờ con ở cổng hả?-ba nó chợt nhớ ra.
- hự hự hự.. – nó sặc lần ba.
- sao sặc hoài vậy con gái..-mẹ nó cười khẩy.
- à.. cậu đó là.. là bạn con ấy mà! – nó bủn rủn tay chân, nó sợ sẽ bại lộ, nó không biết thái độ của ba mẹ sẽ ra sao nếu biết nó đang hẹn hò với hắn.
- ba mẹ đừng làm khó em nữa!- anh nó băng quơ.
- ba mẹ có làm gì đâu nào!- mẹ nó nhún vai.

- à mà hôm nay đó! mẹ coi một bộ phim về tình cảm học đường dễ thương vô cùng nha!-mẹ nó nháy mắt. Nó chột dạ, nhưng nghĩ mẹ hay coi phim hàn nên chắc không có gì lạ.
- phim gì vậy bác? nội dung ra sao?- Yến ra vẻ thú vị.
- ừ! hay lắm, ở trong thư viện có một cặp đôi kéo nhau vào một góc khuất, cậu con trai liên tục đặt ra những qui tắc để cấm cô gái của mình tiếp xúc quá 3 giây với bất cứ cậu con trai nào, cô gái đồng ý nhưng lại vô tình phạm phải một lúc cả 2 điều cấm nên bị cậu con trai xử đẹp!- mẹ nó hăm hở.
- xử đẹp gì bác?- Yến chống cằm.
- hôn một cái vào má!! ha ha ha.- mẹ nó ôm mặt như một con một phim thật sự khi thấy cảnh hôn nhau của thần tượng.
- nhảm.. nhảm nhí! - nó giật mình đặt chén cơm xuống, nó thực sự đang bị nắm thóp, nó không biết tại sao mẹ nó lại biết! rõ ràng nó đang là nữ chính trong câu chuyện đó, mặt nó nhăn nhó đến là tội, tay nó cứ run lên, người cứ như đang ngồi trên ghế điện.
- làm gì phản ứng mạnh vậy con gái! - mẹ nó xuyết xoa rồi quay qua ba nó.
- anh này! em nghe cái Mai nói cái cô bé nữ chính ấy rất giống con gái mình đấy!- mẹ nó vờ ngây thơ.
- ” cái gì? cô Mai? là cô Mai nói ẹ nó? thôi chết tôi rồi!!!”- đầu nó loạn xì ngầu lên.
- ha ha ha ha ha con gái cưng à! đừng có loạn thần lên nữa, ba mẹ đùa thôi! thật ra ba mẹ nghe cô Mai thư viện nói hết rồi! yêu đương ở tuổi này cũng không có gì là xấu cả! ba với mẹ cũng quen nhau khi ở tuổi con đấy! nhưng quan trọng là con đừng để ảnh hưởng việc học là ok!- Ba nó phụt cười vì bộ dạng đến là tội của nó, thật ra ba nó đã biết tổng mọi chuyện rồi, nhưng ông đã cố tình dựng lên màn kịch với mẹ nó để trêu nó.
- ực.. lúc này nó mới dám nuốt khan! - nó đột nhiên đứng dậy chạy lên phòng rồi lại lật đật chạy xuống tới cuốn sổ màu vàng.
- sổ liên lạc?- ba nó bắt ngờ.
- vâng! tuy con chưa đứng nhất toàn khối được nhưng con đứng nhất trong lớp nhé!- nó chớp mắt nghiêm túc.
- ha ha ha ha ha có cần nghiêm túc vậy không con gái!- ba mẹ nó lại có dịp cười phá lên khi thấy biểu hiện lúng túng của nó.
- a ha ha ha.. Thôi không trêu con nữa! như vậy là tốt! quả nhiên là con gái ba mà! lợi hại như mẹ nó vậy!-ba nó ngớt cười.
- con lên phòng trước!-anh nó đặt chén cơm ăn dở xuống bàn, mặt cúi gằm rồi lướt nhanh lên lầu.
- ơ Huy! sao bỏ bữa vậy con! - mẹ nó gọi với.
- con mệt mẹ ạ!- anh nó cười gượng gạo.
- à ừ.. vậy lên nghỉ sớm đi! lát ba đưa cái Yến về cho!- Ba nó gật đầu cản mẹ nó, ba nó biết anh nó có tình cảm đặc biệt với nó, nếu anh nó và nó thành đôi thì chắc chắn ông sẽ tác thành nhưng tiếc là ông vừa vụt mất đứa con rể tốt nhất mà ông biết rồi, con gái ông đã thích người khác..

Anh nó đóng cửa, mắt lại cay rát, tim thất lại từng đợt đau nhói, à... thì ra đau như thế này đây! anh đã luôn ở bên nó từ khi nó còn bé, ngày đầu tiên về nhà, nó đã coi anh là một cậu em trai, nó ngây ngốc lời theo anh về phía tủ lạnh, lựa ra cây kem nó cho là ngon nhất đút cho anh ăn, nhưng thật ra cây kem mà nó coi là ngon nhất lại là loại kem anh ghét nhất, anh cũng ngây người ra để mặc nó đút từng muỗng kem ngọt mát hết như nó vậy, vốn từ lúc đó anh nó đã xem nó là người anh nó phải bảo vệ mãi mãi. “em trai à! chị sẽ bảo vệ em nè! sẽ chơi với em nè! sẽ không để ai bắt nạt em nữa! nhé!”- nó nở nụ cười rạng rỡ chìa ngón út bé xíu về phía anh, anh đã nhớ mãi lời hứa hồn nhiên đó của nó và cho tới giờ anh nó vẫn giữ đúng lời hứa mà đáng ra nó mới là người phải thực hiện, cái ngày nó vấp té cầu thang, anh đã nhào ra ôm gọn nó trong lòng, cả hai lặn lội vài chục vòng và người đáp đất là anh! tay anh gãy! cái cảm giác đầu tiên của

một cậu nhóc lần đầu bị gãy tay là đau đến phát khóc lên được nhưng cậu đã không hề khóc. Kí ức ủa về, à... thì ra còn có cái đau hơn cả bị gãy tay nữa! anh ngồi phệt xuống sàn nhà, nước mắt không hề rơi ra, người ta nói khi nước mắt không còn chảy được ra ngoài nữa thì nó sẽ chảy ngược vào tim, sẽ pha loãng máu và gặm gắp từng nhịp tim, nó sẽ khiến con người ta đau đớn đến không thở nổi, và một khi nước mắt đã chảy ngược thì tức là họ đã không còn bị tổn thương được nữa, họ sẽ nuốt hết đau thương rồi tự giết chết trái tim mình một ngày gần thôi...

-cốc cốc! hai oi! – nó e ngại gõ cửa.

– – trong phòng lặng thinh.

* cách*- nó khê mở cửa phòng.

– hừm...- nó khê thở dài, anh nó ngồi ngủ ở cạnh giường, đầu gục nhẹ với mái tóc hoe đỏ xoa che đi đôi mắt mệt mỏi, sống mũi cao nổi bật với đôi môi nhợt nhạt hết như một Á thần bị thương mắc kẹt ở chốn hạ giới, nó thấy quặn lòng, nó đã quá ích kỉ, nếu như nó không cố giữ khư khư anh nó bên mình thì có lẽ anh nó đã không như bây giờ, có lẽ anh nó sẽ yêu một cô gái khác tốt hơn nó gấp trăm gấp vạn lần.

– nếu em có thể quay ngược thời gian thì em sẽ trở về ngày đầu tiên! em sẽ khiến chúng ta chưa bao giờ gặp nhau, thành hai người xa lạ sẽ tốt hơn! và nếu anh được chọn lại từ đầu thì cũng đừng chọn em nhé!- nó khê vuốt mái tóc hoe đỏ kia mà đau lòng, nó ghét bản thân, nó nhẹ nhàng đắp mền cho anh nó rồi lặng lẽ bước ra cửa.

Trong phòng, đôi mắt kia khê mở ra đỏ au nhưng vẫn không có nước mắt, đôi môi nhợt nhạt run lên từng đợt nén đau.

– nếu em có thể quay ngược thời gian khiến chúng ta chưa từng gặp nhau thì anh nhất định vẫn sẽ đi tìm em.. Và nếu anh có quyền chọn lại từ đầu thì anh vẫn sẽ chọn em..... Em hãy tiếp tục ở lại trong tim anh nhé... cho đến khi con tim này ngừng đập..-anh nó cay đắng, Á thần đã bị thương... trong ánh đèn vàng hiện lên bóng dáng một Á thần gãy cánh...

Nó về phòng, nằm phịch lên giường, tay gác lên trán suy tư.

* ting ting ting* – tiếng điện reo lên làm nó thoát khỏi sự mơ màng.

” Ngủ ngon! nhớ em quá nhóc con!” – dòng tin nhắn nhõng nhẽo của hấn làm nó bật cười thành tiếng.

” vậy thì đừng có ngủ! cứ ở đó nhớ em đi!”- nó nhí nhố nhắn trả.

” không nhớ anh tí nào???”-hấn nhắn kèm một cái mặt nhăn nhó.

“....” – nó đã ngủ mất đất từ khi nào.

” nè!!! bộ ngủ rồi hả???”-hấn bức xúc nhắn một chàng tin nhắn chỉ với nội dung trên.

– thiếu gia! – quần gia Lâm gõ cửa.

– cách! Vào đi! – hấn quăng điện thoại lên bàn.

– thưa thiếu gia có việc này cần xem xét. – quần gia Lâm cẩn trọng đưa bộ hồ sơ màu vàng về phía hấn.

– chết tiệt!- hấn đâm mạnh vào tường sau khi liếc sơ qua bộ hồ sơ.

– thưa... – quần gia Lâm e ngại.

– không có gì! ông ra ngoài đi! – hấn hất cái nhìn lạnh.

Một đêm trôi qua với nỗi đau, nước mắt, bản khoăn và hành tá cảm xúc hỗn độn...

Trong giấc mơ của nó...

– chạy đi!! – một cậu nhóc nhìn không rõ mặt hét lên.

– hức hức hức...- cô nhóc con khóc nức lên đầy sợ hãi nhưng đôi chân cứ rúu lấy nhau mà không thể cử động, cứ một bước chạy cô nhóc lại ngã nhào, mắt không hẹn mà vẫn hướng về phía cậu nhóc đó, loạng choạng rồi lại loạng choạng đứng dậy... – cứu cứu!!- cô nhóc hét lên với giọng đã lạc đi trong tuyệt vọng, xung quanh không một bóng người, cô nhóc ngồi sụp xuống khóc nức tuyệt vọng.

– chết tiệt! đi thôi! – một lũ áo đen đang quây lấy cậu nhóc kia đá đấm túi bụi chọt bỏ đi như làn khói đen mịt đánh sợ.

– học học...- cậu nhóc ôm bụng gượng dậy đầy đau đớn.

– máu... máu.. – cô bé khóc nức chạy đến bên cậu nhóc kia ôm cậu vào lòng.

Trời đổ mưa, lạnh buốt, hai thân thể bé nhỏ cứ ôm chặt lấy nhau...

– dừng..ĐỪNG!!!!!!!!!!!!!!- cô bé hét lên đầy tuyệt vọng ôm chặt trong khi cậu nhóc đó dần trở nên trong suốt, thân thể cậu nhạt dần như làn khói rồi dần biến mất để mặc vòng tay hụt hẫng ở tầng không của cô bé nhỏ.

– Không!!!!!! Học..học..- nó bật dậy trong làn nước mắt vẫn chảy dài trên mắt, nước mắt tuôn ra liên tục ướt đầm hai má nó... nó run lên ôm lấy tim, thì ra chỉ là ác mộng, nhưng cậu nhóc trong giấc mơ đó là ai? tại sao nó không thể nhìn rõ được khuôn mặt đó! nó ngồi bần thần cố nhắm chặt đôi mắt lại để lọc lại từng chút một tế bào trí nhớ về giấc mơ kia nhưng vẫn không tài nào nhớ ra được khuôn mặt kia.

3 giờ đúng... Nó khê thở dài nằm xuống lau đi hai hàng nước mắt nhưng vẫn không thể ngủ được, nó thấy bức bối lạ...

– ah! – nó chọt nãy ra ý nghĩ.

Với lấy điện thoại ở đầu giường, nó vụng về soạn tin nhắn rồi lại xóa, xóa rồi lại soạn, nó vô đầu, nó muốn là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật Nam, lẽ ra nên chúc vào đúng 12:01 phút vì đó chính là thời điểm bắt đầu ngày Nam được sinh ra nhưng nó lại quên đặt báo thức, nếu không phải tại hần làm nó sao nhãng, bấm lung tung một hồi nó mới nhấn gửi rồi vui vẻ nằm ngủ, nó mong Nam sớm nhận được tin nhắn, nó luôn muốn làm người khác vui, nó thì ra sao cũng được nhưng có thể khiến người khác vui thì nó sẽ vui gấp đôi, nó là vậy, có người bảo nó là lo chuyện bao đồng nhưng nó thì lại thấy ngược lại, ít ra mỗi phút giây nó sống sẽ trở nên ý nghĩa hơn...

* ting ting ting* – điện thoại reo lên ngay lập tức.

” cảm ơn cậu nhiều lắm!”- Nam nhắn tin kèm theo một mặt cười, nó hơi bất ngờ vì tin nhắn lại được trả lời nhanh như vậy, cứ như Nam đợi nó vậy.

” bộ đợi tui nhắn tin hay sao mà trả lời nhanh vậy he he!”- nó hồn nhiên nhắn trả.

” ừ” – Nam không ngần ngại nhắn trả, cậu ưu tư ngồi trên chiếc ghế da nhìn qua khung cửa sổ lớn bằng kính, thành phố về đêm mà vẫn lấp lánh ánh đèn, bầu trời điểm xuyến vài ngôi sao hiếm hoi trốn thành thị.

” xạo!”- nó tỉnh giấc.

” thật! ưm.. mai đi chơi với Nam nhé.. chỉ ngày mai thôi!”- Nam chậm rãi bấm các kí tự, cậu không dám bấm nút gửi, cậu sợ nó sẽ từ chối, nhưng vì lỡ tay nên tin nhắn đã được gửi đi, e ngại đặt điện thoại lên bàn, tay hơi run, Nam không dám nhìn vào màn hình điện thoại, cậu sợ sẽ lại đau...

” hứ! Tất nhiên là được! tui tính làm Nam ngạc nhiên mà tự nhiên bị nắm thóp làm bẽ hết show rồi!” – nó chun mũi, lẽ ra nó muốn làm Nam ngạc nhiên khi nó chủ động rủ Nam đi chơi cơ! nhưng từ chối đâu có. được bởi ai lại đi từ chối vào ngày sinh nhật của người khác, nó chu mỏ bấm gửi mà tặc lưỡi vì tiếc kế hoạch hoành tráng mà nó dày công suy nghĩ.

* ringgg *- tiếng điện thoại Nam reo lên, Nam hơi chột dạ, nửa muốn cầm lên coi, nửa lại muốn để đó mà chum chần đi ngủ, nhưng chỉ được có 3 giây thì cậu đã bật dậy chộp lấy và mở ra với tốc độ ánh sáng.

– aaaaaa.. – cậu la lên đầy vui sướng, tung cả cái chăn bay vèo xuống đất, chộp lấy điều khiển bật lên một bản nhạc của sự chiến thắng, nếu ngôi biệt thự của hần mang kiến trúc và tông màu hoàng gia chủ đạo thì biệt thự mà Nam ở lại theo khuynh hướng hiện đại với kính là chủ đạo, cộng hưởng với ánh sáng trắng khiến

ngôi nhà toát lên vẻ cao sang đầy kiêu kì mà tinh tế lồng lộng, trên cửa kính ánh lên bóng dáng một Á Thần có đôi cánh màu đen.

19. Chương 19

Trời đã hừng sáng với ánh mai nhẹ nhàng ấm áp...

– Oáp... – nó ngồi dậy mệt mỏi, đây là lần đầu tiên nó tự giác dậy mà không nhờ đến sự “la hét” của em đồng hồ thân mến, suốt đêm nó cứ nửa tỉnh nửa mơ, cứ nhắm mắt lại thì lại thoánh thấy bóng dáng một tên con trai cao dong dỏng chạy về phía trước, dù nó có cố gắng đến mấy cũng không thể đuổi kịp, cứ liên tục vấp té rồi đứng dậy cố sức chạy theo, tên con trai vừa quay mặt lại thì nó lại té nhoài, nó gắng gượng ngược dậy thì tên con trai ấy đã biến mất, nó ôm đầu, không biết giấc mơ đó có nghĩa là gì, nó nghe người ta bảo rằng khi có một giấc mơ cứ liên tục lặp đi lặp lại thì sẽ thành sự thật, nhưng nó chợt phì cười, nó không tin lắm và nó cũng không muốn tin... uể oải vươn mình bước vào làm VSCN.

– á!!!!!! – nó hét lên khi thấy đôi mắt thâm quầng của nó trong gương.

– không sao.. không sao... kem che khuyết điểm... – nó lăm bầm một mình lật đật chạy về phía bàn.

– xong! – nó hài lòng ngắm mình trong gương, tay mân mê gói quà màu đỏ rượu được gói cẩn thận cùng cái nơ bạc tinh tế.

Nó nhào đi lấy đồ, nó phân vân không biết chọn đồ gì, đảo mắt tủ quần áo một hồi nó chợt nhận ra cái váy trắng.

– đúng rồi! phải mặc bộ này!- nó búng tay đắc ý, đó là bộ váy trắng Nam mua cho nó hôm đi Phan Thiết, bộ váy ngang ngực để lộ bờ vai trắng ngần thuần khiết của nó, nhìn nó không khác gì công chúa tuyệt, nó ngồi xuống giường cẩn thận thắt từng lọn tóc thành một bím tóc lớn duyên dáng đặt một bên vai.

– xong! – nó hăm hở nhìn lên đồng hồ.

– 6h05??? – nó trợn mắt, nó quên hết cả giờ giấc, rõ ràng là 5h chiều mới đi cơ mà, nó làm gì thế này?? mọi việc nó làm gần như vô thức, nó quên mất trời chỉ mới rạng sáng, nhưng không hiểu sao nó lại thấy nóng lòng, nó muốn gặp Nam ngay, nó đứng lên rồi lại ngồi xuống – 6h10 – nó ôm hai má, nó đang làm gì đây? tính đợi từ giờ đến chiều á? ôi má ơi, nó nằm phịch xuống giường.

” I am run run run to you....and I keep you safe forever...”- điện thoại nó reo lên, nó bật dậy cái vèo.

–“đậy chưa đồ mèo lười”-ở đầu dây bên kia hần đều giả.

– “sợ! tất nhiên là rồi!”- nó chu mỏ.

– “hôm nay đừng đi đâu!”-hần bồng trầm mặc.

–“...” – nó ngẩn ngơ, nó không hiểu ý hần lắm- “tại sao?”- mắt một hồi nó mới nhú mày hỏi.

–“tóm lại là đừng đi đâu... Thưa cậu chủ!”- đầu dây bên kia vang lên tiếng hần cùng tiếng một người đàn ông ngắt ngang.

– “anh gọi lại sau!”- hần nói nhanh rồi cúp máy.

– ưm.. Tút tut tut- nó trả lời chậm nên hần đã cúp máy, nó bậm môi không hiểu lí do hần không cho nó ra ngoài hôm nay, dù gì thì hôm nay nó cũng cảm thấy mọi thứ đều có phần lạ thường...

Nó thần thờ thay bộ váy ra mặc vào bộ pijama thoải mái rồi mân mê một lọn tóc.

” cộc cộc”- tiếng gõ cửa vang lên.

– anh hai..- nó mở cửa, hơi bất ngờ vì anh nó đang đứng đó.

– xuống ăn sáng..- anh nó nói với chất giọng lạnh như thể người đứng qua đường, đôi mắt đen không một vệt cảm xúc vô hồn, đôi môi nhợt nhạt đến đau lòng.

– a...- nó với nhẹ bàn tay về phía anh nó nhưng đáp lại là cái xoay lưng lạnh lùng.

Nó sững người, đôi mắt nhìn vô định về phía người con trai kia, chân ríu lại không thể nhấc bước, thoáng chút đau lòng, bóng dáng anh nó khuất dần sau dãy cầu thang, nó trông chờ gì chứ? trông chờ anh nó sẽ quay mặt lại nhìn nó dù chỉ một lần sao? nó cúi mặt ngăn giọt nước đang ngấn ặng lên đôi mắt nó, nếu như nó nhận ra tình cảm mà anh dành cho nó sớm hơn một chút nữa thì có lẽ đã không thành ra như thế này, chỉ chốc lát, chỉ thoáng qua thôi tim nó đã bị hấn làm cho rung động, người ta bảo người đến trước không hẳn là người thắng cuộc, người thắng là người có thể khiến con tim của nửa kia rung động trước... Nó đã nhầm lẫn tình cảm nó dành cho anh với tình yêu, tình cảm nó dành cho anh chỉ là thứ tình cảm chiếm hữu và ỷ lại, nó luôn muốn tìm đến sự bao bọc của anh và giữ cho riêng mình, hết như một người anh trai...

– anh hai.. – nó cố nặn ra nụ cười gượng gạo rồi gấp cho anh nó miếng trứng.

–... – đáp lại nó là cái nhếch môi nhanh, nó không biết là anh cười hay đang khó chịu.

Trống ngực nó đập dồn như sắp nổ tung, nó khó chịu chết mất, hôm nay ba mẹ nó đi làm sớm nên chỉ có hai anh em nó ở nhà, suốt bữa cơm nó chỉ một mực nhìn về anh nhưng dù một chút anh cũng không nhìn về phía nó, nó buồn rầu ngồi gặm cơm không như cho có.

– cả nhà diiii!! – tiếng nói đột ngột vang lên khiến nó giật mình, chẳng lẽ có trộm giờ này, nó bật dậy nhìn ra phía cổng đã mở toang.

– anh hai!- nó nhảy sang níu tay anh nó hoảng sợ, anh nó vẫn vô cùng bình tĩnh quan sát phía cổng đang dần đóng lại.

– chào!- YẾN gơ tay thân thiện bước vào gian nhà bếp.

– chị... chị.. sao.. sao chị vào nhà được? ba mẹ em quên khoá cổng hả?- nó lắp bắp khi thấy Yến xuất hiện.

– à không! hai bác đưa chìa khoá cho chị nhờ chị mang về cái này! – Yến gơ một giỏ mây đầy trứng và trái cây lên mỉm cười.

– à.. đây là của người nhà bệnh nhân đem biếu hai bác nhưng bác gái sợ để lâu sẽ không ngon nên nhờ chị đem về bỏ tủ lạnh.- thấy nó vẫn á khẩu nên Yến tiếp lời.

– à à vâng.. để em mang đi cất. – nó tỉnh người bỏ tay anh nó ra chạy lại đỡ giỏ trái cây.

Nó thở hắt ra đem giỏ trái cây lại bồn nước và bắt đầu công việc rửa ráy như một cái máy, miệng vẫn không quên lầm bầm, à... thì ra là ba mẹ đã coi Yến là con cái trong nhà luôn rồi nên mới giao luôn cả chìa khoá như vậy! chắc ba mẹ cũng biết luôn cái vụ anh nó hẹn hò với Yến rồi! chỉ có nó là vẫn lơ ngơ chưa biết gì thôi, nó bậm môi dậm chân, nó như sực nhớ ra điều gì đó, nó lên lút nắp sau cửa bếp dòm lên phòng khách xem anh nó và Yến đang làm gì, nó thấy anh nó cứ nhếch miệng cười nói gì đó với Yến làm nó lại sôi máu nóng.

– anh hai !!!!!!! có ăn trái cây không để em mang lên!!!!-nó hét ầm lên với mục đích phá đám.

– ừ!!!! bé mang trái cây lên chị gọt cho!!- Giọng Yến ngọt lịm.

– ọe... – nó bụm miệng khinh khỉnh, mới hôm nọ chị ta còn nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn mà bây giờ đã đổi đáp với cái giọng ngọt ngào đó rồi, nó khinh!

Nó hậm hực lấy táo và cam bỏ vào đĩa đem lên phòng khách.

– trái cây đến!- nó cố tỏ ra bình thường.

– a.. không có dao sao gọt táo em. – Yến mở to mắt chớp nhẹ.

– à em quên! để em vào lấy!- nó cười cười.

Ban nãy còn cười vậy thôi chứ vừa quay lưng lại là máu nóng nó lại trào lên ghen ứ cổ họng, nó tức điên lên mất, nó bây giờ chả khác nào ô sin cả, nó nhăn nhúm cả mặt nhưng cố gắng hít thật sâu để quên tức, nó vào bếp quờ quạng lấy ngay con dao to tổ trắng, nó định sẽ băm vằm Yến ra luôn nhưng mau chóng hạ hoả, nó cũng không phải con điên mà làm chuyện đó.

– ui da! – nó giật mình rút tay lại vì lỡ cửa vào lưỡi dao, nó nhanh chóng bụm chặt ngón tay lại rồi với lên hộp sơ cứu để lấy băng keo cá nhân băng nhanh lại.

– lâu la quá! – vừa nghe thấy tiếng anh nó thì nó lập tức giấu ngón tay kia đi, anh nó không hề phát hiện ra mà lấy dao rồi bỏ lên phòng khách.

– hừm... – nó thở dài thượt rồi lẻo đẻo theo anh nó lên phòng khách, nó cần gì phải giấu chứ, dù gì thì anh nó cũng chẳng quan tâm, anh nó ghét nó rồi mà, nhìn theo anh, ánh mắt nó buồn buồn, nếu là trước đây thì nó nhất định không nhẽo để rồi anh nó phải dỗ dành mãi, nhưng bây giờ thì khác rồi, khác hoàn toàn, có lẽ nó nên quen dần với việc không có anh che chở, bảo vệ.

– a..... – Yến gọt táo rồi đưa lên miệng anh nó có ý dứt táo, anh nó cắn lấy miếng táo rất tự nhiên làm Yến cứ cười thích thú mãi.

Nó mím môi cầm lấy miếng táo để lên miệng cắn cái phập cho đỡ tức, anh nó còn không thèm liếc qua nó lấy một lần, chứng kiến cảnh tình tứ trước mặt làm máu nóng nó sôi sùng sục, nó nghiêng chặt hàm rồi hít thật sâu.

– anh hai với chị Yến đang hẹn hò hả?- nó cố bình thần mặc dù lời tự miệng nó vừa phát ra là do tức nước vỡ bờ.

– ... – cả hai đều im lặng nhìn về phía nó, ánh mắt hai người hệt như nhau, cứ như nó vừa nói ra điều gì kì lạ lắm vậy.

– a.. không có gì!! he he em đùa đó mà- nó lắc tay cười xoà.

– đúng!- anh nó chột quàng vai Yến ép sát về phía mình.

-... – nó mở to mắt, nó có nghe nhầm không? hay cả mắt nó cũng có vấn đề rồi? anh nó đang quàng vai Yến thân mật hệt như một cặp tình nhân, chẳng lẽ mọi suy đoán của nó về việc anh nó không hề thích Yến là sai, nó cảm thấy hụt hẫng nặng nề, nó không tin, à mà nó không muốn tin điều đang diễn ra mồn một trước mắt.

– vậy.. vậy mà em không biết đấy.. – nó nở nụ cười tươi nhưng có phần gượng gạo.

” I am run run run to you... and I keep you safe forever..” – tiếng chuông điện thoại nó reo lên làm nó thầm cảm ơn người gọi vì vừa cứu nó khỏi vòng vây.

– a lô.. – nó mau chóng áp điện thoại lên tai rồi ra hiệu lên phòng trước.

-“qua nhà Nam tí được không?”- giọng nói quen thuộc vang lên ở đầu dây bên kia, nó mau chóng nhìn nhanh qua màn hình điện thoại để chắc chắn không lầm người vì ban nãy nó bắt máy vội quá nên đã kịp coi xem ai gọi đầu.

– “mà nhà Nam ở chỗ nào cơ?” – nó nhướn mày, tất nhiên là nó phải đồng ý ngay vì không được từ chối bất cứ ai trong ngày sinh nhật người đó, như vậy sẽ không may mắn.

– “đồng ý rồi nhé! để Nam qua rước!” – Nam vui vẻ, miệng cong lên một nụ cười hoàn hảo.

– Linh ơi em có ăn trái cây nữa không để chị mang lên cho!- Yến gọi với lên phòng nó.

– dạ khôngggg... – nó cúp máy rồi chạy xuống phụ Yến dọn dẹp, dù gì Yến cũng đáng tuổi chị nó.

– tay em làm sao vậy?- Yến hất mặt về phía ngón tay đang dán băng cá nhân của nó, ngón tay nó bị cắt sâu đến nỗi máu rỉ ra làm ướt cả một vùng miếng băng, vậy mà nó chẳng hề biết.

– ah em không sao!- nó mau chóng rút tay lại nhìn qua anh nó, anh vẫn ngồi im quay mặt về phía tivi như không hề hay biết, nó thở nhẹ ra rồi quay lưng đi, đầu đó có ánh mắt đau xót dõi theo nó.

” kính koong...”- tiếng chuông cửa reo lên, nó chạy nhanh lên phòng khách.

– là khách của em, để em ra mở cửa!- nó gọi với lên khi thấy anh nó đứng dậy toan đi mở cổng, nghe thấy tiếng nó anh nó ngồi xuống chậm rãi rồi tiếp tục nhìn vô định về phía tivi.

Nó chạy vào ra cổng, quả nhiên là Nam.

– đợi tui tí! lên thay đồ đi! đi sinh nhật thì phải ăn mặc cho đẹp chứ!- nó búng tay tinh nghịch.

-“Bóc”- lệ đó!- Nam búng nhẹ lên chán nó mỉm cười.

- tuân lệnh!- nó giơ tay lên chán cười tí.

Nó nhào lên phòng thay vào bộ váy trắng, đứng ngó lại một lần trong gương rồi chạy xuống lầu, lúc đi ngang qua phòng khách nó cố tình chạy nhanh qua nhưng đâu có dễ.

- bé đi chơi với bạn hả?-Yến tròn mắt.

- dạ... - nó đứng khựng lại nấn bóp tay đầy lúng túng, nó lén nhìn qua anh nó, anh đang nhìn nó chăm chăm làm nó chột giật mình cúi xuống, nó đã nghĩ kĩ rồi, thà rằng anh nó cứ ghét nó, như vậy sẽ hay hơn, nó sợ anh vẫn cứ ở bên chăm sóc nó dù biết nó không bao giờ dành trái tim này cho anh, thôi thì nó chấp nhận khó chịu một mình để giúp anh nó quên nó vậy.

- bé mặc váy xinh vậy chắc đi chơi với Tuấn Anh đúng không?- Yến nháy mắt.

- a.. a em đi nha.. bạn em chờ lâu rồi! - nó cố tình đánh trống lảng.

- về sớm đó! - anh nó chột lên tiếng dù đôi mắt vẫn vô hồn không một vệt cảm xúc.

- dạ.. - nó hơi bất ngờ nhưng mau chóng cúi đầu đi thẳng ra cổng.

20. Chương 20

Nam đứng đó, tay cầm chiếc mũ bảo hiểm màu hồng vô cùng đáng yêu với hình vẽ đôi cách trắng tinh tể ở hai bên nón, tay kia rút túi khế ngược lên nhìn cây hoa sứ ở bên đường, những cánh hoa sứ trắng muốt thơm ngát cứ nối nhau rụng xuống từng cơn như từng bông tuyết trắng xung quanh Nam, bóng dáng cao dong dong mà vững chắc ấy hết một Á Thần chốn hạ giới, nó ngây người một lát, nó nhận thấy sự thay đổi vô cùng lớn của Nam, Nam đã trở thành một chàng trai mà mọi cô gái đều mơ ước chứ không còn là Nam trẻ con nghịch ngợm của vài năm về trước, nó nở nụ cười mãn nhãn chạy về phía cậu.

- chờ lâu không!- nó tinh nghịch chạy tới sau lưng bắm lấy vai Nam mà nhảy chồm lên, Nam hơi mất thăng bằng quay lại lắc đầu nhẹ, trên môi nở nụ cười ấm áp hơn cả những tia nắng sớm, cậu nhẹ vén hai bên tóc mai nó vào hai bên tai rồi nhẹ nhàng đội lên cho nó chiếc mũ bảo hiểm hồng phấn.

- tặng nhóc! - Nam mỉm cười.

- nhóc?? lớn hơn ai mà gọi tui là nhóc này nhóc nọ hả??-nó khoanh tay hất mặt lên trời.

- anh lớn hơn em một năm trời đó! - Nam hắng giọng khoanh tay trước ngực.

- xạo! - nó đập cái bốp vào tay Nam rồi ôm bụng cười.

- ai..da!- Nam hơi mất đà chúi về trước.

- cái con bé này!-Nam bặm môi.

- sao? sao? - nó ngênh mặt khiêu khích.

- ... đi! - Nam không thèm chấp nữa mà lôi nó lên xe luôn.

- đến nhà Nam luôn?-nó chớp mắt, lái xe là bác tài xế, còn nó và Nam ngồi băng ghế sau.

- ừm! - Nam gật.

- vậy năm nay Nam tổ chức sinh nhật ở nhà luôn chứ gì! làm tương... - nó mím môi, nó cứ nghĩ là ba Nam vẫn quên sinh nhật Nam như mọi khi nên nó mới tỏ lòng tốt muốn tổ chức cho Nam một buổi sinh nhật thật “hoành tráng”.

- tưởng gì? - Nam nhìn nó.

- không có gì.. - có tặc lưỡi tiếc rẻ.

Chiếc xe dừng lại trước một cái cổng ánh vàng cao hơn 4 mét, bên trong là khuôn viên rộng lớn đến rợn người với những viên đá lát bằng phẳng khắp lối vào, xung quanh là thảm cỏ được tỉa tót rất công phu bắt

mắt, chiếc cổng tự động mở ra, hai bên lối vào là hai hàng người cúi chào cung kính khi chiếc xe tiến vào, nó mất chữ A mồm chữ O cứ há hốc lật đặt cúi chào lung tung làm Nam phì cười, ra khỏi xe thì cảnh tượng một ngôi biệt thự sa hoa đồ sộ đập vào mắt nó, nó mím môi phập phồng, đầu nó cứ toát lên suy nghĩ nó đang lạc vào nhà tổng thống thì phải, chốc chốc lại nhìn Nam để xác nhận mình không vào nhầm chỗ, Nam trước mặt nó bây giờ khác hoàn toàn, ánh mắt của Nam lạnh lùng vô cùng khi nhìn đám người làm, ai cũng cung kính cúi chào nhưng thậm chí Nam còn không liếc qua lấy một lần, chỉ nắm tay nó bằng bằng tiến về phía trước, bây giờ nó mới nhận ra được khẩu khí của một người nhà giàu là như thế nào.

– nè! – Nam quơ tay trước mặt nó làm nó bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ.

– à.. sao?- nó ngược mặt.

– ngồi đó đi! – Nam chỉ về tay về phía chiếc giường, căn phòng có cấu trúc bắt mắt với kiếng ốp xung quanh cộng hưởng với ánh đèn làm căn phòng trở nên lộng lẫy vô cùng.

– hả? – nó tròn mắt, này giờ lo ngó nghiêng mãi mà giờ nó mới nhận ra nó đang ở trong phòng Nam.

– ngồi đi! – Nam nhướn mắt.

– à... ờ.. – nó ngơ ngơ.

– chưa tới giờ tổ chức sinh nhật hả?- nó nheo mắt.

– hừm.. đi tắm đã! – Nam cười nhẹ.

– hả.. hả? tắm... tắm sao?-nó lắp bắp.

– hay hai đứa mình tắm chung nhỉ? – Nam đưa mắt sát lại mặt nó cười gian.

– ái! – nó đẩy Nam ra xa đứng dậy dậm chân.

– a.. a.. đừng! – Nam ôm một bên tai đang bị nó nhéo mà lời đi không thương tiếc.

– biết chưa chưa hả? dám đùa kiểu đó! -nó bặm môi đe dọa.

– a.. A.. không không đùa nữa.. nhưng vẫn phải đi tắm! – Nam nhăn nhó đến là tội.

– còn dám! – nó nhéo luôn tai bên kia.

– hai người làm gì vậy?-một giọng nói lạ vang lên làm nó và Nam khựng lại nhìn về phía cửa, một cậu nhóc tầm 14,15 tuổi đứng khoanh tay dựa vào tường với đôi mắt lạnh đến đang sợ, đó là đôi mắt đen lầy vô hồn nhưng tuyệt đẹp, đôi môi mỏng nhẹ nhếch lên sự dò xét.

– liên quan gì tới mày! – Nam hất cái nhìn đe dọa về phía cậu nhóc.

– tsk tsk.. ông anh của tui vẫn còn chứng sợ ở một mình sao? còn nhờ một đứa con gái canh cho tắm nữa cơ đấy! – cậu nhóc tặc lưỡi khinh khỉnh.

–... – nó không hiểu lắm nhìn về phía cậu nhóc, cái gì mà chứng sợ ở một mình? đó chẳng phải là chứng bệnh vô cùng hiếm sao, còn cậu nhóc này dù nhìn đi nhìn lại cách mấy thì nó cũng thấy rất quen.

– chị gái còn nhìn nữa là lũng mặt tôi mất! – cậu nhóc nhún vai.

– đây là... – nó ngại ngần quay mặt về phía Nam.

– là Mạnh! em trai anh! quên mau vậy? – Nam thần nhiên so vai.

– – nó nhúu mày cố lục lại bộ nhớ, Mạnh... Mạnh.. cái tên này...

~~ Flash back.

– chị hứa là lớn lên sẽ lấy anh hai em làm chồng nhé! em không chấp nhận cho nhỏ nào ngoài chị làm chị dâu của em đâu! – một cậu nhóc tầm 4 tuổi có đôi mắt đen lầy giờ ngón tay út bé xíu mồm mím về phía cô bé đang ngồi trên chiếc xích đu đối diện.

– .. ưm... nhưng mà Nam đáng ghét lắm! toàn chọc ghẹo chị thôi! – nó khi đó còn là một cô bé 6 tuổi.

– em sẽ bảo vệ chị mà! nếu anh hai mà chọc phá chị thì cứ mách em! em sẽ đá cho anh hai một phát như này này! – cậu nhóc con đá mạnh về phía trước rồi mất đà suýt té nhào.

– ha ha ha ha ha.. còn bảo là sẽ bảo vệ cơ đấy! – nó cười tươi như hoa, nụ cười của cô nhóc 6 tuổi rạng rỡ làm cho người ta quên hết mệt nhọc.

– chết nè! – cậu nhóc con ra sức đẩy chiếc xích đu về trước, khuôn mặt điểm lên nụ cười rạng rỡ.

– ha ha ha thích quá.. đẩy nữa đi.. – nó thích thú ngồi trên chiếc xích đu màu trắng đang đu lên nhíp nhàng theo nhịp đẩy của cậu nhóc con.

~~ End flash back.

– nè nè bà chị! còn nhớ tui không vậy? – cậu nhóc quơ quạng đôi tay trước cái mặt đang thờ ra của nó.

– a.. Mạnh! chị nhớ ra rồi! đồ con thỏ! – nó reo lên chỗ tay thẳng vào mặt cậu nhóc, ánh mắt thoáng rạng rỡ rồi dịu lại, “cậu nhóc” ngày nào còn lon chơi chốn tìm cùng nó và Nam mà nay đã trở thành một chàng trai cao lớn với nụ cười có tính sát thương cao, đôi mắt đen hệt như Nam, gọi cậu nhóc là em xưng chị nhưng “cậu nhóc” thực ra lại cao hơn nó đến cả một cái đầu, hơn 1m7 chứ chẳng đùa, nó lạ lẫm tìm kiếm chút dư vị trẻ con của cậu nhóc cuồng cà rốt năm nào.

– bingo!!! – Mạnh búng tay rồi đẩy nhẹ ngón tay đang chỗ thẳng vào mặt mình của nó sang một bên.

– ruốt cục là – nó toan hỏi Mạnh đủ thứ chuyện mà đó giờ nó thắc mắc thì bị Nam bịt cả miệng vào lời về phía mình như con nít giành quà, Nam gơ tay dọa đánh Mạnh rồi ra hiệu cho cậu ra khỏi phòng, nó cứ ầm a ầm ớ nhìn Mạnh trong khi cậu chàng gơ hai tay tỏ ý đầu hàng bước lùi về phía cửa.

– à.. về anh hai thì chị cứ ngồi đó đi! ảnh bị mắc chứng sợ ở một mình nên không dám tắm nếu không có ai ngồi canh cho đâu!-Mạnh đã ra khỏi phòng nhưng tự nhiên lại thò đầu vào nói với lại.

– biến! – Nam nghiêng răng.

– tsk! ok! – Mạnh tặc lưỡi dứt tay vào túi bỏ đi.

– bị chứng sợ ở một mình sao? bị từ hồi nào hả? lý do là gì? bệnh này không dễ chữa đâu! – nó cạy tay Nam ra hỏi dồn vì “bệnh con nhà nghề”

– thì là vậy đó! – Nam dứt tay vào túi lảng tránh.

– sh.... Lại còn giấu nữa!! vào tắm đi! tui canh cho!-nó tỏ vẻ khó chịu gượng gạo, thực ra là nó mềm lòng rồi, nó biết căn bệnh này đáng sợ thế nào! là kiểu bệnh không thể chữa trị bằng thuốc, khi không có ai bên cạnh thì người mắc bệnh sẽ sợ hãi đến nhường nào nó đều biết! cái cảm giác vào nhà tắm mà không có ai canh bên ngoài đáng sợ đến nhường nào nó cũng biết! nó đã từng mắc chứng bệnh này, nó lặng lẽ nhìn những tấm gương xung quanh, có lẽ là những tấm gương này sẽ phản chiếu hình ảnh của Nam để rồi Nam sẽ không cảm thấy rằng mình đang ở một mình, chắc Nam đã phải khó khăn lắm mới quen được, ba mẹ nó cũng đã từng lắp rất nhiều kính trong phòng nó để nó nghĩ rằng à... thì ra vẫn có nhiều người bên cạnh mình như vậy để nó bớt sợ hãi nhưng nó cũng chẳng thể nào quên được căn bệnh đầy ám ảnh này cho đến khi ba mẹ nó nhận anh nó về nuôi, có anh nó bên cạnh đã giúp nó rất nhiều trong việc điều trị, nó xót xa nhìn qua Nam, nó biết cậu đã phải cô đơn đến nhường nào trong căn phòng rộng lớn này.

– thật đó nha! không được bỏ đi giữa chừng đâu đó!-Nam cảnh trọng.

– ừ! – nó gật đầu cương quyết.

Nam bước vào phòng tắm, nó ngồi ngoài lặng lẽ đau lòng, thì ra Nam mạnh mẽ trên lớp lại có khía cạnh sợ hãi trước sự cô đơn như vậy, nó đã chẳng hiểu gì về Nam cả, mất hơi cay...

– còn ngoài đó không? - tiếng Nam gọi vọng ra khẩn thiết.

– cònnn... – nó đáp, thanh âm cố kéo dài để Nam thêm yên tâm.

– hát đi! – Nam gọi vọng ra cùng tiếng nước chảy róc rách của vòi sen.

– sh... bài gìiii? – nó nhẩn nhẩn nhó nhưng vẫn phải đáp ứng, nó cũng từng bắt anh nó phải hát cho nó nghe mỗi khi nó đứng một mình trong phòng tắm.

– bài gì cũng được...

– hùm.. hùm.. Ngân nga lên lời hát điệu êm... từng ngón tay này.. chạm tới một người ở bên kia giấc mơ xưa mà như mới hôm qua.. nơi miền kí.. ỨC.....- nó hắng giọng rồi cất tiếng hát trong trẻo, bên trong phòng tắm tiếng vòi sen đã tắt không còn tiếng tiếng chảy róc rách, Nam muốn nghe thật rõ giọng nó.

“Bóp bóp bóp...”- tiếng vỗ tay làm nó giật mình ngó ra phía cửa phòng.

Mạnh đang đứng đó ngạo nghễ vỗ tay, lưng dựa vào tường.

– ê nhóc! – nó sấn tới rướn lên nhéo má cậu rất tự nhiên.

– a... – Mạnh nắm chặt cổ tay nó, khuôn mặt mới ban nãy còn ngạo nghễ mà giờ đã chuyển đỏ.

– hết dễ thương rồi! – nó bỏ tay xuống bấu môi.

– dễ.. dễ thương gì chứ!- Mạnh lấp bắp, khuôn mặt nén cười đến đỏ ửng.

Mạnh vốn từ nhỏ đã là cậu nhóc vô cùng hiếu động, là cậu nhóc ấm áp như ánh mặt trời, Mạnh luôn xem Nam là người anh trai đáng tự hào, cũng giống như nó với anh nó vậy! Mạnh cũng cũng muốn giữ riêng anh hai cho riêng mình, cho đến khi gặp nó... Mạnh lại muốn san sẻ Nam cho nó, Mạnh nhận thấy nó cần được bảo vệ hết như bản thân cậu lúc bé vậy... Đôi khi lí do ta được sinh ra trên thế gian này lại là để gặp và bảo vệ một người nào đó....

– hùm... – nó khê thở dài ngất hết lại Mạnh từ đầu đến chân, cậu nhóc năm nào bây giờ đã cao lớn hơn nó một cái đầu, khuôn mặt cũng không còn vẻ bầu bĩnh đáng yêu như lúc trước nữa mà đã trở nên góc cạnh và nam tính hơn, cậu đẹp hết như Nam vậy! Nhìn nụ cười trẻ con của cậu làm nó bất giác sao lãng với thứ cảm giác kì lạ mà từ lúc sinh ra tới giờ nó chưa từng cảm nhận được, cảm giác mơ hồ đến đau lòng, có chút ghen, nó không biết rốt cuộc là cảm giác tốt hay xấu nữa! chỉ biết rằng...

– biến!!- thanh âm đột ngột làm nó bừng tỉnh.

– a ha ha ha ha – Mạnh bật cười chạy ra khỏi phòng, Nam cũng tung cước đuổi theo ra – Ha ha ha ha ha *_rầm*_ oái cậu chủ... – những thanh âm “vui tai” tiếp diễn ở bên ngoài, nó đứng yên trong phòng nhưng thừa biết hai anh em nhà này lại đuổi đánh nhau rồi làm bể đồ đây mà, nó phì cười, hít thở sâu để đẩy thứ cảm giác kì quái đó đi.

– học.. học.. hùm! thằng oắt con! – Nam đẩy nhẹ cửa bước vào.

– phụt.. – nó phụt cười với bộ dạng trẻ con của Nam.

– tell me.. tell me.. ta ta ta ta ta ta – tiếng Mạnh hát văng vẳng đâu đó bên ngoài.

*pắc*_ha ha ha ha – Nam không ngần ngại ném luôn đôi dép đi trong nhà về phía lầu dưới, tiếp đến là tiếng cười “man rợ” của Mạnh, thằng nhóc vẫn quậy phá như ngày nào. nó được trận cười nắc nẻ, cười đau cả bụng, nó chịu không nổi ngồi luôn ra sàn mà giấy đành đành để mặc Nam tức ộc máu với thằng em khó dạy.

– cười.. cười gì? – Nam bặm môi đe dọa.

– ha ha ha ha ha – nó càng cười to hơn khi nhìn thấy dáng vẻ chân chỉ còn một chiếc dép của Nam.

– haishhh.... – Nam bực mình ném luôn chiếc dép còn lại xuống dưới lầu.

* choang* – tiếng thủy tinh vỡ làm nó ngớt cười chồm dậy nhìn về phía cầu thang.

– sao vậy? – nó thắc mắc.

– kệ! – Nam nhún vai không quan tâm lắm, cậu đã từng làm vỡ cả một chiếc bình gốm cổ thời Thanh của ba trong khi rượt đuổi Mạnh và chỉ nhận một cái bạt tai nên chuyện cậu lại làm vỡ cái gì bây giờ thực sự không quan trọng.

– xuống đây diiiiiiii!!! – Tiếng Mạnh chói tai.

– đi! – nó lôi theo Nam như cô giáo bắt trẻ đi nhận lỗi, Nam thần nhiên để nó dắt theo, thậm chí còn vui là khác, cậu ước những bậc thang này mãi dài ra để đi bên nó hoài như thế này, chỉ vậy thôi là đủ... nụ cười ngây ngô lại nở trên môi.

” happy birthday to you.. happy birthday to you... “- tiếng hát mừng sinh nhật vang lên khi nó và Nam vừa bước xuống sảnh lớn, sảnh lớn nhà Nam còn rộng hơn cả một căn nhà nó, sảnh có kiến trúc cổ điển trái ngược với phòng của Nam cùng tông màu đỏ vàng ánh kim hoàng gia lộng lẫy, nó bị choáng ngợp. Nó nhìn xung quanh, toàn là người lớn, theo trang phục thì nó nhận ra họ đều là người làm ở đây, tất thấy hơn 50 người @@ nó hoa cả mắt với độ hoành trang của bữa tiệc nhưng cũng thắc mắc tại sao không có một vị khách hay bạn bè nào của Nam.

– hừm...làm ơn mắc oán! – Mạnh cố tình đi ngang Nam với cái Ly bế trên tay, mặt hậm hực.

– ” alo alo 1..2..3..4 tell me.. tell me.. “ – Mạnh thử mic một cách nghịch ngợm làm các chị người làm cứ ngất lên ngất xuống vì độ dễ thương – “vâng! chắc mọi người đều biết hôm nay là ngày gì rồi nên tôi sẽ không nhiều lời nữa, haizz.. ta nói có công giữ chân NGƯỜI TA lại để mọi người có thời gian trang trí bữa tiệc mà lại bị NGƯỜI TA cho ngay một cái dép đến bể cả ly thể này thì.. tsk tsk..”-Mạnh trưng bộ mặt sầu thảm giả tạo với cái ly vỡ trên tay làm mấy chị hầu gái thích thú đến độ hét toáng lên.

– hừm.. hừm.. – Nam hắng giọng ngó lơ, nó nhin cười dữ lắm mới không để bật thành tiếng với màn mèo trách chó kia.

– ” vâng.. mong nhân vật chính của bữa tiệc lên phát biểu đôi lời”- Mạnh nhú mồm đưa mắt về phía Nam.

– đợi tí nhé! – Nam xoa đầu nó bước lên bục giảng lấy mic từ tay Mạnh một cách thô bạo và không để Mạnh kịp phản ứng thì Nam đã trừng mắt đe dọa.

– “...” – Nam phát biểu một cách rất lưu loát trôi chảy như có sẵn tư chất lãnh đạo trong máu vậy, nó chăm chú nghe không sót một chữ- “.... và tôi cũng rất biết ơn sự có mặt của một người vô cùng quan trọng...” – Nam chợt quay mặt về phía nó với ánh mắt ảm áp làm nó đỏ mặt, các chị hầu gái cũng không khỏi xuýt xa trước sự đẹp trai của Nam.

– sao.. không có khách mời nào vậy Mạnh?-nó quay sang Mạnh đang đứng nhấp rượu vang kế bên.

– anh ấy thì làm gì có bạn!-Mạnh nhún vai bình thản và nhấp tiếp một ngụm rượu.

– tại sao?- nó sững sốt.

– thì là vậy đó! – Mạnh trả lời không rõ ràng làm nó thêm khó chịu, Nó im lặng đưa mắt sang nhìn Nam vẫn đang say sưa phát biểu, ánh mắt nó sốt xa, một người bị chứng sợ một mình như Nam mà lại không có một người bạn nào! hẳn là rất khó khăn, Nam bất chợt quay về phía nó mỉm cười, nó cảm thấy muốn chịu trách nhiệm về Nam, nó muốn mang lại nụ cười cho Nam với tư cách một người bạn thân, nó sẽ cố gắng hiểu Nam thật nhiều để xóa tan sự cô độc của Nam như anh nó đã từng làm cho nó.

– đợi đã! tại sao lại ghi là 17 tuổi? có nhầm lẫn gì hả?-nó chợt nhận ra dòng chữ trên tấm băng rôn có vấn đề.

– nhầm lẫn? chẳng lẽ chị vẫn chưa biết tuổi thật của anh?- Mạnh suýt sặc.

– tuổi thật?- nó kinh ngạc nhìn Mạnh.

– anh 17 tuổi đó! hơn chị một tuổi! – Mạnh nhướn mắt.

– sao... sao vậy được?- Nó lắp bắp, nó không tin nổi.

– thì.... – Mạnh khề nhìn về phía Nam.

– – nó không chớp mắt lắng nghe Mạnh.

– ... mà thôi! tốt nhất là chị nên nghe từ anh!- Mạnh đổi ý nhấp ngụm rượu.

- ... - nó tròn mắt, nếu là bình thường chắc chắn nó sẽ nhảy cẫng lên gặng hỏi vì tò mò nhưng hình như nó vừa thấy có gì đó ẩn giấu trong đôi mắt Mạnh nên nó đành im lặng, nó bần thần cầm lên một ly rượu trong sự ngạc nhiên của Mạnh, thật ra nó cũng chẳng biết mình đang cầm ly rượu hay nước hoa quả nữa.
- bỏ ly rượu xuống đi nhóc!- Nam bước xuống lấy ly rượu từ tay nó uống hết trong một ngụm.
- rượu.. à rượu.. - bây giờ nó mới nhận ra sự đấng trí của mình, nó không biết uống rượu, dù chỉ là rượu nhẹ cũng không uống được.
- có gì muốn hỏi hả?- Nam cúi xuống ghé gần lại mặt nó.
- a... ơ.. kìa!- nó chỉ tay về tấm băng rôn.
- sao? trang trí đẹp quá hả?- Nam đùa giỡn.
- không! 17 tuổi! - nó bập môi.
- ừ! thì bởi vậy em mới phải gọi anh là anh! - Nam khoanh tay trước ngực thản nhiên.
- hơ... - nó bắt ngờ bởi độ trơ như ni-tơ của Nam.
- ơ hơ! Hôm nay là ngày gì ấy nhỉ? Gọi anh xem nào - Nam nhếch môi thích thú.
- ... - nó vẫn tròn mắt.
- hú! - Mạnh quờ quạng trước mặt nó trước khi bị Nam đá ột cước, cậu chàng chạy tọt lên lầu la xuống “gọi anh đi! gọi anh đi!”
- ực... anh.. - nó nuốt khan, thôi kệ! chỉ hôm nay thôi! mai lật lọng cũng không muộn.
- ya.. - nam thích thú búng tay.

21. Chương 21

Bữa tiệc diễn ra trong sự ngại ngùng của nó khi cứ phải gọi Nam là anh cứ lở miệng một cái là bị phạt nhìn thẳng vào mắt Nam trong 5 giây.

- quà nè! - Mạnh quay mặt đi chĩa ra phía Nam một chiếc hộp màu bạc ánh kim.
- á! - nó la hoảng làm cả hai đều quay nhìn.
- sao vậy? - cả Nam và Mạnh đồng thanh.
- .. quà... tui.. à không! em! em quên mang rồi... - nó rớm nước mắt, lúc này vội quá nên nó quên mang quà theo, nó thấy mình thật quá vô dụng đi, nó sợ Nam sẽ buồn.
- sự hiện diện của em là món quà lớn nhất rồi! -Nam ôm nó vào lồng ngực, về mặt lúng túng đau lòng.
- hừm.. - nó cố lấy bình tĩnh vùi mặt vào áo Nam để che đi giọt nước chuẩn bị rơi, nó nghe thấy mùi bạc hà quen thuộc ấm áp, cảm giác thật oan toàn, hết như ở bên anh nó vậy.
- Mạnh cười nhạt rồi lặng bỏ đi...
- ta đi ra ngoài thôi! - Nam áp tay lên hai má đang ửng đỏ vì khốc của nó.
- ưm.. - nó gật đầu lau đi nước mắt.

Nam nắm tay nó bước đi trong sự ganh tị của mấy chị giúp việc, nó không biết mình đã may mắn thế nào khi được gặp Nam bởi tình cảm là thứ mù quáng, ta không thể bắt ép nó phải thích người này hay ghét người kia...

Trong lúc đó tại nhà hân...

- hãy xác nhận lại địa điểm!- đôi mắt sắc như dao của hân tia về phía màn hình lớn của máy chiếu.

– vâng! – hơn ba người đàn ông đang gõ liên tục những dòng mã hoá trên những chiếc máy tính xung quanh.

* títt títt* – âm thanh một chiếc máy vang lên gấp gáp.

– chết tiệt! *xoảng xoảng* – hấn đá đổ một chiếc bàn với khuôn mặt giận dữ đến đáng sợ, đôi mắt vốn đã lạnh nay còn hằn nên những tia đỏ làm hấn giống như một Á Thần bóng tối với đôi cánh màu bạc. hấn chống hai tay lên bàn thở mạnh giận dữ.

– thưa... – quản gia Lâm e ngại lên tiếng.

– tôi nên giết nó luôn chứ!-hấn bước tới cầm lấy khẩu súng đã được gắn sẵn ống hãm thanh hết một sát thủ thật sự, mắt hấn vẫn lên những tia đỏ.

– xin cậu chủ bình tĩnh! dù gì thì... * pang* – quản gia Lâm chợt im bật vì một viên đạn đã ghim sâu vào tường, chỉ cần lệch một chút nữa thì viên đạn đó đã ghim vào cổ ông chứ không phải bức tường kia.

– tôi không muốn nghe mấy từ đó! – hấn lạnh lùng buông thông khẩu súng.

– a..... pororo kìa!! – nó nhảy cẫng chạy về phía chú chim cánh cụt hoạt hình.

– sh... bao nhiêu tuổi rồi hả nhóc! – Nam phụt cười.

– chụp cho tui... í lộn! cho em một tấm đi! – nó hóng hớt.

– haizz.. 1.2.3 – hấn bấm máy ảnh.

– đi thôi! đi thôi! – nó kéo Nam về phía vòng quay ngựa gỗ.

– hừm.. – Nam cũng phì cười vì sự đáng yêu của nó, hôm nay có lẽ là ngày cậu cười nhiều nhất trong đời.

– a.. la la la – nó thích thú leo lên một con ngựa, Nam không lên theo mà chỉ đứng đợi nó ở bên dưới.

– Nam oiiiiii – nó la lên khoái trá, Nam vẫy tay mỉm cười thật tươi với nó, tim đập rộn ràng, nếu có kiếp sau thì cậu vẫn mong có thể gặp lại nó.

– Nam.. ơ.- nó lia mắt xung quanh nhưng không thấy Nam đâu, cứ mỗi vòng quay thì nó sẽ lại nhìn về Nam và gọi to, nhưng vừa quay khuất một vòng thì đã không thấy Nam đứng đó nữa, nó hơi hoảng, nó cố gắng tìm xung quanh, nước mắt lại tự nhiên trào không lí do, từ sáng nó vốn đã cảm thấy có gì không ổn.. Nó run lên, nó muốn nhảy ra khỏi con ngựa để lập tức đi tìm Na nhưng lại không đủ can đảm, vòng quay vừa dừng lại nó đã nhảy xuống như bay chạy đi tìm Nam với khuôn mặt hoảng loạn đến thương tâm.

bụp – nó không cẩn thận va vào một người rồi mau chóng cúi gằm bỏ đi.

– nè! – người bị nó va phải vội cầm lấy tay nó.

– ơ.. Namm!- nó ôm luôn lấy Nam, Nam vì quá bất ngờ mà giờ luôn hai tay lên trời, đôi mắt mở to.

– đừng có bỏ đi nữa đó.. – nó chùi hai hàng nước mắt.

– mới đi có chút xíu đã nhớ rồi à! – Nam mỉm cười hạnh phúc nhìn nó âu yếm, cậu chìa về nó một cây kẹo bông màu hồng.

– tại.. tại... – nó bặm môi khó xử, nó vừa làm gì thế này, nhưng vừa thấy cây kẹo bông nó đã quên hết mà chụp lấy.

Xung quanh bắt đầu nổi lên tiếng xì xầm.

– êy mây hình như là anh Nam kìa! – girl 1

– đúng rồi má ơi!! Anh Nam bên ngoài nhìn đẹp trai quá!!!- girl 2.

– đây là cậu Nam con trai chủ tịch Dương thì phải-người lớn 1.

– không phải họ đã chuyển định cư sang Mỹ mấy năm trước rồi sao? – người lớn 2.

– đi thôi! – Nam nhận ra những tiếng xì xầm kia, mặt cậu lộ vẻ lạnh lùng kéo tay nó như muốn mau chóng ra khỏi vòng vây của đám người hiếu kì kia.

– à ừm.. – nó vẫn không để ý xung quanh, cứ mặc cho Nam đưa đi cùng cây kẹo bông đang ăn dở.

Trời đã chập tối, khắp nơi đã được thắp sáng lên bởi những ánh đèn lung linh, nó ngồi trong xe với Nam hát ngao nghêu tất cả những bài hát được bật lên dù nó chả biết bài nào, Nam thì cứ vừa lái xe vừa cười ngất với nó, chuyện đi cứ muốn dài ra nhưng đã gần ngay trước mặt.

– ngồi im đó! – Nam mở cửa xe ra trước rồi chạy về phía cửa xe bên nó mở ra một cách lịch thiệp.

– plè... – nó đã không cảm ơn thì thôi! vậy mà còn lè lưỡi trêu người.

– aishhh.. – Nam ôm trán hết cách với nó.

– oaaaa.. – nó hét lên khi nhìn quanh, một khuôn viên rộng lớn được thắp sáng với hàng chục ngọn nến và đèn lấp lánh, bầu trời hôm nay cũng nhiều sao một cách kì lạ, nó như vừa lạc vào một vùng đất thần tiên vậy, nó tha hồ ngược cổ lên ngắm chọn những ngôi sao lấp lánh và để mặc cho đôi mắt lung linh lên vì những ánh đèn xung quanh, nơi này rộng còn hơn sân lớn nhà Nam vậy mà lại không có một căn nhà nào cả, tất cả là một vùng cỏ cùng hoa và lấp lánh đâu đó ánh đèn của vài chú đom đóm.

– đẹp chứ! – Nam ngược mặt lên hít một hơi căng tràn phổi.

– đẹp lắm! – nó thích thú ngồi xuống thăm cổ nhìn lên bầu trời rộng mở không bị chắn tầm nhìn bởi bất kì vật gì. Nam cũng ngồi xuống theo nhưng khác là ánh mắt cậu lại đang hướng về khuôn mặt thích thú của nó, cậu đã mất một thời gian để tìm ra được chỗ này và cho người trang trí lại, thực ra có một căn nhà nhỏ ở đây nhưng cậu đã hết lời thuyết phục và bồi thường thì chủ nhà mới đồng ý cho đập bỏ đi, khung cảnh nơi đây giờ tách biệt hẳn với chốn thành thị ồn ào kia, thanh bình và thuần khiết hết như khi cậu ở bên nó vậy.

– nếu anh nói là anh thích em thì em sẽ trả lời thế nào?- Nam ngược lên trời với đôi mắt có chút lo sợ và do dự.

– ... – nó thôi nhìn lên bầu trời đêm mà quay sang Nam, khuôn mặt Nam sáng lên bởi ánh nến vàng diệu dàng làm nó lặng đi, nó ước mình vừa nghe lầm.

– khó trả lời quá hả? – Nam hít một hơi khó nhọc, khuôn mặt vẫn ngược lên trời.

–... em.. – nó ngập ngừng.

– .. sao băng kia!- Nam chỉ tay lên trời làm nó vội ngược lên theo, là sao băng thật! đầu đời đến giờ nó mới tận mắt nhìn thấy sao băng, ngay lập tức nó chấp tay lại cầu nguyện, Nam cũng nhắm hờ mắt.

– em vừa ước điều gì?- Nam dụ dàng quay sang nó.

– em ước ba mẹ và anh hai luôn mạnh khỏe! còn nữa! em ước anh sẽ luôn cười thật nhiều như ngày hôm nay! – nó thật thà nói toẹt ra.

– còn anh thì ước em cho anh một cơ hội! chỉ một cơ hội thôi... – Nam lại ngược mặt lên trời, đôi mắt đen lầy nhưng buồn.

.... Nó lặng người... nếu được sinh ra lần nữa thì nó nhất định sẽ lại tìm Nam và thực hiện điều ước đó.. còn bây giờ.. trái tim nó chỉ còn chỗ cho riêng hần, nó hơi nghẹn đắng ở cổ, nó thương Nam nhiều lắm, nhưng với tư cách một người bạn, nó biết Nam có một tuổi thơ không mấy tốt đẹp, đó là một cậu nhóc luôn cô độc nhưng mạnh mẽ, dù có vấp ngã cũng sẽ tự đứng dậy mà không hề quấy khóc chạy đi ăn vạ như những cậu nhóc cùng tuổi, là cậu nhóc luôn lặng lẽ nhìn theo những đứa trẻ có cha mẹ đến rước với đôi mắt ghen tị, là cậu nhóc dù bị chính ba mình đánh cũng không hề khóc, đôi mắt vẫn luôn nghiêm nghị một cách không nên có của một đứa trẻ.

~~ Flash back

Nó vẫn nhớ như in mùa hè giữa năm lớp một, nó được ba mẹ dẫn đến nhà một người quen, ba mẹ nó gọi người đó là chủ tịch Dương, nó lạ lẫm ngồi im trên ghế cho đến khi nó thấy chủ tịch Dương gọi ra một cậu nhóc quen thuộc.

- Nam! ra đây con! - chủ tịch Dương nghiêm nghị.
- chào mọi người!-cậu nhóc cúi chào một cách gia giáo.
- ừ! à hình như cháu nhà cùng tuổi với bé Linh nhà tôi. - Ba nó gật đầu hài lòng.
- cháu nó lớp một còn bé Linh?- chủ tịch tỏ ý thích thú.
- vâng! cháu Linh cũng lớp một- ba nó vui vẻ.
- dạ.. bạn Nam là bạn cùng lớp với con! - nó e dè khi chủ tịch Dương quay sang nó.
- vậy thì tốt quá rồi! hai đứa ra sảnh chơi đi! - chủ tịch tỏ vẻ hài lòng.
- con ra sảnh nhé!- nó tung tăng kéo theo Nam.
- tôi đặt trước con bé nhé!-chủ tịch Dương vuốt cằm hài lòng.
- hay là vậy nhỉ?- ba nó cười lớn, cả căn phòng tràn ngập tiếng cười.
- ê nhóc con thả ra!- Nam gắt.
- sớ! ai thèm! tại trong đó ngột ngạt quá nên mới kím cớ ra đây thôi!- nó cũng gắt.

Nó ngồi bệt ra sảnh, chẳng cần ghế gì, cậu nhóc con thì tự kéo ra một chiếc ghế ngồi một cách cao quí nhưng cũng không cần được mà lâu lâu lại liếc nhìn nó.

- ai vậy anh hai?- cậu nhóc con còn ngái ngủ, cậu mặc một bộ đồ ngủ, tay còn kéo lê theo một con thỏ trắng to hơn mình.
- dễ thương!- mắt nó sáng trưng như đèn pha ô tô lao tới nhéo hai má phúng phính của cậu nhóc, cậu nhóc con chu mỏ, đứng im nhìn nó mà không hề chống cự.
- chị là ai?- cậu nhóc vẫn mặc cho nó nhéo má, đôi môi chúm chím đỏ ngọng nghịu từng chữ.
- bỏ nó ra! - Nam bực mình ôm cậu nhóc con lại dấu ra sau lưng.
- chị là ai?- cậu nhóc con tự động lại chạy ra phía nó hỏi, đôi mắt đen láy ngợ nghĩnh.
- chị tên Linh! còn nhóc?- nó mỉm cười đáng yêu.
- Mạnh!- cậu nhóc tròn mắt.
- hự! không được nói trống không! - nó lại nhéo má cậu nhóc, đôi má phúng phính ửng hồng.
- đây là cái chị anh hai thích ý hả? - cậu nhóc con đưa ánh mắt nhìn về Nam.
- hời.. hời nào!! - Nam lấp bắp quay mặt đi.
- chị! đi chơi xích đu với em! - cậu nhóc con nắm đôi bàn tay bé xíu đó lôi nó đi.

Tại chiếc xích đu đó, Mạnh đã bảo nó sau này khi lớn lên nhất định phải làm vợ anh cậu, cậu nhóc cảm thấy nó rất đặc biệt, nó khác với mấy nhỏ mà ba cậu hay dẫn về làm quen với anh cậu, trong khi mấy nhỏ cứ cố tỏ ra tiểu thư lá ngọc cành vàng và ra vẻ lịch sự trước cậu thì nó lại chẳng nói chẳng rằng mà nhào đến nhéo má cậu, cậu ghét nhất bị nhéo má nhưng trong khoảnh khắc đó lại không hề chống cự.

- anh hai! chơi chốn tìm đi!- cậu nhóc con lại lôi xềnh xệch nó vô nhà.
- không thích!- Nam quay mặt đồ lụng đi.
- không thích thì em chơi với chị xinh đẹp vậy!- Mạnh giơ tay về phía nó oằn tù xì.
- để anh làm người đi tìm!-Nam lườm Mạnh.
- hoan hô anh hai! chị! mình đi chốn thôi! - Mạnh kéo tay nó chạy đi tìm chỗ chốn.

– 5 10 15 20 25 30... 100 đi tìm!- Nam đếm đều rồi bắt đầu đi tìm.

* xoảng* – tiếng đổ vỡ làm Nam hoảng hốt chạy đi tìm.

– anh hai... Em lỡ làm bể rồi.. làm sao.. – Mạnh đứng đó, sưng người, nước mắt ngấn ra, nó đứng bên cạnh cùng sợ không kém.

– chuyện gì vậy?- chủ tịch Dương đi tới.

– là con làm bể!- Nam lên tiếng làm nó vội ngược nhìn.

* bốp * – một cú tát trời giáng vào mặt Nam, mặt cậu bắt đầu đỏ lên dẫu năm ngón tay.

Chiếc bình gốm bị vỡ là chiếc bình quý có 1-0-2 ở thời Thanh.

– ấy! chủ tịch! cháu nó còn bé dại! – ba nó hoảng.

– dù là còn bé nhưng sau này nó sẽ phải gánh vác cả cái cơ nghiệp này! nó nên học cách chịu trách nhiệm về việc nó gây ra!- chủ tịch Dương với đôi mắt nghiêm nghị.

– thôi! ta lên nhà trên tiếp tục bàn công chuyện thôi!- chủ tịch quay lưng đi.

Nam đứng đó, không hề khóc, đôi mắt đen ánh lên sự mạnh mẽ, Nam gạt đầu nhẹ với Mạnh, Mạnh khóc oà, giây phút đó nó thấy được sự áp ám hiểm hoi trên gương mặt Nam...

End Flash Back.

22. Chương 22

Trở về với thực tại...

– anh hãy nói một điều ước khác đi! điều nào em có thể thực hiện được đây! – nó bó gối nghiêm túc.

– hừm... – Nam thở hắt, chớp nhanh đôi mắt đen nặng nề ngăn dòng chất lỏng nghẹn đắng nơi khoé mắt rồi nở một nụ cười gượng gạo nhưng ấm áp.

– một nụ hôn.... – Nam chưa nói hết câu, nó ôm chầm lấy Nam, Nam sưng người, nó khóc nức, nó cảm thấy ghét bản thân hơn bao giờ hết, trái tim nhân hậu của nó không chịu nổi cảm giác làm tổn thương người khác, nhất là Nam! Lòng chợt quặn lên sự đau xót... Phải chi nó không nhìn thấy giọt nước long lanh nơi khoé mắt Nam ban nãy! có lẽ biệt tài của nó là làm hai người con trai mạnh mẽ nhất phải khóc! anh nó và Nam!

– hức hức hức... – nó khóc đến nỗi không còn đủ nước mắt để rơi ra, Nam thở nhẹ đau xót, nhẹ vỗ về vai nó, thậm chí cậu còn không dám ôm nó vào lòng, đối với cậu! nó đáng quý hơn bất kì người con gái nào, nếu chưa nhận được sự cho phép của trái tim nó thì cậu cũng tuyệt đối không thể ôm nó vào lòng... nó nhận thấy hơi thở Nam đã nghẹn lại nơi cổ họng, lấy hết can đảm, nó thu mình lại, nó muốn hôn lên má Nam! ít nhất nó có thể làm vậy...

– đại ca! là tên đó!- tiếng người la hét chợt xé tan bầu không gian yên bình của bầu trời đêm.

– chết tiệt! – Nam đứng phắt dậy che nó lại, nó vẫn chưa kịp đặt nụ hôn lên má Nam.

– chôn kĩ đấy nhóc con! tao không ngờ lại có thể gặp lại mày ở Việt Nam! – tên đàn ông to lớn mặc áo đen, khuôn mặt bặm trợn với vết sẹo to tướng ở cằm, đằng sau ông ta là hơn chục người đàn ông cao to khác, tay họ đều lăm lăm vũ khí.

– chuyện này... là sao?- Nó thất thần nhìn Nam, khuôn mặt sợ hãi tột độ.

– cô em! chuyện của đàn ông em không nên xen vào!- tên đại ca đưa tay tính chạm vào mặt nó.

chát – Nam động thủ nhanh như cắt đã tát một cú làm tên đại ca choáng váng.

– chạy đi! – Nam hét lên với nó.

– yahhhh!!!!!! – Tên đại ca quệt máu trên khoé môi xông lên điên cuồng với đôi mắt long xòng xọc.

leng keng.. bốp.. hự.. hự.. ya.. – Tất thấy đám đàn em đều xông lên dồn Nam vào một góc, Nam thân thủ vô cùng nhanh nhẹn nên đều chống trả được mọi đòn.

– ... – nó đứng đó, chân đông cứng nơi mặt đất, run lên từng đợt rồi ngã quỵ, mắt mở to, cảnh tượng này.... nước mắt không hẹn mà rơi xuống từng hạt nặng nề, hơi thở nó gấp gấp thêm, giấc mơ đêm qua! nhất định là cảnh tượng này! nó bám chặt móng tay vào mu bàn tay, tay nó bật máu, nó khóc nghẹn, không phải là mơ, nó bắt lực quỳ đó nhìn Nam đang đuổi dần.

Hự.. – Nam đuổi sức bị một tên đàn em thụi gậy vào bụng, tiếp đến là cả đám xông vào thừa cơ đâm đá liên tiếp.

– Nam!!!- nó la thất thanh- có ai không?? cứu với!!! – nước mắt đầm đìa, nó chạy về phía Nam.

– dừng lại đây.. – Nam nói trong hơi thở, đôi mắt tuyệt vọng, cậu xua đôi tay đầy những vết dao xước, mỉm cười đau đớn với nó như nói rằng cậu không sao..

– Nam!!! – nó khóc to hơn, đứng khựng lại run rẩy bấm một dãy số trên điện thoại, thời khắc này nó sợ hãi đến nỗi không biết phải gọi cho ai, theo phản xạ tự nhiên nên nó cố gọi cho cảnh sát.

– đại ca! nhỏ tính gọi công an! – một tên đàn em chỉ tay về phía nó đang ngồi bệt trên nền cỏ.

– ày tùy ý xử nó! – tên đại ca hất hàm khinh khỉnh.

– cô em... – tên đàn em khoái trá với bộ mặt dè xòm.

chát- nó hoảng hốt tát một cái làm tên đó choáng váng.

– mày dám!!!! – tên đàn em hét lên, mắt long xòng xọc, tay lăm lăm con dao giơ lên không trung và đích đến chính là nó, nó mở to mắt rồi nhắm lại, trong giấc mơ nó không hề có cảnh này... vậy nếu người chết là nó thì cậu bé đó-chính là Nam sẽ không chết!

xoẹt – tiếng dao cứa vào da thịt, một cơ thể nóng ầm ngã quỵ vào lòng nó.

– Nammmmm!!!!!!!!!!!! không được.. không được đâu.. – nó hét lên mở to mắt thất thần, trong vòng tay nó là Nam, có thứ chất lỏng trên tay nó, máu... máu từ tấm lưng của Nam, vết thương sâu đến mỗi máu đã thấm ướt một mảng áo, Nam đã đỡ chọn một nhát dao cho nó, trong cái thời khắc quyết định đó Nam đã hất cả đám côn đồ đó ra nhào đến che chắn hết thân hình nhỏ bé của nó, lúc gần ngã quỵ đôi môi lại khẽ cong lên nụ cười nhẹ nhõm.

– dừng mà... dừng.. mở mắt ra nào.. tỉnh táo lên!! anh phải sống!! nhất định phải sống!! em còn chưa làm gì được cho anh mà..-nó ôm chặt Nam vào lòng, đỡ đầu Nam trên tay, Nam mỉm cười yếu ớt, mắt nhắm hờ cố gắng mở ra nhìn nó nhưng lại bất lực... nó ra sức giữ rịn lấy vết thương nhưng máu vẫn cứ chảy ra không ngừng... nó khóc nức, đôi môi run lên bần bật nói không nên lời.

– làm sao đây đại ca?- tên đàn em co rúm.

– chết *** mày đi! tao bảo là phải bắt sống mà! – tên đại ca đá mạnh vào sườn tên đó mắt long lên từng vệt đỏ.

tin tin tin – tiếng còi ô tô vang lên xoá tan không gian đêm vắng.

– có người! rút! Coi chừng hấn báo công an! – tên đại ca ra lệnh cho đám đàn em khi thấy một chiếc tắc-xi bốp kèn inh ỏi rồi bỏ chạy, có bác lễ tài xế cảm thấy có điều không lành nên mau chóng bỏ đi.

Chỉ còn nó và Nam, Nam thở ngáy một khó nhọc, ho lên từng đợt, người cậu run lên từng đợt, nó khóc nức ôm chặt cậu trong vòng tay, điện thoại! nó với lấy điện thoại bằng đôi tay đầm máu, run rẩy bấm sai số đến mấy lần.

– cứu.. cứu với.. – nó run rẩy gọi cho ba nó, nó không còn nhận thức được điều gì, bây giờ trong mắt nó chỉ còn mỗi Nam, từng giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt có nước da trắng lạnh của Nam thật đau lòng.

– .. “Bật định vị lên đi! ba sẽ đến ngay!”- tiếng ba nó gấp gấp ở đầu bên kia.

– Không.. đừng nhắm mắt.. nhìn em.. nhìn em này.. anh không được ngủ! – nó gần như quăng mắt điện thoại khi thấy Nam khẽ nhắm đôi mắt, nó càng ôm chặt hơn, Nam cố gắng gượng nở nụ cười khó nhọc, đôi bàn tay đầy vết dao khẽ đặt lên má nó lau đi từng giọt nước mắt, nó cầm lấy tay Nam giữ chặt bên má mình không ngừng nức lên đến khản giọng.

– anh.. anh không sao đâu mà.. – Nam nói trong hơi thở, từ khoé mắt chảy xuống một dòng chất lỏng trong suốt, cứ một nhịp thở là một lần khó nhọc, cậu mím môi rắng mở mắt để nhìn nó thật lâu, bởi biết đâu đây là lần cuối cùng cậu được nhìn nó... nhưng tại sao mọi thứ xung quanh lại cứ mờ dần đi...

Trời đổ mưa... hai thân thể ôm chặt lấy nhau trong màn mưa lạnh buốt, trong giấc mơ của nó, nó không nhìn rõ mặt cậu bé kia, còn bây giờ... khuôn mặt người trai đó hiện hữu rõ ràng một cách đau lòng hơn bao giờ hết, như từng nhát dao đâm thẳng vào tim nó, trong giấc mơ có hai thân thể ôm chặt lấy nhau, có mưa và có cả máu... nhưng người con trai trong tay nó không hề tan biến đi như làn khói mà đang lạnh dần, lạnh dần....

– không được đâu.. không được... anh phải cố gắng lên.. uh? Anh phải sống thì em mới có thể.. – nó chưa nói dứt câu, tay Nam đã rời má nó buông thõng, đôi bàn tay nó hệt hẫng ở tầng không, đôi mắt đỏ mọng của nó thất thần sưng lại, hai giọt nước mắt hoà vào làn mưa rơi xuống đôi mắt đã nhắm nghiền kia.

-kia rồi! – tiếng xe cứu thương và tiếng người ù lên bên tai nó, nó ngồi bệt, vẫn chặt lấy Nam, chiếc váy trắng đã vấy máu, nhân viên y tế chạy lại phía nó đỡ Nam ra khỏi vòng tay nó đặt lên chiếc băng ca màu trắng, trong túi áo Nam rút ra một chiếc kẹp màu hồng, nó quỳ xuống nhặt chiếc kẹp, đó là chiếc kẹp chứng kiến lần đầu nó và Nam gặp nhau cả ở quá khứ lẫn hiện tại, khó ôm chiếc kẹp vào tim khóc nghẹn, tim nó đau đớn đến chết mất, giữa màn mưa, nó quỳ đó, khóc nghẹn đắng nơi cổ họng và đau nhói nơi trái tim, ba nó khẽ choàng cho nó chiếc áo khoác dù nó đứng dậy, nó vẫn ôm lấy chiếc kẹp khóc đến đau lòng, lần đầu tiên trong đời nó khóc đến khản cổ, khóc đến mức đôi mắt đau rất vì đã không còn đủ nước mắt để rơi ra, nó còn chưa kịp làm điều gì cho Nam...

Nó ngồi trước phòng cấp cứu, đôi mắt đỏ mọng, chỉ có thể miêu tả bằng hai từ: “thất thần!” Nó không còn khóc nữa, nó cứ ngồi đó như kẻ mất hồn, ánh mắt nhìn vô định...

– chị Linh! – Mạnh chạy đến chỗ nó.

–... – nó không đáp.

– chị nói gì đi? đã có chuyện gì xảy ra? – Mạnh lay vai nó lo lắng tột độ, đôi mắt dù đỏ nhưng không hề có nước mắt.

– ... – nó vẫn im lặng, nó không còn đủ sức để nói dù là một từ.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, nó đứng bật dậy.

Ba nó bước ra lắc nhẹ đầu, đôi mắt ánh lên vẻ đau xót.

Nó ngã quỵ, Mạnh sững người...

– hai đứa vào trong đi.. cậu ấy vẫn còn chút ý thức.. nhưng.. – Ba nó cố nén xúc động.

Nó lao vào như điên dại, trong phòng phẫu thuật, Nam nằm đó, nước da nhợt nhạt, đôi môi tái đi thở một cách khó nhọc.

– anh đừng ngủ nữa! dậy đi... nhìn em.. nhìn em này!!- giọng nó lạc khản cả đi, các nữ y tá cũng không cầm lòng được mà rơi lệ.

– Linh... – giọng Nam khó nhọc, Nam nói trong cơn mơ sáng.

– em.. đây.. – nó nghẹn ngào áp tay Nam lên má, tay Nam lạnh như từng mũi dao cứa vào tim gan nó.

– em... hừm.. em.. nhất.. định.. phải hạnh phúc.. hừm.. – Nam chợt mở đôi mắt một cách khó nhọc trong sự bất ngờ của các y tá và bác sĩ, họ biết Nam đã yếu lắm rồi, nhưng lại có thể mở mắt ra nhìn nó, thật sự là một kỳ tích!

– hừm.. – nó đặt một nụ hôn sâu đắm nước mắt lên môi Nam, nụ hôn cay đắng và đau đớn nhất trong đời nó, Nam nhắm nhẹ mắt hạnh phúc, vài phút trôi qua nhanh như chớp mắt. Không thể kìm chế được tiếng nức, nó nhẹ nhàng rời đôi môi tái nhợt kia, áp mặt lên lồng ngực Nam để nghe rõ từng nhịp tim và hơi thở kia, nó sẽ ghi nhớ tất cả những gì thuộc về Nam... nhịp tim cứ rời rạc dần, đôi môi Nam nhẹ cong lên mãn nguyện, tay buông thõng.

* tingggggg.... * – tiếng máy đo nhịp tim vang lên một cách khắc nghiệt đến chói tai, điện tâm đồ hiện lên một đường kẻ ngang làm tim nó quặn lên nhói điếng người, tai nó ù đi khóc nức, Mạnh thất thần quỵ gối.

– đây.. đây.. là mơ đúng không? tỉnh lại nào.. tỉnh lại mau đi!! đừng ngủ nữa!! anh đừng nằm đó nữa.. uh?... anh phải tỉnh dậy! em nhất định sẽ làm tất cả cho anh mà! uh?... hức hức hức- nó lay Nam trong tuyệt vọng, giọng lạc khản cả đi.

* chát chát chát* – chỉ tại mày! tại mày mà Nam mới chết! – nó tự tát liên tục vào má, thân thể không ngừng run lên từng đợt, ngồi quỵ xuống sàn.

– đừng... – Mạnh đau lòng ôm chôn nó vào lòng, nó lại khóc nức lên dù đôi mắt đã đau rát đến độ mờ đi.

Bên ngoài là ba nó, mẹ và cả anh nó.. họ đều bất lực đứng nhìn... họ biết nó đang shock tới mức nào, anh nó khẽ quay lưng một cách nhanh chóng rồi ngồi hunched xuống ghế lấy hai tay che đi khuôn mặt tội lỗi, trong cái lúc nguy cấp đó, nó đã gọi cho anh đầu tiên! nhưng vì một chút trẻ con ích kỷ mà anh không bắt máy, nó sợ hãi đến độ quên luôn cả số điện thoại cảnh sát, vậy mà anh lại không bắt máy, nếu anh bắt máy thì mọi chuyện có lẽ sẽ khác... Còn bây giờ, mọi việc anh có thể làm chỉ là đứng nhìn nó quằn quại trong đau đớn.

Nó càng khóc lớn thì Mạnh càng ôm chặt nó bấy nhiêu, ít ra đây là điều cậu có thể làm thay cho anh, trong giấc mơ đêm qua, cậu đã mơ thấy Nam nắm tay nó đi trên một con đường, nhưng vẫn là hình ảnh lúc Nam và nó còn nhỏ, hai người họ cứ đi một cách rất chậm nhưng dù Mạnh ra sức đuổi theo cũng không bắt kịp, một màn sương chợt quây quaoanh con đường đó, Mạnh chạy điên cuồng về phía trước tìm bóng dáng hai đứa trẻ đó, chạy gần như mất cả cảm giác, nhưng rồi... Bóng dáng mà Mạnh nhìn thấy chỉ còn là một cô bé ngồi co ro bên gốc cây, váy.. chiếc váy trắng đã vấy máu...

23. Chương 23

Khóc.. khóc.. khóc và khóc nức.. nó khóc đến độ ngất đi trong vòng tay Mạnh, Mạnh khẽ mím chặt môi nén đau, cậu khẽ ẵm nó lên giường, kêu y tá thay chiếc váy đã vấy máu của nó ra để khi tỉnh dậy nó sẽ không nhìn thấy để rồi lại đau thương, Mạnh lại gần Nam, khuôn mặt trắng lạnh đã tái đi không còn sức sống, đôi môi nhợt nhạt cùng thân thể lạnh đến đau lòng.

– em nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng cuối của anh... Nhất định chị ấy sẽ hạnh phúc! – Mạnh nén xúc động, trán đã nổi lên những đường gân của sự đau thương và cả giận dữ... Mạnh hít sâu rồi khoác lên mình chiếc áo khoác đen bằng da, ánh mắt ảm áp mọi khi thay đổi thành đôi mắt của ác quỷ, cậu nhìn nhanh qua nó rồi bước đi thật nhanh.

– “anh mau điều tra cho tôi danh tính bọn họ!”- Mạnh nói qua điện thoại với giọng sắc lạnh như sứ giả của địa ngục.

– “thưa thiếu gia.. bọn họ.. bọn họ là người của Mark!”- đầu dây bên kia e ngại.

– ” chết tiệt!” – Mạnh đá bay một chậu hoa trước cửa bệnh viện, đập máy rồi quăng điện thoại vào sọt rác, nhanh chóng bước vào chiếc xe màu đỏ rệu rã ở cửa bệnh viện, chiếc ô tô lao đi với tốc độ kinh hoàng.

– thưa ông chủ! nhị thiếu gia.. nhị thiếu gia có lẽ đang trên đường đến chỗ Mark! – một người đeo kính đen run rẩy.

– khi thật! định vị vị trí của nó mau! – chủ tịch Dương đập bàn giận dữ mà không kìm nén được xúc động, cảm xúc hiếm gặp trên khuôn mặt luôn đanh thép kia.

– nhị.. nhị thiếu gia có lẽ đã quăng điện thoại rồi ạ! vị trí điện thoại vẫn đang ở bệnh viện! – người kính đen gấp gấp.

– mau! chuẩn bị người đến chỗ Mark mau! – chủ tịch Dương đứng dậy đầy kích động.

– ya.... *hự* *bốp* – hai tên áo đen canh trước một nhà kho bị Mạnh quật ngã trong chớp mắt, ánh mắt đờ đờ sát khí của Mạnh tiến vào nhà kho làm bọn đàn em có chút run sợ mà lùi lại dần.

– tụi bay làm gì vậy! còn không mau xông lên cho tao! – tên đại ca mặt sẹo la lên tức giận.

– yahhh – bọn chúng nhất thấy đều xông lên, tay ai cũng lăm lăm vũ khí.

bốp *keng* *á* *hự* – Mạnh né đòn nhanh như cắt, trong chốc lát bọn đàn em đã nằm sòng soài dưới đất, sự ác quỷ trong cậu đang trỗi dậy, mạnh mẽ đến nỗi biến cậu thành con quái vật tàn bạo, từ bé cậu đã phải tập luyện chày da chóc vảy những ngón đòn hiểm độc này có lẽ là để dùng cho bây giờ.

keng – tiếng một con dao bấm sắc lạnh được Mạnh cầm lên tiến về phía tên mặt sẹo, điều kì lạ là tên đó không hề chống cự mà chỉ giơ hai tay lên đầu hàng, đôi mắt có chút gian tà thích thú.

– chết đi!!!!!!- Mạnh tức giận lia lưỡi dao về phía cổ tên mặt sẹo.

đoàng – tiếng thuốc súng xé toạc không khí, Mạnh ngã quỵ.

– chó má! hèn hạ đến thế sao? – Mạnh đưa đôi mắt sắc lém về phía một người đàn ông bước ra từ trong bóng tối, viên đạn ban nãy đã cắm phập vào chân cậu.

– vẫn còn hơn là đến mà không có một tác sát trong tay như cậu!- Người đàn ông nhún vai, mái tóc vàng ngoại quốc nhưng nói rất sôi tiếng việt.

– vậy sao không giết tôi luôn đi? – Mạnh giận dữ hét lên, gân ở cổ cậu hiện lên đáng sợ.

– ha... nợ mạng phải trả bằng mạng, chẳng phải là huê rồi sao... ta đâu cần lấy mạng cậu nữa! – tên ngoại quốc ngoáy ngoáy lỗ tai xắc xược.

-câm miệng!! mày cũng phải xuống địa ngục đi! -Mạnh lao tới mặc kệ chân trái đang rỉ máu.

đoàng – âm thanh chói tai lại vang lên, Mạnh lại ngã quỵ một lần nữa, viên đạn cắm vào vai trái cậu, chỉ cần lệch một chút nữa thôi là viên đạn đó đã cắm thẳng vào tim cậu.

– ha ha ha ha ha ha... con trai à! hãy nhìn đi! nhìn lũ người đó đang quần mình lên vì đau đớn kia! – tên ngoại quốc cười một cách điên dại rồi đưa một tấm hình của một cậu trai tầm 11,12 tuổi có mái tóc đen mượt nhưng đôi mắt lại là màu xanh về phía Mạnh đang ôm lấy vai một cách đau đớn.

– dừng lại mau! – tiếng người xông vào trong nhà kho.

– a ha.. xem ai tự vác xác đến kia con trai! – tên ngoại quốc nhìn tấm ảnh nói một cách cứng nung rồi chìa súng vào đầu Mạnh.

– dừng!! chẳng phải ông đã lấy mạng con trai tôi rồi sao? giờ còn muốn làm gì nó nữa! – chủ tịch Dương chìa súng về phía người đàn ông ngoại quốc.

– đúng vậy nhỉ! nhưng biết sao bây giờ! con trai tôi đã chết đau đớn ra sao hử các người đều biết mà?- tên ngoại quốc chìa mạnh nòng súng vào đầu Mạnh hơn, Mạnh đang yếu dần vì mất máu, mắt mờ dần đi.

– dừng! tôi cầu xin ông! làm ơn hãy tha mạng cho nó! cái chết của cậu bé đó thực sự tôi không hề cố ý! – chủ tịch Dương đột ngột hạ súng quỳ sụp xuống, Mạnh chỉ kịp thấy nhiều đó rồi ngất lịm.

– láo lếu! lẽ nào là do tôi làm? – tên ngoại quốc bắt đầu việc bấm cò trong kích động để mặc chủ tịch quỳ rạp van xin lạy lạy.

– Đúng vậy! – một giọng nam lạnh vang lên ở phía cửa làm mọi việc dừng lại một cách đột ngột.

– Ken? – tên ngoại quốc đầy kinh ngạc, cậu con trai đứng đó đầy khí chất cao ngạo, đôi mắt màu xám tro hút hồn và lạnh lùng, vẻ mặt anh tú hơn người và hơn cả là ánh nhìn như nhìn thấu mọi chuyện trên đời.

– cháu về nước khi nào? – tên ngoại quốc hơi lơ là bỏ khẩu súng ra khỏi đầu Mạnh, chủ tịch Dương vẫn quỳ đó nhìn Mạnh đau xót. Ken là bạn thân của Jun từ thuở bé, nói là bạn nhưng thật ra Jun hơn Ken đến 5 tuổi.

– chú vẫn nghĩ thằng Jun chết là do người đàn ông đó làm sao? – cậu con trai đó cao ngạo cho tay vào túi hất mặt về phía chủ tịch Dương, chủ tịch Dương hơi bất ngờ nhìn về phía cậu.

– cháu... cháu đang nói gì vậy? – tên ngoại quốc hơi mất bình tĩnh.

– chào ông! còn nhớ tôi chứ! – cậu con trai chẳng thèm đoái hoài gì đến tên ngoại quốc kia mà giơ tay lên chào chủ tịch Dương.

– cậu là... – chủ tịch Dương nhú mày, đôi mắt xám tro này, rõ ràng ông đã thấy ở đâu đó.

~~ Flash back...

– “Nhóc từng nói rằng nếu thấy quá khó khăn thì nên buông xuôi đúng chứ...”- một giọng nói hơi run, một cậu con trai chừng 11,12 tuổi với đôi mắt xanh.

– ” ừm.. mà lại có chuyện gì hả? ba anh lại bắt anh làm chuyện đó nữa sao?”- đầu dây bên kia là một cậu bé tầm 6,7 tuổi với đôi mắt xám tro tinh anh hơn người.

– ” không có.. kể từ hôm nay tao sẽ không phải phục tùng bất cứ ý muốn nào của ông ấy nữa..”- giọng nói của cậu con trai kia vang lên đầy ẩn ý.

– “anh nói gì lạ vậy? ông ta dễ dàng buông tha anh vậy sao?”- đôi mắt xám tro hơi nhú lại.

– “tất nhiên là không.. nhưng.. chính tao sẽ khiến ông ấy phải buông tha tao..”- cậu con trai buông thông điện thoại, thất thần tiến về phía trước.

tút.. út .. út

– ” a lô.. a lô!! Jun! Anh còn nghe không vậy? Jun!!”- cậu nhóc có đôi mắt xám tro bỏ điện thoại thất thần đứng hồi tưởng lại những câu nói vừa rồi... rốt cuộc là có ý gì... “Tao mà chết thì may ra ông ấy sẽ buông tha cho tao..”- một câu nói hiện về từ quá khứ văng vẳng bên tai cậu, đôi mắt xám tro ánh lên niềm chạnh lòng, cậu nhóc lao đi trong điên dại.

tin tin tin – *uych* – âm thanh ghê rợn vang lên trong đêm, trên mặt đường là một cậu con trai có mái đen nhánh, đôi mắt xanh khép hờ bắt đầu dờ dẫm dần, chiếc điện thoại văng ra xa với màn hình vẫn sáng có hình một người phụ nữ với đôi mắt một mí đặc trưng của xứ Hàn và nụ cười nồng hậu.

– thưa chủ tịch.. ta.. ta phải làm sao? – anh tài xế run lấy bầy khi bước xuống xe.

– còn làm gì nữa! mau chở cậu bé đến bệnh viện! – Chủ tịch Dương khi đó còn rất trẻ nhưng vẫn có khí chất hơn người.

– đợi đã! – một cậu nhóc với đôi mắt xám tro chạy theo chiếc xe đen đang dần chuyển bánh.

– cháu là? – chủ tịch Dương hỏi một cách gấp gáp.

– cháu là bạn của anh ấy!- cậu nhóc nhanh chóng leo lên xe đầy cương quyết.

– Jun!!! tỉnh táo lại nào!! tại sao lại làm điều dại dột này chứ? Anh là đứa yếu đuối như vậy sao? – đôi mắt xám tro đầy tức giận nhưng cũng chứa sự đau xót, cậu cố gắng giữ cho tên con trai trên tay tỉnh táo.

– Ken... tao xin lỗi.. tao không thể chịu đựng hơn được nữa.. ông ấy.. ông ấy bắt tao giết người đấy.. là giết người.. – cậu nhóc có đôi mắt xanh cố nói trong hơi thở nhưng đôi mắt cứ muốn nhắm lại đầy mệt mỏi.

– đừng có nói gì nữa! Anh phải giữ sức cho đến lúc tới bệnh viện! – Ken cương quyết.

– thiếu gia.. tôi.. tôi thực sự không cố ý.. cậu ấy tự nhiên lao ra trước đầu xe nên tôi không kịp.. – anh tài xế vừa nói vừa run lên từng đợt.

– không phải lỗi của anh đâu! – Ken gật đầu.

– đến nơi rồi! – chủ tịch Dương gấp gáp.

Chiếc băng ca trắng được đưa ra, Jun bắt đầu mất dần ý thức, khuôn mặt tái đi đầy đau đớn.

– anh phải sống! nhất định!- Ken nói với giọng hơi lạc đi.

Gần một tiếng đồng hồ trôi qua...

– ai là người nhà của bệnh nhân? – tiếng bác sĩ gấp gáp.

– tôi! – Ken đứng bật dậy, chủ tịch Dương cũng đứng dậy theo nhưng bác sĩ chỉ cho phép người nhà vào.

Cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, chủ tịch cùng anh lái xe đứng ngồi không yên.

– chúng tôi đã cố gắng hết sức súc ruột để loại bỏ độc tố nhưng do một lượng độc lớn đã thấm vào máu nên không thể làm gì hơn.. – bác sĩ cúi đầu.

– độc? ý anh là sao? cậu ấy bị tai nạn xe mà! – Ken kinh ngạc.

– thiếu gia đang nói gì vậy? cậu ấy không hề bị nội thương, tất cả những gì chúng tôi thấy là cậu ấy đã uống một lượng độc được rất lớn. – anh bác sĩ hoảng hốt, anh ta biết Ken và Jun là ai, đặc biệt việc Jun còn là con một Mafia khét tiếng anh ta đều biết nên việc cúi đầu trước một đứa trẻ 6 tuổi là không có gì lạ.

– tự tử với thuốc độc sao? Anh được lắm! – Ken lao vào phòng phẫu thuật đầy giận dữ.

– thiếu gia! cậu ấy đã yếu lắm rồi! – anh bác sĩ ra sức cản.

– yếu? đồ hèn nhát! nhu nhược! – Ken liên tiếp lao về phía Jun đang nhắm nghiền mắt, hơn ba người mới có thể giữ chặt cậu lại.

ting..... – âm thanh khô khốc của điện tâm đồ vang lên, Ken ngồi khụy xuống, hét lớn, cậu thất thần đi ra khỏi phòng cấp cứu, cậu không muốn nhìn Jun thêm một phút giây nào nữa, cậu sợ sẽ yếu đuối rồi rơi nước mắt, thứ cậu ghét nhất.

* ting ting ting* – tiếng điện thoại vang lên “12h00 – tin nhắn từ Jun”.

” giờ này khi mày nhận được tin nhắn này thì có lẽ tao đã được giải thoát rồi, tao vui lắm, nhưng tao cũng thấy có lỗi với mày nhiều, tao không còn chịu đựng được nữa, ông ấy là con quỷ dữ, ông ấy muốn tao trở thành người như ông ấy, mày không hiểu được cảm giác của tao khi cầm trên tay khẩu súng lạnh băng đó đâu, tao đã giết chết một người rồi.. tao đã giết người đấy! nhưng còn bây giờ.. tao sẽ không phải giết thêm bất cứ một ai nữa.. tao sẽ về nơi có mẹ tao đang ở.. mày ở lại nhất định phải mạnh mẽ và sống thật tốt! còn nữa.. đây là di nguyện cuối cùng của tao.. xin mày đừng nói với bố tao rằng tao đã tự tử! tao hận ông ấy thật.. nhưng mẹ tao lại yêu ông ấy.. ít nhất tao cũng có thể nhìn mặt mẹ tao ở tuổi vàng.. Có lẽ mày không biết, nhưng thật ra tao bị viêm màng não, tao sống không được bao lâu nữa đâu, mày hãy nói với ông ấy tao chết vì bệnh.. đây là di nguyện cuối của tao.. hãy giúp tao để tao còn có thể nhìn mặt mẹ tao ở tuổi vàng..”- tin nhắn đã được Jun hẹn giờ gửi cho Ken, Ken ngã quỵ, cậu lau đi mồ hôi trên trán, mau chóng bước ra chỗ chủ tịch Dương.

– chú mau chôn đi! có lẽ chú không biết nhưng Jun là con trai của Mark! mafia khét tiếng ở đất Anh! còn chuyện hôm nay! không phải lỗi của chú hay anh lái xe, Jun nó chết không phải do lỗi của ai hết! chú chỉ cần biết vậy thôi! nhưng để đề phòng bất trắc thì chú vẫn nên chôn đi! – Ken lạnh lùng, cách nói già dặn hơn tuổi rất nhiều.

– Mark.. – chủ tịch Dương sững sốt.

Ngay trong đêm đó chủ tịch đã chuyển định cư sang Mỹ, mang theo cả Nam và Mạnh để tránh hậu họa, ông vẫn mang mặc cảm tội lỗi nhưng lại không thể làm khác, ít ra ông làm vậy vì Nam và Mạnh.

Nhưng cái kim trong bọc có ngày lòi ra, chỉ là nó lòi ra không đúng cách, Mark đã hiểu lắm rằng chính chủ tịch Dương gây nên cái chết cho con ông.

~~ End Flash back..

24. Chương 24

Ken tiết lộ mọi chuyện, Mark loạng choạng đứng không vững, khuôn mặt gấp lên từng nếp đau đớn, hần ngả khụy ôm lấy tim đang quặn lên, chính hần đã hại chết con trai mình!

Ken lạnh lùng bỏ đi, chủ tịch Dương mau chóng kêu người đưa Mạnh đến bệnh viện, trên đường đi.. ông đã suy nghĩ rất nhiều, ông cũng tự trách bản thân, ngày Nam còn bé, ông cũng chưa bao giờ ôm Nam vào lòng, một mực muốn biến Nam thành một người độc tài như ông, Mark bây giờ làm ông vừa hận vừa tự soi thấy bản thân mình, ông cũng tự hỏi liệu có phải chính ông đã gián tiếp gây nên cái chết cho Nam, ông cũng không tự cách để phán xét Mark...

Khẽ nhìn qua Mạnh đang mê man, hai hàng nước mắt kìm nén bấy lâu tuôn trào.

Mạnh đã được phẫu thuật, ca phẫu thuật thành công, Mạnh được đặt nằm kế bên nó ở phòng hồi sức, khuôn mặt tái nhưng đôi môi lại đỏ thắm, sống mũi cao, Mạnh là bản sao hoàn hảo của Nam.

Nó tỉnh dậy yếu ớt, đôi mắt mệt mỏi vẫn còn đỏ vì trận khóc đêm qua, anh nó ngủ gục bên cạnh, nó thất thần ngồi bó gối nhìn chăm chăm tấm ga trải giường trắng muốt, tuyết, nước mắt lại tuôn, nó mệt đến độ không thể nói, cũng không thể đứng dậy, tấm lưng anh nó che đi Mạnh đang nằm kế bên.

– tỉnh rồi sao? để anh đi kêu ba! – anh nó tỉnh giấc, sờ lên trán đang nóng hổi của nó, nó bị sốt, thảo nào nó choáng váng đến độ không thể đứng dậy, mắt nó cứ mở tròn tròn như người mất hồn, nhẹ ôm lấy cái gối ôm thật chặt, anh nó cay đắng bước đi nặng nề.

– Nam... – nó lồm cồm bò xuống giường, nó nhầm Mạnh là Nam, vừa bước xuống giường đã ngã quỵ vì choáng váng, nó phải vịn tay lên giường mới có thể đến bên Mạnh, Mạnh bị thương khá nặng nên vẫn mê man, nó lại gục bên ngực Mạnh mà nghe nhịp tim một cách vô thức, nhịp tim này sao mà quá lạ lùng, đầu phải nhịp tim của Nam, nước mắt lại chảy dài trên má, nó đặt tay lên khuôn mặt tái nhợt kia, nhẹ nhàng lần ngón tay dọc theo sống mũi cao của Mạnh, Mạnh nháy khẽ mắt, tay hơi động dậy, mắt mở dần ra, bật dậy rất nhanh ôm lấy nó, máu từ vết thương lại rỉ ra làm Mạnh đau đớn khẽ co người.

– Nam.. là anh.. là anh đúng không.. – nó nói trong đôi mắt đầy hi vọng, nó bị ảo giác, khuôn mặt Nam cứ hiện ra một cách vô thức làm tim nó cứ nhói lên.

– ừ.. là anh đây.. – Mạnh nuốt mạnh không khí, khuôn mặt hiện rõ lên sự đau khổ, ôm nó thật chặt vỗ về, chỉ vài phút sau nó lại chìm vào giấc ngủ vì thuốc an thần vẫn còn tác dụng. Mạnh nhẹ nhàng đặt nó xuống giường của mình, vuốt nhẹ những lọn tóc vương trên đôi mắt ướt đầm của nó khẽ mím môi, ngồi nhìn nó một lát rồi dựa vào cạnh giường để bảo vệ giấc ngủ của nó.

– tại sao con nhỏ đó vẫn còn sống? chẳng phải ông bảo sẽ giúp tôi khử nó nếu tôi tiết lộ chỗ ở của Nam cho ông sao? – một cô gái mang đôi giày cao gót bước nhanh đến một cách bức tức.

– im đi.. tôi không muốn nhắc lại chuyện đó nữa..-Mark vò đầu một cách suy sụp nặng nề, kể từ khi biết được sự thật, ông đã muốn tự cho mình một phát súng vào đầu nhưng cuối cùng lại không thể, nếu chết như vậy không phải thật quá dễ dàng sao, ông muốn mình phải tự trả giá cho hành động của mình! ông đã giết chết con trai ông và cả một người vô tội khác chỉ vì sự mù quáng của bản thân, sau khi Jun chết, ông đã rửa tay gác kiếm nhưng số phận đùa cợt đã đẩy ông đến tận cùng sau khi mù quáng tin rằng Jun là do bị chủ tịch Dương hại chết.

– cái gì? ông tính lật lọng sao? Ông đã trả được thù cho con trai ông rồi thì cũng phải thực hiện giao kèo đi chứ!- cô gái đưa ánh mắt sắc lẹm giận dữ hét lên.

– câm miệng cho tao!!!!- Mark hét lên, đôi mắt long sòng sọc sự giận dữ với bản tính của một con quỷ, hần lao tới siết lấy cổ cô gái, cô gái ra sức vùng vẫy cho đến khi lịm dần.

– tôi.. tôi đã làm gì thế này.. aaaaaaaa – Mark thất thần nhìn cô gái đang nằm bất động dưới sàn, ông quỳ sụp hét lên trong sự hận thù với chính bản thân và đôi tay ma quỷ đã vấy máu của nhiều người, mắt ông chột ánh lên tia điên dại, với lấy súng lục trên bàn, ông điên dại lao xuống nhà kho nơi bọn đàn em đang đánh bài và chửi tục ầm ĩ.

đoàng đoàng đoàng..-từng phát súng vang lên liên nhau trong sự kinh hãi của bọn đàn em, chúng thậm chí không có cơ hội để tháo chạy, chỉ sau vài phút, hơn chục tên đàn em đã nằm bất động trên vũng máu, chỉ còn vài tên ngồi thất thần trên sàn sợ hãi mặt cắt không còn hột máu, trong những tên đã chết, có tên mặt sẹo và tất cả tên đàn em đã tham gia vào cuộc mưu sát Nam.

– mạng đền mạng... tội mày không trách tao được! ha ha ha ha ha ha còn mấy đứa kia! biến hết cho tao nếu còn muốn sống! – Mark cười điên cuồng rồi chỉ tay ra lệnh cho vài tên còn sống khuất khỏi tầm mắt, hắn lại tiếp tục cười, cười với những giọt nước mắt, hắn tự tay bấm gọi cho cảnh sát, hắn muốn tự trả giá ọi việc.

Công an tới, hắn quỳ xấp xuống quy phục, tổng cộng có 16 người chết và nếu tính luôn cô gái trên tầng 2 là 17, cô gái đó nằm bất động trên sàn với vết hằn trên cổ, nguyên nhân chết là do chết ngạt, cô gái có mái tóc dài hoe đỏ, khuôn mặt vô cùng khả ái với nước da trắng cùng đôi mắt sắc sảo, phải! đó là Chi! sau cái hôm bị hắn tát và đuổi đi như đuổi một con chó hoang, cô đã ôm lòng thù hận và chờ đợi cơ hội để trả thù nó, cô muốn nó phải chết để rửa mối nhục này, cô tình cờ gặp Mark ở một quán Bar, hai người đã cùng nhau uống rượu và tâm sự rất nhiều, cho đến khi Mark kể về chuyện con trai ông cùng mối thù kia thì cô bắt đầu nhận ra thời cơ trả thù của cô đã đến, cô tiết lộ cho Mark biết Nam đã về Việt Nam từ lâu và yêu cầu Mark giúp cô khử nó nếu muốn biết chỗ ở của Nam, để rồi bây giờ phải trả giá vô cùng đắt cho lòng thù hận của mình.

Mark sau đó đã ra toà và nhận án chung thân, ban đầu là cái án tử hình đã dành cho ông nhưng do sau cái sự thật nghiệt ngã đó được phơi bày, Mark trở nên điên dại, lúc tỉnh lúc dở nên toà đã khoan hồng nhưng ông vẫn phải chịu bản án còn khắc nghiệt hơn!đó là bản án chung thân! bản án lương tâm mà ông phải trả giá cho đến ngày chết, vậy đấy! lòng thù hận không bao giờ có kết cục tốt đẹp cả, kẻ chết người điên dại, đó là cái giá đắt họ phải trả.

– bắt máy đi.. bắt máy đi.. – Hắn đứng ngồi không yên cứ liên tục gọi đi nhưng vẫn là những tiếng tút tút bực mình, đã gần một ngày rồi mà hắn vẫn chưa liên lạc được với nó, người hắn như ngồi trên đồng lửa, tìm đến nhà cũng không thấy nó, mai đã là thứ hai nên hắn quyết định sẽ đến gặp mặt nó để hỏi trực tiếp.

Cả đêm hắn trần trọc không ngủ nổi, hắn không hiểu tại sao ruột gan cứ bứt rứt không yên, tim cũng đập loạn xạ dù chẳng hoạt động gì mạnh, 1 giờ đêm 2 giờ đêm rồi lại 3 giờ.. hắn cứ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, cứ mỗi phút trôi qua hắn lại gọi đến nó một cuộc nhưng vẫn không có hồi âm, điện thoại vừa hết pin là cắm sạc rồi lại tiếp tục gọi điên cuồng, 5 giờ sáng và số cuộc gọi cho nó đã lên tới hơn 200 cuộc, suốt đêm hắn không hề ngủ, đồng hồ vừa điểm 5h đúng là hắn đập tung chăn nhảy xuống loạng choạng vì thiếu ngủ trầm trọng, hắn nhớ nó đến phát điên lên mất, hắn sửa soạn chỉ mất có 3 phút chứ không phải là 30 phút như mọi ngày, mặc dù vậy nhìn hắn vẫn toát lên vẻ thu hút chết người trong bộ đồng phục học sinh cấp ba.

Hắn leo lên chiếc mũ trần và lao đi với tốc độ kinh hoàng, gần trường học có rất nhiều cảnh sát giao thông đứng chốt nhưng lại không ai chặn hắn lại, hay nói đúng hơn là họ không dám. Hắn đến trường, đồng hồ chỉ mới điểm 5h10, hắn nhấn còi xe inh ỏi cho đến khi anh bảo vệ lật đật chạy ra mở cổng, mới sớm tinh mơ hắn đã ngồi trình inh ở chỗ ngồi của nó, là anh bảo vệ đã mở cửa lớp nó cho hắn vào, tai đeo head phone, mắt nhắm nhẹ nhưng thực chất là hắn đang nghe nhạc rock! đúng! chỉ có nhạc rock mới có thể diễn tả được tâm trạng hắn bây giờ thôi, trời đã sáng hắn, lác đác vài học sinh bắt đầu đến trường, không khí ồn ào hắn lên nhưng nơi ồn ào nhất vẫn là lớp nó, đám con gái cứ bầu đầy quanh lớp nó ngấm hắn rồi nhảy tưng tưng, mấy nhỏ con gái lớp nó cứ ỷ đây là lớp mình nên hất mặt lên bước vào trong sự đổ kị của mấy nhỏ lớp khác, mấy nhỏ tùm tùm lại ngấm hắn, chỉ cần hắn động đậy một chút là tội nó đồng loạt im bật vì bọn nó vừa thích nhưng cũng vừa sợ hắn, nhất là khuôn mặt lúc hắn tức giận thì đặc biệt đáng sợ, bọn con trai lớp nó ngán ngấm bỏ hết cả ra ngoài, My là đứa hay đi trễ, nhỏ vừa đứng đỉnh bước vào lớp thì đã bị hắn trận ngang.

– Linh đâu? – hắn hỏi ngang.

– Ơ.. ai biết!- My tròn mắt.

– chẳng phải hôm chủ nhật Linh đi chơi với My sao?- hắn nhú mày.

– hả? ai nói? làm gì có! em có đi với nó đâu! -My còn kinh ngạc hơn nữa, nhỏ quên mất cả vụ nó đi sinh nhật Nam, hôm qua nhỏ đi chơi với Thái vui quá mà!

-... – hần không nói không rằng bỏ đi, ánh mắt hiện rõ sự tức giận, My ngơ ngác vẫn chưa ngộ ra sự việc.

Hôm nay nó không đi học, My vẫn mãi mơ mộng về Thái nên hoàn toàn không để ý việc nó có đi học hay không, vừa ra chơi là cô nàng đã chạy biến sang lớp hần tìm Thái, hần bơ luôn My rồi đi thẳng xuống lớp nó, hần đứng gần cửa lớp, hít một hơi thật sâu, hần nghĩ là nó đã đến lớp rồi, hần muốn hỏi rõ mọi chuyện! tại sao nó lại nói dối hần!

Hần tiến vào lớp, đưa mắt đến bàn nó, đám con gái lại được dịp hét toáng lên, nhưng bây giờ tai hần ù đi, không thấy nó đâu, cả chỗ của Nam cũng trống, hần nhìn lên bảng:

Sĩ số: 45

Hiện Diện: 43

Vắng: 2

Hoàng Nam

Gia Linh

Từng dòng chữ trên bảng như cắt sâu vào tim hần, mắt hần hơi cay, tim quặn nhói, khuôn mặt lộ rõ sự mất bình tĩnh.

– aaaaaa.... – mắt hần đỏ ngầu lên, hần đập đổ một dãy bàn, hất bay những cái ghế gần đó *loảng xoảng* tiếng cửa kính vỡ vụn rợn gáy, tụi con gái thất kinh chạy khỏi lớp để mặc hần trong cơn điên cuồng

roẹt- vài mảnh kính cửa ngang một vết dài ngang má hần, một dòng máu rỉ ra chảy dài dọc theo khuôn mặt điển trai của hần, bây giờ hần trông hệt như Ác quỷ đội lốt của thiên thần, không ai dám ngăn hần lại, với đôi mắt đáng sợ đó, ai biết đâu được hần có thể giết chết bất cứ ai.

Sau một hồi đập phá điên cuồng, hần hơi choáng vì thiếu ngủ, hần ngồi sụp xuống, dựa lưng vào tường, thở ra từng hơi ấm nóng giận dữ.

lớp học tan nát những mảnh kiếng vỡ, hần đứng phắt dậy gọi cho nó lần cuối, vẫn là chuỗi âm thanh tút tút mà hần đã chán ngấy, hần tức giận ném chiếc điện thoại xuống góc lớp, chiếc điện thoại vỡ, màn hình chọt sáng lên tấm hình hần chụp lên nó lúc nó ngủ ở sân thượng, nơi lần đầu tìm hần lỗi nhịp vì nó...

Hần lao như điên lên văn phòng, nơi lưu trữ các tài liệu, hần gõ lên máy tính tên của Nam, một loạt thông tin hiện ra, hần lướt nhanh qua tìm địa chỉ nhà Nam, bây giờ hần chỉ muốn đâm nát mặt Nam, chọt hần khựng lại bởi dòng một loạt những con số quen thuộc 24/12/19xx

hần hực một hơi, nghẹn ứ ở cổ, hôm qua là sinh nhật Nam, còn hôm nay thì cả nó và Nam đều vắng mặt, một loạt những liên tưởng chẳng hay ho gì hiện lên trong đầu hần, đôi mắt hần lại vằn lên những tia đỏ, hần đá văng chiếc bàn, điên cuồng lao xuống bãi giữ xe, chiếc xe mui trần lại phóng đi với tốc độ còn khủng khiếp hơn ban sáng, hần đến nhà nó, dù nó không có ở nhà hần cũng sẽ đợi, đợi cho khi nó trở về.

Xe hần đã đỗ xích đối diện nhà nó, chiếc cổng nhà nó vẫn đóng im ỉm và được khoá ngoài, hần đập mạnh vào vô lăng gục đầu chờ đợi, đứng! hần hoàn toàn có thể kêu người tìm kiếm nó đang ở đâu, nhưng! hần lại sợ hãi, sợ hãi sẽ là một kết quả đáng sợ, sự chờ đợi như đang giết chết từng tế bào cơ thể của hần, hần thiếp đi trong sự mệt mỏi của cả thể xác lẫn trái tim...

23h30 – ánh đèn ở khu phố đã tắt gần hết, chỉ còn vài ánh đèn đường hắt vào yếu ớt, đêm yên tĩnh đến độ hần có thể nghe rõ từng nhịp tim của mình, chờ đợi rồi lại chờ đợi, hần đã chờ nó từ trưa đến giờ, cơ thể hần bắt đầu mệt lã đi, mắt mở không lên, hần lại gục đầu trên vô lăng.

Ánh đèn ô tô chọt chiếu sáng làm hần khẽ chớp mắt, chiếc ô tô kia đỗ xích ở cổng nhà nó, có một cậu con trai cao lớn dịu một cô bé, hần có thể nhận ra ngay đó là nó nhưng lại không có đủ dũng khí để bước ra khỏi xe.. cậu con trai kia là ai? rõ ràng không phải là anh nó! tại sao nó cứ nín lấy tay cậu con trai đó!

-chị nghĩ sớm đi... – Mạnh nhẹ đứng nhìn theo nó.

...- nó không đáp, cũng không quay lưng lại, chỉ lẳng lẳng gật nhẹ đầu rồi bước vào nhà.

Hắn đập mạnh vô lăng rồi lấy dũng khí bước ra, rốt cuộc là hai người họ đang nói cái gì? hắn rất muốn biết!

rừ rừ- điện thoại hắn vang lên cắt ngang hành động của hắn, hắn vẫn chưa ra khỏi xe.

– “a lô!!”- hắn bực dọc.

– “thưa.. thưa..”- giọng ở đầu dây bên kia lấp bắp.

– ” nói mau!”- hắn nghiêng răng.

– “về rồi ă! là chuyến muộn nhất!”- giọng nói cẩn trọng.

– “sao? mẹ kiếp!!” – hắn đạp ga lao vút đi trong đêm.

Nó ngồi nhẹ xuống giường, khuôn mặt đỏ đẫm như người mất hồn, anh nó e ngại bước vào phòng.

– để em một mình.. – nó bó gối lại ngồi thu lu ở góc giường.

-... – anh nó cay đắng lẳng lẽ bỏ đi, đóng nhẹ cửa phòng nó, anh nó ngồi xuống dựa lưng vào cửa phòng khi nó cần thứ gì.

– con bé sao rồi? – ba nó hỏi khẽ.

– không sao đâu! có con ở đây rồi.. – anh nó hơi buồn.

– ừm.. – ba nó thở dài bỏ đi, ông đã đích thân đi gặp chủ tịch Dương và xin lỗi, ông không ngờ con gái ông lại vừa trải qua một cú shock kinh khủng đến như vậy..

Nó ngồi thu lu ở góc giường, hộp quà để ở bàn học chợt đập vào mắt nó, nó không khóc, chỉ thất thần nhìn hộp quà đó, một tiếng trôi qua, nó vẫn chăm chú nhìn hộp quà, không gian phòng nó tĩnh lặng như tờ, nó lại quay qua nhìn cái gương lớn nơi bàn nước *tóc*- một hạt nước mắt tự tuôn ra, hình ảnh Nam lại hiện về trong trí nhớ nó, Nam cười với nó thật lâu, nụ cười mang lại cảm giác ấm áp và an toàn nhưng cũng giống như viên đạn xuyên qua tim nó, đau đớn đến không thở nổi, nó hực một hơi, nấc lên, nó cố bịt miệng ngăn tiếng nấc, nó không muốn mọi người lo lắng thêm gì cho nó nữa, nó run lên theo cơn nấc bước ra ban công, những cơn gió lạnh của đêm như cắt sâu vào từng thớ thịt, nó nhìn xuống dưới, phòng nó ở lầu ba, độ cao hoàn hảo cho việc tự tử, nó kéo cái ghế gần đó lại, nhẹ nhàng đứng lên ghế rồi bước lên thành ban công, bây giờ thì nó chỉ cần đưa một chân ra thôi là nó sẽ rơi tự do xuống kia... nó nhắm chặt mắt, Nam lại hiện ra, Nam đưa tay về phía nó, nó run rẩy đưa nhẹ tay về phía Nam rồi lại rút lại, Nam lại nhìn nó với đôi mắt bình tĩnh, Nam nói gì đó với nó nhưng nó lại chẳng thể nghe được, nó nhích nhẹ chân ra không trung, nhắm chặt mắt.

* I am run run run to you... and I keep you safe forever..”- tiếng điện thoại chợt reo lên làm nó giật mình, nó quay đầu lại nhìn về chiếc điện thoại ở bàn.

“Nam đang gọi” – dòng chữ trên màn hình như thôi miên ánh nhìn của nó, nó run rẩy bước xuống đất, tiến về phía chiếc điện thoại, là Nam gọi... nó muốn tin như vậy nhưng lý trí nó lại khiến tim nó đau nhói.

– ” a lô...”- giọng nó run run.

– “em Mạnh đây! chị không sao chứ? tự nhiên em thấy lo cho chị!”- giọng Mạnh gấp gáp.

– “hức.. “- nó nén tiếng nấc, vậy người gọi cho nó là Mạnh, nó ước mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, sớm mai tỉnh giấc mọi thứ sẽ tan biến, nhưng nước mắt nó vẫn chảy ròng, thực tại luôn tàn khốc..

– “em lấy máy anh ấy gọi.. em xin lỗi... thật sự là vừa rồi em thấy rất lạ nên không kịp đổi máy.. cảm giác giống hết lúc..”- Mạnh chợt im bặt vì suýt nói ra những điều có thể làm nó tổn thương, thật ra thì điện thoại của Mạnh đã bị cậu vứt ở bệnh viện, tự nhiên cảm thấy bất an nên vội lấy điện thoại của Nam gọi cho nó, Mạnh cảm thấy chỉ cần chậm một chút thôi là có thể vụt mất điều gì đó...

-.... – nó vẫn im bặt nhưng có thể nghe thấy những tiếng nấc bị đè nén lại.

- ”chị đừng buồn nữa.. cũng đừng khóc.. chẳng phải anh Nam đã nói chị nhất định phải hạnh phúc sao? Nếu chị cứ yếu đuối như vậy thì anh ấy sẽ đau lòng lắm, anh ấy sẽ không thể thanh thản mà ra đi đâu... Mạnh mẽ lên! đó là tất cả những gì chị có thể làm cho anh ấy..”
- “hức hức.. hức.. chị.. chị nhất định sẽ không khóc nữa.. chị sẽ mạnh mẽ.. hức.. Nhưng.. nhưng tại sao nước mắt cứ tuôn ra.. chị không muốn khóc.. cũng không muốn Nam phải bận lòng thêm mà..”-nó vỡ òa, nước mắt đầm đìa khuôn mặt đau đớn.
- “không sao đâu.. chị cứ khóc đi.. khóc cho hết nước mắt.. rồi ngày mai sẽ không phải khóc nữa.. được chứ?”- Mạnh hít sâu kìm xúc động.

25. Chương 25

Đêm hôm đó là đêm đầm nước mắt đối với nó, Mạnh đã vỗ về nó cho đến khi nó thiếp đi mệt mỏi, anh nó vào đặt nhẹ nó lên giường, đôi mắt sâu thẳm kia khẽ nhìn nó thật lâu, anh đặt lên trán nó một nụ hôn, nó hơi cự mình rồi gọi sáng tên Nam, nước mắt lại túa ra nơi khoé mắt nó, anh lau đi rồi lặng lẽ trở về phòng.

Trong giấc mơ của nó, nó cùng Nam chơi xích đu rất vui, cả nó và Nam đều mỉm cười vô cùng hạnh phúc, nó chợt mong rằng kiếp sau nó sẽ được gặp lại Nam và cùng Nam hạnh phúc bên nhau cho đến cuối đời, nước mắt nó ứa ra không hẳn là giọt nước mắt đau thương mà còn là giọt nước mắt của sự biết ơn, nó biết ơn vì đã được gặp Nam...

Đêm qua và ngày đến, nó khẽ chớp hàng mi nặng trĩu, điều kì lạ là mắt nó không bị sưng dù tối qua nó đã khóc rất nhiều, cả đêm qua nó đã mơ về Nam, không phải là những cơn ác mộng mà lại là những giấc mơ toàn màu trắng của sự tinh khiết và niềm vui khi nó và Nam còn nhỏ... vẫn những trò nghịch ngợm của Nam, vẫn những lần khóc òa ăn vạ của nó.. thật bình yên...

Nhẹ bước xuống giường, toàn thân nó nhẹ hẫng, cả ngày trời nó không bỏ bụng thứ gì, làm xong VSCN, nó mặc vào bộ đồng phục, dành ít phút để tết một bím tóc xinh xinh rồi nhẹ nhàng bước xuống lầu, nó không còn là nhỏ ồn ào của thường ngày mà trở nên điệu dàng hơn hẳn, như một con người khác, nó ngồi vào bàn ăn trong con mắt kinh ngạc của anh nó và ba mẹ.

- con thấy sao trong người rồi? có đỡ mệt tí nào chưa? sao không nghỉ thêm vài ngày cho lại sức rồi hẵng đi học?- mẹ nó lo lắng sờ nắn khuôn mặt có phần gầy đi của nó.
- đúng đó con! nghỉ đi! để ba đi xin phép cho!- ba nó chêm vào.
- con không sao mà! - nó nở nụ cười tươi rói gỡ tay mẹ nó ra khỏi mặt.
- ơ.. - mẹ nó đứng hình, nó vừa cười đấy! mẹ nó không nhận ra nụ cười của nó không hề có hồn...
- con đừng như vậy mà.. có chuyện gì thì cứ chút ra hết đi cho nhẹ lòng.. - ba nó lo lắng.
- không đâu! con đã quyết định là sẽ thật mạnh mẽ để Nam có thể yên nghĩ.. - nó cương quyết.
- à... ờ.. đúng rồi! phải mạnh mẽ chứ! đúng! con gái ba là mạnh mẽ nhất! - ba nó mất vài giây mới kịp phản ứng.

Anh nó hoàn toàn im lặng suốt bữa sáng, anh biết! biết đằng sau lớp mặt nạ “tôi vẫn ổn” đó của nó là trái tim không hề ổn chút nào.

Nó đứng trước cổng chờ anh nó ra, hình ảnh Nam đứng ngấm cây hoa sứ lại hiện ra trước mắt nó sinh động như thật, nó hít sâu nở nụ cười nhẹ rồi leo lên xe anh nó.

Bước qua đám nữ sinh láo nháo ồn ào quanh hành lang, nó lặng lẽ đếm từng bước chân, mọi thứ xung quanh như biến mất khỏi tầm nhìn của nó, cả những âm thanh náo nhiệt của lũ học sinh kia cũng ù đi bên tai, bước vào lớp, nó lặng nhìn chỗ của Nam một lát rồi chậm rãi tiến lại chỗ của Nam mà ngồi xuống, nó dựa nhẹ lưng vào tường như dáng Nam hay ngồi, trong học bàn của Nam vẫn còn nguyên cái tai nghe màu trắng mà Nam hay dùng để nghe nhạc, nó nhẹ lấy ra cắm vào máy mình rồi bật một bản ballad, thật kì lạ.. cái tai nghe đã hỏng, hay nói chính xác là đã bị cố tình làm cho hỏng khi nó nhận ra bên trong tai nghe hoàn toàn rỗng, vậy ra những lúc Nam nhắm hờ mắt dựa lưng vào tường nghe nhạc đều là giả, nhưng có

một điều phải công nhận là cái tai nghe này cách âm với bên ngoài rất tốt, nó thậm trí không thể nghe được tiếng nói chuyện trí troé của lũ con gái bàn trên như mọi khi, vậy ra là Nam luôn muốn tách khỏi những âm thanh ồn ào này, nó thở dài rồi nhắm nhẹ mắt suy tư, Nam hẳn đã cô đơn lắm...

– ê ê! mày! – My chạy vào lớp la oang oang gọi nó.

–.. – nó vẫn không hay biết mà nhắm mắt.

– ê!!!- My lay vai nó.

– .. – nó không nói gì, chỉ mở mắt ra nhìn My, trên tai vẫn đeo nguyên cái tai nghe.

– hôm qua anh Tuấn Anh qua lớp hỏi mày đó! lúc đó tao không nhớ là hôm chủ nhật mày đi sinh nhật Nam nên tao nói không biết, thôi kệ! dậy cũng hên! nếu tao mà nhớ ra thì thế nào tao cũng sẽ lỡ mồm cho coi!

– My liền thoảng.

–.. – nó chỉ cười, này giờ nó chỉ thấy miệng My mấp máy liên tục chứ không hề nghe thấy My đang nói gì, bây giờ thì nó hiểu ra cảm giác của Nam là thế nào rồi, nó lại cười nhẹ rồi gỡ tai nghe ra đặt nhẹ vào học bàn rồi lên chỗ của mình ngồi xuống, My thấy nó cười thì cứ tưởng mọi chuyện đã êm xuôi nên không nói gì thêm, chỉ được một lát thì My lại tiếp tục liền thoảng kể cho nó nghe chuyện cái hôm Noel đi chơi với Thái, nó cũng chỉ cười theo phụ hoạ chứ không hề nói gì, nó chợt thấy nhớ hần.

Mọi chuyện sẽ tiếp tục bay đúng theo quỹ đạo của nó nếu hần không xuất hiện.

Hần chẳng nói chẳng rằng bước vào lớp nó mà kéo đi đột ngột, nó bất ngờ đến độ không còn giữ được vẻ mặt bình tĩnh hoàn hảo mà từ sáng đến giờ nó chưng ra, hần kéo nó đến một bàn ghế đá gần một cây phượng vĩ cao lớn, bọn con gái hiểu kì cũng kéo nhau chạy ùn ùn theo sau.

– nguyên ngày chủ nhật và cả hôm qua em đã làm gì và ở đâu? – hần hơi mất bình tĩnh siết chặt tay nó.

– ... – nó mở to đôi mắt nhìn hần, hơi nhịu mày vì bị đau tay bị hần siết chặt.

– sao? không giải thích được chứ gì? em đã đi cùng thằng Nam chết tiệt kia chứ gì?- mắt hần đỏ ngầu, hần day nghiến trong giận dữ.

– đừng có gọi Nam là thằng này thằng nọ! – nó mất bình tĩnh hất tay hần ra hét lên, đôi mắt hơi đỏ lên.

–đã đến mức này rồi sao? vậy ra anh chỉ là trò đùa đối với em thôi sao?.. – hần nhếch môi nở nụ cười cay đắng.

Nó quay mặt đi kiềm chế giọt nước mắt đang ầng ậng nơi khoé mắt.

– ... được thôi.. coi như chấm hết!! Sau này cô với tôi coi như hai người xa lạ!-hần nhếch môi cay độc rồi quay lưng đi, hần bỏ đi một cách vô cùng dứt khoát trong sự chứng kiến của lũ con gái nhưng đâu ai thấy tim hần đang nhói lên từng đợt khi bước đi xa dần bỏ lại nó sau lưng, hần nuốt đau thương, phải! chỉ cần nó chạy theo hần và ôm hần lại thôi thì nhất định hần sẽ tha thứ hết cho nó mà ôm nó vào lòng.

Nó đứng đó thất thần, nước mắt lại không rơi ra mà chảy ngược vào tim, bóng hần đi khuất, nó ngồi khụy xuống đờ đẫn, giống hệt trong giấc mơ đêm đó của nó, nó cũng thấy hần bỏ nó đi như vậy, xung quanh nó là lời xì xầm bàn tán của lũ con gái.

“Cho đáng đời! dám tơ tưởng đến anh Tuấn Anh hả mày! mơ đi con!”-girl 1

“Thấy tội! mà thôi cũng kệ ha ha ha ha ha..”-girl 2

” đẹp gái vậy mà bị bỏ! hãy về với đội của anh!”- boy 1

“Xó! nhỏ đó nghe đồn bắt cá hai tay đó bà! vừa cặp với Nam hot boy 10a1 vừa tán tỉnh anh Tuấn Anh nữa chứ!” – “boy” 2

Nó ngồi đó, run rẩy, nó cảm thấy như cả bầu trời vừa sụp đổ, mắt nó cay rát, tai ù đi.

– tránh ra! cú! cú hết! – My giận dữ xé tan đám đông lao tới cùng Thái và anh nó, My không nghĩ mọi chuyện lại có thể nghiêm trọng như vậy, nhỏ nghĩ mọi chuyện đã êm rồi chứ.

Anh nó bé xốc nó lên, nhìn xung quanh với ánh mắt giận dữ và khinh bỉ, tất thấy bọn họ đều cúi gằm mặt xuống.

– anh hai... – nó nép mặt vào ngực anh nó.

– sao vậy?- Anh nó nhẹ nhàng.

– đây chỉ là giấc mơ thôi đúng không? – nó nhìn vô định.

– ừ.. chỉ là giấc mơ thôi.. rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.. – anh nó nhìn xa xăm cay đắng.

Bước vào phòng y tế, anh nó đặt nhẹ nó xuống giường, nó lập tức quay mặt vào tường, ánh mắt như muốn trốn tránh khỏi cuộc sống tàn khốc này.

Anh nó thở dài nãy nề tiến lại chỗ cô y tế yêu cầu lấy cho nó một viên thuốc an thần, anh nó khá thân với cô vì cô cũng có quen biết với ba nó, anh đỡ nó dậy uống thuốc, nhìn nó dần thiếp đi nhẹ nhõm thì anh mới yên tâm nhờ cô y tế trông hộ, My lưu luyến không muốn đi nhưng vì cũng sắp phải thi học kì I nên đành phải về lớp.

Nó nằm đó, chìm vào giấc ngủ êm ái, nó lại mơ thấy Nam, lần này Nam không còn im lặng mà chơi đùa với nó như mọi khi nữa, Nam cũng không còn hiện ra với hình dạng của Nam lúc bé nữa mà là một Nam trưởng thành của hiện tại, trong giấc mơ, nó ngồi khóc một mình trên xích đu, Nam dần tiến lại gần, mỉm cười thật ấm áp với nó rồi lau đi hai hàng nước mắt của nó.

-[em đừng như vậy nữa.. đừng đau buồn! Cũng đừng cố tỏ ra “tôi ổn”! hãy là Linh hay cười của trước kia.. em đừng sống khác đi chỉ vì anh.. hãy sống cho chính bản thân mình.. em cũng biết rằng mẹ anh mất khi anh mới vào lớp một chứ? đó cũng là lí do anh đi học trễ hơn người khác một năm, nhưng cũng nhờ vậy mà anh mới gặp được em.. mẹ anh bảo rằng anh được sinh ra là để gặp em và bảo vệ cho em, kiếp trước anh nợ em nhiều lắm nên kiếp này anh phải trả cho hết! giờ anh đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi.. *mỉm cười* à còn nữa! kiếp sau em sẽ là cô gái của anh đấy!những thiên thần ở đây nói với anh như vậy! Cho nên từ giờ đến kiếp sau em nhất định phải sống thật tốt! phải cười thật nhiều để còn gặp lại anh, biết chưa!]- Nam xoa đầu nó, nó nở nụ cười rạng rỡ như hoa, nó cùng Nam vui đùa trên chiếc xích đu được kết bằng những chiếc lông vũ màu đen từ cánh của một thiên thần...

Nó vẫn ngủ say, môi mỉm cười nhẹ nhõm, một nụ cười thật sự...

– aishh..... – một tên con trai ngềnh ngãng bước vào phòng y tế nằm phịch lên một cái giường, cô y tế đã hết phiên trực nên đi ăn trưa, trong phòng chỉ còn hai người.

1 tiếng trôi qua, thuốc an thần gần hết tác dụng, nó ôm đầu nhức như búa bổ day day hai bên thái dương rồi trở mình, mắt chớp chớp dần mở ra.

– á á á á á á.. – nó là thất thanh, kế bên nó là một tên con trai cũng đang nằm quay mặt qua phía nó, chỉ còn một chút nữa là mặt nó và mặt tên nó đụng vào nhau, chiếc giường nó nằm khá to nên hai người nằm vẫn dư sức.

– ... umm... ồn ào quá điiii-tên đó ngái ngủ nhăn nhó, nó ngồi bật dậy lật đật bỏ chạy ra khỏi phòng y tế, tên con trai ngồi dậy khẽ mở mắt, đôi mắt màu xám tro mê hồn người...

– thú vị thật... – tên con trai có đôi mắt xám tro cười nửa miệng.

26. Chương 26

Nó chạy được một đoạn, cũng đã gần tới lớp, nó dừng lại chống tay vào tường vì cơn choáng váng chợt tới, ban nãy nó bật dậy nhanh quá mà nó thì lại bị bệnh thiếu máu nên không sây sẩm một lúc mới lạ, thở gấp, nó bắt đầu cảm thấy tên con trai đó vô cùng quen! không! quen chết đi được! nếu nó nói ra thì hẳn sẽ bị gọi là con khùng nhưng thực sự rất giống... hần.. mắt nó lại hơi đỏ lên.

– hế lô chị gái! – giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

– Ơ.. Mạnh! – nó ngơ ngác.

– gì mà ơ với a?– Mạnh nhún vai.

– nhóc lên trường chị làm gì??- nó lơ ngơ.

– ừm.. thì chuyện của anh hai.. – Mạnh hơi trầm đi.

– ừ.. – nó hít sâu.

– chuyện của anh hai.. nếu có ai hỏi thì chị bảo.. anh ấy đi du học nhé..- Mạnh dựa lưng vào tường thở nhẹ ra.

– ừm.. mà.. ban này chị có giấc mơ lạ lắm..- nó liếm môi.

– gì cơ?- Mạnh mở to mắt.

Nó kể hết cho Mạnh nghe chuyện nó mơ thấy Nam và những điều Nam nói với nó...

– đúng như vậy chứ?- nó hỏi Mạnh liệu có đúng rằng mẹ Nam mất từ khi Nam sắp vào lớp một không vì thực sự nó chưa dám tin chắc vào điều đó... trong nó vẫn còn chút mặc cảm tội lỗi.

– đúng vậy.. – Mạnh trầm ngâm.

– hả.. – nó bất ngờ tốt độ.

– có gì đâu mà trợn tròn mắt lên thế?- Mạnh mỉm cười gượng gạo.

– hả.. à.. à không.. chị xin lỗi vì đã hỏi chuyện không nên! – nó ấp úng vì cảm thấy có lỗi.

– nhưng anh hai tốt thật đấy! biết rõ em là con trai của một người đàn bà khác với ba mà không hề ghét bỏ em! anh luôn che chở và bảo vệ em..- Mạnh đánh sang chuyện khác.

– ý nhóc là sao?? – nó ngạc nhiên hơn nữa.

– ừm.. thì em là con vợ lẽ mà.. – Mạnh cười nhạt.

– ... – nó im lặng nhìn Mạnh, thì ra cậu nhóc ám áp và tưởng chừng như không bao giờ biết buồn thì lại có một hoàn cảnh phức tạp đến vậy... từ nay nó sẽ học cách không nhìn về bề ngoài để đánh giá nữa.. nó sẽ nhìn vào trái tim thôi..

– thật ra thì tối qua anh ấy cũng báo mộng với em.. nói ra có vẻ hơi mê tín nhưng anh ấy bảo rằng kiếp sau chị là của anh ấy nên bắt em phải bảo vệ chị thật tốt.. – Mạnh bất ngờ quay sang nó làm nó đứng hình vài giây, nó vẫn chưa kể cho Mạnh cái đoạn Nam nói với nó rằng kiếp sau sẽ gặp lại nó.

– thật sao.. – mắt nó rơm rớm.

– Ơ.. sao tự nhiên lại khóc??- Mạnh lúng túng.

– không có gì.. chỉ là chị hạnh phúc thôi.. – nó lau nhẹ nước mắt.

– ừm.. – Mạnh mỉm cười.

– cậu chủ! chủ tịch đã xong việc rồi ạ! -một chú mặc vest đen tiến tới chỗ Mạnh.

– ừm.. tôi ra ngay! – Mạnh gật đầu.

– đi nhé bà chị! – Mạnh vẫy tay

– à.. ừ... – nó đứng dậy vẫy tay nhìn theo bóng dáng cao dong dỏng của Mạnh, Mạnh khuất bóng, nó lăm lăm không biết đi đâu.. về lớp? nó không đủ can đảm! thôi thì đành ngồi ở đây vậy.. nó dựa vào ghế đá hít thở thật sâu rồi nhận ra nó đang ngồi đúng cái chỗ ban này hẳn là nó ra, cảm thấy hơi nghẹn, nó đứng dậy bỏ đi, tiến ra bãi cỏ ở gần cổng sau của trường -cũng là nơi vắng vẻ nhất trường, nó ngồi xuống bãi cỏ xanh mướt, từng cơn gió mát nhẹ vờn mấy lọn tóc mai của nó, cảm thấy hơi mệt nên nó ngả lưng xuống nền cỏ nhắm nhẹ mắt thư giãn, cảm giác thật bình yên.

bịch bịch bịch..- tiếng giày thể thao bước trên sân tiến ngang qua chỗ nó nằm, nó hơi giật mình ngồi bật dậy, một cơn choáng lại kéo tới khiến nó phải chống tay xuống nền cỏ, cơn say sẩm đã qua, nó mở nhẹ mắt và thấy một tên con trai đang băng ngang qua chỗ nó.

– anh... – nó bất giác gọi thành tiếng khi người con trai đó bước đến gần chỗ đối diện nó, là hấn sao...

–.. – tên con trai đó hơi sững bước quay qua nhìn nó với đôi mắt sắc lạnh.

– a.. xin lỗi.. tôi nhầm người.. – nó hơi giật mình khi nhìn thấy đôi mắt xám tro kia, từ đằng xa, tên đó rõ ràng rất giống hấn, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt màu bạc kia thì nó mới hoảng hồn.

– ... – tên con trai vẫn không nói gì, chỉ quay đi và tiếp tục bước, ánh mắt màu bạc thần bí như cuốn hút nó vào sâu trong đáy mắt, càng im lặng thì tên đó càng trở nên bí ẩn, nó hơi chột dạ khi nhận ra mình đang nhìn vào mắt tên đó chằm chằm, nó quay nhanh đi, tên đó vẫn cất bước cho đến khi nó chỉ còn thấy bóng lưng cao dong dỏng đó.

– Linh! – tiếng cái My réo nó inh ỏi ở đầu bên kia bãi cỏ.

– ơ.. hả? – nó lật đật đáp.

– nãy giờ tao tìm mày muốn chết đó! – My dậm giựt tiến lại chỗ nó.

– ủa đang giờ học mà! – nó đứng dậy phui phui váy.

– cái mốc khỉ! ra chơi rồi má ơi! – My bậm môi.

– ủa vậy hả? – nó cười cười, nãy giờ nó chả để ý gì đến thời gian cả.

– chuyện đó giờ tính sao?-My nhìn nó với bộ mặt nghiêm trọng.

– sao trắng gì... Có muốn tao cũng không làm được gì.. – nó thở hắt ra ảo não.

– mày đó! giờ mày tính sao thì tính đi! ai bảo dấu diêm vụ đi với Nam làm gì! ủa mà.. sao hai bữa nay không thấy Nam đi học? bộ có chuyện gì hả? – My chột đối chủ đề.

– ... à.. Nam đi du học rồi..-mắt nó hơi hoe đỏ nhưng vẫn cố nở nụ cười.

– đột ngột vậy hả? haizz... vậy trường mình lại mất đi một hot boy rồi! – My tiếc rẻ.

– ừa.. đột ngột thật.. – nó nói khê.

– thôi! đi với tao! – My nắm tay nó lôi đi.

– đi đâu? – nó hốt hải.

– cắntin! mày phải ăn để mà sống chứ! – My héch mũi.

– nhưng mà.. – nó e ngại.

– không nhưng nhị gì cả! mà mày không cần lo! có tao, anh Thái và cả anh mày nữa! bọn nó làm gì dám hó hé- My chỉ tay về phía trước.

Anh nó cùng Thái đứng đợi ở đó, Thái vẫy tay tươi cười, anh nó cũng mỉm cười, nụ cười luôn khiến nó cảm thấy ấm áp...

Đúng như My nói, cuộc ăn trưa ở căn tin vô cùng bình yên, chả có đứa nào dám hó hé hay chỉ chỗ gì nó cả, ban đầu nó hơi căng thẳng nhưng dần yên tâm mà ăn.

“Woaaaa anh Tuấn Anh kiaaaaaa!!!” – những tiếng suýt xoa bỗng rộn lên ở một góc căn tin, nó theo phản xạ đưa mắt đến chỗ đó mà vẫn không hay biết có chuyện gì xảy ra.

Là hấn! hấn tiến vào căn tin cùng một nhỏ con gái, nhỏ đó rất xinh hay phải nói chính xác là thuộc hàng hot girl của trường, nhỏ khoác tay hấn rất tình tứ, nó mở to đôi mắt không chớp nổi, khoé mắt lại cay xè như vừa bị gió lừa qua, bọn họ ngồi xuống một chiếc bàn ở phía trung tâm, hấn không ngần ngại khoác tay lên vai nhỏ đó cười nói thân mật, còn nhỏ thì khời nói, sượng đến độ mặt cứ hắt lên trời, thôi chết rồi! không được! trong tâm tư nó bắt đầu hoảng loạn thực sự! nước mắt bắt đầu ầng ậng chỗ khoé mắt và sắp

tuôn trào, nó không muốn khóc! khóc nhìn sẽ ngu ngốc đến cỡ nào chứ! nhưng tại sao nó lại không thể đưa tầm nhìn đi chỗ khác chứ! nó ghét chính bản thân.

– đừng nhìn!- Anh nó ôm nó vào lòng, dùng tấm lưng cao lớn và bờ ngực vững chãi che trước tầm nhìn của nó, ôm nó vào lòng, nó nép nhẹ vào ngực anh, nước mắt theo cái chớp mắt cay xè mà rơi ra không ngừng, nó run lên từng đợt nén cơn nức, anh nó tức giận buông nhẹ nó ra.

– ngồi im đây nhé!- Anh nó giữ nhẹ hai vai nó.

bóp- anh nó tiến về phía hấn, đâm thẳng vào mặt hấn một cú choáng váng, hấn chỉ hơi mất thăng bằng chúi qua bên cạnh một chút rồi đứng thẳng lại lau đi vệt máu ở khoé môi, hấn nở một nụ cười nửa miệng.

– anh hai! – nó sợ hãi chạy lại cản cú đâm thứ hai của anh nó, anh nó khựng lại, nó đã ôm chặt anh từ phía sau, anh khẽ đau lòng quay lại lau đi hai hàng nước mắt của nó rồi nắm tay nó dẫn đi, nó cố nở nụ cười thật tươi như không hề có chuyện gì xảy ra, nó cũng không nhìn qua hấn, chỉ ngoan ngoãn đi theo anh. Tim nó đủ nặng rồi! từ nay nó sẽ học cách mỉm cười để tống hết đi những nỗi đau! càng đau thì càng phải cười! nó không muốn trở nên thảm hại thêm một chút nào nữa! nó phải sống thật tốt đúng như lời hứa với Nam...

Rengggg!!! – tiếng chuông báo hiệu giờ lên tiết vang lên inh ỏi.

– em vẫn ổn chứ?- anh nó lo lắng nhìn sâu vào mắt nó.

– tất nhiên! em là ai chứ! – nó cười rất tự nhiên.

– ... – anh nó im lặng nhìn nó thật lâu.

– anh hai sao vậy? Về lớp đi chứ! em cũng phải về lớp đây! – nó ngúng nguẩy.

– ừm.. – anh nó cười nhạt, đến cuối cùng anh cũng không thể bảo vệ nó..

Nhưng thật ra bình yên của nó cho đến tận bây giờ đều là do anh đã bắc loa trường hăm dọa từng người một, nó chôn ở cổng sau nên không hề nghe thấy, anh đã làm rất nhiều điều vì nó nhưng chưa bao giờ anh thấy đủ, anh còn muốn mang lại hạnh phúc cho nó nữa! thứ gọi là tình yêu cao thượng, đau một mình, cười cũng một mình....

– bye bye hai.. – nó vẫy tay chạy đi.

-... – anh chỉ mỉm cười nhìn theo.

27. Chương 27

Nó hít một hơi thật sâu rồi thở ra hắt ra, đặt bước chân đầu tiên vào lớp, nó cúi mặt chờ đợi những tiếng xì xầm, nhưng lạ thay! không có tiếng xì xầm như nó dự đoán, mọi người chỉ nhìn nó một lát rồi lại quay đi lo tiếp việc của mình, nó thở phào nhẹ nhõm.

– ê! – My vẫy nó.

– ừ! – nó vui vẻ chạy lại chỗ ngồi.

– ba hoa chi ba hua chu cha ba la..- My sở một chàng tiếng người ngoài hành tinh quờ quạng bàn tay trước mặt nó.

– làm gì vậy?- nó lùi ra xa My, mắt tròn tròn.

– tẩy não mà! – My vẫn tiếp tục hươ tay múa chân loạn cào cào.

– con hâm! – nó đẩy mặt My ra xa.

– ai.. ui.. – My quào vào không trung như hăm dọa nó.

– tỉnh đi má! – nó vỗ nhẹ vào hai má My.

– tỉnh rồi! ủa mà tui là ai? đây là đâu? – My vờ lơ ngơ.

– bố con dở người! – nó nhéo mũi My kéo về phía mình.

– ui da! đau!!! mũi sữa cả chục triệu đó mà! – My la lối.

– ha ha ha ha ha.. – nó thích thú cười nắc nẻ, My cũng theo đà mà cười ngặt nghẽo theo nó.

– CẢ LỚP! CHÀO GIÁO VIÊN! – tiếng thằng lớp trưởng đồng loạt.

– lát ra về mà bỏ mạng với bà! – My hăm he nó, nó cười khúc khích thách thức, hai nhỏ cứ bụm miệng cười như hai con điên.

– cả lớp ngồi.. – giọng bà chủ nhiệm nhẹ nhàng đến lạ lùng, bình thường bà chả bao giờ nói cái kiểu này, bà toàn lườm tụi nó một cái rồi vẫy tay ra hiệu ngồi xuống, cũng phải thôi, cái lớp học tội lỗi của nó bao giờ chả đứng nhất trường từ dưới đếm lên vì điểm thi đua kỷ luật, mà nó cũng góp phần không ít do việc đi trễ, mới hôm qua nó còn nghỉ học không phép, nó nuốt ực ngồi xuống, toàn thân căng cứng đợi bà rút từ trong cặp ra tờ giấy vi phạm ra như thường ngày.

– lớp chúng ta hôm nay có bạn mới! các em hãy làm quen với bạn nhé! – cô nó đứng dậy nghiêm trang giơ tay ra phía cửa, là một tên con trai, tên con trai bắt đầu bước vào trong sự láo nháo của tụi con gái, tụi nó đứng bật cả dậy nhảy tung tung, nó cũng đưa mắt nhìn thử nhưng bị tụi con gái chắn hết tầm nhìn, trong đó có luôn My! thôi.. vậy là khỏi cần nhìn nó cũng biết hẳn là thằng đó vô cùng đẹp trai, con My mà tia trai thì chỉ có chuẩn!

– lớp trật tự! – bà cô nó cầm thước gõ vào bảng, vẫn không ăn thua so với độ trai lì của tụi nó, nó thậm chí còn tên kia, ít ra nhờ hẳn mà nó đã bị lệnh ra khỏi trung tâm bàn tán của tụi con gái, dù bọn nó không nói thẳng như trước nhưng tất nhiên nó vẫn biết việc mấy nhỏ ngấm ngầm nói xấu nó trên facebook với mấy status day nghiêng bâng quơ.

– sau này nhờ các bạn giúp đỡ! Tổ tên là Ken! Ken Vũ- giọng trầm của tên con trai kia một lần nữa khiến tụi con gái ngất ngây.

– à em xuống chỗ bàn cuối kia! chỗ trống đấy! tạm thời em cứ ngồi đó khi nào thích hợp thì cô sẽ đổi lại chỗ cho! – cô nó hiền lành như mèo, bà vẫn không chừa cái tật dọa trai, tên đó dần tiến xuống cuối lớp, tụi con gái ngồi rạp xuống ra vẻ ngoan hiền nhưng vẫn nhìn tên đó với con mắt hình trái tim, cuối cùng nó cũng có cơ hội nhìn thử “dung nhan” tên kia.

– ui da.. nó vừa ngược mặt lên tính nhìn thì cọng lông mi chết tiệt rớt vào mắt nó, nó loay hoay ôm mắt tìm gương.

– nè.. – My vẫn chống cằm ngắm tên đó chảy cả dãi, tay kia đưa cái gương về phía nó, nó giận tím mặt giật luôn cái gương rồi loay hoay cố lấy cọng lông mi chết bầm đó ra.

– oái hu.. hu.. – nó rên thầm vì khều mãi mà cọng lông mi đó vẫn lì lợm dính vào mắt làm mắt nó đau rát.

– để tớ giúp! – một giọng nam bắt ngờ vang lên, nó đột ngột bị kéo xoay ngược ra sau.

*phù phù

* – tên con trai đó thoải nhanh vào mắt nó hai cái làm nó nhắm tịt mắt lại, khi nó cảm thấy đỡ rát thì mới dám mở nhẹ mắt ra.

– á! – đập vào mắt nó là đôi mắt màu xám bạc đẹp chết người, nhìn ở khoảng cách gần như vậy còn đẹp hơn rất nhiều, nó hít vào một hơi rồi ngửa người ra sau.

– ui da! – nó lại la oái oái lên vì lưng bị đập vào cạnh bàn.

”trời ơi cái lưng tội nghiệp của tui”- nó xoa lưng quoadn quại.

– không sao chứ? – giọng tên đó trầm nhưng vang.

– a.. không sao.. – nó lắc tay quay ngoắt lên, đến lúc này thì nó mới nhận ra mọi con mắt đều đang đổ dồn vào nó với ánh mắt hình viên đạn, nó đáp lại bằng con mắt đầy đau khổ rồi vô đầu bứt tóc “trời ơi tui khổ quá mà!!!! Cái số con rệp!!!!”

Tên con trai đằng sau nó cúi nhẹ mặt nhếch lên nụ cười nửa miệng đầy bí ẩn...

– à cô quên mất! lớp ta có một tin buồn! bạn Nam... – cô nó bỗng xuống giọng làm nó giật ngoắt lên, trổng ngực đập thình thịch, chẳng phải ba Nam đã yêu cầu giữ bí mật rồi sao? cả Mạnh cũng dặn nó phải nói là Nam đi du học! Vậy rút cuộc là sao?? cái giọng ngập ngừng của bà cô làm nó muốn nín thở.

– sao cô?? Nam sao?- tụi con gái lão nháo.

– Nam.. đi du học rồi các em ạ! – cô nó sầm sập khi vừa mất đi một nhân tài của lớp, nếu nó chỉ may mắn đứng nhất lớp có vài lần thì Nam luôn đứng nhất khối 10.

– phù... – nó thở phào nhẹ nhõm rồi lấy tập vở bắt đầu cho buổi học.

– ê! Bộ có quen hot boy bàn dưới hả? – My huých nhẹ tay nó nói khẽ.

– ưm.. không! chỉ là.. – nó ấp úng, nó gặp tên đó lần đầu là ở phòng y tế, khi đó tên đó nằm chung một giường với nó, vì lúc ảnh nhắm mắt nên nó không hề biết ảnh có đôi mắt màu xám tro đẹp đến vậy! còn lần thứ hai là ở vườn hoa cổng sau, khi đó nó đã nhầm tên đó với hân vì thực sự rất giống.

– sao?? vậy là có quen đúng không? – My tò mò huých mạnh.

– ui da.. không có! – nó gắt, dù sao lần đầu gặp tên đó đến cái tên nó còn chưa biết thì sao có thể nhận là có quen biết được!

– không có thì thôi! mà kệ! không quen trước thì quen sau! ảnh coi bộ để ý mày đó! tới luôn đi cho thằng cha Tuấn Anh lác mắt luôn!- My lại giả giọng hơn thua trẻ con, gọi luôn hân là thằng cha cha nọ chứ không phải gọi anh ngọt xớt như hồi xưa nữa.

– đừng có xàm.. – nó cười nhạt.

Tiết học vẫn trôi qua với một bài thơ mang tính chất ru ngủ, nó gục lên gục xuống cả chục lần, nó thấy khổ sở vô cùng! phải chi có một thằng con trai cao to ngồi chắn trước mặt nó thì nó tha hồ ngủ gục! đằng này lại toàn đám vịt trời nên nó chả có cơ hội ngủ quá 5 giây.

– thưa cô em muốn đổi chỗ! – giọng tên đó đồng dạng phá tan đi bầu không khí ảm đạm.

– sao vậy? có vấn đề gì à?-cô nó dịu dàng làm nó nổi hết da gà.

– em quên mang theo kính nên nhìn bảng không rõ lắm! cô cho em lên bàn bạn Linh ngồi tạm!

Nó giật thót khi tên mình bị nhắc đến! tiếp tục giật thót lần nữa khi nhận ra tên đó biết tên nó.

– vậy Linh xuống bàn dưới ngồi tạm để Ken lên bàn trên ngồi được chứ? – bà cô hiền từ hỏi ý nó, nó suýt rợn óc vì nếu là bình thường thì bà sẽ ra lệnh một cái rụp không thương tiếc hay hỏi han ý kiến gì cả.

– dạ.. dạ được.. nó xách cặp, dọn dẹp nhanh tập vở rồi đi xuống bàn dưới ngồi yên vì, Ken thì lên bàn nó ngồi làm nhỏ My khoái trá cười tít.

Nó nhận ra tấm lưng của Ken đã chắn gọn cho nó, nó thầm cảm ơn trời rồi gục mặt ngủ cái một không cần suy nghĩ gì luôn.

Hai tiết vẫn trôi qua êm gọn, nó ngủ không biết ngày mai cho đến khi My vỗ mạnh vào vai thì nó mới bật dậy, hai con mắt sưng lên vì thiếu ngủ.

– ra về rồi đó hả? oa.. – nó ngáp dài rồi uể oải xách cặp lên rời khỏi bàn.

– ngủ ngon nhỉ? được che chắn tốt quá mà! – My nguýt dài nó.

– hề hề.. nhờ ăn ở tốt thôi!-nó tít mắt.

– mày.. – My kẹp cổ nó chọt lét túi bụi.

– a..a em xin lỗi chị My ha ha ha ha- nó cười ngắc ngoải.

– xớ! biết thì tốt! đi! bàn giao mày cho anh mày rồi tao mới về! – My lôi nó xềnh xệch.

– làm như tao sắp chết không bằng! – nó chun mũi.

Nó và My tung tăng đi ra nhà xe, mọi chuyện sẽ vẫn êm thấm nếu nó không gặp hân.

– đi đi lẹ lên! – My kéo sốc nó lên để mau chóng vượt qua hấn.

– ừm.. – nó cúi mặt đi thẳng, hấn cũng bước ngễnh ngãng, tay cho vào túi coi bộ không hề quan tâm gì đến nó, nó thất vọng tràn trề, hấn vượt qua mặt nó ở đối diện, nó hơi quay mặt lại và chỉ lấy thân hình cao lớn của hấn từ đằng sau.

– a! tao quên đồ rồi!đợi tao tí! – nó bỗng sực nhớ gỡ tay My ra.

– nè! đi đâu vậy con kia! – My nín thở nhìn nó chạy về phía hấn.

1..2..3 My mở mắt ra, My sợ nó đã chạy đến bên hấn để rồi lại bị hấn làm cho tổn thương, nhưng thật bất ngờ! nó chạy vượt luôn qua hấn, Lúc này My mới thở phào mà yên tâm đứng đợi nó.

Hấn thấy nó vừa chạy vượt qua mình mà chẳng hề nhìn lại, hấn hơi đứng sững lại rồi cười nhạt bước tiếp, thì ra trong tim nó hấn chỉ đáng bấy nhiêu thôi... khi bị ruồng bỏ thì sẽ không có một chút luyến tiếc nào..

Nó ra sức chạy về phía lớp học, nó quên lấy cái tai nghe của Nam, nó sợ mấy cô lao công sẽ vứt đi mất, nó chạy vào lớp, lớp học đã sạch bong không còn một miếng rác nào, nó hơi run lên cắn chặt môi, nước mắt suýt chút là rơi ra...

– tìm cái này hả? – một giọng nói vang lên sau lưng nó.

– ai đó? – nó quay ngoắt lại sợ hãi.

– nè.. – tên đó chìa cái tai nghe ra trước mặt nó.

– a.. cảm ơn.. – nó mừng hớn chụp lấy cái tai nghe.

– bộ quan trọng lắm hả?- tên đó khoanh tay lại.

– gì cơ? à.. là của một người bạn đặc biệt.. – nó trầm ngâm.

– hừm.. chào! tôi là Ken! Ken Vũ! – tên đó chìa tay về phía nó.

– a.. chào! – lúc này nó mới ngước lên, đôi mắt màu bạc của Ken lấp lánh những vệt ẩm áp nhưng thần bí, lúc ở lớp nó vẫn chưa có cơ hội làm quen nên vẫn còn ngại ngùng.

– mà.. Ken là con lai hả?- nó nhìn chăm chú vào đôi mắt màu bạc tuyệt đẹp đó.

– ừ.. Việt-Anh! – Ken cười nửa miệng.

– à.. màu mắt của bạn đẹp quá! – nó mỉm cười.

– đẹp thật chứ? có người nói tôi có đôi mắt của quỷ! – Ken cúi xuống nhìn nó.

– thật mà! màu mắt bạn giống như màu của mặt trăng vậy, rất đẹp! – nó thật thà.

– tôi sẽ coi đó là một lời khen- Ken hơi sững người trong giây lát rồi lại trở về dáng vẻ hơn người mà mỉm cười.

– à.. tui phải về rồi! mai gặp lại nha! – nó sực nhớ ra My đang đợi.

-ừ.. bye!- Ken gơ tay chào rất cool.

Nó vui vẻ chạy đi với cái tai nghe được giữ rất cẩn thận bằng cả hai tay, Ken mỉm cười thú vị, lần đầu có người không sợ đôi mắt của cậu.. còn bảo cậu có màu đẹp hết như mặt trăng..

– lâu không? xin lỗi nha! -nó vỗ vai My.

– không! đi thôi! à mà ban nãy mày làm tao thót tim đấy! tao còn tưởng mày tính nín kéo gì hấn nữa chứ!

– My ôm tim nhẩn nhó.

– không có đâu.. người ta đã không còn cần tao nữa rồi thì tao nín kéo làm gì.. – nó cười gượng.

– đúng đó! mày phải sáng suốt như vậy chứ! đúng là bạn của tao có khác!- My thích chí vỗ vai nó.

– hi.. – nó cười khi.

– thôi ra với anh mày đi! tao về đó! – Mỵ đẩy nó về phía trước.

– bye! – nó vẫy tay.

– bao nhiêu người rồi hả?-một giọng nói đầy nghiến.

– 6... à mà 7.... hay là 9 nhĩ.- tên kia đếm ngón tay đáp lại một cách bồn cợt.

– thằng chó! *bốp* – tên con trai cao lớn tung một cú đấm về phía khuôn mặt đang bồn cợt kia.

– biết sao nhĩ? có bắt đầu nhưng lại không có kết thúc...- tên con trai kia khinh khỉnh quệt vệt máu bên khoé môi đã toé máu đỏ.

– ha ha ha ha ha – nó vừa về nhà đã lật đật mở Running Man coi rồi cười một cách điên cuồng dù cảnh đó chả có gì đáng cười, nó cười đến rớt cả nước mắt... lật đật lau đi rồi lại tiếp tục cười một cách vô nghĩa, đến giờ cơm cũng lật đật bưng tô cơm lên phòng ngồi ăn rồi cười không ngớt, ba mẹ nó lo lắng nhưng lại bất lực không thể giúp gì hơn, anh nó biết nó đang cần một không gian riêng tư để giải toả hết mọi nỗi buồn, anh lặng lẽ đóng cửa lại cho nó, anh lắc đầu ra hiệu ba mẹ đừng thăm dò gì phòng nó nữa, cửa phòng đóng lại cũng là lúc nó nằm phịch xuống giường khóc nghẹn, nó không thể dối lòng mình thêm nữa.

tinn tinn tinn – tiếng máy tính nó báo có noti mới.

28. Chương 28

Nó mặc kệ, nó không còn đủ can đảm để đọc bất cứ gì trên facebook, nó biết tất cả chỉ toàn là những status chửi bới soi mói nó.

– không được! phải mạnh mẽ lên chứ! không thể uỷ mị suốt suốt mãi được!- nó vò đầu tự hét lên với bản thân, nó với lấy chiếc tai nghe của Nam đeo vào để lấy thêm dũng khí.

Bật máy tính lên.

Status 1:

“Trội ơi.. hôm nay mới coi một bộ phim tình cảm suốt suốt cảm động hết sức! nhỏ nữ vai phụ bắt cả hai tay bị nam chính chia tay cực phê luôn! ta nói sướng rơn mình! ha ha ha ha! chỉ đáng làm nữ phụ thôi cô gái ơi!”- girl 1

Nó hít sâu cho trôi cục nghẹn rồi lướt mấy ngón tay thon dài trên bàn

phím:

“ừa ít ra nhỏ nữ phụ còn được xuất hiện trong bộ phim!”

Nó vừa comment xong thì block luôn nick nhỏ đó.

Status 2:

” nhỏ đó là ai mà hot boy nào cũng có dây mơ rễ má với nó vậy trời!

P/s: ai nhột tự gãi” – girl 2.

Nó comment: “hi hi hi nhột quá à! gãi cái má ơi! dây mơ rễ má của mình ít ra không làm ảnh hưởng gì đến kinh tế gia đình bạn, HA! cho nên cứ yên tâm mà sống nha.” – nó chun mũi, cảm thấy khá hơn rất nhiều, thì là con người sống cũng phải có lúc xấu xa như vậy, mà kệ! chỉ là mạng ảo! đứà nào điên lắm mới phải lệ thuộc vào! nó chỉ cần biết mình chưa từng làm gì sai là được, nó lặng lẽ click chuột xoá hết hai dòng comment đó đi, nó lại kéo xuống dưới đọc tiếp

Status 3:

“Cố gắng lên cô gái! dù tui không học chung lớp với bạn nhưng vẫn mong bạn mau chóng khá lên! lũ con trai là vậy đó! chúng ta không nên quá lệ thuộc vào họ!”-girl 3.

Nó mỉm cười nhẹ nhõm.. thì ra cũng vẫn còn người tốt, phải! xung quanh nó vẫn còn rất nhiều người quan tâm đến nó! vậy thì tại sao phải bi quan chứ? hãy cứ mỉm cười mà sống tiếp thôi!

– làm ơn.. làm ơn tha cho tôi.. hức.. hức.. tôi sai rồi! tôi sai rồi mà.. hu..hu – tiếng khóc nỉ non của một cô gái trẻ, cô ấy liên tục van xin khóc lóc, thân mình run lên sợ hãi, mái tóc lết bết dính ở trán lấm đẫm mồ hôi lạnh.

– cô đã làm sai cơ? tại sao lại khóc như vậy chứ... – một tên mặc áo khoác da màu đen, đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai che đi nửa khuôn mặt điển trai, có thể thấy trong ánh sáng mập mờ của con hẻm vắng đôi môi mỏng khê nhếch lên thích thú, hắn ta nâng cằm cô gái trẻ đang run rẩy kia lên nói nhẹ nhàng nhưng đầy ma mẫn.

– tôi.. tôi sai rồi.. làm ơn tha mạng cho tôi.. làm ơn.-cô gái trẻ lạy lục van xin.

– im đi! tôi có nói cô làm gì sai sao? CHẾT ĐIIIIIII...- hắn ta siết lấy cổ cô gái đó, cô gái vẫy vùng trong vô vọng rồi lịm dần đi...

Hắn ta nhếch mép cười một cách bệnh hoạn rồi ngồi xuống nhìn xác cô gái trẻ như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, hắn sốc mạnh cô gái, dựng xác cô ngồi dậy rồi để cô dựa vào bức tường, hắn nhẹ nhàng gỡ chiếc nơ cột tóc của cô ra rồi lấy hết tóc ra phía sau, 1 lọn.. 2 lọn ..3 lọn.. 4 lọn... hắn chia ra từng lọn tóc rồi thắt lại với nhau rất điệu nghệ, mặc dù đang đeo găng tay nhưng động tác tay hắn vẫn uyển chuyển và khéo léo, chẳng mấy chốc mái tóc của cô gái kia đã trở thành một bím tóc tuyệt đẹp được buông thõng dịu dàng ở lưng, hắn rút con dao bấm giắt ở một bên đùi giày da ra.

roẹt- tiếng lưỡi dao xé không khí, trong nháy mắt lọn tóc bím của cô gái kia đã bị cắt phẳng đi để lại một mái tóc ngắn cùn cốn , hắn lấy một cái nơ đỏ ra buộc vào lọn tóc bím đó rồi quấn quanh cổ cô gái bằng chính lọn tóc đó.

Hắn lại đứng dậy ngắm “tác phẩm” của mình một lần nữa, đôi môi giật giật lên nụ cười bệnh hoạn, hắn lấy một trái sơn màu bạc ra vẽ lên tường một đôi cánh thiên thần rồi bỏ đi lẫn vào màn đêm...

– Linh!! Linh!!!! xuống đây con! – giọng mẹ nó vang lên gấp gáp.

– sao vậy mẹ? – nó lật đật chạy xuống.

– coi bản tin kia.. – ba nó chỉ tay ra phía tivi, quái! trước giờ ba mẹ nó có bao giờ ép nó xem bản tin thời sự đâu.

-**phóng viên đài truyền hình A chúng tôi hiện đang có mặt tại hiện trường một vụ án mạng bị nghi là do Wing gây ra, hiện nay chúng tôi vẫn chưa xác nhận được vụ án mạng này liệu có đúng là do Wing gây ra hay không! liệu có phải Wing đã chuyển vùng gây án sang Việt Nam? có lẽ quý vị và các bạn vẫn còn nhớ những vụ giết người gây chấn động toàn thế giới hồi năm ngoái của Wing ở Anh, đã có 9 người thiệt mạng và cho đến bây giờ cảnh sát Anh vẫn chưa thể bắt được Wing. Wing là ai vẫn là một câu hỏi lớn và là nỗi sợ của mọi người dân ở đất Anh, vậy đặc điểm của những vụ án do Wing gây ra là gì?-tóc bím! nơ đỏ! và mẩu chốt là chữ kí hình đôi cánh do wing để lại, theo như phóng viên chúng tôi quan sát được ở hiện trường thì chữ kí hình đôi cánh mà wing để lại là có thật, hiện trường vụ án hiện đã được khép kín để điều tra nên chúng tôi chưa thể xác nhận thêm! phóng viên đài truyền hình A chúng tôi sẽ tiếp tục quan sát và đưa tới cho quý vị những nguồn tin chính xác nhất và sớm nhất, tôi là phóng viên Ngọc Anh, xin chào quý vị và các bạn!**-chị phóng viên nói một cách trôi chảy với khuôn mặt nghiêm trang xen lẫn chút nghiêm trọng, đủ để nó nhận ra vấn đề không hề đơn giản.

– ôi ghê quá anh ạ! em cứ nghĩ Wing chỉ gây án ở Anh thôi chứ! – mẹ nó hít sâu, mặt tái mét.

– hừm.. cũng chưa chắc được em ạ.. Cũng không loại trừ trường hợp mô phỏng! – ba nó xoa cằm đắm chiêu.

- mô phỏng là gì hả ba?- nó ngược mặt lên thắc mắc.
- mô phỏng chính là gây án rồi tạo hiện trường giả trang theo một vụ án nổi tiếng nào đó để qui hết tội danh cho tên tội phạm của vụ án nổi tiếng đó nhằm che đậy tội ác của mình và đồng thời đánh lạc hướng việc điều tra của cảnh sát rồi nghiêm nhiên trở thành người không liên quan!
- ể
- mặt nó hiện rõ chữ ngờ
- .
- ôi con gái tôi! này nhé! ba nói đơn giản này.. con có biết Ted Bundy không? người ta hay gọi với cái tên Teddy đấy! – ba nó ôn tồn giảng giải.
- dạ biết! là tên tội phạm giết người hàng loạt hần đã giết hơn 30 người và tận 10 năm sau hần mới chính thức bị bắt! – nó tự tin trả lời.
- chính xác! Những năm Teddy còn vợ ngoài vòng pháp luật và thực hiện những vụ giết người hàng loạt là những năm tháng kinh hoàng nhất đối với nhân dân nước Mĩ và đặc biệt là các cô gái trẻ! cứ nhắc đến một vụ giết người mà nạn nhân là một cô gái trẻ thì người ta sẽ ngay lập tức nghĩ là do Teddy làm! cũng chính vì vậy mà đã có người “dự hời” Teddy để giết người! có một thanh niên đã giết bạn gái của mình rồi dàn dựng hiện trường hệt như Teddy hay làm để qui hết tội danh cho Teddy... và dĩ nhiên là tên thanh niên đó thành công! mọi người và cả cảnh sát đều tin đó là do Teddy gây ra... mãi cho đến khi người ta tìm thấy trên móng tay cô gái xấu số kia có lưu lại một mảng da, qua kiểm định ADN thì tên thanh niên kia đã bị bắt! có lẽ trong lúc bị tên đó áp chế thì cô gái đã cào hần... nhưng.. Cũng vì vậy mà Teddy càng trở nên nổi tiếng hơn bởi độ thông minh vì không bao giờ để lại bất kì manh mối nào! hần xoá dấu vết một cách hoàn hảo! – ba nó trầm ngâm.
- à.. thì ra là vậy! con hiểu rồi! ba của con đúng là thiên tài! mà sao ba biết nhiều thế? – mắt nó lấp lánh tự hào.
- hồi trẻ ba con từng là sinh viên xuất sắc nhất ở khoa phân tích tâm lí tội phạm đấy! – mẹ nó chen ngang hào hứng.
- ơ? thật á? vậy thì tại sao bây giờ ba lại làm ở khoa lồng ngực?-nó chớp mắt khó hiểu.
- đơn giản là vì mẹ cũng theo học ở khoa lồng ngực!- ba nó cười tủm tỉm nhấp một hớp nước cam.
- anh này!- Mẹ nó đỏ mặt vỗ bồm bộp vào vai ba nó.
- sao? thật mà! – ba nó cười sặc.
- ha ha ha ha ha – nhà nó rộn ngập tiếng cười.
- mà khoan đã! – ba nó chợt nghiêm giọng.
- sao vậy anh? – mẹ nó nhú mày.
- Wing! mặc dù chỉ mới là nghi ngờ thôi nhưng dù sao thì chúng ta vẫn nên cẩn trọng! wing thật sự không hề đơn giản đâu! Đã hơn ba năm trời điều tra mà cảnh sát Anh vẫn không tài nào tìm ra wing thật sự là ai! hơn nữa đối tượng của hần còn là phụ nữ và các cô gái trẻ
- cho nên em và con phải cẩn thận hơn khi ra ngoài đấy! nhất định không được ra ngoài một mình ban đêm! cũng không được đi theo người lạ! nói không chừng wing đã thực sự chuyển địa điểm săn mồi sang Việt Nam! – ba nó nghiêm túc làm bầu không khí thật sự bị bao trùm bởi nỗi sợ hãi, nó ôm lấy mẹ nó mà run cầm cập, ba nó trước giờ ít khi suy luận sai điều gì...
- để con đi.. đi đóng hết cửa sổ lại.. – mắt nó cắt không còn giọt máu, nó thực sự rất sợ wing! trong mắt nó thì gã ta là một tên quỷ đội lốt người! hần đã giết tổng cộng 9 cô gái và điều kì lạ là dù có lật tung hiện trường lên thì cảnh sát cũng không tài nào tìm ra được chút manh mối nào, điều đó chứng tỏ gã ta thật sự không phải là người tầm thường...

- không sao đâu con! theo như ba biết thì tên đó chỉ gây án ở những nơi hẻm vắng hay đường tối chứ chưa bao giờ có tiền lệ đột nhập vào nhà để gây án cả! con cũng biết hẳn là tên tội phạm nổi tiếng khôn ngoan và bằng chứng là đã hơn ba năm trời mà người ta vẫn chưa thể biết hẳn là ai chứ nói gì đến bắt hẳn! như vậy suy ra chắc chắn hẳn thuộc nhóm tội phạm trí thức! mà tội phạm trí thức thì thật sự vô cùng khó bắt! chính vì vậy nên hẳn ta sẽ không ngu ngốc mà tự chọi mình vào rọ đâu! – ba nó lập luận chắc chắn làm nó yên tâm hơn.
- vậy nếu hẳn đã thực sự đã rời Anh và đến Việt Nam thì sao hả ba?- nó vò vò tay lo sợ.
- điều đó là không thể tránh khỏi.. thời gian sẽ trả lời.. nếu như vẫn còn những vụ án như vậy tiếp diễn thì khi đó ta có thể chắc chắn là hẳn đã thực sự đổi địa điểm săn mồi... – ba nó trầm ngâm.
- oa anh hai! – nó giật mình hét toáng lên vì anh nó bất ngờ xuất hiện ở sau lưng.
- sao? hai đã làm gì đâu?-anh nó nhún vai vô tội.
- làm em suýt trụy tim đây nè! – nó nhăn nhó phân bua.
- ... – anh nó nhướn mày không hiểu, bình thường nó đâu phải đùa để bị giật mình! rõ ràng là có chuyện gì đó khá đáng sợ đây!
- là wing.. – ba nó nhắc giọng kiếng.
- wing? Ý ba là sao? – anh nó sốt sắng.
- con lên mạng xem thử bản tin đi rồi sẽ hiểu! – ba nó suy tư.
- vâng! – anh nó lấy điện thoại ra tra tin tức, nó ngồi chống cằm hóng hót đọc theo, lâu lâu lại ê a đọc lớn một từ tiếng anh dài ngoằng rồi nhăn nhó vì nó chả hiểu gì, cứ mỗi lần như vậy là anh phải ngừng lại giải thích cho nó rồi mới tiếp tục đọc – bờ sai chỗ phát (psychopath) – nó ngạo nghễ đọc lớn từ tiếng anh ở gần cuối tin tức – *bóc*-anh nó dừng lại búng cái chóc vào trán nó.
- sao vậy? em có đọc sai đâu! – nó ôm trán cái bướng.
- còn bảo không sai! phải đọc là “sai cò phát” – anh nó cố gắng đọc thật rõ cho nó nghe.
- vậy còn chữ “p”(psychopath) ở đâu vớt đi đâu? – nó chu mỏ bướng bỉnh.
- chữ “p” là âm câm! – anh nó nhịp tay lên bàn ngạo nghễ.
- ơ.. hứ! -lúc này nó mới chịu thua.
- mẹ! psychopath là gì? – nó không thềm hỏi anh nó mà quay sang mẹ hỏi khề.
- đi mà hỏi anh con kia! ban này cái dữ dội lắm mà! – mẹ nó ranh mãnh đùa giỡn nó.
- mẹ này! hứ! ba! psychopath là gì hả ba? – nó giận dỗi quay sang ba nó.
- là rối loạn nhân cách! đây là một bệnh về thần kinh..-ba nó ôn tồn.
- người ta nói wing bị psychopath là sao ba?- nó nghiêm túc.
- à.. đó chỉ là phỏng đoán thôi con ạ! Các chuyên gia phân tích hành vi và tâm lý tội phạm đặt ra giả thuyết như vậy là bởi vì theo suốt quá trình vụ án đều có cùng một kiểu hiện trường và nạn nhân cũng đều là nữ! sau khi giết chết nạn nhân thì gã sẽ bắt đầu tết tóc cho nạn nhân rồi cắt bím tóc ra quấn lên cổ nạn nhân, cuối cùng là để lại “chữ kí” đại diện cho hẳn là hình đôi cánh! từ tất cả những điều trên có thể suy đoán rằng đó chính là thú vui của hẳn và hẳn coi đó như những tác phẩm nghệ thuật vậy! có bằng chứng còn cho thấy hẳn đã chụp lại xác của nạn nhân rồi tung lên mạng kèm theo dòng bình luận: “thật là đẹp!”, như vậy thì rõ ràng là rối loạn nhân cách vì chỉ những kẻ có sở thích bệnh hoạn như vậy mới có thể giết người mà không chớp mắt! – ba nó siết chặt tay.
- tóc... tóc bím á?- nó bập bẹ với cái lưỡi muốn lú lú lại.
- ừ.. sao? à.... – ba nó ậpjt tiếng rõ to khi nhớ ra nó rất thích thắt bím.

– anh hai..... từ mai hai nhất định phải trở em đi học! cả học thêm cũng phải trở em đi! không được đi với chị Yến đâu nhá!- nó ôm cứng lấy lưng anh nó dụi mặt hùi hùi vào lưng anh nó, mắt nhắm tít lại sợ hãi.

– Ơ cái con bé này! vậy Yến phải vứt đi đâu? người ta là cặp là đôi đấy! – mẹ nó nhăn nhó vỗ đùi.

– mặc kệ! anh hai! hai nói đi chị Yến với em anh chọn ai!- nó chống nạng bướng bỉnh.

– hờ.. -anh nó cười đều vuốt tóc mái nó xuống làm che hết cả khuôn mặt của nó rồi quay lưng đi như đúng rồi.

– anh haiiiiiiiii!!!!!! – nó hất ngược tóc rồi hét tướng lên dí theo.

– ôi zời ạ... – ba mẹ nó nhìn nhau lắc đầu ngán ngẩm.

– của em!- nó nằm dài choáng hết cái ghế ở phòng anh nó.

– hừm.. – anh nó quay lưng bỏ qua chỗ giường.

– của em!- nó phóng vèo qua nằm chắn ngang chiếc giường một cách lì lợm.

– hừm.. – anh nó thở hắt bước ra khỏi phòng, nó cũng bật dậy cái vèo chạy ra theo xem còn chiếm được thêm chỗ nào nữa không, đây là cách ăn vạ vô cùng hiệu quả của nó.

Ầm – anh nó nhanh như cắt trở mình quay lại vào phòng rồi khoá trái cửa, nhanh đến nỗi mà chỉ khi nó thấy cửa phòng anh nó đã đóng kín bùng thì nó mới nhận ra mình vừa bị lừa một vỏ đầu.

– anh hai!!!!!!!!!!!!!!- nó hét toáng.

-.... – trong phòng đã tắt đèn.

– @&#%*+=•€\$... – mắng mết lả rồi nó mới bỏ về phòng.

29. Chương 29

Nằm phịch lên giường, nó chợt nhớ ra rồi chạy ra đóng hết cửa ban công và cửa sổ thì mới an tâm kéo mền nằm yên vị trên giường.

tình tình tình- tiếng báo tị nhẩn.

”chị coi bản tin chưa?” – Mạnh.

“Coi rồi! là Wing!”- nó chùng kín mền vì rùng mình.

“Ừm! ra đường cẩn thận đó! đừng đi đêm!”-Mạnh.

”tất nhiên rồi! chị đâu phải trẻ con!”- nó chun mũi.

“Không được rồi! chị hay đi học thêm buổi tối mà đúng không? nghỉ hết đi!”- Mạnh.

”cái gì? nghỉ? sao nghỉ được? em điên à!”- nó ngạc nhiên.

”thì nguy hiểm chứ sao! nghỉ hết mấy lớp buổi tối đi! cả lớp chiều cũng phải nghỉ hết!”- Mạnh.

”không sao đâu! chị nhờ ba trở đi được mà!”- nó cảm động vì lòng tốt của cậu em đẹp trai.

”ba chị là bác sĩ đúng không? mà bác sĩ thì trực đêm đúng không? vậy thì đưa đón chị bằng niềm tin à! nghỉ đi! ngay cả em đích thân đưa chị đi em cũng không yên tâm nữa là!”- Mạnh.

“Ồ.. Ơ sao em biết rõ lai lịch gia đình chị vậy hả thằng nhóc kia!!”- nó giận tung mền.

”hờ.. nói tóm lại là cứ nghỉ hết đi!”- Mạnh.

”nghỉ ngang vậy chị sợ không theo kịp tụi nó mất!”-nó thở hắt.

”chuyện đó để em lo!”- Mạnh nhăn gợn lổ.

”là sao?”- nó nhăn nhó vì chả hiểu nổi Mạnh đang nói gì.

” ngủ đi!”- Mạnh.

” Ơ.. nè!”- nó ngồi bật dậy nhún nhảy.

..... – không có hồi âm...

– trời ơi ông trời cư xử sao mà bất công với con quá!!!!!! hết ông anh chấp mạch lại đến thằng nhóc quỷ sứ kia!!! – nó vò đầu bứt tóc, ngày mai nó lại phải đi học buổi tối nên chả biết có nên nghỉ hay không, cứ nghĩ đến việc mình có thể là nạn nhân tiếp theo thì nó lại tự rùng mình.

Đêm dần tĩnh lặng đi, màn đêm không chỉ phủ lên xung quanh một tấm vải màu đen mà còn mang lại cái không khí yên tĩnh đến độ ta có thể nghe rõ từng nhịp tim của mình, cái cảm giác cô đơn nhất mà nó từng trải qua, cứ tưởng mình sẽ ổn để rồi lâu lâu lại giật mình choàng tỉnh khỏi giấc ngủ với hai hàng nước mắt chảy ròng rã nơi khoé mắt, hể nhắm mắt lại thì khuôn mặt hằn lại hiện lên làm nó đau nhói, không thở nổi, cảm giác khó chịu đến chết đi được! nó vừa muốn được chạy ngay đến bên hân, cũng vừa muốn chạy thật xa khỏi hân, nó co ro khóc nghẹn trong đêm cho đến lúc đôi mắt mỏi mệt dần đưa nó vào cơn mê man...

Renggggggggg!!! – tiếng chuông đồng hồ quen thuộc vang lên làm nó mệt mỏi với lên tất, nó dụi nhẹ đôi mắt đau rất uể oải bước xuống giường.

* Rầm*- nó bỗng choáng váng ngã ịch ra nền nhà, nó sờ tay lên trán, trán nó nóng ran, nó nặng nhọc bám lấy thành giường để đứng dậy, cơn choáng lại ập tới làm nó phải nhắm mắt một hồi lâu, một bước hai bước... nó cảm thấy nhà vệ sinh xa hơn mọi khi quá nhiều, thở nặng nhọc lắm nó mới bước vào được để làm VSCN, nó thở dốc nhìn mình trong gương, nhìn nó rõ lỗ về mệt mỏi, khuôn mặt tái nhợt, sắp thi học kì rồi, nó không muốn bị mất bài nên cố gắng dùng lớp phấn hồng che đi vẻ xanh xao trên khuôn mặt, hít một hơi sâu và dùng dáng đi tỉnh táo nhất để bước xuống nhà, anh nó đã ngồi chờ sẵn, nó cười một cách tự nhiên nhất để qua mắt cả ba và mẹ, nó không nuốt nổi cơm sáng, nó lấy cớ lên sớm ôn bài nên ăn qua loa rồi chuồn nhanh để tránh bị hai “siêu” bác sĩ dòm ngó. Nó leo lên xe anh nó, cố gắng giữ khoảng cách để tránh bị anh nó phát hiện ra cơ thể đang nóng ran của nó.

– ê nhóc! vẫn giận hả?- anh nó băng quơ, anh nó nghĩ nó ngồi xa ra sau là vì giận.

– ai thèm! – nó bĩu môi.

– chẳng phải đang trở nhóc rồi đây sao! – anh nó để lộ bộ mặt trẻ con qua kính xe.

– hừm... – nó cố làm mặt giận dù suýt bật cười.

Vừa tới trường là nó chuồn thẳng, không kịp để anh nó nói thêm gì, dù đầu nó cứ như ong cả lên khi chạy nhưng nó vẫn cố chạy cho nhanh.

huych – ui da!! – nó va mạnh vào một người.

– cách gây chú ý rẻ tiền..-chất giọng lạnh lùng khinh thường vang lên, nó bị choáng mạnh nên ngồi sụp xuống đất, giọng nói vừa vang lên là lúc đôi mắt nó long lanh những lớp nước trong suốt.

– xin lỗi.. – nó vịn tay xuống đất cố đứng dậy, là hân! nó ghét thứ chất lỏng khó bảo kia! rõ ràng là nó đâu có ý định khóc! vậy mà chúng cứ ương ngạnh tràn ập lên khoé mắt mà chỉ cần một cái chớp mắt nữa thôi là chúng sẽ làm ướt đôi má nó, nó cúi gằm mặt để mái tóc che đi đôi mắt đang ướt đầm.

– bạn không sao chứ? – một giọng nữ trong trẻo tựa thiên thần vang lên bên tai.

– a.. tớ không sao.. – nó ngẩn người, cô gái trước mắt nó có khuôn mặt trắng muốt xinh đẹp tựa thiên thần, đôi môi đỏ mọng tự nhiên cùng cặp mắt to tròn và sống mũi cao nổi bật như một nữ thần.

– anh này! va vào người ta mà còn làm mặt lạnh! – cô gái vỗ mạnh vào vai hân.

– thì sao! – hân hất hàm quay gót bỏ đi.

– xin lỗi bạn nha! anh ý nhìn vậy thôi chứ tốt bụng lắm! mình xin lỗi thay anh ý nhé!- cô gái đó quay sang nó mỉm cười vô cùng xinh xắn làm nó hơi ngẩn người.

– à.. ừm.. tớ không để ý đâu.. – nó lắc nhẹn đầu đang nhúc ong ong.

– hihi! tớ tên Uyển Lan! tớ là học sinh mới chuyển trường tới! có gì sau này nhờ cậu giúp đỡ nhé! – cô gái đưa đôi bàn tay trắng ngần về phía nó.

– ừ! nhất định rồi! còn tớ là Gia Linh – nó gật đầu mỉm cười đưa tay ra bắt lại.

– tớ đi trước nhé! – cô bạn nở nụ cười tươi như hoa vẫy tay chào nó.

– NÈ!!!! ội em cùng đi!!!- Uyển Lan hét tướng chạy về phía hần, rất tự nhiên, Lan khoác lấy tay hần, bị hần phui ra rồi Lan lại khoác thêm một lần nữa, hần lại vùng ra, cứ như vậy cho đến lúc hần bắt lực để im cho Lan níu chắc ở cổ tay.

Nó đứng bần thần ở góc đó nhìn theo bóng dáng hai người họ, nó không biết Lan và hần là quan hệ thế nào... nhưng theo nó thấy thì hần rất thân thiết....lòng ngực lại quặn lên sự chua xót, phải... bây giờ đâu còn là gì của người ta...

Nó thở hắt rồi lê từng bước nặng nề, đôi chân chốc chốc lại loạng choạng vì cơn choáng, cứ mỗi lần mất thăng bằng là nó lại vịn tay vào tường, cứ như vậy cho đến khi nó ngã bệt xuống đất vì sự mệt mỏi cả ở trái tim lẫn thể xác, không còn kim nén được thêm, nó khóc rầm rức, cảm thấy bản thân mình thật là thảm hại, nó bó gối vùi đầu khóc nức ở chân cầu thang, mặc kệ những con mắt dò xét của lũ học sinh.

–“mạnh mẽ lên nào...”-một giọng nói bỗng vắng vắng trong đầu nó, nó ngừng khóc đứng bật dậy, đôi mắt vội vã tìm kiếm khắp xung quanh để rồi lại ngồi bệt xuống bản thân, phải rồi... Nam đâu còn ở đây để dỗ dành cho nó, che chở nó.. nó hít thật sâu, ít nhất điều mà đứa thua cuộc như nó có thể làm bây giờ là giữ đúng lời hứa với Nam.. nhất định phải sống thật tốt..

Nó dụi hết nước mắt, hít thật sâu, lấy lại khuôn mặt mạnh mẽ kiên định mà bước tiếp về phía trước.

– hừm.. – một nụ cười cong lên hoàn hảo nơi khoe môi của một tên con trai đang dõi theo sau nó, là Ken.. cậu đã chứng kiến hết toàn bộ câu chuyện này giờ.. dù không muốn thừa nhận nhưng cậu cảm thấy ở nó có gì đó thật lạ... liệu là cảm giác tốt hay xấu?

Nó vững bước vào lớp, có lẽ đã quen dần nên nó không còn bị mất thăng bằng, ngồi nhẹ vào vào chỗ, nó cố day day hai bên thái dương vì cơn nhúc đầu kéo đến, nhưng tiếng nói cười ồn ào quen thuộc đến khó chịu cứ ong ong bên tai, mặt nó hơi tái, nó lấy nhẹ chiếc tai phone của Nam được đặt cẩn thận tròn một chiếc bao da ra đeo lên tai, trong giây lát mọi thứ trở nên im lặng ngay lập tức, không còn ồn ào nữa, cơn nhúc đầu của nó cũng dịu dần, nó mệt mỏi gục xuống bàn nhắm nhẹ mắt, đôi môi khẽ mỉm cười nhẹ nhõm, hoá ra dù không có ở đây nhưng Nam vẫn luôn bảo vệ cho nó, hình ảnh cậu nhóc tinh nghịch năm xưa lại hiện về

,trong vô thức, một giọt nước trong suốt tuôn ra nơi khoe mắt nó...

– sốt rồi này..- một bàn tay lạnh toát nhẹ rút một bên tai nghe của nó ra, tay kia đặt lên trán nó.

– ... – nó choàng tỉnh khỏi cơn mê man, đôi mắt mở to hết cỡ, nó nín thở, có phải là do nó mệt quá nên bị ảo giác chăng? hần đang đứng trước mặt nó sao? còn nói với nó với chất giọng nhẹ nhàng chứ không phải lạnh tanh như ban nãy? nếu không phải cậu con trai trước mắt không lên tiếng thì nó tắt thở mất rồi.

– sao vậy? Ken đây mà!- Ken vỗ nhẹ hai bên má nó.

– Ken... Ken? – nó suýt hụt hơi.

– sao? có gì lạ lắm hả? – Ken nhún vai.

– mắt.. mắt cậu.. – nó ngơ ngác.

– tớ đeo lens thôi mà! – Ken cười nhẹ.

– à ờ.. – nó chột ngộ ra, chỉ là lens thôi.. vậy mà nó đã nghĩ là hần, mà không! nó mong đó là hần, thật sự Ken giống hệt hần đeo cặp lens màu nâu, và nếu nó không nhận ra cái khuyên tai màu đen mà Ken hay đeo kia thì nó cũng sẽ không tin đó là Ken, nó hơi bàng hoàng sao hai người họ lại có thể giống nhau đến vậy? Lẽ nào là anh em? nghĩ đến đó nó lại lắc đầu để xua đi suy nghĩ điên rồ đó.

- sao vậy? bộ kì lạ lắm hả?-Ken chống tay lên bàn tiến lại gần khuôn mặt nó.
- à.. không không.. đẹp lắm.. - nó buộc miệng.
- đẹp lắm sao?- Ken cười nghi ngờ.
- à..a..- nó líu lưỡi không nói thêm được gì.
- gỡ ra vậy! - Ken ngồi xuống bàn và bắt đầu gỡ lens ra.
- ơ.. - nó không nói thêm được lời nào, thôi kệ.. nếu Ken cứ tiếp tục đeo như vậy thì e là nó sẽ chẳng phân biệt nổi đâu là hân và đâu là Ken nếu không có chiếc khuyên tai đó.

30. Chương 30

- Nó hơi rùng mình, với đôi mắt bạc đó, Ken khiến nó cảm thấy như cậu có thể nhìn thấu tâm hồn nó vậy.
- huh! - My ở đâu nhào tới khiến nó giật nảy.
- con điên! giật hết cả mình! - nó ôm tim nhăn nhó.
- sao nhìn mày nhợt nhạt vậy? sốt rồi nè! - My vỗ vai nó hét tướng lên.
- tao không sao! mày be bé cái mồm thôi! - nó nhăn nhó kéo My vào chỗ.
- ê kể cái này nghe nè! - My chợt ghé sát vào tai nó thì thầm.
- gì? - nó mím môi.
- hồi sáng đó! lúc tao đứng ở hành lang thì thấy Ken! nhưng mà mày biết gì không? đó là sau khi tao nhìn kĩ và thấy cái khuyên tai đen thì tao mới nghĩ đó là Ken thôi! ban đầu tao tưởng là thằng cha Tuấn Anh đó chứ! quái lạ! nhìn giống lắm mày ơi!- My thì thầm.
- mày cũng thấy vậy đúng không! lần đầu tiên gặp Ken đã thấy vậy rồi! - nó thì thầm với My.
- không! chỉ lúc đeo lens mới giống thôi chứ như lúc không đeo lens thì tao thấy đâu có giống! - My nhăn nhó phản bác.
- có mà! dù là lúc mắt bạc hay nâu thì tao đều thấy ấy giống Tuấn Anh mà.. - nó đinh ninh.
- con hâm! chắc mày bị cha đó ám nặng quá rồi! mày nghĩ đi! nếu thật như lời mày nói thì tại sao chỉ có mình mày nhận định như vậy! mọi người đâu ai công nhận! - My phân tích.
- ừm... cũng đúng.. - lúc này nó mới gật gù, nhưng thật sự là ngay từ lần đầu gặp Ken ở trong phòng Y tế thì nó đã thấy vậy, nó nhăn nhó cố giải thích tại sao lại như vậy.
- a! - nó bỗng vỗ tay.
- gì vậy mày!!! - My giật mình vì bị nó nói gần như hét vào tai.
- a.. không có gì.. - nó cười trừ, nó đã nghĩ ra! nhất định là do lúc đó Ken nhắm mắt nên suy ra nó không hề nhìn thấy đôi mắt màu bạc đó! cũng chính vì vậy mà ấn tượng đầu tiên là rất giống hân! rồi dần dà não nó tự ghi nhớ khuôn mặt đó để rồi khiến nó ngộ nhận trong khi mọi người đều không nhận ra, có lẽ đôi mắt màu bạc của Ken nổi bật đến nỗi khiến người ta như bị cuốn hút vào đó, cũng chính đôi mắt đó khiến Ken như một người khác, nó khá hài lòng với suy luận của mình, nó lén nhìn nhanh xuống Ken, cũng đúng! nhìn Ken với đôi mắt màu bạc thật khác so với hân! chẳng trách không một ai trừ nó có thể nhận ra!
- ê mà nghe nói trường mình có một hot girl mới chuyển vào đó! nghe nói xinh lắm mà tao chưa thấy mặt! Hình như là từ Mỹ chuyển sang! - My hóng hớt.
- tên là Uyển Lan đúng không? - nó chợt sực nhớ ra.. với nhan sắc nổi bật đó thì không làm đi đâu được.
- ừa đúng rồi! là Uyển Lan! mà sao mày biết hay vậy?-My nghi ngờ.
- à thì vô tình thôi.. -nó gượng cười.

- a lô a lô!! các bạn chú ý!!-thằng Vũ ở đâu ra phóng lên giữa bụi giăng hô hào.
- @&€¥%#^*- mấy đứa trong lớp thi nhau chửi rửa đuối Vũ xuống, một số vẫn mãi mê ngắm nhìn Ken đen rơi cả mắt cho đến khi Vũ hét to..
- LÀ WING!!!- Vũ hăng giọng nghiêm túc làm không khí lớp học bỗng im phăng phắc.
- chính xác là Wing đã đến Việt Nam! Lẽ ra là tao không được nói ra sớm như vậy vì nhà nước vẫn chưa cho phép nhưng ba tao làm trong ngành nên cũng đã kêu tao nên nói để tụi mày biết mà đề phòng, theo như các chuyên gia phân tích nét vẽ và màu sơn thì hình vẽ đôi cánh ở hiện trường vụ án tối qua đúng là của Wing, đó là một màu sơn rất đặc biệt vì được tự pha trộn! cộng với việc phân tích nét vẽ thì có thể kết luận chắc chắn rằng đó là Wing! Tụi bay không tin cũng không sao nhưng là tao nói thật! tối nay bản tin sẽ chính thức thông báo nếu không có gì thay đổi bên tổ điều tra! ba tao khuyên tụi bay nên nghỉ hết các lớp học thêm chiều hay tối nay mà về nhà sớm đi! không được la cà ngoài đường đâu! – Vũ nghiêm túc làm bầu không khí trở nên âm u hơn bao giờ hết, từ sáng đến giờ trong trường cũng đã âm ỹ lên vì vụ của Wing! nhưng bây giờ thì nỗi sợ bắt đầu chính thức bao trùm lên khắp lớp học của nó, nó cá là chỉ sau giờ ra chơi thôi thì cả cái trường này sẽ biết! Mày nhìn nó lo sợ, không ai bảo ai, mấy đứa con gái cũng ngừng việc ngắm Ken lại mà sợ hãi nhìn nhau, mấy tên con trai cũng tỏ sự ga lăng khi bắt đầu an ủi và hứa hẹn hộ tống từng đứa con gái về nhà vì trường nó cũng tan học hơi trễ, tận 5h30 mới tan trường, cộng thêm kẹt xe thì ít nhất là 6h tụi nó mới về được nhà. không khí lớp học cứ như tận thế không thể cứu vãn nổi, trống ngực nó bắt đầu đập dồn, tự nhiên nó thấy khó thở, nó cố gắng hô hấp thật nặng nhọc, khuôn mặt trở nên tái nhợt, nó gục mặt trên bàn thở một cách khó khăn, nó sợ chỉ cần chệch một nhịp thở là nó có thể rời khỏi thế gian này ngay lập tức, Mày vì quá sợ hãi mà nhất thời không để ý đến nó, nó không thể ngước mặt lên nổi, tim nó cứ đột nhiên nhói lên từng cơn đau điên, mồ hôi lạnh toát ra hai bên má nó, nó cắn chặt môi gắng gượng qua từng cơn đau nhói buốt lồng ngực, nước mắt túa ra hai khoé mắt.
- “Tuấn Anh... ” – nó rên khe qua hơi thở yếu ớt, nó không hiểu nổi tại sao ngay thời khắc này nó lại gọi tên hắn, hai hàng nước mắt không ngừng tuôn ra khỏi hàng mi đang khép chặt của nó, nó sẽ chết sao? ngay lúc này sao? nó dần mất đi ý thức, hình ảnh và âm thanh cứ nhạt nhoà dần ...
- Linh! – Ken hốt hoảng khi nhận ra người nó nóng như lửa đốt, Mày cũng giật mình quay qua nó rồi rít.
- Tuấn .. Anh... – nó nói trong cơn mê sảng, đôi môi tái nhợt lâu lâu lại mím chặt lại vì cơn đau chột quận tới.
- Nhanh như chớp, Ken bế sốc nó lên chạy lên phòng y tế, trong cơn mê sảng nó vẫn gọi tên hắn, dù mất đi ý thức nhưng nó hồ hững thấy như hắn đang ôm nó vào lòng vậy.. Nó với bàn tay nhỏ yếu ớt sờ lên má của người con trai đó, lạnh quá... má của người nó cho là hắn thật lạnh, nó cố mở đôi mắt ra nhìn lên khuôn mặt đang gập gáp những hơi thở kia, đôi mắt màu bạc lấp lánh nhưng thật cô đơn...
- trời ơi có chuyện gì kia mày!! – mấy đứa lớp khác nháo nhào thò đầu ra hành lang nhìn theo bóng dáng cao dong dỏng của Ken bế nó trên tay mà chạy hộc tốc.
- là cái nhóc Linh đó phải không? đáng đời! chắc do trời phạt! – một nhóc độc mồm.
- *Rầm- xoảng xoảng* – Ken chợt đứng khựng lại, chiếc cửa kính lớp học đã vỡ tan, bàn tay Ken rỉ máu, Ken nhìn nhóc đó với đôi mắt sắc lẹm như có thể giết chết người đối diện, nhóc mặt cắt không còn giọt máu quỳ sụp xuống run rẩy, chỉ cần lệch một chút nữa thôi là một mảnh kính đã sượt ngang qua mặt nhóc, đôi chân run rẩy của nhóc toé máu vì bị một miếng kính rạch ngang.
- dừng...- nó nói trong hơi thở yếu ớt, Ken nhìn nó giận dữ rồi mau chóng chạy tiếp quãng đường còn lại.
- mau mang đến trường tôi một xe cấp cứu của bệnh viện gần nhất! nói họ mang theo thuốc sốc tim! – Ken nói nhanh qua điện thoại rồi bắt đầu các thao tác sơ cứu cho nó, nước mắt nó chảy dài hai bên má, nó ước người ngồi cạnh nó bây giờ hắn, nó nở một nụ cười nhạt nhẽo rồi mím chặt môi vì một cơn đau trợt quận thắt.
- vẫn còn cười được cơ đấy! – Ken dùng đôi mắt xám tro tinh anh nhìn qua nó rồi mau chóng đứng dậy đóng chặt cánh cửa phòng y tế lại, bên ngoài là một đám nhều chuyện nhảy nhót tưng tưng để dòm ngó vào trong.

– anh Huy.- My thất thần đứng trước cửa lớp anh nó.

– có chuyện gì? – như cảm thấy có điều gì đó không ổn, anh nó bước nhanh ra khỏi chỗ ngồi đi về phía My.

– con Linh.... phòng.. phòng y tế.. – My ngồi sụp xuống chỉ tay về phía dưới lầu, nhỏ khóc nức, nếu không phải là Ken kịp thời phát hiện thì có lẽ nó đã nguy mất rồi, My cảm thấy tội lỗi khi suýt chút nữa là hại chết nó.

– Linh làm sao? – anh nó lắc vai My.

–... – My không trả lời, anh nó hộc tốc chạy xuống phòng y tế.

Một chiếc xe cấp cứu đỗ xích trước phòng y tế, hai bác sĩ gấp gáp chuyển nó lên xe.

– Bác Hưng! – anh nó gọi lớn.

– Huy? sao cháu biết mà xuống? bé Linh dặn là đừng để cháu biết nên bác mới không gọi cho cháu.- một bác có vẻ mặt đôn hậu.

– con bé bị sao vậy bác? – Anh nó nhanh chóng leo lên xe xem xét nó, đôi bàn tay nắm chặt tay nó như sợ bị vụt mất.

– con bé bị sốc tim! may mà có một cậu học sinh thực hiện sơ cứu rất chuẩn nên tình hình đã ổn rồi! chỉ cần tiếp tục theo dõi thêm là ổn thôi. – bác sĩ ôn tồn gật gù.

– bác bảo ai cơ? – anh nó nhìn bác Hưng như muốn nín thở.

– hừm... là một cậu nhóc rất “xinh trai”! ngay khi đưa con bé lên xe thì cậu ấy bỏ đi! à mà.. hình như bác nhớ không lầm thì cậu ta là người ngoại quốc thì phải! mắt cậu ta màu xám tro rất đẹp! – bác Hưng lục trí nhớ, ban nãy vì quá gấp gáp nên bác chỉ kịp kiểm tra tình hình của nó rồi cảm ơn qua loa nên không nhớ rõ cho lắm.

– mắt màu bạc sao.. – anh nó cố tìm lại trí nhớ nhưng không hề có một ai như bác Hưng tả mà anh nó biết, nếu thật sự cậu ta nổi bật như vậy thì tại sao trước giờ anh chưa từng thấy!

Ken cho tay vào túi lạng lẽ tiến lên sân thượng của trường, nhẹ ngồi xuống một phiến ghé, bàn tay cậu vẫn còn rỉ máu dai dẳng, thật không bình thường...

Nó dần hồi tỉnh ở phòng hồi sức cấp cứu, chớp nhẹ mắt, nó thấy một màu trắng xoá, nó khẽ nhú mày, chẳng lẽ nó đã chết rồi sao? nước mắt nó khẽ tuôn ra, nó cười nhạt... thì ra là vậy... một vì sao dù có ở gần cách mấy thì vẫn mãi mãi là một vì sao.. Dù có cố gắng cũng không thể nào với tới được, dù có từng một lần vô tình chạm tay được vào vì sao đó thì cũng chỉ là vô tình... rồi vì sao đó sẽ bay đi thật xa khỏi tầm với để tiếp tục toả sáng ở nơi thuộc về nó... đôi môi nó dần thả lỏng, mắt nó cũng chuyển sang một màu lạnh hiem có, khuôn mặt với thần sắc lạnh lùng không để lộ bất cứ một biểu cảm nào, nó bây giờ hệt như một con búp bê xinh đẹp mà vô hồn...

– em tỉnh rồi sao? – anh nó chạy hốt hải từ phía đối diện.

– hừm... anh hai đừng nói với ba mẹ chuyện này nhé..-nó trầm tĩnh đến lạnh lùng.

– em sao vậy? cảm thấy không khoẻ hay đau ở đâu sao? – anh nó lo lắng khi thấy thái độ lạ lùng của nó.

– em không sao! rất ổn! – nó nhướn mắt mỉm cười một cách máy móc.

– ừ... em nghỉ ngơi đi.. ba mẹ vẫn chưa biết chuyện này đâu.. – anh nó bàng hoàng nhìn nó, nó bây giờ không còn là con bé hay cười hay khóc như mọi khi..mọi thứ trên khuôn mặt nó điềm tĩnh đến hoàn hảo! thà rằng nó khóc thì anh sẽ dỗ dành.. thà rằng nó ủ rũ thì anh sẽ an ủi.. còn bây giờ...

Có lẽ vừa trải qua giây phút đứng trước ranh giới giữa sự sống và cái chết nên nó ngộ ra một điều... những người nó yêu quý bằng cả trái tim thì chưa chắc sẽ quý yêu nó bằng một tấm lòng thật sự, lúc nó cần hẳn bên cạnh nhất thì hẳn ở đâu? nó ngộ ra một điều rằng ngoài gia đình và Nam ra thì không ai yêu thương nó mà không có điều kiện cả.. chẳng qua chỉ là cho và nhận, phải! cuộc sống là thế! khi cho đi đủ thì người ta sẽ muốn được nhận lại.. có lẽ những gì hẳn cho nó chẳng qua chỉ là ảo tưởng về một tình yêu trong sáng và nhiệt huyết của tuổi học trò, còn bây giờ, điều nó phải trả lại hẳn chính là nỗi đau, không! đau vậy là đủ rồi! nó đã trả đủ lại cho hẳn! bây giờ những người nó còn nợ duy nhất chỉ là gia đình, thầy cô, bạn bè và.. Nam...

- anh quậy phá vậy đủ vui chưa? - một cô gái bước từng bước nhẹ nhàng lên sân thượng trường học.
- vui chứ! rất thú vị.. - Ken khép hờ đôi mắt, bàn tay vẫn rỉ máu tươi, cậu ngồi dựa lưng vào bồn nước thư thái hệt như không hề có chuyện gì.. mà có lẽ bây giờ dù trời có sập thì cũng không thể lay động được đến cậu.
- tay anh thế kia mà còn vui được sao? rõ ràng là biết mình bị bệnh máu khó đông rồi mà còn.. - cô gái vùng vằng cầm bộ dụng cụ y tế tiến đến chỗ Ken.
- đã bảo là không sao! - Ken bật dậy giựt lấy lọ thuốc trên tay cô gái kia rồi bỏ đi.
- đồ trẻ con!! đồ.. - cô gái xinh đẹp giậm chân hét lên, đôi môi đỏ mọng chu lên đầy nghiêng từng từ.

Hắn lao xe điên cuồng trên đường, từ khi biết tin nó phải nhập viện hẳn như một con thú mất phương hướng, đôi mắt ánh hẳn đỏ ngầu trực xé nát bất cứ vật cản nào...

~~5 phút trước...

- Linh nó nhập viện rồi! -My nhìn hẳn với đôi mắt như muốn đốt cháy đối phương.
- ... - hẳn nhất thời mở to đôi mắt mà không nói nên lời..
- tôi biết bây giờ đối với anh chưa chắc còn nó tồn tại trong lòng! Nhưng mọi việc diễn ra cho đến mức này đều là do anh! anh nói đi! anh có biết trước khi anh đến thì Linh là một đứa như thế nào không? nó hay cười cũng hay khóc lóc một cách vô tư rồi lại nín! nhưng từ khi anh xuất hiện trong cuộc đời nó thì nó cười nhiều hơn hay khóc nhiều hơn? nó vô tư nhiều hơn hay phải đau nhiều hơn? anh hãy tự suy nghĩ lại xem rốt cuộc anh đã làm sai điều gì!- My giận dữ bỏ đi.

31. Chương 31

Hắn cảm lạnh, đã lâu lắm rồi hẳn không hề thấy trên đôi môi nó nở một nụ cười, hẳn luôn dõi theo nó từ một góc khuất nhưng tất cả những gì hẳn thấy chỉ là đôi mắt long lanh luôn ẩn chứa một nỗi buồn của nó, cứ mỗi lần như vậy lòng hẳn lại quặn thắt, đôi chân cứ vô thức muốn chạy đến bên nó nhưng trái tim mang cảm giác bị phản bội lại không cho phép, hẳn hận nó.. hẳn hận vì nó khiến hẳn trở thành một thằng con trai luôn mềm yếu trước nó.. cái ngày mà hẳn nói câu chia tay.. chỉ cần nó gọi tên hẳn dù chỉ một lần thôi thì hẳn cũng sẽ vứt bỏ tất cả mà ôm trọn nó vào lòng... nhưng tất cả hẳn nhận lại từ phía nó chỉ là sự im lặng.. sự im lặng đáng sợ như thừa nhận chính nó đã phản bội hẳn! sự im lặng như con dao găm sâu vào tim hẳn một nhát đau đến mức hẳn chỉ có thể bước đi vô thức mà không thể quay lưng lại.. kể từ giây phút đó, hẳn đã tự giam trái tim lại một lần nữa, cứ mỗi lần yếu lòng khi nhìn thấy nó thì sợi dây xích vô hình trong tim hẳn lại siết chặt thêm con tim rỉ máu của hẳn.. hẳn hận cả Nam..

Còn bây giờ, hẳn lao đi trên chiếc xe như có thể bốc cháy bất cứ lúc nào, hẳn muốn tự giết bản thân mình, hẳn đã nói những lời cay nghiệt đến tàn bạo với nó ban sáng, bỏ đi một cách lạnh lùng mà không biết nó phải trật vật đau đớn với cơn sốt, vô tâm đến tàn nhẫn khi bước đi với một cô gái khác mà không hề ngoái lại nhìn nó lấy một lần. Âm thanh chiếc xe hẳn lao vút trên đường, chưa đầy 5 phút đã đỗ xích trước cổng bệnh viện.

– Linh của tôi ở đâu? ở đâu hả? – hần túm áo một nam y tá hét lên điên cuồng, đôi mắt đỏ ngầu mất bình tĩnh của hần nhìn khắp nơi vội vã tìm kiếm, đã bao ngày qua hần phải trật vật đến điên dại để cố quên nó, đã phải tự nhốt mình trong phòng để không phóng đi tìm nó, đã đập hết tất cả điện thoại trong tầm mắt chỉ để không gọi cho nó.. còn bây giờ là lúc mọi dồn nén tuôn trào, dù là một lần thôi hần cũng muốn được ôm nó thật chặt vào lòng, hần lồng lộn như con thú điên làm mọi người kinh sợ mất hồn.

– Linh đang ở phòng 404 – một cô gái có đôi mắt buồn lên tiếng phá tan cái bầu không khí u sợ kia, là Yến.

Hần không nhìn Yến lấy một lần mà lao đi, thang máy đã bận hết nên hần chỉ còn cách chạy thang bộ, phòng của nó ở lầu 4, hần chạy hộc tốc mà không cần biết phổi hần như muốn nổ tung, hần thở một cách khó nhọc khi lên đến tầng 4, vẫn không chịu dừng! hần tiếp tục lao đi điên cuồng tìm phòng nó.

– mày còn đến đây làm gì?- tiếng anh nó vang lên làm kinh động tất cả các bệnh nhân ở gần đó.

– ... – hần im lặng lao đến căn phòng 404.

bốp- anh nó tung một cú đấm khiến hần ngã xuống sàn, có lẽ đây là cú đấm mạnh nhất từ trước đến giờ.

– tôi sẽ tha thứ hết mọi chuyện! kể cả chuyện Linh phản bội tôi để đi với thằng chó đó! còn bây giờ thì tôi muốn gặp Linh! – Hần túm áo anh nó đay nghiến.

– tha thứ? “chó”? cậu có tư cách để tha thứ ư? cậu có tư cách để gọi người đã cứu con bé một mạng là chó ư?- Anh nó giáng thêm một cú vào mặt hần, nhưng lần này hần đỡ được.

– ý anh là sao?- hần bàng hoàng nhìn anh nó.

– cậu nghĩ con bé thật sự là người có thể đi phản bội lại người khác sao? cái đêm mà cậu nghĩ nó phản bội cậu cũng là cái đêm mà Nam lãnh chọn cho nó một nhát dao, nó đã tổn thương, đã đau đớn đến chừng nào cậu có hay biết không? hay tất cả những gì cậu làm với nó chỉ là quay lưng lại với nó, bỏ mặc nó trong lúc nó cần cậu nhất? con bé đã một mình gồng gượng qua nỗi đau như thế nào cậu thấu được bao nhiêu?- anh nó nhìn hần với con mắt sắc lạnh đầy giận dữ.

– ... – hần buông thông đôi tay khỏi cổ áo anh nó, quỳ sụp xuống đất.

cạch – có lẽ cậu có chuyện cần xác nhận đấy!-anh nó thả chiếc điện thoại xuống tay hần rồi quay lưng bỏ đi, những gì anh nó làm được cho nó chỉ có nhiều đây, anh đã có thể im lặng, đã có thể che giấu sự thật với hần để giữ nó bên mình, nhưng nhìn nó đau đớn khiến anh không thể ích kỉ được thêm một giây nào nữa, nuốt nước mắt chảy ngược vào tim...

Hần cố gắng định thần để quay số gọi đi.

– ông điều tra cho tôi tình hình con trai cả của chủ tịch Dương.. – giọng hần vô hồn qua điện thoại.

– ... dạ thưa cậu chủ.. cậu ấy đã... – giọng nói ngắt quãng của quản gia Lâm làm tim hần thắt lại, câu chuyện được quản gia Lâm thuật lại bên tai làm hần bàng hoàng, hoá ra nó không hề phản bội hần, tất cả chỉ vì nó quá thánh thiện... Nam chết.. nó đã phải đau khổ và dằn vặt đến nhường nào.. vậy mà hần chỉ biết khư khư lấy lòng tự tôn mà quay lưng lại với nó, bỏ nó bơ vơ trong lúc nó cần hần nhất, khuôn mặt tổn thương của nó ứa về trong đầu hần, đôi môi hần mím chặt nhìn về phía cánh cửa phòng khép chặt-nơi có nó..

cạch – cánh cửa phòng mở ra, hần nhìn nó đang ngồi trên giường, đôi mắt nó hướng ra phía cửa sổ vô hồn, thậm chí nó còn không cần biết ai vừa vào phòng, đôi mắt nó vẫn nhìn xa xăm vô định bên ngoài cửa sổ nơi một tán cây cô đơn giữa không trung...

– anh.. là anh đây mà..- hần tiến về phía nó lay nhẹ đôi vai đã gây đi rất nhiều, đôi mắt nâu của hần nhìn nó đau xót, đã lâu lắm rồi hần mới được nhìn nó gần như vậy, còn được chạm vào nó.. điều mà hằng đêm hần vẫn mơ về..

– ... – nó lặng thinh, khuôn mặt không chút cảm xúc, đôi mắt lia qua hần, nó chớp mắt một cách điềm tĩnh rồi quay mặt đi như không hề quen biết hần.

– anh sai rồi.. là anh đã hiểu sai về em.. là anh đã không tin tưởng em..làm ơn đừng như vậy với anh.. ở đây.. ở đây đau lắm.. – hần nghẹn giọng áp tay nó lên tim hần.

– ... – khuôn mặt nó vẫn lạnh lùng đến không cảm xúc, hàng lông mi chớp nhẹ nhàng nhìn hẩn như thể hẩn không hề tồn tại, trong lúc nó cần thì hẩn ở đâu? trong lúc nó đau đớn nhất thì hẩn ở đâu? bên cạnh một cô gái khác? Phản bội? đôi môi nó khẽ mỉm cười nhạt nhẽo.. thì ra trên đời này làm gì có thứ gọi là tình yêu thật sự.. giả dối... nghi ngờ..

Trong lúc đó tại trường học...

– ” sau đây là bản tin thời sự buổi trưa của đài truyền hình HTVC, tôi xin chuyển lời lại cho phóng viên Ngọc Anh tại nơi tác nghiệp.”- cô phát thanh viên nghiêm nghị.

Máy quay đổi sang một nơi khác.

–” xin chào tất cả quý vị và các bạn, tôi là phóng viên Ngọc Anh của đài truyền hình HTVC! Hiện nay đội ngũ chúng tôi đang có mặt tại tổ điều tra trọng án thành phố Hồ Chí Minh tại quận 1, do nhận được nguồn thông tin quan trọng nên chúng tôi đã lập tức có mặt tại đây.

Dạ vâng! thưa trung tá Hoàng Văn Dũng, ông có thể đưa đến cho các khán thính giả nghe đài thông tin này được không ạ?”- cô phóng viên lưu loát đưa micro ột viên cảnh sát.

– “xin chào các đồng chí và mọi người đang theo dõi bản tin, tôi là Trung tá Hoàng Văn Dũng, tôi xin đưa đến cho các bạn một thông tin vô cùng quan trọng! vâng! chắc hẳn những ngày vừa qua các bạn đã rất lo ngại về vụ việc Wing đến Việt Nam, chúng tôi đã tiến hành điều tra, xác minh và nhận định rằng khả năng Wing đang ở Việt Nam là rất cao, cụ thể là 70%, các chuyên gia phân tích nét vẽ đã nhận định những nét vẽ ở hiện trường vụ án vừa qua là khớp với những vụ án trước ở Mĩ, chúng tôi mong các bạn cần có sự đề phòng và cảnh giác khi ra ngoài vào buổi chiều tối, và để đảm bảo sự an toàn thì chúng tôi đã ban hành lệnh cho các trường học, các công sở và tất cả các nhà máy xí nghiệp trên cả nước phải cho học sinh, công nhân viên và người lao động được phép ra về trước 5h chiều để giảm tránh tất cả các rủi ro, chúng tôi cũng sẽ thực hiện việc tuần tra và bổ sung lực lượng kiểm tra trên các con phố và hẻm vào chiều tối để đảm bảo an toàn tối đa cho các bạn. Rất mong các bạn hợp tác và đề cao cảnh giác để tự bảo vệ cho bản thân, lực lượng công an trên khắp cả nước chúng tôi sẽ hợp tác với phía cảnh sát Mĩ để bắt được Wing sớm nhất có thể!”-một viên cảnh sát nói một cách lưu loát và dứt khoát.

Tất cả học sinh trong trường nó đã tập trung hết ở hội trường và theo dõi bản tin trên một màn hình máy chiếu cỡ lớn, ngay khi bản tin vừa dứt là những âm thanh vỡ rộ của đám học sinh bên dưới, đứa nào cũng tỏ ra vô cùng lo sợ, vài nhỏ con gái sợ đến mức run rẩy oà khóc vì tụi nó biết trong 9 vụ do Wing gây ra là có 3 vụ nạn nhân là nữ sinh, không khí âm u bao vây hội trường...

– là ba của mày phải không Vũ?- Nhỏ My run rẩy nhìn sang Vũ.

– ừm.. tao nghĩ đến tối bản tin mới thông báo... có lẽ vụ việc đã thực sự nghiêm trọng.. – Vũ thở hắt ra với ánh mắt lo lắng.

Chưa đầy một phút sau, khắp hội trường đồng loạt vang lên những tiếng chuông điện thoại gấp gáp ở dưới lũ học sinh, tụi nó nức nở bắt máy, đứa khóc oà, đứa run rẩy..

– “a lô.. My hả con? con xem bản tin chưa? về ngay đi con! mẹ kêu ba đến đón con rồi đấy! ba đang đứng ngoài cổng chờ con đó! về lẹ nha con!”- My bắt máy, tiếng mẹ nhỏ gấp đến tội nghiệp ở đâu đây bên kia, nhỏ cá là mấy cuộc điện thoại kia cũng là do ba mẹ tụi nó gọi đến.

Không ai bảo ai, sau khi thầy hiệu trưởng thông báo và dặn dò ngắn gọn thì tụi con trai lớp nó đã tập hợp hết mất đứa con gái lại và giữ đúng lời hứa hộ tổng từng đứa về nhà, mấy lớp khác cũng nhìn theo lớp nó mà bắt đầu phân công đưa tụi con gái về, hội trường nhanh chóng vắng dần đi bởi lũ học trò đã di chuyển vô cùng nhanh gọn và trật tự ra về.

Ở một góc hội trường...

– hừm...một lũ vô

dụng!-giọng nói khinh bỉ của một tên con trai đứng dựa lưng ở góc hội trường, đôi môi ấy nhếch lên một nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý, đôi mắt xám tro chớp nhẹ đầy vô tình, cho tay vào túi, tên con trai bỏ đi lặng lẽ

bí ẩn.

Tại bệnh viện...

– là anh sai rồi.. em nhìn anh đi.. đừng như vậy! Em đánh anh cũng được! chửi mắng anh cũng được! Nhưng làm ơn đừng xem anh như người vô hình như vậy được không? – những giọt nước trong suốt nơi khoé mắt hấn rơi ra vì hấn đã quá mệt mỏi, không thể kìm nén thêm một giây nào nữa.

– người vô hình... – bây giờ nó mới lên tiếng, giọng nó nhẹ nhàng như cơn gió thoảng, đôi môi lại cong lên một nụ cười nhạt nhẽo, nó cũng từng là một người vô hình với hấn, nó cũng từng bị hấn lướt qua như không hề tồn tại, nó tự hỏi tại sao cho đến bây giờ lòng nó vẫn đau vì hấn? tại sao bị đối xử như vậy rồi mà nó vẫn không thể ghét hấn? ngay lúc này đây.. dù khuôn mặt nó có vô cảm thế nào thì trái tim nó vẫn đau như bị đâm từng mũi dao.

“I am run run run to you and I keep you safe forever...”- tiếng chuông điện thoại nó vang lên.

– anh đi đi.. tôi mệt.. – nó nhìn hấn lạnh lùng rồi nằm xuống quay mặt ra phía cửa sổ, hấn bất lực nhìn nó, nó bây giờ gần ngay trước mặt nhưng tại sao lại xa như vô tận.

– anh Bin! anh bỏ em chạy đi đâu vậy hả? có biết trên bản tin vừa có chuyện gì không? – một cô gái đột ngột xông vào phòng nó hét lớn như chốn không người.

– đến đây làm gì? – hấn nhìn cô bé đó giận dữ.

– Ơ.. lại gặp nhau nữa rồi! thì ra Linh là cái bạn bị ngắt ban này! – cô gái có nước da trắng hồng nhìn nó thân thiện.

– chào.. – nó mỉm cười xã giao rồi ngồi dậy, là Uyển Lan, Lan vừa gọi hấn là Bin? có lẽ là biệt danh.. thì ra hai người họ thân thiết đến độ có thể gọi nhau bằng biệt danh...

– đi về ngay! – hấn kéo tay Lan ra phía cửa.

– buông ra nào! – Lan vùng tay hấn ra, cánh tay trắng hồng của Lan in những vết đỏ.

– anh có biết là Wing đã thực sự đến Việt Nam không? lỡ em về một mình bây giờ mà bị hấn bắt thì phải làm sao? – Lan chu môi đỏ mọng nũng nịu.

– ... chết tiệt. – hấn rít khe qua kẽ răng.

– hả? anh nói gì cơ? – Lan không nghe rõ nên mở to mắt nhìn hấn nom rất đáng yêu.

–... – tìm nó như chệch một nhịp, như vậy tất cả những gì Vũ nói ban sáng đều là thật, nó gần như nín thở, sợ hãi làm người nó lạnh lên từng đợt, nếu lũ con nít sợ ông ba bị đến khóc thét thì nó cũng sợ Wing đến ám ảnh, năm 13 tuổi, trong lần cùng ba mẹ nó đi nghiên cứu chữa bệnh ở Mỹ, do tính tình hoạt bát nên nó mau chóng làm quen được với mấy đứa trẻ cùng tuổi ở khu chung cư, tuy ngôn ngữ trái ngược nhưng tụi nó vẫn chơi với nhau rất vui, đó là một đêm tuyết rơi trắng xóa, thì ra lũ trẻ nước ngoài cũng biết chơi trốn tìm như mấy đứa trẻ Việt, nó cùng đám bạn chơi rất vui

One two three four five six... – một cậu nhóc ngoại quốc với đôi má hây hây đỏ đếm một cách thật thà chứ không ăn gian như lũ nhóc xóm nó hay chơi, nó chạy hộc tốc đi tìm chỗ chốn.

huych – nó ngả sấp, hình như nó vừa vấp phải một cành cây, nó phải mình đứng dậy nhìn lại phía sau lưng.

– áhhhhhhh – giọng nó thất thanh.. trước mặt nó là một cái xác nằm bất động, một lớp tuyết dày đã phủ hết phần người dưới chỉ để lộ ra phần vai trở lên, nó có thể thấy rõ mái tóc của người đó bị cắt ngắn nhăm nhở, ở trên cổ là một bím tóc màu vàng quấn chặt, trên một lớp tuyết gần đó là dấu sơn vẽ hình một đôi cánh bạc, lớp tuyết kết băng khiến hình đôi cánh lấp lánh hoàn hảo dưới ánh đèn, nó ngồi sụp bất động bên cạnh cái xác, dù nó muốn bỏ chạy nhưng cũng không tài nào nhấc chân lên nổi....

Đó cũng chính là lí do nó mắc chứng bệnh sợ ở một mình hơn mấy năm trời. Trong trí nhớ của nó, Wing thật sự là con quỷ dữ...

– đi đi... đi về với em đi mà.. nha! đi một mình em sợ lắm!- tiếng nhõng nhẽo của Lan đưa nó về thực tại, Lan đang níu tay hắn rất thân mật, khuôn mặt vốn đã xinh đẹp nay còn ửng hồng rất đáng yêu.

– để anh kêu quản gia Lâm đến đón em! – hắn lén nhìn nhanh qua nó rồi lấy chiếc điện thoại của Lan quay số.

– không! em đi với anh cơ! hứ! cái tên Wing chết bầm đó! bộ gã mê em rồi hay sao mà lúc em ở Mỹ thì gã cũng ở Mỹ! lúc em vừa về Việt Nam thì gã cũng lập tức có mặt ở Việt Nam!-Uyển Lan phụng phịu giẫm chân xuống đất mà lì lợm kéo hắn theo.

Nó cười nhạt, khẽ nằm xuống, nó kéo mền rồi khép hờ mắt điềm tĩnh hệt như không hề liên quan đến nó, mà cũng phải... có liên quan gì đến nó chứ?

Hắn đưa đôi mắt khó xử nhìn qua nó, nó không quan tâm, Uyển Lan vẫn ngây thơ cố sức kéo hắn ra phía cửa.

32. Chương 32

” I am run run run to you... and I keep you safe forever..”- tiếng chuông điện thoại nó lại reo lên, nó mở nhẹ đôi mắt, là Mạnh đang gọi, với lấy điện thoại, nó mệt mỏi bước xuống giường rồi bỏ ra phía cửa.

– em đi đâu? – hắn níu tay nó lại.

– bỏ ra! đừng làm phiền tôi nữa! – nó gắt lên rồi vung tay hắn ra một cách phũ phàng. Bàn tay hắn hệt hăng ở tầng không, nó bước ra khỏi phòng.

– Linh với anh rốt cuộc là bạn bè thế nào? có vẻ thân thiết nhỉ? – Lan tròn xoe mắt.

– ... – hắn không đáp, bắt lực nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nó xa dần phía hành lang, hắn biết dù bây giờ hắn có nói gì đi nữa thì nó cũng chưa thể tha thứ cho hắn! nhưng hắn sẽ không bỏ cuộc... bởi thiếu nó làm hắn phát điên lên được.

Nó đứng ở một dãy hành lang rồi gọi lại cho Mạnh.

– ” a lô! chị không sao chứ? em gọi mà sao chị không bắt máy?”- tiếng Mạnh gấp gáp.

– “chị.. bận học mà..”- nó nói dối một cách vụng về.

– “nói dối! em đã xem bản tin rồi! hôm nay tất cả các trường học sẽ được nghỉ buổi chiều! chị còn dám nói dối nữa!”- Mạnh dậm dặt.

– “ừ thì...”- nó đuối lí nên không nói thêm được gì.

– “chị đang ở đâu vậy? không hiểu tại sao tự nhiên em thấy bứt rứt nên mới gọi cho chị! chị vẫn ổn chứ?”- Mạnh nhẹ nhàng.

– “nhóc con! tất nhiên là ổn rồi! làm như chị mày suốt ngày lăn ra bệnh vậy!”- nó mỉm cười nhẹ nhàng.

– ” thật vậy không? quay sang phải đi!”- Mạnh đột nhiên kêu nó quay sang bên phải.

– Chào!- Mạnh đã đứng đối diện nó từ bao giờ.

– ... – nó mở to đôi mắt ngạc nhiên đến độ suýt sặc.

– sao.. sao nhóc biết chị ở đây?- nó lẩm bẩm.

– cái này! – Mạnh giơ lên một chiếc GPS(thiết bị định vị).

– nhóc dám theo dõi chị sao? nói! bằng cách nào hả? – nó chỉ tay về phía Mạnh.

– đơn giản! chỉ cần vài con chip gắn vào điện thoại chị thôi! – Mạnh nhún vai bình thản.

– đâu hả? đâu? – nó cào cào mở ốp điện thoại ra xem xét.

– vô ích thôi! đó là chip điện tử nên chỉ nhỏ bằng một hạt cát thôi! chị có tìm thế nào cũng vô ích! à mà nói trước là số lượng các hạt chip trong máy chị là 100 nên có hết đời chắc chị cũng không gỡ hết được đâu!
– Mạnh vỗ tay bá đạo.

– cái thằng khỉ! – nó lấy hết sức lực đá về phía Mạnh, thằng khỉ đó giống ai mà tính cách đáng ghét như vậy chứ! hai anh em bá đạo!

– thôi không đùa nữa! vừa thấy con chip ở bệnh viện là em lập tức tìm đến đó! Rốt cuộc là chị bị sao mà đến nỗi phải nhập viện? chị nói đi! là do ai? nếu em mà biết là do ai thì em cho nhừ đòn tất! – Mạnh bẻ tay, các khớp xương phát ra âm thanh đáng sợ.

– thôi đi ông tướng! tui bệnh thì tui vô đây thôi chứ do ai! làm ơn! đừng có ám tui nữa mà! – nó đẩy lưng Mạnh.

– ơ! không thích đó! đi! Tui mình về phòng! – Mạnh nắm tay nó kéo đi bình thản.

– nè! cái gì mà “tui mình” hả? cái gì mà “về phòng” hả? – nó cạy tay Mạnh.

– à quên về phòng bệnh!- Mạnh nhướn mắt, nó bị lôi đi xềnh xệch, với sức của một đứa vừa ốm dậy thì nó chỉ có thể bắt lực để bị lôi đi.

– Khoan đã! – nó dùng hết sức kéo Mạnh lại.

– sao? sao? – Mạnh tròn mắt.

– hừm.. đồ.. chị đi vệ sinh lát!- nó kìm lại để không động thủ trước khuôn mặt nham nhở của Mạnh, nếu là bình thường thì cỡ nào thằng nhóc cũng lật mặt với nó.

– ok! đi đi.. – Mạnh vẫy vẫy tay.

Nó chuồn một mạch, nó suýt quên mất hần, nó không muốn nhìn thấy hần thêm một giây nào nữa, càng không muốn thấy hần bên cạnh một cô gái khác thêm một phút nào! đành bỏ mặc cu cậu đứng ngoài vậy, nó sẽ ở trong đây ít nhất nửa tiếng, có lẽ Mạnh cũng sẽ tự chán mà mò về.

~~20 phút sau...

– ôi mẹ ơi chân con.. – nó xoa bóp đôi chân tê cứng của nó sau khi đóng đồ trong nhà vệ sinh gần nửa tiếng đồng hồ, phải xoa lấy xoa để thì đôi chân tội nghiệp của nó mới có thể cử động, thò đầu ra ngoài thăm dò, nó không thấy động tĩnh gì nên yên tâm bước ra.

– oa.. oáp.. – em tưởng chị ngủ ở trống luôn rồi chứ! – Mạnh đột ngột xuất hiện sau lưng làm tim nó suýt bắn ra ngoài.

– đồ.. dai như đĩa! – nó giậm dặt bỏ đi mà không thèm để ý đến khuôn mặt buồn ngủ đến là tội của Mạnh, cậu nhóc gật gù bên ngoài đợi nó đâu có dưới nửa tiếng.

Nó trở về phòng, khê khàn nhìn vào bên trong như tìm kiếm bóng dáng ai đó, trống rỗng.... nó cười nhạt nhẽo, nó đang trông đợi điều gì cơ chứ..

* cộc cộc cộc*- cho vào với! – Tiếng Mạnh ngoài cửa.

– cửa mở! vào đi đồ đạo đức giả! còn bày đặt gõ cửa! – nó gắt.

– ơ...- Mạnh gãi đầu gãi cổ bước vào.

– sao? bộ tính đóng đồ ở đây luôn hay sao?- nó bực mình quay sang khuôn mặt trơ lì của Mạnh.

– cho ở lại chơi tí! về nhà chán lắm! – Mạnh cười toe.

– hăm! – nó bó tay với Mạnh, nhưng dù sao đi nữa thì Mạnh cũng khiến nó thư thái hơn, nếu nó có thể luôn vui vẻ như Mạnh thì tốt biết mấy, nó mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, Mạnh kéo nhẹ chăn cho nó rồi mới ra về.

– canh chừng cho tốt đấy!- Mạnh ra đến cửa, hai người đàn ông cao lớn mặc vest đen liền cúi chào.

– vâng! thưa thiếu gia!-hai người đàn ông nghiêm nghị đứng trước cửa phòng nó như hai bức bình phong bất khả xâm phạm.

Nó chìm vào giấc mơ, người ta nói giấc mơ thường trái ngược với thực tại... thật vậy.. trong giấc mơ, nó nắm tay hần cùng bước trên một con đường vô cùng thanh bình với những hàng cây bao quanh, tiếng chim hót lảnh lót đâu đó mang đến một cảm giác thật tinh khôi, nó vẫn nhận thức được là mình đang mơ! nhưng biết sao được? nó không thể làm chủ trái tim của nó... đôi môi nó khẽ mỉm cười hạnh phúc.

– Làm ơn... làm ơn tha cho tôi.. tôi tôi..- một cô gái thất thần cúi rạp van xin, đôi bàn tay chấp lại thành khăn, thân mình run lên cầm cập, đôi chân rú lại không thể nhấc lên mà bỏ chạy.

– sao vậy.. bị thương rồi này.. – tên áo đen quỳ một bên đầu gối xuống nhẹ nhàng đặt tay lên chỗ vết thương ở chân cô gái kia, đôi môi hần không ngừng nhếch lên thích thú.

-đừng!!! đừng chạm vào tôi! tôi sai rồi... tôi sai rồi.. làm ơn tha mạng cho tôi!-cô gái chấp tay van nài, khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi lạnh và nước mắt không ngừng tuôn.

– tại sao ai cũng nhận là mình đã sai? các người có làm gì sai chứ? tôi hỏi cô đã làm gì mà xin lỗi? – tên áo đen có khuôn mặt bị che đi một nửa bởi chiếc mũ lưỡi trai, dưới ánh đèn mập mờ vẫn có thể nhận ra là một chàng trai có vóc dáng cao dong dỏng.

– làm.... làm ơn.. tha cho tôi.. – cô gái với đồng phục nữ sinh trường nó gập mình van lạy, tiếng khóc thảm thiết đến xót xa.

– được thôi.. nếu như trong vòng 2 phút cô có thể chạy thoát thì tôi sẽ tha mạng cho cô.. – Tên áo đen thích thú nhếch môi, tay hần rút ra một con dao bấm được giấu ở đôi giày da đen.

– hức.. Hức.. – cô gái nấc lên từng đợt và bắt đầu bỏ chạy với đôi chân trần, ở đây là một khu vườn vô cùng rộng lớn với những cây cổ thụ cao to hệt như một cánh rừng thu nhỏ, những tán cây gai thả sức cứa vào da thịt cô gái tội nghiệp, cứ vấp ngã rồi lại tiếp tục chạy, cuộc chạy đua sinh tử..

Trong tán rừng rậm rạp và với sức của một cô gái không quen đi đường rừng thì tên áo đen chỉ cần bước một cách vô cùng thông thả mà không cần tốn sức.

roẹt *keng* – tên áo đen cứa vào những thân cây từng nhát dao sắc lẹm, chỉ chít trên từng thân cây là vài nhát dao đã được lặp lại nhiều lần, cô gái tội nghiệp đã chạy vòng tròn và quay lại đường cũ.

– thì ra đi sẵn như vậy còn thú vị hơn.. – tên áo đen mỉm cười ranh mãnh, khuôn mặt điển trai hút hồn.

– hức...hức..hức..- cô gái ngã gục rồi lại lật đật vùng dậy bỏ chạy, chân tay đã chỉ chít những vết cứa của cây gai.

– cô còn 20 giây nữa... – tên áo đen vẫn theo sát nút cô gái tội nghiệp, hần thích thú huýt sáo, âm thanh của tiếng sáo trong cánh rừng nhỏ vang đến đáng sợ.

– á..... – tiếng hét thất thanh của cô gái đáng thương, cô gái ngồi phịch xuống nền đất, một vết rạn cắn rỉ ra dòng máu đỏ hần lên mu bàn chân run rẩy của cô.

– .. hừm... tôi vẫn chưa làm gì cơ mà... chán thật.. – hần nhếch môi.

....

6h sáng hôm sau...

– dậy ăn chút gì đi.. hôm qua em đã ăn gì đâu!- anh nó vỗ nhẹ vai nó.

– ưm.. để em ngủ tí.. – nó dụi mắt không nhéo, khuôn mặt đã có chút hồng hào.

– không tí tiếc gì nữa! dậy mau đi con sâu ngủ!- anh nó đỡ nó dậy gọn lẹ.

– ừ.. ừ.. – nó bặm chặt môi không chịu ăn uống cháo.

– có cần hai gọi cho ba mẹ biết em đang ở bệnh viện nào không? – anh nó bặm môi.

– ăn! ăn! – nó giật mình há miệng thật to.

– ơ.. rớt cháo ra tay em rồi! nhờ tí nhé! – nó chùi tay vào áo anh nó một cách rất tỉnh và đẹp gái.

– cái con bé này! – anh nó cốc yêu.

– anh hai này.. có phải lớn lên rồi thì sẽ được quyền tự quyết định về bản thân không? – nó bỗng dụi đầu vào ngực anh nó, thở hắt ra.

–... hừm.. Ủm.. nhưng mà em đã lớn đâu hả? ai cho em cái quyền đó! bây giờ em vẫn phải nằm trong tầm kiểm soát của hai!-anh nó khoanh tay nghiêm nghị.

– hai không vui gì hết! Ngủ đây! – nó giận dỗi rúc đầu vào chăn.

“Phải.. em được quyền quyết định bản thân em.. nhưng anh vẫn sẽ luôn giúp em chọn ra quyết định đúng nhất.. bởi vì... trái tim không nghe lời anh bao giờ..”

– anh Bin! em để kiểu tóc này hợp không? – Lan kéo tay hấn.

– ừa hợp... – hấn chăm chú lựa chọn một chiếc kiếng đen mà không thèm nhìn qua Lan lấy một cái.

– anh... sao không nhìn! – Lan chu môi lắc tay hấn.

– để im coi nào! – hấn gắt lên.

– hứ! không thèm anh nữa! em đi kiếm Phong! – Uyển Lan vùng vằng bỏ.

Hấn vẫn chăm chú lựa ra cặp kiếng đen hợp với mình nhất.

– ok! – hấn hài lòng búng tay.

vút – hấn lao đi trên chiếc lamborghini màu đen ánh kim, cả bộ đồ hấn mặc cũng đen từ đầu đến chân cộng thêm cặp kiếng đen làm hấn trở nên thật cao ngạo và đáng sợ, ai cũng ngoái nhìn nhưng không dám nhìn quá lâu vào khuôn mặt hoàn hảo đó, họ thẳm ngưỡng mộ nhìn bó hoa hồng đặt ở ghế mà ao ước được là người nhận, mấy nhỏ con gái thì nhau chụp lách tách rồi tiếng nuối khi hết đèn đỏ, hấn lại vút ga lao đi khiến người ta có cảm giác không bao giờ có thể chạm vào được.

– ngủ đi! – anh nó hậm hực bưng chén cháo vẫn còn đang dở ra ngoài, nó hí mắt nhìn theo cười khúc khích, trên mặt anh nó vẫn còn dính nguyên vết thuốc đỏ ban nãy nó cố tình bôi lên, nhìn anh nó ngây thơ đến là tội, anh nó vừa ra khỏi phòng cũng là lúc nó phá lên người, cười đến độ suýt ngã lăn xuống giường, nó là vậy.. mau nhớ, cũng chóng quên... nhưng có vết thương nào mà không để lại sẹo...

cộc cộc – tiếng gõ cửa vang lên, nó giật mình nằm vật xuống giường vờ ngủ, chắc là anh nó đã phát hiện ra nên đến xử nó đây mà!

cộp *cộp* – tiếng giày nện xuống sàn và bắt đầu tiến lại gần giường nó.

– á.. em sai rồi! tha cho em lần này- nó vùng chồm dậy ngồi ôm đầu.

là hấn!! hấn mở to mắt nhìn nó không hiểu chuyện gì.. lẽ nào nó hận hấn đến .. hoá điên?

– anh.. sao lại là anh? – nó trợn mắt còn to hơn hấn, quát lên âm ỹ.

– anh.. thì sao? em mong ai là người đến hả? – hấn hơi đờ nhưng mau chóng lấy lại phong độ.

Tính khí trẻ con của nó lại bộc phát, nó lườm hấn đến cháy xém lông mày.

– hừm.. này! – hấn hắng giọng chìa bó hoa ra trước mặt nó, người ta hay nói “đẹp trai không bằng trai mặt”, còn cặp kiếng đen là hấn phòng trường hợp bị nó đá ra khỏi phòng thì đeo vào cho đỡ.. nhục.

– a.. a.. ắt xì.. – nó nhảy mũi mấy lần liền tiếp đến độ phải lấy chiếc gối chụp lên mặt.

– em.. em sao vậy? – hấn cuống cuống gỡ chiếc gối ra.

– đồ.. đồ ác độc! anh biết tôi bị dị ứng với mùi hoa hồng nên cố tình đem đến đúng không hả? – giọng nó lẽ nhè sau lớp gối.

– dị.. dị ứng? *véo* – không suy nghĩ gì thêm, hấn quăng vèo bó hoa qua cửa sổ.

– xong! mất tiêu rồi! – hấn xoè hai bàn tay ra với khuôn mặt ngu ngơ như con nít bị bắt tội.

– đi! đi ra khỏi phòng tôi ngay! Ắt xì.. – nó ném chiếc gối về phía hấn.

– anh ra.. anh ra ngay đây-hấn chụp chiếc gối, đặt cẩn thận lên chiếc ghế rồi gãi đầu gãi cổ giậm giựt bước ra.

– khoan! mang luôn cái gối ra đi! cái gối đó dính mùi hoa hồng chết tiệt đó luôn rồi! – nó gọi giựt lại, khuôn mặt nó thật khiến hấn phải e sợ, hấn bước giật lùi lại, chụp lấy cái gối rồi ôm luôn ra ngoài, vừa đóng cửa phòng nó lại, đúng như kịch bản đã định, hấn đeo cặp kính đen lên, trên tay vẫn ôm nguyên chiếc gối, hấn nghe thoang thoảng mùi hoa iris trên chiếc gối, là mùi tóc nó, hấn ôm cẩn thận chiếc gối trong tay phụng phịu ra về chẳng thèm để ý đến mấy cặp mắt trầm trồ của mọi người, bộ hay lắm sao! hấn leo lên xe vít ga chạy vèo đi. trong đầu vẫn không quên lớn vồn vài cách để tiếp cận nó lần hai! lần 1 coi như thua thảm hại! ít ra còn “lời” được cái gối.

33. Chương 33

Về đến nhà, hấn gọi quản gia Lâm mang đến một chiếc tủ làm bằng pha lê rồi cẩn thận đặt chiếc gối vào mà ngắm mãi không chán, hấn cứ ngắm rồi lại cười, cười rồi lại ngắm như đỡ người làm quản gia lâm cũng rùng mình.

– anh vừa đi đâu về vậy?-Uyển Lan đột nhiên xuất hiện.

– ... – hấn vẫn ngồi ngắm mãi mẽ chiếc gối mà cười cười.

– anh!! – Uyển Lan hét lớn

– gì? gì? gì? – Hấn cũng gất gỏng lên theo.

– hức.. hức.. – Uyển Lan oà khóc.

– thôi.. thôi.. làm ơn mà.. nhức đầu quá! biết anh ghét nhất là con gái khóc không hả! – Hấn đứng bật dậy bặm môi.

– vậy không khóc nữa thì anh sẽ thích em chứ? – Uyển Lan xà vào ôm tay hấn.

– bỏ ra! tránh ra coi.. – hấn đẩy Uyển Lan ra, trên mặt hiện rõ hai chữ Phiền Phức! Uyển Lan vẫn một mực bám chặt lấy tay hấn.

–“.. Đúng như chúng ta đã dự đoán! giả thiết về Wing là hoàn toàn có căn cứ! chúng tôi hiện đang có mặt tại hiện trường vụ án thứ hai với những đặc điểm nhận dạng khớp với các vụ án của Wing. Nạn nhân là một nữ sinh Trung Học và tổ điều tra vẫn đang cố gắng bảo vệ hiện trường nhưng tình hình có vẻ không mấy khả quan khi vẫn chưa thể tìm được bất cứ dấu vết nào, Chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi và đưa đến cho quý vị và các bạn những thông tin chính xác nhất..”- Tiếng bản tin thời sự làm hấn chú ý, hấn gỡ tay Uyển Lan một cách dứt khoát.

– Phong đâu? – Hấn nhìn Uyển Lan với đôi mắt lạnh.

– em tìm mãi mà chẳng thấy! cả điện thoại cũng không nghe máy! – Uyển Lan chu mỏ vụn vụn hai tay

Hấn bỏ đi không nói thêm lời nào, ánh mắt lạnh buốt thấu xương, Uyển Lan cũng rùng mình không dám bám theo, hấn là người khi cần thì có thể làm người ta sợ hãi chỉ bằng ánh mắt.

– anh hai.. anh hai.. đâu rồi.. – nó run rẩy lò dò dọc hành lang bệnh viện, nó sợ không dám đi vệ sinh, nó quên mất số phòng anh hai nó đang ở nên lòng vòng này giờ cũng đã hai lượt.

Một cánh cửa phòng khép hờ có chút ánh sáng hắt ra ở gần cuối dãy hành lang làm nó chú ý, nó nhẹ nhàng bước lại gần và nhìn vào trong... là anh nó! nó sung sướng đến suýt hét lên được nếu như hình ảnh anh nó nằm gục trên bàn không làm nó khựng lại, anh nó ngủ gục trên chiếc bàn bày đầy sách vở, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi và vẫn còn nguyên vết thuốc đỏ nó bôi ra mặt anh ban chiều, vậy ra những lúc rảnh thì anh nó đều đến đây ôn bài, năm nay đã năm cuối cấp của anh nó rồi còn gì, mắt nó ngân ngấn nước, nó chỉ biết gậy ho! chỉ biết khiến anh nó phải lo lắng cho mình, chưa lần nào nó có thể bù đắp được gì cho anh, nó té ngã, anh nó đỡ, nó ốm đau, anh nó chăm, nó bị mắng, anh nó cũng đều nhận hết tội thay, nó tự hỏi sao anh nó lại có thể chịu đựng tất cả cho nó như vậy, nó thấy thương anh nó lắm, chưa bao giờ anh nó nói với nó là nó thật phiền phức hay anh nó cảm thấy mệt mỏi vì nó! thậm chí cả bị đau vì nó anh cũng không hé môi một lần, chỉ im lặng dõi theo bảo vệ cho nó.

– anh hai.. – nó oà khóc chạy vào ôm chầm lấy anh nó.

– sao vậy? em bị đau ở đâu hả? – anh nó bình tĩnh hoảng hốt.

– sau này.. Hức..em sẽ không khiến hai phải.. hức phải bận lòng vì..vì em nữa.. em sẽ..hức.. sẽ bảo vệ hai... cho nên nếu hai cảm thấy đau hay mệt mỏi thì nhất định phải nói với em.. Hức.. em sẽ tập sống thật tự lập để không khiến hai phải mệt mỏi thêm vì em nữa... hức..- nó vỗ oà trong nước mắt, hình ảnh một người anh luôn cam chịu để bảo vệ cho em lại ùa về trong kí ức của nó, dù đau cũng không nói, dù mệt cũng không buồn, những buổi chiều chơi trốn tìm với đám bạn thì anh nó luôn là người bị thay cho nó mỗi khi đến lượt nó phải tìm, một cây kẹo mút anh nó luôn nhường cho nó để rồi ngồi nhìn thèm thường mà chỉ mỉm cười, dám tay đối với thằng hàng xóm to con chỉ vì muốn dành lại cho nó con gấu bông để rồi sút đầu mề trán mà vẫn có thể cười...nó cảm thấy bản thân thật vô dụng khi luôn khiến anh nó phải che chở như vậy, vậy mà có những lúc nó lại ích kỉ đến độ chỉ muốn giữ rịt lấy anh bên mình.

– ngoan nào.. nín đi.. hai không mệt mỏi gì hết.. cũng không bị đau.. cho nên đừng có rời khỏi hai sớm quá! Ngốc như nhóc ra đường sẽ bị người ta ăn hiếp mất... – anh nó vỗ về nó nhẹ nhàng trong vòng tay, đôi mắt dịu dịu ấm áp cùng khoé môi khẽ cong lên như làn gió sớm...đau chứ.. mệt chứ.. nhưng càng đau càng mệt thì con tim lại càng lao vào, nếu thực sự có thể dễ dàng buông tay thì sẽ không còn là yêu...

– em không có ngốc... hức.. Em rất thông minh đó! – nó dụi mắt ngọng nghịu.

– ngốc! – anh nó xoa đầu nó.

– đã bảo không ngốc rồi mà! – nó giãy nảy, lại oà khóc, tính nết trẻ con không thể thay đổi trong nó.

– thôi mà.. – anh nó lại phải vỗ về.

– anh hai! anh hai phải nói thật nhé..- nó gạt hết nước cầm tay anh nó nghiêm túc.

– ừm.. Anh đã nói dối em bao giờ đâu..- anh nó gạt đầu.

– anh hai có thích chị Yến không? – nó mím môi.

– ... – anh nó bỗng im lặng...

– nếu là có thì hai với chị Yến cứ ở bên nhau đi! em không sao hết! em không còn là đứa luôn muốn độc chiếm hai nữa đâu.. em không muốn vì em mà hai với chị Yến không đến được với nhau.. em biết là hai làm vậy là vì em nhưng hai đã sai rồi! hai nhất định phải hạnh phúc thì mới là vì em.. em không muốn trở thành người ích kỉ đâu. – nó mỉm cười nhẹ nhàng trong trẻo như nắng sớm ban mai.

– ... em nghĩ hai với Yến là thật sao? – anh nó im lặng giây lát rồi nhìn sâu vào đáy mắt nó.

– ý hai là.. – nó nhíu mày không hiểu lắm, đôi mắt nó ánh lên vẻ nghi hoặc, chính mắt nó đã nhìn thấy anh nó từng hôn Yến, cũng đã tận mắt chứng kiến anh nó thân mật và còn quàng vai Yến rồi nói với nó anh nó đang quen Yến, vậy sự thật là sao? chẳng lẽ mắt thấy tai nghe mà lại sai?

– chỉ là... em chỉ cần biết người trong tim hai bây giờ không phải là Yến thôi..-anh nó nói đầy ẩn ý làm nó thêm nghi hoặc, vậy ra anh nó cũng là dạng con trai như vậy sao? về ngoài thì tỏ ra thích Yến nhưng trái tim lại hướng về người khác? nếu thực sự không phải đây là anh nó thì nó cũng sẽ ghét đến điên lên mất, vậy ra tình yêu là thứ vô hình, là thứ không thể nhìn thấy được, cho nên dù có muốn thì cũng không được tin, nó lại nhớ đến hân, phải chăng hân đối với nó cũng chỉ có vậy, chỉ là vui đùa thoáng qua...

Bên ngoài cửa phòng, Yến đứng lặng, đôi mắt nhắm nhẹ làm hai hàng nước mắt nóng hổi tuôn trào, lặng lẽ bước dọc theo hành lang, tình yêu thật biết cách làm đau con người ta...

10 giờ tối

“I am run run run to you.. and I keep you safe forever..”- tiếng chuông điện thoại làm nó giật mình tỉnh giấc.

– “a lô? Linh hả con? con vẫn ổn chứ? mẹ mới xem bản tin! họ nói nạn nhân là nữ sinh mà còn là nữ sinh ở trường con nữa làm mẹ lo muốn sốt vó! đường liên lạc quốc tế gần như bị tắc nghẽn nên mãi giờ này mẹ mới gọi cho con được!”- tiếng mẹ nó nức nở, chắc mẹ nó lo lắng lắm, mẹ nó và ba nó đang đi thực hiện đề án Tiến sĩ bên Mỹ nên mấy giờ bị lệch, cũng do quá bận rộn nên mãi đến khi mọi người kháo nhau ầm lên về Wing thì mẹ mới mới sợ hãi gọi cho nó, có lẽ cũng vì vụ của Wing mà mạng điện thoại gần như kẹt đứng.

– “con không sao mà! còn có anh hai ở đây mà mẹ lo gì! mà sao mẹ biết nạn nhân là nữ sinh trường con? họ đã thông báo gì đâu?” – nó sợ hãi nín chặt mồm.

– “ba con có bạn làm bên CIS nên họ mới tiết lộ cho.. à mà ba con cũng đang giúp họ điều tra thêm về Wing nên có lẽ ba mẹ sẽ phải ở lại đây lâu hơn dự định. Con ở nhà với Huy thôi vẫn ổn chứ?”- Mẹ nó dịu giọng bớt.

– “dạ ổn! ba mẹ cứ yên tâm giải quyết hết công việc đi! tụi con biết tự lo ỉnh mà!”- nó hứa hẹn.

– “thôi đi cô nương! chắc lại tối ngày bám áo anh chứ gì! à mà thôi! mẹ gọi để chắc là con vẫn ổn thôi.. con ngủ sớm đi rồi mai còn đi học! nhớ lời mẹ dặn là không bao giờ đi ra đường một mình vào chiều tối mà không có anh con nghe chưa hả! kể cả đi cùng bạn bè cũng không được! mẹ chỉ tin tưởng mỗi anh con thôi đó!”- mẹ nó căn dặn kĩ lưỡng.

– ” vâng vâng! chào sếp ạ!”- nó lè nhè.

– “chết với mẹ!”- mẹ nó mắg yêu.

Đêm cũng khuya, không gian tĩnh lặng như tờ khiến lòng nó chợt thổn thức, nó bỗng phì cười khi nhớ đến bộ dạng hần ban chiều rồi lại tự kiểm điểm lại bản thân vì “dám” nhớ đến hần, con tim thật khó bảo.

– đã là người thứ hai rồi! mày còn gì để nói nữa không? – bóng dáng hai tên con trai cao lớn.

– có liên quan gì đến tôi?-tên kia nhún vai, đôi mắt lạnh không để lộ bất kì một yếu điểm nào.

cách – tiếng lên nòng súng lạnh băng trong đêm đủ làm người ta nổi da gà khiếp sợ.

– cò-quay-nga... – tên con trai cao lớn với đôi mắt nâu rít qua kẽ răng từng chữ.

cách- lại một âm thanh lạnh băng vang lên, cò không có đạn.

– tỉ lệ 1:7? đẹp đấy.. – tên con trai có đôi mắt xám tro nhếch môi.

cách- lại một tiếng lên nòng, nòng vẫn không có đạn, tỉ lệ bây giờ đã là 2:6.

Những tiếng lên nòng súng trong tay cậu con trai có đôi mắt nâu vẫn không làm cho đôi mắt xám tro kia run sợ, vẫn là đôi mắt lạnh và sắc. chẳng mấy chốc tỉ lệ đã là 7:1! tức là chỉ cần bấm cò một phát nữa thôi thì một viên đạn sẽ lập tức bay ra chứ không còn là những nòng không đạn vô hại ban nãy, sự sống và cái chết bây giờ chỉ còn cách một giây.

– cậu chủ!! xin cậu chủ dừng tay! Nhị thiếu gia không có liên quan đến vụ án đó! – tiếng một người đàn ông trung niên vội vã phía cuối hành lang.

Đôi mắt màu nâu lạnh lia qua phía người đàn ông trung niên đang chạy hốt tốc về phía mình.

– Nhị.. Nhị Thiếu gia lúc đó đang ở cách hiện trường tới hơn 3km.. – người đàn ông thở gấp.

Đôi mắt nâu ánh lên tia nghi hoặc nhưng vẫn là cái thần sắc có phần hơn người.

– lúc đó nhị thiếu gia đang ở bệnh viện B! camera an ninh đã được xác nhận và chắc chắn là nhị thiếu gia có mặt tại bệnh viện đúng vào thời gian ước tính vụ án xảy ra- người đàn ông trung niên nghiêm giọng.

pằng – tiếng súng vang lên lớn đến nỗi khiến người đàn ông đó ngồi thụp xuống ôm tai.

Một viên đạn đã cắm sâu vào đầu bức tượng vệ thần ở sảnh.

~~ 5 giờ sáng hôm sau.

“It’s so lonely lonely day... It’s so lonely lonely night..”- tiếng chuông báo thức điện thoại nó reo lên.

– hừm.. haizz.. – nó lò mò ngồi dậy với mái đầu bù xù không thể tả nổi, lật đật chạy vào làm VSCN thật mau để đến trường, vì được ra về sớm hơn mọi khi nên vào học cũng phải sớm hơn, 6h là trường nó đã đóng cổng, nó học tốc chuẩn bị cặp sách đồ đạc, mới nghỉ có hai ngày mà nó ngỡ như 2 tuần vậy, nhớ lớp nhớ trường và nhớ cái My, dù không muốn thừa nhận nhưng người nó nhớ nhất là ai thì hẳn ai cũng biết.

Lật đật chạy ra bên ngoài, anh nó đã đứng đợi nó từ bao giờ, vẫn là khuôn mặt điển trai mê người và chĩnh chu đó, nhưng hôm nay anh nó đặc biệt hơn mái tóc đã được tỉa gọn hơn làm tăng thêm sự nam tính, nó mê mẩn ngắm một hồi rồi phán câu xanh rờn:

– anh ai mà đẹp trai thế nhờ!

-đi! – anh nó bá cổ nó lôi đi không thương tiếc.

– nè! em là bệnh nhân đó! bác sĩ tương lai như anh thì ai mà dám tin tưởng hả! – nó la ầm ỹ.

– im! làm ồn mấy bệnh nhân khác giờ! – anh nó tiện tay bịt luôn miệng nó lại.

– ư.. ừm.. ừ.. – nó ú ớ quơ quạng cái ngôn ngữ ngoài hành tinh.

34. Chương 34

Con đường đến trường sẽ thật trong trẻo và nhẹ nhàng nếu nó không nhìn thấy hàng tốp học sinh đứng thành từng cụm ven đường, bọn họ đang đồn đại ầm ỹ chuyện gì đó, tìm nó thót lên khi họ nhắc đến Wing, dọc hành lang, nó cảm thấy có vài ánh mắt cứ dán lấy nó không mấy thiện cảm, nó nép vào cạnh anh nó như trẻ nít mới lần đầu đi mẫu giáo, nó không hiểu rốt cuộc là chuyện gì! rốt cuộc là nó đã làm gì sai?

-vào Lớp Đi! Lát Ra Về Hai Sang Đợi! – anh nó vẫy nhẹ tay.

– ừm.. – nó e ngại nhìn anh nó dần đi xa khỏi nó, tự nhiên nó thấy bất an, có cảm giác mọi người đang nhìn chằm chằm vào nó với đôi mắt rất khó chịu, nó cúi gằm mặt bước vào lớp, lớp nó đang ồn ào cũng bỗng dưng trở nên im bật khi nó vừa vào. Nó thầm rên vì chắc chắn là nó đang bị mọi người chú ý và nguyên nhân thì cá là không mấy hay ho! nó đưa mắt đến chỗ My đang ngồi, hình như My có chút chôn tránh nó, ánh mắt không còn nhìn thẳng vào mắt nó như mọi khi, nó cảm thấy như đất dưới chân bỗng bênh bênh như sắp sụt xuống, tại sao ngay cả My cũng như vậy? nó đã làm gì sai?

Nó thở hắt ra ngồi vào chỗ, nhìn lén sang My, My vẫn im lặng như nó không hề tồn tại, nó buồn hiu quay đi nhìn xung quanh, mọi vẫn người đang bàn tán gì đó và lâu lâu lại nhìn sang nó, nó cảm thấy nghẹt thở đến gần chết đi được! thà rằng tụi nó cứ chửi thẳng vào mặt nó chứ đừng xì xầm to nhỏ như vậy.. nó gục mặt xuống bàn thầm tránh số nó chỉ được bấy nhiêu.

– ra đây một lát! – một bàn tay to lớn bỗng nắm lấy tay nó kéo đi, nó bàng hoàng nhìn người đang kéo nó đi, là hẳn! hẳn thật sự là người tàn nhẫn đến vậy? khi cần thì dắt nó vào túi, lúc chán thì quẳng nó vào một xô! Rốt cuộc hẳn đang toan tính gieo rắc thêm ảo tưởng gì vào trái tim đã đầy sẹo của nó.

– buông ra! – nó giằng tay ra một cách dứt khoát, nó không muốn luôn ở thế bị động nữa.

– được thôi! – Hẳn nháy mắt rồi ôm ngang eo nó sốc lên vai một cách nhẹ nhàng như vác một bao gạo 40kg, nó ốm đi nhiều quá.

– nè! thả tui xuống! thả xuống mau lên! – nó hét lên, đâm thúi thúi vào lưng hần, đôi mắt tức giận thoáng đỏ hoe, nó sợ sẽ lại yếu lòng vì hần.

– không thích! – hần nghiêm nhiên mang nó đi qua dãy hành lang, tụi con gái mấy lớp khác cứ gọi là sổ hết ra ngoài cầm điện thoại chụp tanh tách, những đôi mắt lại hần lên sự đố kị, một số thì ngưỡng mộ, riêng nó thì tức đến phát khóc.

Hần đột nhiên chuyển hướng đi ngang qua lớp anh nó, nó mừng như bắt được vàng, vừa thấy anh nó ở cuối lớp là nó đã hét toáng lên như heo bị cắt tiết.

– anh hai!!!!!!! cứu emmmmm... – tiếng nó la thất thanh như sắp chết đến nơi, ngược lại với mong đợi của nó, anh nó không có phản ứng, đôi mắt vẫn đang hướng ra phía cửa sổ, head phone! nó suýt ngất khi thấy anh nó đang đeo tai nghe, vậy thì dù nó có đứng ngay bên cạnh anh nó mà hét lên thì anh nó cũng chẳng nghe thấy chứ nói gì đến tình hình bây giờ, đôi môi hần nhếch lên nụ cười thích thú, hình như hần đã biết trước nên cố tình trêu nó, nó bặm môi đâm thúi thúi vào lưng hần thêm vài cái nhưng chỉ tổ đau tay, nó mệt lử buông thông thì bị hần đặt xuống ở cuối dãy cầu thang, đang toan bỏ chạy thì bị hần túm một bím tóc, nó phanh gấp để tránh để tóc lìa khỏi đầu, bất lực đứng khựng lại, hần vẫn bá đạo hệt như ngày đầu nó gặp hần, nếu muốn giữ nó lại thì sẽ chẳng cần tốn nhiều sức.

– yêu anh lần nữa em dám không! – hần kê sát khuôn mặt điển trai đó lại gần làm tim nó đập dồn tưởng chừng như sắp bắn ra ngoài, ánh mắt nó vô thần nhìn hần, đôi môi không tài nào mở lên thành tiếng mặc cho não bộ nó phản đối, tim nó thì lại bảo khác, bảo nó hãy tha thứ hết và bắt đầu lại từ đầu, nhưng làm sao nào nó chịu thua, hần đã hất hủi, đã đối xử với nó tàn nhẫn như thế nào chẳng phải nó đều đã chứng kiến, nó nhìn hần, không nói gì...

– anh Bin!!!!!!!!!!!! – tiếng la chói tai ở phía đối diện làm nó hơi giật mình, nó đưa nhẹ đôi mắt về phía đó, Uyên Lan đang bước đến, hôm nay còn đặc biệt thoa chút son và kẻ mắt khiến cho khuôn mặt kia xinh đẹp hệt như một con búp bê sứ, nó khẽ nhìn lại mình, chẳng qua chỉ là không xấu nhưng cũng chẳng đẹp, xuất thân cũng chẳng phải dân du học Mỹ, du học Pháp này nọ, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mới khiến hần thích thú tạm thời, nó cười nhạt, lặng lẽ quay lưng.

– đi đâu đó? – hần chặn tay ngang trước mặt nó.

– đi mà hỏi Uyên Lan câu đó! – nó gạt tay hần ra, đôi mắt lạnh nhạt như một con người khác hoàn toàn, hần sững sờ buông thông tay nhìn theo dáng lưng nhỏ bé của nó thở dài.

– anh dám đi lên lút bên ngoài sao? còn em thì sao hả? anh phải lấy em mới được! – Uyên Lan vùng vằng chạy lại níu tay hần.

– đi chỗ khác chơi! – hần nhìn Uyên Lan với đôi mắt hình viên đạn rồi bước theo sau nó.

– xì... Tưởng em sợ chắc!- Uyên Lan cũng lì lợm bám theo sau hần, cứ như vậy, nó đầu tiên, rồi đến hần, cuối cùng là Uyên Lan, mấy nhỏ không hiểu chuyện gì xảy ra cứ dòm theo “bộ ba” đó rồi xì xầm xì xầm.

– anh biết chuyện gì chưa?-Uyên Lan nói với lên hần.

– ... – Hần không thèm trả lời, chỉ chăm chú theo dõi từng cử chỉ của nó, đến c việc cả nó đã đi được bao nhiêu bước chắc hần cũng biết.

– ANH KEN BỊ CẢNH SÁT ĐƯA VỀ ĐIỀU TRA RỒI!!!-Uyên Lan tức giận giậm chân hét to.

Nó khựng lại, hình như Uyên Lan vừa nhắc đến Ken, phải rồi! nó vẫn chưa có cơ hội cảm ơn Ken! mà tại sao Ken lại bị cảnh sát điều tra? Tất cả các câu hỏi đổ dồn lên nó cùng một lúc khiến nó bất giác quay phắt lại hướng mắt về Uyên Lan.

– Uyên Lan.. Ken.. bị sao cơ? – nó nhìn Uyên Lan thành khẩn.

Cả hần và Uyên Lan bỗng đổ dồn ánh mắt về nó.

– sao em/bạn biết Ken? -cả hần và Uyên Lan cùng đồng thanh.

-Ken.. là bạn cùng lớp với tớ.. – nó e dè nhìn Uyên Lan, cứ như nó vừa phạm phải tội gì rất lớn vậy.

– bạn nói Ken học chung lớp với bạn? – Uyển Lan khoanh tay nghiêm túc.

Nó gậy nhẹ đầu.

– và bạn và Ken quen nhau? – Uyển Lan lại tiếp tục hỏi như tra khảo.

Nó gậy nhẹ đầu, cảm giác có chút khó chịu, chẳng lẽ nó đáng bị coi thường như vậy sao? Ken đúng là rất có phong thái của một thiếu gia, nhưng như vậy thì nó không có tư cách quen biết Ken sao?

– ha ha ha ha ha ha bạn nói chơi hay nói đùa vậy.. Ken mà chịu vào lớp học ư? lại còn có quen biết với bạn? đúng là Ken có chuyển về trường này thật! nhưng chắc bạn không biết! cậu ấy là người dù không cần vào lớp học ngày nào cũng có thể đứng nhất lớp, còn nữa, tớ là bạn thanh mai trúc mã với Ken, ngoài tớ ra thì Ken chưa bao giờ chủ động hay bị động làm quen với bất cứ ai kể cả nam lẫn nữ! – Uyển Lan cười to với bộ dạng của một tiểu thư thanh cao khiến nó cảm thấy bị xúc phạm nặng nề, cứ như rằng nó nói dối vậy, máu nóng cứ bốc lên não nó làm nó kìm nén cũng không xong, bộc phát cũng không được, dù gì Uyển Lan với nó cũng chẳng có quan hệ mật thiết gì.

– em nói là em quen Ken? – Hần bỗng lên tiếng, này giờ hắn đứng dựa lưng vào tường dăm chiêu, đôi mắt có chút bất an.

– ... hừm.. chắc là tôi nhầm người.. – nó cười nhạt, ở hoàn cảnh này dù nó có nói gì thêm thì cũng sẽ trở thành trò cười cho Uyển Lan mà thôi. Nó không cần biết Ken là người như thế nào, nó chỉ cần biết là nó vẫn nợ Ken một câu cảm ơn, quay lưng bỏ đi, nó khẽ nhìn phía cuối cầu thang, Ken cũng có quen biết với hắn sao? chẳng lẽ kiếp này nó mãi dính tới hắn.

Nó bước vào lớp, nhỏ lớp phó bỗng kéo nó lên bục lớp, nó hơi hoảng nhưng cũng đi theo.

– Linh nói đi.. chỉ có mình Linh là quen biết với Ken! vậy Linh có biết lí do Ken bị công an giải đi là vì sao không? sáng giờ trong lớp cứ ầm ỹ cả lên, tui muốn Linh ọi người biết lí do để tránh gây mất đoàn kết nội bộ. – nhỏ lớp phó nghiêm mặt nhìn nó, tụi dưới lớp cũng im lặng chờ câu trả lời của nó.

– tui... tui.. thực sự là tui cũng không biết lí do là gì.. dù là tui với Ken cũng có thể gọi là quen biết nhưng cũng không thân đến độ có thể biết được chuyện của nhau đâu! – nó nhìn cả lớp với đôi mắt thành thật.

– nói dối! nạn nhân của Wing lần này là bạn Uyên lớp bên cạnh! cái hôm Ken đưa bồ đi cấp cứu đã xảy ra xô xát giữa Uyên với Ken! Cũng chính vì vậy mà Ken bị nghi là Wing rồi bị công an điều tra đó! – nhỏ bí thư đứng dậy nhìn chòng chọc vào nó.

Nó mở to đôi mắt cố nhớ lại, phải rồi! cái hôm Ken đưa nó đi cấp cứu hình như Ken đập vỡ cửa kính khiến cho Uyên bị thương ở chân, chỉ là nó không ngờ nạn nhân của Wing lần này chính là Uyên, vậy là nó gián tiếp hại Ken bị nghi là Wing sao? Nó đứng chết trân ở bục giảng, đất dưới chân như muốn sụp xuống vậy, nó vẫn chưa kịp cảm ơn Ken mà đã hại Ken rồi!

– đủ rồi!mấy bạn nói thì hay lắm! cái hôm con Linh nó thừa sống thiếu chết nếu không có Ken thì đã thành ra thế nào? kể cả tôi nữa! tôi cũng đã có lỗi với Linh khi đã không phát hiện ra kịp thời! tất cả chỉ là trùng hợp thôi! chắc chắn Ken sẽ được thả ra sớm thôi! làm ơn tỉnh táo lại giùm đi! Đừng có cái thói cứ đổ hết lên đầu người khác như vậy! – My chợt đứng dậy với giọng bức tức, cả lớp bỗng chìm vào im lặng, nó bắt ngờ nhìn qua My, thì ra sáng đến giờ thái độ của mọi người là vì chuyện này, My đã đứng lên bảo vệ cho nó, vậy mà khi vừa biết lí do của mọi chuyện thì nó đã nghi My cũng xa lánh nó vì vậy.

Nó chạy xuống cuối lớp ôm chầm lấy My, nó suýt đánh mất My vì không tin tưởng.

– vậy mà tao trách lầm mày!- nó nhìn My ăn năn.

– nhìn mặt tao đi! trai lì đến độ không mọc nổi mụn rồi nè! Ai thêm chấp m!- My mỉm cười.

– vậy thì sao sáng nay mày tránh mặt tao? – nó méo máo trêu My.

– thì.. tại tao thấy có lỗi với mày.. nếu lúc đó không có Ken thì tao hại chết mày rồi! – My mím môi.

– khùng! vậy mà cũng suy diễn được! yên tâm đi! tao lớn sối lắm! – nó cười tít, qua lần này tình bạn của nó có lẽ đã chuyển từ thủy tinh để trở thành kim cương. Nó ngồi vào bàn học, mấy đứa lớp nó cũng đã không

còn bàn tán hay nói xấu gì nó nữa, ai làm việc nấy, nó lên nhìn xuống chỗ Ken rồi tự trách mình sao giống như sao chổi vậy! cứ khiến những người xung quanh phải mang hoạ giùm cho.

Vụ việc trong lớp nó chỉ sau ra chơi đã lan rộng ra trong trường, bọn nó cũng không bàn tán nói xấu nó nữa, chỉ tặc lưỡi tiếc cho Ken bị nghi oan, không khéo thì trường mất một hot boy như chơi.

Riêng nó, tâm hồn cứ như trên mây, nó chẳng còn cách nào khác ngoài việc gọi đến ba nó bên Mỹ rồi kể hết mọi chuyện cho ba nó nghe, ba nó tặc lưỡi tiếc rẻ.

-“cũng oan cho cậu bạn đó thật! vì bên tổ điều tra không thể tìm được bất kì manh mối nào nên khi vừa phát hiện ra cô bé Uyên trước ngày gặp nạn có xảy ra xô xát với Ken, lại cộng thêm vết thương trên chân cô bé do Ken gây ra nên nghiễm nhiên Ken bị đưa vào diện tình nghi, nhưng luật vẫn là luật con ạ, cậu bạn đó phải có chứng cứ ngoại phạm thì mới được thả ra, con yên tâm đi, dù sao ba cũng sẽ góp ý cho bộ phận điều tra bên Việt Nam để tìm ra hướng giải quyết phù hợp nhất, cậu bạn đó cũng có công cứu con gái ba mà, người tốt như vậy không thể là Wing được!” – ba nó an ủi nó.

- ” nhất định nhé ba! con còn phải cảm ơn bạn ấy nữa!”- nó thành khẩn.

- “ừ! à mà giờ này vẫn còn trên trường hả con? chắc đang giờ nghỉ trưa hả! Thôi con ăn cơm đi rồi nghỉ ngơi lát để học cho tốt!”- ba nó gật đầu.

- “dạ!”- nó gác máy, thở phào nằm ỉnh ra giường, trường nó là trường bán trú nên buổi trưa tụi nó ở khu sinh hoạt.

- vậy tốt rồi! ngủ chút đi! mày mới bệnh dậy mà! – Mỹ mỉm cười.

Cuộc nói chuyện điện thoại nãy giờ được nó mở loa cho cả phòng cũng nghe, biết sao giờ, mấy nhỏ cùng phòng nó chắc còn lo cho Ken hơn nó nữa, bên ngoài cũng lác đác mấy nhỏ hóng hớt nghe lỏm nên sự việc một lần nữa được lan rộng trong trường, điều nó sợ nhất là việc đó đến tai hần, nó không muốn liên quan gì đến hần nữa, nó mệt mỏi quá rồi!

tinh ting tinh – tiếng điện thoại nó reo lên báo tin nhắn.

“ông chủ” – dòng chữ trên điện thoại làm nó suýt hét lên nhảy phắt xuống giường.

-“em ngủ chưa? chuyện em có quen Ken là thật sao? bây giờ anh không tiện qua khu nữ sinh.. lát hết giờ nghỉ trưa anh qua kiểm em!”- tin nhắn của hần làm tim nó thót lên điên cuồng, bây giờ là giờ nghỉ trưa nên “nội bắt xuất, ngoại bắt nhập” , tức là nó không thể chạy trốn mà hần cũng không thể sang đây, chỉ cần là kim đồng hồ nhích sang 1h30 thì nó sẽ lập tức bỏ chạy, nó nằm mở mắt thao láo không dám ngủ, gặp con Mỹ còn khuyến khích nó làm vậy là đúng nên nó nhất quyết không ngủ, nhưng tại hại một nỗi là cái gì nhiều quá cũng không tốt, thiếu ngủ nhiều làm nó ngày càng mệt mỏi, và kết quả khi kim đồng hồ đã nhích đến 1h45 và giám thị phải đi từng phòng đánh thức tụi nó hì nó mới tá hoá bật tung chăn làm Mỹ phải hậm hực xếp hộ, nó chạy thục mạng, bộ dạng lắp ló thục thò làm nó hệt như một tên ăn trộm chuyên nghiệp vậy, đang chạy băng băng như tên thì *oạch*

- ui da! – nó trượt chân vì đám rêu chết tiệt ở cuối khu phòng sinh hoạt.

Nó đau đốn xoa xoa cái bàn toạ tội nghiệp của nó meo máu, bây giờ thì ngồi dậy còn không nổi chứ mà chạy.

- ha ha ha.. không sao chứ!-một bàn tay chìa ra trước mặt nó.

- .. cười cái gì mà cười!- nó quát lên, không biết thằng ác ôn mặt người lòng thú nào đã không thương xót nó thì thôi lại còn cười cợt nó nữa.

Nó ngược lên với đôi mắt hình viên đạn rồi thay đổi ánh mắt 180 độ khi nhìn thấy nụ cười thiên thần kia.

- KEN!!!!!! – nó la lên, chụp lấy tay Ken bật dậy như bắt được vàng.

- ui da! – bây giờ nó mới nhớ đến cái lưng tội nghiệp của nó nhói lên.

- có sao không! mà làm gì bất ngờ dữ vậy? bộ sợ tui là Wing thật nên không được thả hả? – Ken nắm tay nó giúp nó đứng dậy.

– không có! không có đâu! Ken tốt như vậy sao có thể là tên Wing ác quỷ đó chứ!-nó khua tay loạn xạ, mặt hớn hở rồi đỏ mặt phũ phàng mà không nhận ra ánh mắt Ken thoáng buồn, đôi môi mấp máy điều gì đó rồi lại thôi.

– em đang nắm tay ai đó!-tiếng hấn vang lên làm nó giật mình nhận ra tay nó vẫn nắm chặt tay Ken *vụt*, nhanh như cắt, nó rút tay ra làm ánh mắt Ken bỗng có chút hụt hẫng.

– anh là gì mà quần chuyện của tôi? – nó nhìn hấn với đôi mắt hình viên đạn rồi ngúng nguẩy bỏ đi.

– cô gái đó là của tao!-hấn hất mắt về phía bóng dáng nó đang khuất dần.

– thì sao? – đôi môi Ken nhếch lên đường cong đầy tự tin, ánh mắt xám tro ánh lên những tia trêu người.

– ai cũng được.. nhất định không được động đến cô ấy! – đôi mắt nâu của hấn có phần kích động.

-... – Ken chỉ quay lưng bỏ đi, ánh mắt xám tro hoàn toàn áp đảo hấn, vốn có thể xử Ken bất cứ lúc nào nhưng hấn không làm vậy, đánh từ phía sau là điều hèn hạ nhất! Hấn tia đôi mắt sắc lẹm theo Ken rồi vỗ tay.

– giỏi lắm.. một màn kịch hoàn hảo nhỉ... đến bệnh viện thăm bạn ư? một cái cơ quá chuẩn xác! – Hấn cất bước ở phía đối diện, Ken khựng nhẹ lại rồi mỉm cười bỏ đi, bóng dáng hai người con trai ưu tú cách xa nhau ở hai phía đối diện thật khiến người ta tò mò về câu chuyện của họ, rốt cuộc là ai?

35. Chương 35

Nó bỏ vào lớp ngồi phịch xuống ghế ảo não.

– ê Ken được thả rồi đó! – My lắc vai nó.

– biết rồi.. – nó day day hai bên thái dương.

– sao biết? – My ngu người, My nghĩ mình là người đầu tiên thấy Ken.

– thì mới gặp xong.. – nó nói không ra hơi rồi nằm bẹp xuống bàn.

– ơ.. thế thôi.. còn tính làm mày bắt ngờ!- My bểu môi.

– à mà cái tên Tuấn Anh xấu xa đó có tìm mày không?- My chợt quay sang nó.

– có! – như bị trúng tim đen, nó bật dậy gật đầu rồi lại sàu nào.

– rồi sao? – My mở to mắt nhìn nó.

– thì tao bỏ đi.. – nó hít nhẹ.

– đúng! như vậy mới là bạn tao chứ! không thể bị lụy một tên tệ bạc như vậy được! – My vỗ vai nó bồm bộp.

– nói ai tệ bạc hả? – giọng hấn làm nó giật nảy mình.

– vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đến! – My lườm xéo hấn.

– Thái! – hấn quay mặt ra phía cửa gọi Thái vào “mang” My ra.

– đi cho hai người họ nói chuyện! – Thái nháy mắt với hấn rồi kéo My ra ngoài.

Nó đứng phắt dậy định bỏ ra ngoài thì *xoẹt* – ngay lập tức bị hấn túm gọn ngồi phịch vào ghế, hấn ghé sát mặt lại gần nó làm tụi con gái cứ thò thò chằm chằm ước ao mình được như vậy, riêng nó, ánh mắt lạnh nhạt khẽ chớp không mấy quan tâm làm hấn có phần hơi kích động, hấn toan kéo chiếc ghế ở bàn sau ra ngồi thì một cậu con trai cao lớn bước vào, bằng đôi mắt xám tro mê hồn ngay lập tức khiến hàng chục con mắt đổ dồn về phía cửa.

– ghế đó là của tôi! – Ken cho tay vào túi thông dong bước vào.

– ý mày nói chỗ này là của mày? – hấn nhúu mày chỉ vào chiếc bàn sau lưng nó, Ken không trả lời, chỉ lẳng lặng đến kéo một chiếc ghế khác lại chỗ của mình và ngồi xuống dựa lưng vào tường khép hờ mắt thư giãn, hai chân gác lên bàn khích bác.

– không khí ở đây khó thở thật.. – hấn nhếch môi nắm lấy bím tóc của nó kéo nhẹ về phía mình, nó bị bắt ngờ nên đôi chân theo phản xạ mà chạy theo, miệng không ngừng la mắng.

Ken vẫn nhắm nhẹ đôi mắt, khoé môi nhếch nhẹ lên thành một đường cong nửa miệng làm lũ con gái chết điếng.

Nó bị hấn kéo ra ngoài hành lang, ngay lúc hấn vừa thả bím tóc của nó ra là lúc nó toan co giò bỏ chạy.

– anh biết tất cả mọi chuyện rồi.. – câu nói của hấn làm nó khựng lại, hấn nhìn sau lưng nó, đôi mắt có chút nhúu lại.

– ý anh.. là sao? chuyện gì cơ? – giọng nó run run nhưng vẫn có thể kiềm chế.

– Nam.... Nhưng anh muốn em trả lời anh! tại sao em lại dẫu anh? anh không đáng để em tin tưởng sao? Rõ ràng em có thể nói nhưng tại sao lại dẫu để rồi một mình chịu tổn thương? anh đã chờ đợi một tiếng gọi của em.. chỉ cần lúc đó em gọi anh dù chỉ một lần thôi thì anh nhất định sẽ không để em một mình..- hấn nói dứt chừng.

– ai... đã nói cho anh biết? Là anh tôi? – giọng nó có phần kích động, nước mắt nóng hổi tuôn trào, đôi chân nó nhấc bước muốn tìm anh nó hỏi cho ra lẽ nhưng khoé mắt thì cứ cay.

– không được! em không được đi đâu hết! kể từ bây giờ em mãi thuộc về anh!! là anh sai! là anh đã không tin tưởng em! chính vì vậy cho nên đến suốt quãng đời còn lại anh sẽ chịu trách nhiệm với em, anh sẽ bù đắp tất cả vết thương trong lòng em.. cho anh một cơ hội chứ? – hấn kéo nó lại, đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ nhàng, nước mắt nó tuôn trào lần nữa, trước kia nó thường hay mắng những nhân vật nữ chính trong phim dù bị nam chính đối xử rất tệ bạc nhưng vẫn luôn ngu ngốc tha thứ, nhưng còn bây giờ nó lại nhận ra trái tim nó lại một lần nữa bị hấn làm cho rung động, nó có thể nghe thấy rõ nhịp tim và hơi thở của hấn, có thể cảm nhận được sự xao xuyến mà lâu lắm rồi nói mới được trải nghiệm lại, hấn ôm siết nó vào lòng để thoả nỗi nhớ bấy lâu, nó tuy biết hấn là người luôn làm trước nói sau nhưng vẫn không thể thích nghi được, nó cảm thấy như toàn thân tê rần như vừa bị một luồng điện chạy ngang, nước mắt nó rơi lã chã, bây giờ thật sự trái tim nó muốn tha thứ cho hấn, nó biết nó cần hấn đến nhường nào.

– đồ xấu xa, xấu xa... -nó đắm nhẹ từng cái lên ngực hấn.

– phải.. là anh xấu xa..- hấn vỗ vỗ nó nhẹ nhàng, hít hà mùi tóc thơm thoảng mùi hoa Iris của nó rồi mỉm cười ngây ngô như đứa trẻ.

Xa xa là bóng dáng cao lớn của anh nó, đôi mắt chất chứa nhiều cảm xúc phức tạp, đau, buồn, nhưng cũng có sự nhẹ nhõm, ít ra anh có thể giúp nó tìm lại nụ cười, anh cười nhạt quay bước cô độc.

Nó nở nụ cười nhẹ nhõm bước vào lớp, mấy chục con mắt soi mói không làm cho nó nề hà, có hấn bên cạnh khiến nó cảm thấy mạnh mẽ thêm rất nhiều, nó cảm thấy bây giờ không một ai có thể hạ gục được nó nữa, tất nhiên là trừ hấn.

– khiếp! làm lành rồi chứ gì? – My gườm gườm nó.

– ừ! – nó cười tươi rói.

– hừm.. ít ra là mày vui! còn nếu thằng cha đó dám làm mày khóc lần nữa thì tao xe xác ổng! – My giờ nắm đầm với đôi mắt hực lửa.

– cái con điên! – nó vỗ trán My.

– hi.. nói thôi chứ tao nào dám động đến thiếu gia nhà họ Vũ! – My xoa trán cười toe.

– xì! – nó bểu môi!

Nãy giờ nó mới để ý thấy Ken vẫn đang ngủ say, vốn định nói câu cảm ơn

nhưng có lẽ phải đợi ra về..

– cả lớp đứng! – thầy lớp trưởng hô to.

Thầy dạy sinh tụi nó bước vào với khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng, thầy đặt sấp tài liệu cùng chiếc cặp đen lên bàn rồi ra hiệu cho tụi nó ngồi xuống.

– chắc các em cũng đã biết tin buồn ở trường ta.. thầy rất lấy làm tiếc! em Uyên ra đi khi vẫn còn quá trẻ, vẫn còn cả một tương lai trước mắt, em ấy tuy không phải một cô bé chăm học chăm hành và còn ham chơi nhưng lại rất biết nghe lời, dù về bề ngoài có chút bướng bỉnh nhưng thật ra lại rất hiếu thảo, ba em ấy làm bảo vệ ở khu sân vườn biệt thự X-cũng chính là hiện trường vụ án tối qua, hằng ngày sau khi tan học thì em ấy đều đến chỗ của ba để đem cơm sang, cũng vì vậy mà em ấy đã vô tình rơi vào cái bẫy của Wing! Cho nên thầy muốn các bạn nữ phải đặc biệt cẩn trọng, không nên ra đường vào buổi tối! nếu nhất thiết phải ra ngoài thì nên nhờ người thân đi cùng để đảm bảo an toàn.. thầy không nói nhiều... chỉ mong các em tự biết cách bảo vệ bản thân mình.. – thầy quệt nhẹ nước mắt trên khoé mi đã hằn nhưng nếp chân chim, thầy là giáo viên chủ nhiệm lớp Uyên, vốn là người giàu tình cảm nên học sinh rất quý mến và kính trọng, thầy có một cô con gái nhưng cũng đã qua đời sau một tai nạn xe máy, tụi con gái trong lớp không nói nên lời, đứa nào đứa nấy nước mắt rơm rớm, tụi nó thương thầy lắm, thương cả Uyên, cùng là cái tuổi ăn tuổi học mà Uyên đã dừng mãi ở độ tuổi 16.

Trái ngược với bầu không khí kia, ở cuối lớp, một nụ cười nửa miệng khê nhếch lên sắc như lưỡi dao, nó khê rùng mình khi nhìn thấy nụ cười đó qua tấm gương My đặt trên bàn, tại sao Ken lại cười? lại là nụ cười đáng sợ đến vậy? nó có chút chột dạ nhưng rồi cố bình tâm lại, nó cho rằng Ken chỉ đang mơ ngủ thôi.. nó cũng hay như vậy mà!

– hôm nay thầy sẽ không dạy bài mới! thầy sẽ giúp các em hiểu rõ hơn về Wing để tránh tối đa mọi rủi ro.- Thầy ôn tồn đứng trên bục giảng đặt những nét phấn to rõ lên mặt bảng, lớp học im phăng phắc tựa hồ có thể nghe rõ từng nhịp thở.

– ở đây có em nào biết Teddy? – thầy cầm mic đồng dạy, nhận ra ánh mắt tinh lẹ của nó nên thầy đã mời nó.

– thưa thầy teddy là biệt danh của Ted Bundy! tên giết người hàng loạt khét tiếng ở Mỹ một thời. -nó nhanh nhẹn.

– đúng rồi! em ngồi xuống đi.. vụ án đầu tiên của Teddy xảy ra ở công viên McKenny, Washington, nạn nhân là một thiếu nữ 15 tuổi, tức là trạc tuổi các em bây giờ, hắn đã hành hạ cô bé đến chết và sau đó trở nên nổi tiếng bởi độ nghiêm trọng của vụ án cũng như không hề có một manh mối nào mà hắn để lại hiện trường, đó là điểm mấu chốt thứ nhất! Tức hắn rất thông minh và biết cách tính toán, qua kiểm tra thì họ cho biết Teddy có chỉ số IQ là 124, như các em cũng đã biết thì một người bình thường có IQ từ 85-115, người kém thông minh hoặc chậm phát triển thần kinh thì chỉ từ 55-85, riêng teddy là 124 và hắn được xếp vào hàng thông minh tức từ 115-130, hơn hẳn rất nhiều là Rodney Alcala với chỉ số IQ là 160 và thuộc hàng thiên tài chỉ chiếm 0.13% dân số toàn thế giới, tức là con số vô cùng nhỏ, chính vì vậy phải mà sau 30 năm thì Alcala mới chính thức bị cảnh sát bắt giữ với chứng cứ cụ thể, trở lại với teddy, ngoài trí thông minh thì hắn còn có một vẻ bề ngoài vô cùng điển trai nên việc dụ dỗ cái cô gái là điều quá dễ dàng, điều đó cho thấy rằng không ngoại trừ khả năng là Wing cũng có một vẻ bề ngoài vô cùng ưa nhìn, các vụ án không đầu đuôi cụ thể liên tục xảy ra với các tình tiết khớp nhau với nạn nhân đều là các cô gái da trắng, có ngoại hình ưa nhìn, trẻ mái giữa và đặc biệt là họ đều mặc đồ ngủ khiến cảnh sát nhận định đây là cùng một hung thủ, tin đồn về Teddy càng lan rộng ra hơn nữa, nhưng không vì vậy mà số vụ án giảm đi, một số nhân chứng cho biết nơi mà các nạn nhân xuất hiện lần cuối luôn có mặt một người đàn ông bó bột ở tay hoặc chân, anh ta tìm cách tiếp cận và hỏi han họ về những cuốn sách hay nhờ họ khởi động giúp chiếc xe Vw của mình, họ miêu tả anh ta có vẻ ngoài điển trai nên được lòng các cô gái và dễ dàng đưa họ theo mình, đó cũng chính là nguyên nhân khiến những vụ án đáng tiếc xảy ra. Chính vì cho nên thầy mong các em nữ sẽ thận trọng hơn khi tiếp cận với người lạ, nhất thiết không được đi theo họ dù có chuyện gì đi chăng nữa!-thầy đồng dạy giảng giải khiến tụi nó tập trung say sưa.

– thưa thầy! vậy tại sao hắn ta lại giết người như vậy? liệu có nguyên nhân gì ở đây không ạ? – nhỏ Ngân giơ tay xin phát biểu.

– thật ra là có.. hần ta tuy được lớn lên trong một môi trường lành mạnh với ba mẹ vô cùng thương yêu hần và theo đạo thiên chúa nên hần được đưa đi nhà thờ đều đặn, nhưng hần lại vô tình bị tiêm nhiễm bởi những tạp chí khiêu dâm mà người lớn vứt lại trong thùng rác, và dạng khiêu dâm ám ảnh và ăn sâu vào tâm trí hần nhất là kèm theo bạo lực, hần nói chính điều đó đã làm hần không kiểm soát được mình, cộng thêm mỗi tình đầu ở đại học bị tan vỡ khiến con tim hần dần trở nên lệch lạc và lầm lỗi hơn, hần nói mọi thứ cứ diễn ra theo trình tự và dần dần tăng lên, hần bắt đầu nghiện nhưng tài liệu về bạo lực và khiêu dâm như một loại ma túy trong 2 năm liền, hần nói đã cố gắng nhưng lại không thể cưỡng lại xu hướng bạo lực, và như để trả thù tất cả những tổn thương về tình cảm thì cái ranh giới thiện ác đã bị phá bỏ, hần khai rằng sau khi thực hiện vụ đầu tiên thì hần cảm thấy như vừa trải qua một giấc mơ vậy, hần tỉnh dậy vào sáng hôm sau với tinh thần tỉnh táo và biết mình vừa gây ra điều kinh khủng đến thế nào, nhưng hần vẫn không thể dừng lại, một khi đã bắt đầu thì không thể có kết thúc, đây có thể coi là một dạng rối loạn nhân cách có tên khoa học là psychopath! tất nhiên rằng sau khi bị bắt thì hần tỏ ra vô cùng sợ chết và luôn mồm chối bỏ rằng mình vô tội cho đến khi cả hai phiên tòa đều tuyên án tử hình, tuy điều này là trái với luật nhân đạo nhưng các em có thể hình dung nôm na là người bị rối loạn nhân cách thì không có cách nào để giúp họ dừng lại được kể cả bản thân họ cũng không thể tự tiết chế mình, hần đã bị tử hình trên ghế điện tại nhà tù Starke, Florida vào ngày 24/1/1989, đây có lẽ là lối thoát duy nhất cho hần. – thầy ôn tồn giảng giải, nó gật gù, đúng như những gì ba nó nói, dạng rối loạn nhân cách đó thật đáng sợ, suy cho cùng thì hần cũng là nạn nhân của những thứ không lành mạnh.

– thưa thầy, vậy số nạn nhân của hần là bao nhiêu ạ? – My gior tay phát biểu.

– theo lời khai của hần là 30 nhưng không ai dám chắc liệu đó có đúng là con số thực, người ta lo ngại số nạn nhân là hơn thế và có thể đã lên tới 100 vì hằng năm vẫn còn những xác chết vô thừa nhận được tìm thấy và chưa thể xác nhận nguyên nhân, tuy nhiên thì bí mật đó đã theo hần xuống mồ vì phía người dân đã tạo ra sức ép quá lớn cho phía chính phủ về việc phải lập tức xử tử hần, họ hận và cũng sợ hần, các gia đình có nạn nhân là người hần hại đều đổ ra đường để biểu tình xử tử hần, cộng thêm những người bức xúc tạo thành một làn sóng lớn đè nặng lên chính phủ, không còn cách khác nên họ phải tuyên án tử- thầy thở ra nặng nề.

Nó trầm ngâm suy nghĩ, ba nó cũng đang điều tra về Wing, cũng từng là một chuyên gia khoa phân tích tâm lý tội phạm, chắc hẳn ba nó phải mệt mỏi lắm khi phải đấu trí với Wing, hần Wing cũng rất thông minh, nó ước có thể giúp ba một chút nhưng lại không thể, nó chỉ vừa nghe đến Wing là tim đã đập dồn chứ nói gì đến điều tra, nó vẫn còn như in cái hôm ấy, cái hôm nó vô tình xuất hiện ở hiện trường một vụ do Wing gây ra, khi đó nó thấy một tên cao lớn mặc một bộ toàn màu đen, chiếc mũ lưỡi trai đen che nửa mặt, khuôn mặt còn đeo thêm một chiếc khẩu trang da màu đen cùng một gọng kính to khiến nó không thể nhìn rõ đôi mắt đó, nó chỉ biết tên đó đã đứng nhìn nó khoảng 5 phút rồi quay lưng bỏ đi, lúc đó nó như bị đóng băng, nó nhìn cái xác đông cứng của thiếu nữ kia, nó sợ rồi nó cũng sẽ bị y như vậy, nằm đó lạnh lẽo và đáng sợ như vậy, mái tóc bím nhỏ bay theo gió tuyết, nó ngồi bệt xuống lớp tuyết ngày một dày, đôi mắt dán trân trân vào tên đó tên đó thất thần, đôi bàn tay nhỏ bé siết chặt vào nhau run lên cầm cập, nếu đêm hôm đó hần không bỏ đi thì có lẽ bây giờ nó đã không ngồi đây, theo như suy đoán nhanh nhạy của một người cận kề cái chết thì nó biết rằng đó là Wing, nó không phải là người đầu tiên thấy hần, có rất nhiều người đã thấy hần bỏ đi khỏi hiện trường nhưng vì quá sợ hãi mà cũng không thể làm gì, một bản tin cũng đã đăng tải đoạn video có hình ảnh của Wing ngay tại hiện trường vụ án nhưng chiếc mũ lưỡi trai đã che đi hoàn hảo khuôn mặt đó. Cứ mỗi lần gặp ác mộng thì y như rằng bóng dáng đó lại hiện ra làm nó bưng tỉnh, nó tự thấy mình thật mạnh mẽ khi có thể thoát chết khỏi tay hần mặc dù nó vẫn không biết lí do hần tha cho nó là gì.

– như vậy điều cuối cùng thầy muốn nói với các em nữ là phải thật tỉnh táo và thận trọng, bất-cứ-ai-cũng-có-thể-là-Wing-thầy nó nhấn mạnh mấy từ cuối làm nó bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, đúng vậy! bất cứ ai cũng có thể là Wing... Câu nói của thầy làm nó bất an vô cùng, vậy là từ bây giờ nó còn phải nghi ngờ những người xung quanh sao?

rengggg – tiếng chuông báo ra về vang lên.

brùm.... – điện thoại nó rung lên.

– “ở yên đó nhóc con! anh qua liền!”-tin nhắn từ hần.

Nó lắc nhẹ đầu, cố thoát khỏi suy nghĩ kia, nhìn hai tấm vé trong học bàn mỉm cười.

– đi xem phim hả? – My la to làm nó giật mình.

– cái con này! be bé cái mồm thôi! – nó che miệng My.

– xì... sướng nhá! bà mày phải đi về đây! nhạc phụ đón rồi!- My gỡ tay nó ra đeo ba lô lên uể oải vẫy tay với nó.

Ken cũng đứng dậy từ lúc nào và bước ra phía cửa.

– Ken! – nó gọi với lại.

–?- Ken quay lại nhìn nó.

– cảm ơn chuyện hôm trước! – nó vẫy tay mỉm cười.

Ken cũng cười nhẹ rồi quay bước, nó nhìn theo, cảm thấy đỡ có lỗi hơn, ít ra nó chưa hại Ken bị nghi oan.

Ken khuất bóng cũng là lúc hấn xuất hiện, nó phụt cười vì hai người này cứ như lửa với nước, rõ ràng là có quen biết nhưng không thể đứng chung được.

– đợi có lâu không.. học học..- hấn thở không ra hơi, đôi mắt tia ra xung quanh như để xác nhận điều gì đó rồi mới yên tâm.

– không.. mà anh làm gì vội vội vàng vàng vậy? chón cái bạn Uyển Lan xinh đẹp gì đó chứ gì? – nó nháu mày.

– không có! anh với nhỏ đó tuyệt đối không có gì! anh chỉ yêu mình em thôi! – hấn nắm lấy tay nó hoảng hốt làm nó không nhin nổi cười.

– xó! đúng là đáng nghi mà!-nó khoanh tay vờ giận dỗi.

– không có thật mà! Uyển Lan là bạn thân của em gái anh, anh cũng chơi với Uyển Lan từ nhỏ nhưng tuyệt đối không có chuyện đó đâu... chỉ là anh đã hứa với em gái anh... – hấn chợt ngập ngừng làm nó chú ý, em gái hấn? là cô bé đã mất đó sao? nó thấy xót xa, hấn vẫn còn giữ lời hứa dù cô bé đã mất. nó cũng cảm thấy hạnh phúc khi nó có anh nó.

– thôi.. thoi.. được rồi! có cần khai hoạch toẹt ra hết vậy không! em đùa tí thôi mà! – nó mỉm cười, nó không muốn hấn buồn.

Chiếc xe đồ rượu của hấn lao vút đi khỏi sân trường ồn ào, bóng dáng anh nó khẽ nhìn theo, đôi tay cầm chiếc mũ bảo hiểm của nó buông thõng, khẽ cười nhạt, anh cất chiếc nón vào cốp xe.

– ảnh dám bỏ em ở lại!!! tức điên lên mất.. á.... – Uyển Lan giậm chân nhìn theo xe hấn.

– anh Phong! đuổi theo anh Bin đi! – Uyển Lan leo lên chiếc Audi màu bạc, ở tay lái là một tên con trai có đôi mắt màu xám tro, phải, Ken-Phong là một!

Ken chớp nhẹ mắt không mấy quan tâm nhưng cũng bẻ lái theo hướng xe hấn và nó, chẳng mấy chốc đã bám kịp, nhưng để đề phòng bị phát giác vì tiêca động cơ quá dễ phát hiện nên Ken phải giữ khoảng cách khá xa, bị kẹt một lần đèn đỏ nên mất dấu.

– đâu mất tiêu rồi? anh mau kiếm bọn họ đi! em không biết đâu! – Uyển Lan giãy nảy.

Trái ngược với Uyển Lan, đôi mắt Ken vẫn rất bình tĩnh, cứ như cậu biết nó và hấn đi đâu vậy... Cũng có thể nói là như vậy, ban nãy Ken đã vô tình nhìn thấy cặp vé xem phim trong học bàn nó, cộng thêm đường đi quen thuộc nên cậu có thể phán đoán ngay là rạp phim nào, Ken lái rất điềm, mặc cho Uyển Lan cứ giãy giụa ần vạ.

– anh đi đâu? có chắc là họ đi đường này không? bộ anh hết thích em rồi hả?-Uyển Lan bướng bỉnh nhìn Ken.

Ken không nói gì, khoé môi chỉ nhếch lên một nụ cười nửa miệng lạnh nhạt.

– rốt cuộc là anh đi đâu?-Uyển Lan vẫn không chịu im lặng.

36. Chương 36

~ Tại rạp chiếu phim.

– mình.. mình sẽ coi phim này hả?- nó đỏ mặt xem trailer của bộ phim, là một bộ phim tình cảm học đường, trước giờ nó vào rạp chỉ toàn coi mấy phim hài với cả hành động chứ chưa bao giờ coi thể loại tình cảm, lí do đơn giản bởi mấy bộ phim đó chỉ dành cho người có đôi có cặp, cảm giác ngồi coi phim mà mấy cặp kề bên cứ ôm ấp nhau làm nó muốn nổi đóa cả lên, còn bây giờ nó cũng chính thức có cặp như người ta chứ không còn tự kỉ đi coi một mình hay đi với My như lúc trước nữa, nó nhìn lại mình qua tấm banner quảng cáo, nếu hần vẫn rất nổi bật trong bộ đồng phục thì nó lại thấy nó thật xuềnh xoàng, nó nhìn thấy mấy cặp mắt không mấy thân thiện kia soi mói làm nó khẽ nép mặt vào vai hần, chắc nhìn nó không xứng với hần tí nào.

– em sao vậy? – hần nắm tay nó thật chặt.

– em.. em ngại lắm.. em ăn mặc vậy có xuềnh xoàng lắm không? – nó cuối đầu di di mũi giày.

– không hề! em là người đẹp nhất ở đây! Má phúng phính như thế này cơ mà! – hần nhéo hai má nó mỉm cười.

– hứ! – nó chu môi, đôi má hây hây đỏ vô cùng đáng yêu.

– cho anh nhờ tí nhé! – hần siết chặt nó vào lòng vì không cưỡng lại nổi sự đáng yêu của nó.

– áì.. người ta nhìn kìa!- nó vùng vẫy.

– kệ họ! à còn nữa! nếu sau này có ai hỏi em có phải là bạn gái của anh không thì nhất định em phải dứt khoát trả lời là CÓ! Biết không? – hần nhấn mạnh.

– ừm.. -nó gật đầu, cảm giác xao xuyến trong tim cứ dâng trào hạnh phúc khó tả, lần đầu được đi xem phim với bạn trai thật khác với lúc đi với bạn bè.

Hần nắm tay nó bước vào trong phòng chiếu phim, rất nhiều đôi mắt nhìn tụi nó nhưng không khiến nó nao núng, tự tin bước theo hần vô điều kiện.

Bên ngoài rạp phim.

– tại sao anh lại đến đây? anh thích em đến nỗi nói dối em để được đi xem phim chung sao? – Uyển Lan khoanh tay kiêu kì.

Ken vẫn không trả lời, đôi môi lại lần nữa nhếch lên lạnh nhạt.

– em tự suy nghĩ xem.. – Ken mở cửa xe bước ra.

– ý anh là họ đến đây? – Uyển Lan cũng ra theo.

–... hừm.. – Ken cười khinh khỉnh.

– được lắm! hôm nay em không phá được họ thì nhất định không phải là Uyển Lan! Cho em mượn điện thoại anh! – Uyển Lan quệt mũi tình ranh.

Ken nhún vai liếc vào trong xe, Uyển Lan mau chóng với lấy chiếc điện thoại rồi gõ thoăn thoắt một nẫu tin nhắn.

– xong! gửi!! – uyển Lan thích thú nhấn nút gửi.

– trả anh! còn bây giờ anh mau trở em đến bệnh viện!- Uyển Lan chìa chiếc điện thoại ra cho Ken.

– em nghĩ anh là tài xế của em chắc?- Ken nhìn Uyển Lan với đôi mắt sắc lạnh.

– hứ! để em đi taxi là được chứ gì! – Uyển Lan hừ mũi bỏ đi thật nhanh.

Ken lấy điện thoại ra.

“Uyển Lan nhập viện rồi! mau đến bệnh viện X đi!”-đó là tin nhắn mà Uyển Lan nhắn đi lúc này, Ken khẽ nhếch môi thích thú rồi trở lại vào xe, chiếc xe xám phóng đi mất hút.

~ Trong rạp phim.

ting ting – điện thoại hân vang lên.

Đọc xong tin nhắn, mặt hân biến sắc.

– có chuyện gì? – nó quay sang hân, dù không cố ý nhưng đã đọc được dòng tin nhắn.

– anh có chút chuyện phải đi! em chờ anh một lát! anh quay lại ngay.

– không sao đâu! nếu có chuyện gấp thì anh cứ đi, không cần về vội đâu, em chờ mà! – nó có chút hụt hẫng nhưng vẫn mỉm cười.

Hân cởi chiếc áo khoác da khoác lên vai nó rồi bỏ đi gấp gáp, nó nhìn theo bóng dáng khuất dần sau cánh cửa rạp rồi khẽ thở dài, suốt bộ phim đó nó ngồi thừ ra, đến lúc đến phim cũng không hay biết nếu như không thấy mọi người rục rịch ra về, nó lặng lẽ đứng dậy, nó từng đi xem phim một mình rất nhiều lần nhưng không bao giờ thấy buồn hay cô đơn, sao lần này lại thấy khó chịu đến vậy, chỉ mới xa nhau một chút mà nó đã thấy khó chịu ở tim, cứ thở dài một cách vô thức, nó ngồi ở hàng ghế chờ, mấy cách tình nhân nắm tay nhau thân mật làm nó buồn thêm, vẫn biết là Uyển Lan nhập viện nên hân mới phải đi nhưng lại thấy có chút ghen tị, cái lúc nó ở bệnh viện hân có sốt sáng chạy đến đâu chứ! Nó day day tờ vé muốn rách rồi vẫn không tha, cứ ngồi đó không khí một cách vô thức, đôi mắt ngóng trông phía cửa rạp không rời.

* I am run run run to you.. and i keep you safe forever..* – điện thoại nó reo lên, nó mừng tít cầm máy lên để rồi hụt hẫng, nó mong đó là hân, nhưng sự thật thì là Mạnh.

– a lô.. – giọng nó yếu xìu.

– giọng chị sao vậy? chị đang ở đâu hả?- Mạnh tra hỏi.

– đang ở nhà.. – nó thần thờ đá đá chân vào không khí.

– nói dối! em cứ gia sư đến nhà chị rồi mà người ta nói không có ai ở nhà hết! Nhà tối thôi! – Mạnh dứt khoát.

– cái gì? Gia sư? em điên à?- nó nói gần như hét.

– điên gì? bộ chị muốn học thêm bên ngoài để thành mồi nhắm cho Wing hả?-Mạnh giậm dặt.

Nó chớp mắt liên tục để nghĩ cách nói dối, còn anh nó giờ này chắc đang đi ôn luyện ở nhà thầy rồi, nghĩ muốn nát óc mà không tìm cái cớ nào, chẳng lẽ lại nói hoạch toẹt ra là đi với hân.

Ah! có rồi! Nó búng tay khi vừa nảy ra ý tưởng.

– thực ra thì chị đang đi chơi với bạn.. – nó vờ nói giọng hối lỗi.

– điên à? giờ này còn đi đâu? mà đi với ai?- Mạnh gắt gỏng như thằng em trai khó tính.

– ừ thì nhỏ bạn.. – nó chớp chớp mắt, nói không khéo Mạnh lại đi tìm nó thì khổ.

– chị có tỉnh táo không? giờ này mà hai đứa con gái ra đường không sợ bị Wing soi tái hả? – Mạnh la vào điện thoại, ngữ khí như sắp tìm được nó đến nơi.

– có anh chị đi cùng nữa! à mà còn cả bạn trai của bạn chị nữa mà! tận hai người hộ tống còn gì!- nó mím môi nói đại, dù sao anh nó cũng không có nhà.

– vậy hả?.. vậy thì được.. -Mạnh êm giọng làm nó thâm cảm ơn trời phật.

– vậy bắt đầu từ ngay mai chị bắt đầu học gia sư đó nha! hôm nay coi như tha cho chị! – Mạnh hăm he.

– vâng! khổ lắm! – nó gác máy nổi da gà, thằng nhóc muốn leo lên đầu nó ngồi đến nơi rồi!

Nó nhìn đồng hồ, đã 9 giờ hơn, tuy rạp vẫn còn chiếu đến hơn 11 giờ nhưng nó vẫn có thể nhận thấy số lượng khách ngày càng vắng đi, chẳng mấy chốc chỉ còn lác đác vài cặp ngồi chờ đến lượt xem, nó lo lắng nhìn đồng hồ, không biết hẳn có gặp chuyện gì không, đã hơn hai tiếng rồi.

Tại bệnh viện

– bác sĩ! em ấy rốt cuộc là bị gì? – hẳn sốt sáng, không để ý Uyển Lan cứ vờ vịt ôm bụng rồi lườm bác sĩ ra hiệu phải nói dối.

– bệnh nhân.. bệnh nhân bị đau ruột thừa.. Cần.. cần mổ gấp.. – ông bác sĩ lấp bắp khi nhìn thấy ánh mắt đe dọa của Uyển Lan, ngay sau khi ông ta dứt lời thì Uyển Lan mới gật đầu rồi vờ vịt ôm bụng lẩn lộn.

Hắn vốn là trước lúc em gái hắn mất đã hứa rằng sẽ chăm sóc và bảo vệ Uyển Lan thay cô bé, Uyển Lan là bạn rất thân với em gái hắn, hai đứa vui buồn có nhau, cũng giống như nó với My vậy, hắn cũng đã luôn giữ lời hứa đó, khi Uyển Lan đi du học tại Mỹ hắn cũng đã ột người được huấn luyện kĩ càng đi theo để bảo vệ cô bé, có lẽ cũng vì vậy mà Uyển Lan lầm tưởng đó là tình yêu, Uyển Lan tuy không hiền lành gì nhưng lại rất đơn thuần, chỉ cần thấy sao là nói vậy, ngay cả việc Ken đi du học cùng lúc với mình cũng khiến Uyển Lan nghĩ Ken có cảm tình với mình, cũng đúng, cô bé được nuông chiều từ nhỏ, vốn muốn gì được nấy nên luôn ỉnh là nhất.

– khoan đã.. – hẳn chợt nhìn vào đôi mắt ông bác sĩ đang run như cây sậy kia, sự tinh tường nói cho hắn biết ở đây có vấn đề, như bị trúng tim đen, ông bác sĩ giật nảy mình.

– đau ruột thừa? chẳng phải em đã mổ từ năm lớp 8 rồi sao! – hẳn dùng đôi mắt sắc bén tia sang Uyển Lan.

– ơ... Ờ.. em.. – Uyển Lan chợt dạ giật mình quên mất phải giả đau.

– quá đáng! – hẳn quay bước, đôi mắt giận dữ khiến Uyển Lan sợ hãi bất động.

Hắn phóng xe như bay, trời đổ mưa, lại thêm kẹt đường, hắn tức giận đạp mạnh vô lăng, lái xe lên lè rồi bỏ xe mà chạy, từ đây đến rạp phim còn ít nhất là 3km, hắn vẫn cứ chạy dù cơn mưa xối xả tạt ướt hết người. Hắn gọi điện thoại cho nó nhưng lại không có tín hiệu, đôi mắt lo sợ đầy kích động

ở rạp phim..

Điện thoại nó tắt nguồn, nó chơi game dữ quá nên hết mất pin, nó nhìn chiếc đồng hồ điện tử ở phòng vé, đã 10 giờ 45, nó tá hỏa khi nhận ra lao công đã bắt đầu quét dọn, chỉ còn đến 11h là hết suất chiếu, tức là rạp cũng sắp đóng cửa, nó e ngại nhìn trời đang mưa tầm tã, hít một hơi thật sâu, nó đứng dậy đi ra phía cửa rạp, không còn cách nào khác, nó đành tự về, nó ôm đầu khi nhớ ra ba lô đã cất ở xe hắn, mà trong ba lô thì lại có tiền, như vậy có muốn nó cũng không thể đi taxi hay bất cứ phương tiện nào về, đường về đêm đã bắt đầu lên đèn, đây còn là khu dân cư nên khá vắng vẻ, nó lo sợ nhìn con hẻm vắng mà nó nhất thiết phải đi ngang qua mới về được nhà, nỗi ám ảnh về Wing lại ập tới, nó run lấy bầy trong làn mưa lạnh buốt, nước mắt hoà vào làn mưa biến mất một cách vô hình, tự nhiên nó muốn khóc, khóc vì trách móc, khóc vì ghen tị, khóc vì sợ hãi.

– áì.. – nó vấp vào viên gạch lồi lên ở mép đường, đầu gối toé máu, nó khóc oà, thà rằng ban nãy cứ để Mạnh đến đón, tại sao cứ phải ngu ngốc ngồi chờ trong khi có lẽ người ta đã quên mất mình? nó khóc nghẹn ngào, đôi chân không còn sức toan đứng dậy.

Một đôi giày đen chợt tiến về phía nó, chỉ khi đôi giày đó đã dừng lại trước mặt thì nó mới thất thần ngược lên, ánh đèn đường loá mắt làm nó không nhìn thấy mặt người đó, chỉ khi người đó nghiêng nhẹ đầu, nó mới nhìn thấy đôi mắt màu bạc kia, là Ken, Ken đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen che đi nửa khuôn mặt, nó sững sờ ngồi phịch xuống đất.. ai cũng có thể là Wing Câu nói ban chiều của thầy dạy sinh làm nó mở to đôi mắt thất thần, đôi môi run lên sợ hãi, qua làn mưa, nó có thể nhìn thấy chiếc khuyên tai của Ken có phân kì lạ, khuôn mặt nó trắng bệch khi nhận ra chiếc khuyên đen ở một bên tai của Ken không đơn thuần chỉ chiếc khuyên đen mọi khi nó hay nhìn thấy, nếu như ban ngày thì chiếc khuyên chỉ là một màu đen còn bây giờ nó nhận ra nổi bật lên ở bên trong lớp da đen trong suốt kia được khảm tỉ mỉ hình một đôi cánh

bằng những viên kim cương lấp lánh trong ánh đèn đường, ban ngày nó không hề nhìn thấy đôi cách đó, còn bây giờ thì đôi cánh hiện lên tượng tạc như dấu hiệu của thần chết.

– là.. là.. Wing sao.. – giọng nó run lên, đôi môi nở nụ cười khó hiểu, tình cảnh của nó bây giờ không khác cái hôm nó gặp Wing lần đầu là bao, chỉ khác là thay vì tuyết thì là mưa, thay vì một cái xác bất động thì là một viên gạch ngáng chân, con người ta thường rất sợ cái chết, nhưng khi đối mặt với nó rồi thì chưa chắc đã sợ hãi, nó cười vì số nó quá ngán ngùi, người nó gặp mặt hằng ngày lại chính là Wing, nó biết lần này mình sẽ không may mắn như lần trước nữa, Wing đã tha cho nó một lần, vậy chắc chắn sẽ không có lần thứ hai, nó cũng cười vì nó sẽ mau chóng được gặp Nam, sớm hơn nó nghĩ, con người ta sống chết có số, nếu đã được định đoạt thì không chết lần này cũng sẽ chết lần khác, “lần này” của nó đã trải qua, còn bây giờ là “lần khác”, Ken nhếch môi với nụ cười sắc lẹm nửa miệng, đưa tay về phía nó.

– sắp chết mà không sợ sao? còn có thể cười?

– trước sau gì cũng sẽ chết.. còn có cơ hội để sợ sao? nếu tôi sợ thì anh có tha chết cho tôi không?- nó tự đứng dậy mà không cần bàn tay kia.

– vậy sao cô không bỏ chạy? bỏ chạy là được rồi..- Ken nhú mày thích thú, đôi mắt xám tro sắc bén nhìn sâu vào mắt nó.

– bỏ chạy?.. tôi đã xem trên phim rồi, nạn nhân sẽ bỏ chạy... hung thủ sẽ đuổi theo.. *phụp* ... Một viên gạch lao tới, nạn nhân nằm đó, trên vũng máu, hung thủ hả hê quăng viên gạch đi.. hết..... – nó nói với đôi mắt bất cần.

– ha ha ha ha ha ha.... suy diễn hay lắm.. ở đây thì làm gì có gạch chứ.. – đôi mắt Ken thoáng thích thú rồi trở nên nghiêm túc đến đáng sợ.

– đâu có nhất thiết cứ phải là gạch.. – nó nhìn Ken, nhìn đôi mắt bạc đó để tìm kiếm chút gì đó, Ken lại có thể là Wing sao? Ken đã cứu nó một mạng lại là Wing? Nó nhìn vào đôi mắt đó, nhưng đối lại chỉ toàn là một khoảng màu lạnh không có lấy một tia cảm xúc, nó thở nhẹ, có chút thất vọng..

– vậy sao còn cứu tôi?-nó ngược đôi mắt lấp lánh nước lên nhìn Ken, màu mắt Ken so với mặt trắng xem ra còn đẹp hơn rất nhiều, đẹp đến đau lòng.

– ..- Ken bỗng khựng lại, đôi mắt không còn tinh tường như có thể nắm bắt mọi truyện mà lại trở nên trốn tránh, dưới làn mưa, bóng dáng cao lớn quay bước, nó bất ngờ nhìn theo, chẳng lẽ lại tha cho nó? là ý gì? hay chỉ đang lừa nó để khi nó bắt đầu bỏ chạy thì sẵn đuổi? chẳng phải những kẻ rối loạn nhân cách thường có sở thích bệnh hoạn như vậy sao?

– sao còn đứng đó?- Ken chỉ tay lên chiếc mô tô ở bên đường.

Nó thở hắt, thì ra là muốn đưa nó đến nơi khác, nó cảm thấy vô vọng rồi, không ai có thể cứu nó bây giờ, kể cả hần, nó yên lặng leo lên chiếc mô tô, ít ra nó muốn biết khi nào thì phải chết chứ không phải ở thế bị động bỏ chạy để rồi chết mà không hay biết, tuy trong lòng vẫn có chút sợ hãi nhưng không hiểu lý do gì khiến chân nó tiến lên phía trước, nó thật sự đã đến số rồi sao

– bám chắc vào đây.. chết sớm quá không vui đâu- Ken rồ ga, nó thụ động níu vào chiếc áo da của Ken, đôi mắt vô thần nhìn phía trước, tại sao nó làm thế này? lẽ ra phải rất sợ hãi chứ?

– còn bảo là không sợ chết.. – Ken nhếch môi phóng đi cũng là lúc hần vừa chạy tới nơi, tiếng động cơ phân phối lớn làm hần chú ý, hần lại dốc sức chạy về phía đó, không một bóng người, hần nhìn về rạp chiếu, đã đóng cửa, đôi mắt kích động của hần nhìn quanh, hần lại lấy điện thoại ra gọi cho nó, vẫn không có tín hiệu, lòng hần dâng lên mớ cảm xúc hỗn độn, mặc kệ chân bị chuột rút do chạy quá sức, hần gọi cho quần gia Lâm, chỉ vài phút sau hàng loạt những chiếc xe đen lao đến.

– chào thiếu gia! chúng tôi sẽ lập tức truy tìm! – những người đàn ông áo đen đồng loạt túa ra xung quanh phá vỡ bầu không khí ban đêm yên tĩnh.

– lập tức xem xét xung quanh xem có bất cứ CCTV(máy quay an ninh) nào hay không! – hần ra lệnh, khuôn mặt không dấu đi được vẻ lo lắng, đích thân hần cũng chạy hốt tốc tứ phía, hần tự trách bản thân sao quá

chậm, đêm cũng đã khuya, hắc vân diên cuồng lật tung mọi góc ngách, cổ họng khản đi vì gọi tên nó, đoàn xe ô tô chạy rà soát trên khắp các tuyến đường, cảnh sát cũng vào cuộc.

37. Chương 37

~~ Trong lúc đó..

– anh đưa tôi đi đâu?- nó nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh, đôi mắt hoe đỏ, trời đã tạnh, quần áo nó cũng đã khô, chỉ còn đôi mắt là vẫn ướt đẫm, chiếc mô tô dừng lại, vùng cổ mênh mông hiện ra, nước mắt nó tuôn trào nóng hổi khỏi khoé mi những hạt nặng trĩu.

– đã biết sợ rồi sao? – Ken đặt chiếc nón bảo hiểm lên xe, đôi mắt ánh bạc nhìn nó.

Nó khẽ lắc đầu, đây chính là nơi nó và Nam bên nhau lần cuối, phải, là cái đồng cỏ đêm đầy sao hôm đó, nó nhận ra bầu trời hôm nay cũng nhiều sao và trăng cũng toả sáng hết như vậy, cũng tốt, nó có thể chết ở cùng một chỗ với Nam, đôi mắt lấp lánh nước đọng đầy các vì sao khẽ nhắm chặt, hít đầy phổi cái không khí lạnh ban đêm, nói không chừng đây là lần cuối.

Ken ngồi xuống bãi cỏ, nó nhìn Ken trân trân, người nó nhìn thấy bây giờ không phải là Ken, nó thấy Nam ngồi đó, mỉm cười với nó, đôi mắt đen láy âm áp nhìn nó, môi nó khẽ nở thành một nụ cười ngây ngô, một nụ cười bất giác nở rộ mà nó còn không hay biết nó đang cười.

– cười gì chứ? – Ken nhìn nó với đôi mắt khó hiểu, nó giật mình trở về thực tại, đôi mắt đen láy kia biến thành đôi mắt màu bạc lạnh lẽo, vậy ra nó vừa cười sao, có lẽ nó sắp được gặp Nam thật rồi, nó thở nhẹ, ngồi xuống bãi cỏ ngược lên nâu trời đêm.

– sao vẫn còn chưa giết tôi? trời sắp sáng rồi..- nó nói bằng quơ.

– cảm giác thích một người là thế nào? – Ken khôn trả lời câu hỏi của nó mà bỗng hỏi ngược lại làm nó bất ngờ quay sang.

– ở đây... khó chịu lắm.. – nó đặt tay lên tim, đôi mắt lại ngược lên bầu trời cao vợi vợi kia.

– .. khó chịu thật! – Ken ngả người ra bãi cỏ, đôi mắt nhắm lại – trước lúc chết cô có muốn biết điều gì không? – Ken bỗng lên tiếng.

Nó quay sang Ken, tìm hụt một nhịp, khi Ken nhắm mắt lại, người bên cạnh nó bây giờ như là hắc chứ không phải Ken.

– tôi muốn biết.. anh và Tuấn Anh là.. quan hệ gì?-miệng nó vô thức thốt thành tiếng trong khi đôi mắt vẫn nhìn khuôn mặt đó chăm chăm.

Như biết trước, Khoé môi Ken khẽ nhếch lên.

– là anh em.. – Ken trả lời không do dự.

– – nó mở to đôi mắt, nín thở, không thốt lên được lời nào.

– vậy.. đôi mắt.. – nó thận trọng từng chữ, là anh em? vậy tại sao trong khi hắc có đôi mắt nâu thì Ken lại là màu bạc? hay là anh em cùng cha khác mẹ?

– Tuấn Anh có màu mắt của mẹ, tôi có màu mắt của cha... có lẽ vì vậy mà ông ấy vô cùng ghét tôi...-Ken cười bất cần.

– .. ý anh là.. anh em ruột? vậy có nghĩ là.. – nó lặng người, nó nhớ hắc từng nói em gái hắc nếu còn sống cũng trạc tuổi nó, tức cũng bằng tuổi Ken.

Ken bực bực kể hết mọi chuyện cho nó, thì ra Ken và em gái hắc là chị em song sinh, nhưng thay vì cả hai cùng có đôi mắt màu bạc thì chỉ có mình Ken mang đôi mắt màu bạc đó, còn Linh Nhi, tức em gái hắc, lại có đôi mắt màu nâu, ngay khi sinh ra Ken và Nhi thì mẹ hắc cũng qua đời, quá đau buồn nên ba hắc trở nên rất ghét Ken, ông ghét Ken vì Ken mang đôi mắt màu xám tro giống ông, đôi mắt từng làm khổ mẹ

hắn rất nhiều, khi ông kết hôn với mẹ hắn thì ông vẫn chỉ là một tiểu thương nghèo khó mang trong mình hai dòng máu

Việt-Pháp và đôi mắt bạc bị mọi người cho là của bọn phản quốc, bọn man rợ, họ xua đuổi vợ chồng ông như xua lũ quỷ dữ, nhiều lần ông thấy vợ khóc rầm rức nhưng lại không thể làm gì khác, nhiều lần ông muốn tự tay móc đôi mắt mình ra nhưng lại sợ trở thành gánh nặng cho vợ, để trả thù đời, từ hai bàn tay trắng ông đã gầy dựng lên một tập đoàn lớn mạnh nhất đất nước như ngày nay, vậy mà bà chưa ăn sung mặc sướng được bao lâu thì qua đời, ông cho đó là lỗi của Ken, Linh Nhi ra đời trước Ken, vợ ông đã kiệt sức, máu ra nhiều đến nỗi không thể tỉnh táo được, nhưng vì tình mẫu tử thiêng liêng mà bà sinh ra Ken rồi mới trút hơi thở cuối cùng... Ken cũng trở nên chững trạc hơn tuổi là vì vậy, từ khi 8 tuổi đã bị tổng sang Mỹ, đến năm 9 tuổi thì biết tại sao cha lại ghét mình đến vậy qua một trận đòn của ông, Ken đã mất dần đi thứ gọi là cảm xúc, tự nhốt bản thân trong đôi mắt bạc luôn khiến người ta sợ hãi kia.

– ngay từ lần đầu à không, đúng ra là lần thứ hai gặp tôi cô đã lầm tôi là Tuấn Anh, đúng chứ? – Ken chợt mở đôi mắt bạc kia ra, nhìn lên trời, cái lần thứ hai gặp nó là ở bãi cỏ sau trường, nó đã buột miệng gọi Ken, Với phán đoán nhanh nhạy thì Ken biết nó đã nhầm mình với hắn, thật ra thì ngoài Uyển Lan là người biết sự thật thì chỉ có nó nhận ra điều đó.

– .. đúng.. Nhưng thật ra thì ngay từ lần đầu, cái lần ở phòng y tế tôi đã thấy anh rất giống Tuấn Anh rồi..-nó thành thật.

– tôi đã kể hết bí mật của mình rồi! đến lượt cô!-Ken búng tay.

– bí mật của tôi... tôi cũng có một bí mật luôn muốn giấu đi.. – đôi mắt nó lại sươn ướt, cánh mũi đỏ lên.

– chỗ chúng ta đang ngồi bây giờ là nơi mà người tôi nợ cả cuộc đời... – nó chợt nghẹn ngào không thành tiếng, không thể tiếp tục câu nó đang dở, hai hàng nước mắt tuôn trào.

– anh biết không? tôi sắp được gặp lại người đó..-nó tiếp lời, chợt mỉm cười trong đau khổ, hai hàng nước mắt vẫn tuôn dài.

Nó kể hết cho Ken nghe, dù sao nó cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa, lưỡi hái tử thần đã kề bên cổ rồi, Ken khẽ nhếch môi, tại sao lại có mối duyên kì lạ như vậy chứ, Ken là bạn của Jun, tức con trai của Mark, kẻ đã hại chết Nam, Ken đã không cho nó biết, cậu không phải là người thích nhiều lời, cậu chỉ không ngờ nó và Nam lại mối quan hệ phức tạp như vậy, vậy ra cậu lại vô tình chọn đúng nơi Nam đã ngã xuống, đó là lí do của những giọt nước mắt kia.

– Đến lúc rồi.. – Ken đứng dậy, rút con dao bấm ra, đôi mắt hoá lạnh như mặt trăng trên đỉnh đầu.

Nó quá mệt mỏi, đã ngủ thiếp đi trên nền cỏ...

Chào các bạn! Vì mình đã ra sách rồi nên các bạn tìm mua để đọc tiếp nhé!

Xin lỗi các bạn nhiều lắm vì không đúng hẹn, thật ra thời gian qua mình gần như muốn bỏ chuyện rồi, không phải vì mình hết ý tưởng hay nản mà là vì hoàn cảnh không cho phép, người yêu mình bị tai nạn, nói nghe có vẻ khó tin nhưng anh ấy hôn mê suốt mấy tháng qua... Cứ có dấu hiệu hồi tỉnh thì lại bị dừng tim, chắc anh ấy đã cố gắng để tỉnh dậy lắm rồi... Mình thật sự sợ lắm, bạn nào từng biết cảm giác mất đi người thân yêu chắc sẽ rõ hơn ai hết, bây giờ thì anh ấy không còn phải chịu đau đớn nữa rồi... À mà này giờ mình lắm nhảm hơi nhiều, mời các bạn đọc tiếp truyện nhé

Hắn điên cuồng lục tục khắp ngõ ngách, đôi mắt điên dại hắn đỏ.

bóp – một cú đấm trời giáng khiến hắn gục ngã, anh nó xuất hiện, đôi mắt rực lửa, bàn tay siết chặt như chõ hắn lò mò đứng dậy rồi giáng thêm một cú tiếp theo.

– thiếu gia! – đám người áo đen lao tới cản.

– cút! – hắn hét lên với bọn họ, đôi mắt sắc lém khiến bọn họ rụt bước.

– mà có biết từ nhỏ đến lớn con bé chưa từng phải chịu khổ không? *bóp* – một cú đấm nữa tiếp tục giáng vào mặt hắn, anh nó siết chặt cổ áo hắn, trên chiếc áo đồng phục đã lấm tẩm những tia máu nhỏ.

Hắn không đáp, đôi mắt có phần lơ đãng, người nóng ran, đó là hậu quả của hơn nửa tiếng chạy không ngừng nghỉ trong màn mưa lạnh.

– Linh... Linh của tôi đâu? ở đâu hả? – hắn mất hết lí trí, nắm lấy cổ áo anh nó gào lên, đôi mắt hắn những tia đỏ giận dữ.

bốp – lại thêm một cú đấm giáng vào mặt hắn, anh nó bỏ đi, hắn thở hổn hển nằm dưới đường, khuôn mặt anh túm tắt dần ý thức chìm vào cơn hôn mê.

– thiếu gia.. thiếu gia.. – hắn có thể lơ mơ nghe thấy tiếng đám người kia gọi mình rồi mới bất tỉnh.

~~ Tại nhà hắn..

Hắn mở đôi mắt mệt mỏi ra, lơ mơ có thể nhìn thấy một người con gái ngồi cạnh.

– Linh.. Linh. – hắn nắm chặt tay cô gái trước mặt, gọi tên nó trong vô thức.

– là em.. là em đây mà! không phải cô ta! – Uyển Lan áp tay hắn lên má mình, đôi mắt ngấn nước.

– Linh.. tôi phải đi tìm Linh!-hắn giằng tay ra, kéo mền đứng dậy.

rầm- hắn lao đảo té xuống nền nhà, đầu hắn choáng váng quay cuồng.

– không được đâu! chuyện đó có cảnh sát lo rồi! anh không đi đâu hết! – Uyển Lan chạy đến đỡ hắn lên giường.

– buông tôi ra! cô có tư cách để nói mấy câu đó sao? vì cô... à không! là do tôi quá ngu ngốc nên mới bị cô lừa! – hắn nhìn Uyển Lan với đôi mắt tức giận, vùng dậy bỏ đi.

Hắn lao ra ga ra, đôi mắt nhanh nhạy phát hiện ra sự mất dấu của chiếc mô tô đen, hắn lao đảo, đôi mắt hiện rõ sự sợ hãi, hắn phóng nhanh đến đồn cảnh sát trong đêm, đôi mắt mệt mỏi nhưng tinh tường đến lạ, như có thể nhìn xuyên màn đêm, hắn vút ga lao đi xé tan bóng tối.

– ở góc này chúng ta có thể thấy một chiếc mô tô vừa chạy qua, sau khi phóng to hình ảnh thì chúng tôi có thể chắc chắn rằng chiếc mô tô chở theo một cô bé mặc đồng phục học sinh đúng như mô tả, tuy nhiên vì người cầm lái có nguy trang nên chúng tôi không thể làm rõ mặt của anh ta! – anh công an chỉ vào màn hình máy chiếu, dù trên đường phố không có CCTV nhưng rất may rằng lúc đó có một chiếc xe ô tô đã đỗ ở đó từ trước nên sau khi kiểm tra hộp đen của ô tô thì phía công an đã thu thập được đoạn video này.

– tôi biết người đó! lập tức phong tỏa hết các đoạn đường mà chiếc mô tô đó có thể đi qua!- hắn đập bàn, đôi mắt nâu đầy sát khí.

– vâng! – toàn bộ lực lượng cảnh sát đã được tập trung hết ở đó, họ nhanh chóng di chuyển chặn hết mọi tuyến đường cũng như phát đi tín hiệu truy nã khẩn cấp Ken.

Hắn khoác lên mình chiếc áo da, tay lăm lăm một khẩu súng, đôi mắt đầy sát khí như nhuộm màu máu tươi, bóng dáng cao dong dỏng của hắn di chuyển nhanh đến độ như lặn vào bóng đêm, leo lên chiếc mô tô bạc ghi, hắn vút ga xé nát gió lao đi băng băng trên đường phố

– chỉ kẻ điên mới có thể bắt được kẻ điên... – hắn rít qua làn gió lạnh táp mạnh vào cơ thể, nhưng kí ức năm xưa lại ùa về.

7 năm trước

~~~ Dừng lại đi!- hắn lao đến, khi đó vẫn còn là một cậu bé mới 10 tuổi, nhưng đôi mắt nâu lại có ánh nhìn trưởng thành hơn bình thường.

đoàng – âm thanh chói tai của khẩu súng lục vang lên, một cậu bé 9 tuổi với đôi mắt bạc cười khanh khách.

– cái này vui hơn mấy thứ đồ chơi bình thường.. -Ken thích thú ngắm soi khẩu súng trên tay.

Trên sàn là một chú chó trắng muốt nhưng nằm bất động trên vũng máu, chú chó co giật với đôi mắt tuyệt vọng ngấn nước.

– hu hu hu hu hu.. – tiếng một bé gái oà khóc ngồi bệt xuống sàn nhà, là em gái hần, Linh Nhi, tuy trạc tuổi Ken nhưng được sinh ra trước nên là chị.

– ồn ào.. – mũi súng lại chĩa qua phía Linh Nhi đang ngồi bệt trên sàn, cô bé sợ đến độ nín bật, đôi mắt tròn mở to sợ hãi.

– Phong! bỏ súng xuống mau! đó là Linh Nhi mà! – hần chạy ra chắn trước Linh Nhi, đôi mắt nâu kích động.

– đừng có gọi tôi là Phong! tôi là Ken! là Ken! – Ken hét lên, ngón chỗ dần bấm cò.

cách- âm thanh khô khốc vang lên đủ làm người ta thót tim, đã hết đạn.

– ha ha ha ha ha... – Ken thả khẩu súng xuống cười khanh khách.

– thằng chó!- hần lao đến tát một bạt tai vào mặt Ken, chính lúc đó là lúc hần từ bỏ một thằng em ngỗ ngược, hần biết Ken đã phải chịu sự ghẻ lạnh và phân biệt đối xử từ bố hần, hần đã cố gắng bù đắp cho Ken từ đầu đến chân, nhưng đáp lại hần chỉ là những biểu hiện quá khích và có xu hướng bạo lực của Ken, đến năm 9 tuổi thì những hành động bạo lực càng có xu hướng nghiêm trọng hơn, nhiều bác sĩ đã chuẩn đoán Ken bị mắc chứng rối loạn nhân cách (psychopath) nhưng hần vẫn không muốn tin, hần nghĩ có thể cải tạo Ken, để rồi giờ đây Ken suýt lấy mạng Linh Nhi, bố hần với bản tính lạnh lùng vẫn không thêm quan tâm, Ken một lần nữa bị tống vào trại cải tạo, nhưng vì Ken quá thông minh cộng thêm bộ luật bảo vệ trẻ em nên Ken nhanh chóng được thả ra, gia đình hần chuyển về lại Việt Nam để Ken một mình ở lại đất Mỹ với căn biệt thự đồ sộ cùng hàng tá người làm, những năm một mình ở đất Mỹ, Ken đã gặp một người rất đặc biệt...

38. Chương 38

Sau khi biết tin dữ, ba mẹ nó lập tức bay chuyển sớm nhất về Việt Nam, gần như mọi góc phố được lật tung lên nhưng vẫn chưa tìm ra được tung tích của nó, anh nó lao đi băng băng trên đường, để mặc gió tạt đến bạt mạng, từ khoé mắt tuôn ra giọt nước long lanh rồi bay vút đi theo làn gió.

– em phải bình an.. nhất định phải bình an!-anh nó thất thần lục tung một ngõ tối, đôi mắt điên dại như có thể rung chuyển cả một vùng.

-lớn lên anh hai sẽ lấy vợ rồi có con rồi có nhà riêng rồi bỏ rơi em luôn đúng hông.. – cô bé con có đôi môi chúm chím làm mặt giận dỗi tuôn một chàng.

– ừ! – anh gạt đầu trên trời.

– vậy thì anh hai trả hết kẹo, truyện, kem, bánh... với cái nón kia đây!!- cô bé bặm môi chìa đôi tay bé nhỏ mũm mĩm về phía anh.

– nhóc con! trả lại rồi thì có chịu buông anh không?-anh nhíu mày nhìn đều.

– buông là sao? – cô bé tròn mắt.

– là như này này.. – anh phỉ phỉ bàn tay nhỏ của cô bé ra khỏi chân mình.

– không! – cô bé xịu mặt, phồng mang trợn má như cái bánh bao chiều, luồn hết hai tay ôm chặt một chân anh.

– ơ.. thế là thế nào?- anh nhún vai.

– em phải lấy hết lại mấy cái đó để làm con tin! sau này hai sẽ không được lấy vợ thì em mới trả!- nó nhăn nhó như bà cụ non, hai tay vẫn ôm rịt lấy chân anh.

– không cần! anh là của em rồi bé con! – anh nhéo hai má phúng phính nó mỉm cười.

– hứa đi! – nó chìa ngón út bé xíu ra...

– anh là của em! của em tất! đừng có trốn nữa! mau ra đây đi Linh!! – anh nó chạy khắp các ngõ tối, đôi mắt lia gợn xung quanh, một bên chân bị thương khi cửa vào đám sắt vụn bên đường, anh hối hận vì đã

không theo sát nó, anh đã ngu ngốc khi có ý nghĩ muốn buông tay nó, giờ thì lạc lõng giữa màn đêm với con tim đau nhói, mỗi giây phút trôi qua như đâm xoáy vào trái tim anh, mỗi giây phút trôi qua đều làm anh sợ hãi, anh sợ sẽ vụt mất nó, sợ sẽ không còn cơ hội để nhìn thấy nụ cười trên môi nó, suốt bao nhiêu năm trời ở bên nó, chịu đựng mọi thứ để nó được hạnh phúc, lo lắng cho nó mọi thứ để nó được vui vẻ, vậy mà chỉ cần một phút ích kỷ mà anh bỏ rơi nó để rồi mọi chuyện đi qua xa, thật ra anh không hề đi học thêm, cũng chẳng hề đi đâu khác ngoài âm thầm bám theo nó, bước vào rạp, nhìn nó hạnh phúc tươi cười bên hẳn làm anh tức giận, không thể kìm nén cảm xúc, anh bỏ đi mà không biết mọi chuyện sau đó sẽ đi đến đâu, anh giận nó lắm, anh đã làm tất cả cho nó, nhìn nó lớn lên hằng ngày, mong ước một ngày không xa nó sẽ là của anh, nhưng rồi cuối cùng nó lại thuộc về một tên con trai khác, giận nhưng không thể hận, anh chỉ trách bản thân không đủ tốt để lay chuyển con tim nó...

*****

~~Đã hơn 6h sáng, tung tích của nó vẫn biệt tăm, không ai biết nó đang nằm đó, trên nền cỏ đã rơm rớm sương, bên cạnh là con dao dính máu...

tít tít tít tít – tiếng chiếc máy tính vang lên, trên màn hình hiện lên một chấm đỏ.

– em nhất định phải bình an! anh đến ngay đây!-hắn lao đi, anh nó cũng vút nhanh theo, bóng dáng hai tên con trai cao lớn dần khuất dạng.

– Linh!!! Linh.. tỉnh lại đi em.. tỉnh lại đi Linh!!-hắn lao tới ôm nó vào lòng, người nó lạnh quá, hắn lấy hết hơi ấm của mình truyền sang nó, đôi môi run lên không ngừng gọi tên nó, khoé mắt tuôn chảy hai giọt nước trong suốt nóng ẩm.

– là anh sai rồi... là anh không bảo vệ em tốt! em đừng ngủ nữa, mở mắt ra nhìn anh đi.. Linh!!! Không được đâu! anh còn chưa cưới được em nữa mà!! anh còn chưa khiến em hạnh phúc nữa mà.. em không được ngủ.. làm ơn..-khuôn mặt hắn nhoe nhè lệ, hắn nhìn bộ đồng phục rơm máu của nó, lòng quặn đau nhói không thở nổi, đôi mắt nâu đau đớn, hắn gào lên, anh nó lao đến giằng nó lại, khuôn mặt anh tái đi, run lên từng đợt, cổ họng nghẹn đắng không nấc thành tiếng, anh siết chặt nó vào lòng.

thịch.. thịch.. thịch.. – nó đang chạy trong một vùng đầy ánh sáng trắng, khắp xung quanh đều là màu trắng, dù có ra sức chạy cũng không đến đâu, rồi bỗng âm thanh đó vang lên, nhịp tim của ai đó làm nó dừng bước, nó nghe thấy ai đó đang gọi tên nó, à không... rất nhiều người đang gọi tên nó.. nhưng tại sao nó không tài nào nhớ nổi tên những người đó.. nó nhắm chặt mắt, cảm thấy một bàn tay rất ấm chạm vào mặt mình, nó mở mắt ra, trước mặt là cậu con trai toả sáng với thứ ánh sáng ấm áp của mặt trời.

– Nam.. – môi nó bắt giác bật thành tiếng mà nó còn không hay biết, nó ôm đầu đang đau ong ong lên, mọi kí ức ủa về trong nó, nó nhớ hết giọng những người đang gọi tên nó, nhớ cả cậu con trai trước mặt, khoé mắt nó rơi xuống một giọt thủy tinh, giọt thủy tinh chạm khoảng không màu trắng rồi vỡ tan.

thịch.. thịch.. thịch – nó chợt thấy lồng ngực nhói đau, âm thanh kia vang lên mạnh mẽ, tim nó đang đập trở lại ở lồng ngực, nó áp tay lên tim, cảm nhận sự phập phồng của lồng ngực, nó nhìn Nam, Nam mỉm cười với nó.

– ở đây là đâu? – nó nhìn Nam với đôi mắt tròn long lanh.

– tim em.. – Nam mỉm cười điềm tĩnh.

huych – nó lao đến ôm lấy Nam nhưng lại không thể, thân thể Nam chợt trong suốt như làn khói, nó xuyên qua rồi mất đà té ngã, đôi mắt lại tuôn ra hai giọt tinh thể trong suốt, hai tinh thể biến thành thủy tinh rồi vỡ choang khi chạm đất khiến lồng ngực nó lại nhói đau, nó nhúu mày áp chặt lên tim.

– đừng có khóc nữa.. em đang tự làm tim mình đau đấy. – Nam quay lại nhìn nó mỉm cười.

– em phải làm sao? tại sao em không thể chạm vào anh? em chết rồi đúng không? còn đây là thiên đàng! chúng ta gặp lại nhau rồi mà.. – nó lắc đầu đứng dậy, tay lại chìa về phía Nam như muốn chạm vào.

– không được đâu.. em chưa chết.. ở đây cũng không phải thiên đàng.. ở đây là tim em.. – Nam nhẹ đặt bàn tay ấm áp lên má nó.

– vậy chỉ có anh mới chạm vào được em? không phải đâu đúng không? em chết rồi mà.. em sẽ mau chóng được như anh thôi mà!-nó lắc đầu, đôi mắt rớm nước.

-không đâu! em vẫn chưa thể chết được.. tim em vẫn còn đập đó thôi... – Nam lắc nhẹ đầu nhìn nó ảm áp.

Sau lưng Nam chợt xuất hiện một đôi cánh trắng xoè rộng.

– nhìn đi.. em đâu có cánh..-Nam bay nhẹ lên tầng cao.

Khoé mắt nó lại tuôn ra hai tinh thể trong suốt, Nhanh như cắt, Nam bay đến đỡ lấy hai tinh thể trước khi chúng chạm đất, bàn tay Nam đỏ lên màu máu,lông mày cậu khẽ nhíu lại rồi dần ra nhìn nó cười gượng.

– máu.. – nó mở to đôi mắt nhìn thấy tay Nam từ từ liền lại, máu cũng biến mất, nó nhìn Nam với đôi mắt sững sờ.

– đã bảo là đừng có khóc rồi mà.. chúng ta đang ở trong tim em... nếu em khóc thì nhưng tinh thể kia sẽ đâm vào tim em... đau lắm đấy.. em trở về đi! anh sẽ đợi em!

Thịch Thịch Thịch – tiếng tim nó bỗng đập dồn và mạnh lên, nó cảm thấy có một lực hút kéo nó đi đâu đó.

– Nam!!- nó gọi lớn, mắt hướng về phía Nam đang xa dần, lực hút mạnh đến nỗi nó không thể đứng vững.

Nam đứng đó, vẫy tay chào nó, khoé môi cong lên một nụ cười gượng làm nó bất giác thấy đau lòng.

~~ trở về thực tại.

Nó bỗng thấy người mình ảm lên dần, khoé môi nó nhẹ cử động, đôi mắt mệt mỏi không tài nào mở lên.

– Linh.. Linh!! – là giọng hần, hần áp tay lên má nó, đôi mắt nâu xúc động mở to như không thể tin vào mắt mình, vừa nãy tim nó đã ngưng, mạch cũng mất, hần nghĩ đã mất nó mãi mãi, nó nghe thấy giọng hần, bất giác mở mắt xà vào lòng hần khóc nghẹn, nó cũng nghĩ đã không còn cơ hội để gặp hần. Anh nó hực hăng ở bên cạnh, nhìn nó và hần ôm lấy nhau, đôi môi anh có chút run lên, vì đau, và cũng vì quá hạnh phúc, nhìn đôi má trắng bệch ban nãy đang dần hồng lên khiến anh nó thở ra nhẹ nhõm rồi gục xuống, vết thương ở chân bị cắt khá sâu, máu ra nhiều.

– anh hai! anh hai! – nó hốt hoảng lay anh nó rồi nhìn sang hần cầu cứu, rất nhanh, hần cởi chiếc áo rồi xé một mảnh ra quấn chặt vùng chân anh nó, chiếc cấp cứu và xe cảnh sát mau chóng kéo đến, anh nó được chuyển đi, nó được đặt nằm kế anh nó, bác sĩ kiểm tra và khá bất ngờ khi nhận ra nó vừa thoát khỏi trạng thái chết tim, còn vết máu trên áo nó lại không phải là của nó, rất chuyên nghiệp, họ lấy ra một mảnh vải dính máu rồi giao cho cảnh sát, nó được tiêm mọi liều an thần rồi chìm vào giấc ngủ, anh nó cũng rất may mắn vì vết thương không phạm vào giây thần kinh nên không gây nguy hiểm đến tính mạng, mọi chuyện ngày hôm đó xảy ra như phép màu, các bác sĩ nói nó đã chết tim được một lúc, nhưng vì bị kích thích đột ngột bằng hơi ấm nên tim dần hoạt động trở lại, nói cách khác, chính hần đã cứu nó, còn về vết thương mà không phải là vết thương đó? nó cứ nghĩ sau khi hại nó thì Ken đã bỏ đi, nó suýt chết cũng vì vết thương đó, nhưng giờ thì nó biết mình vừa suy luận vô lí đến mức nào, nếu thực sự là Ken đã đâm nó một nhát thì có lẽ bây giờ nó đã là một cái xác, vậy vết máu đó đâu ra mà có? chẳng lẽ có người cứu nó kịp thời? chẳng phải con đường đó vô cùng vắng sao? cộng thêm đêm đã khuya thì dù có chùa hạ phàm chắc cũng không cứu kịp nó, nó mê man trong cơn mơ, đầu đau nhức như bị hàng tá cây búa va vào, mùi bệnh viện xộc vào mũi, âm thanh hỗn tạp của bệnh viện lắng dần nhường chỗ cho tiếng khóc lóc thảm thiết của mẹ nó, bàn tay ảm áp của ba nó khẽ vuốt trán nó, hình như có tiếng bác sĩ, ông ấy nói nó bị trúng gió độc chứ không hề bị ngoại hay nội thương, nhờ được kích tim kịp thời nên mới có cơ hội sống sót, mắt nhắm nghiền nhưng nó vẫn có nhận thức về xung quanh, nó biết hết những ai đang bên cạnh nó, ba mẹ nó hình như đã ra ngoài nhường chỗ cho ai đó, bàn tay nửa nóng nửa lạnh đặt lên má nó run run, hình như người đó đang khóc, là anh nó? hay là hần? không phải là anh nó, giờ này chắc anh nó đang ở khoa hồi sức cấp cứu, vậy là hần sao? sao tay hần lạnh đến vậy, đáng lẽ ra nó phải giận hần lắm, nhưng cảm nhận đôi tay đó đang run lên làm nó thấy đau lòng, nó tưởng tượng ra vẻ mặt của hần khi khóc nhưng không thể, lâu lắm rồi nó không hề thấy hần khóc, nhưng không hiểu tại sao nó cứ cảm thấy đau lòng, sống mũi dợn dợn như muốn khóc theo những lại không thể, rất muốn vỗ nhẹ vai hần rồi nói “không sao đâu.. không sao đâu..” như dỗ dành

một đứa trẻ nhưng lại không thể, rất muốn được ôm chầm lấy hắn để được tận hưởng sự ấm áp và mùi bạc hà quen thuộc nhưng lại không sức nào mở mắt dậy, thuốc an thần vẫn còn tác dụng.

âm – tiếng cửa mở toang đập vào màng nhĩ nó, tiếng bước chân nhanh và mạnh khiến tim nó đập dồn như nó vừa làm gì có lỗi với người này vậy, vâng! ngay sau khi tên đó lên tiếng thì nó nhận ra đó là Mạnh, nó nói dối Mạnh một trắng trợn đến thế thì cậu chàng tức giận là điều đương nhiên, nhưng bỗng nhiên Mạnh lại im thít thít mà không giở cái giọng mắng nhiếc đó ra nữa, hình như hắn lờ Mạnh đi đâu đó, nó thầm rửa thằng em phá đám, nó vốn muốn ở bên hắn thêm một chút, điều kì lạ là tại sao nó không có chút cảm xúc nào với việc vừa xảy ra với mình, nó không hề sợ hãi, cũng không hề cảm thấy trách cứ gì Ken, điều duy nhất mà nó thắc mắc bây giờ là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? tại sao nó lại không nhớ được gì dù chỉ một chút? Tất cả mọi câu hỏi đổ dồn lên đầu nó khiến nó thực sự muốn bật dậy để tìm hiểu cho ra mọi chuyện, rốt cuộc là lí do gì mà Ken lại có thể là Wing? Không hiểu tại sao nó lại không muốn tin! vì Ken là em của hắn? không phải! chỉ là bản thân nó muốn tin, trong ánh mắt của Ken lúc đó luôn có phảng phất chút do dự, còn về phần nó, nó lẽ ra phải rất sợ hãi, nhưng rốt cuộc lại không, cứ như nó biết là Ken sẽ không hại nó vậy...

Nó lại nghe thấy tiếng bước chân, lần này tiếng bước chân không nặng nề gắt gỏng như ban nãy nữa mà có phần nhẹ nhàng hơn, một bàn tay vuốt nhẹ mấy cọng tóc mai trên trán nó ra, nó nhận ra không phải hắn, bàn tay này rất ấm, chắc là Mạnh, chắc Mạnh không giận nó nữa, nó vốn là muốn xin lỗi Mạnh, nhưng cái thứ thuốc an thần chết tiệt này khiến nó không tài nào tỉnh táo được, cứ mơ mơ hồ hồ như đang mơ ngày vậy.

– đồ nhãi con! – Mạnh mắng nó, nó lơ mơ có thể nghe thấy, máu bốc tới não, tức đến phát điên lên mất, ai đời vừa thoát chết trong gang tấc thì bị một tên oắt con gọi là nhãi này nhãi nọ, thật là muốn bật dậy cho Mạnh một trận, nhưng không đầy 3 giây sau thì nó nghe thấy tiếng hắn, hắn không muốn cho Mạnh ở lại thêm một phút nào nữa, nghe chất giọng như trẻ con giành quà của hắn làm nó thật sự muốn bật cười, vậy đấy.. lúc hoạn nạn mới rõ lòng nhau.

– không cần đuổi! nếu anh mà không phải là người con nhóc này thích thì tui xử anh lâu rồi! – tiếng Mạnh đạp nghiêng bỏ ra khỏi phòng, nhưng tất những gì nó có thể nghe được là hai từ “CON NHÓC”, nó tức muốn điên lên mất, trong cùng một ngày mà bị Mạnh đùa đầu cười cổ không ít lần, đợi nó xuất viện thì Mạnh tới số.

Sự việc đây có chịu dừng lại, một lát sau nó lại nghe có tiếng con gái, là giọng nói khá quen, nó thầm đoán xem là ai, chắc chắn không phải Mỹ! cũng không phải là chị Yến! bởi đơn giản là giọng hai người này nó nghe đến nhàm cả tai rồi, chỉ cần nghe tiếng ách xì thôi cũng đủ biết là ai!

– anh ra ngoài một chút! em có chuyện cần nói với bạn ấy! – tiếng cô gái đó vang lên.

– em còn dám đến đây?-giọng hắn có vẻ nghiêm trọng.

– em đến để xin lỗi! được chưa! – cô gái đó hét lên.

– vậy thì đợi Linh tỉnh lại rồi hẵng đến! – giọng hắn dứt khoát.

– không được! mai em phải bay sớm rồi! – giọng cô gái ghen ghen.

Tiếng đóng cửa phòng, hình như hắn đã chịu ra ngoài.

– tôi là Yến Lan đây! dù sao thì bạn ra nông nổi này cùng một phần là do tôi! nhưng tin tôi đi! Tôi không phải có ác ý với bạn, chỉ là... Có chút ghen tị.. tôi đã giả vờ bị bệnh để lờ anh Tuấn Anh đến, thực ra thì tôi cũng không muốn nói ra đâu! aish.... ngại chết đi được! anh Tuấn Anh như vậy là do anh ý đã hứa với Linh Nhi.. à! Linh Nhi là tên em gái anh! bằng tuổi bạn và tôi! chắc anh cũng có kể cho bạn rồi.. anh ý đã hứa với Linh Nhi sẽ thay mặt nó để bảo vệ tôi.. aishh... bực chết đi đc! đúng ra tôi sẽ không nói mấy lời này đâu! nhưng vì nếu không nói thì tôi sẽ thấy bức rứt lắm! dù sao bạn cũng chả nghe thấy!... Xin Lỗi.. – Yến Lan nói nhanh, nó có thể tưởng tượng ra phần nào vẻ mặt khó chịu của nhỏ, mà thôi kệ, ít ra nhỏ cũng không có ác ý gì, nó thậm chí hạnh phúc khi biết hắn thực sự chỉ là vì lời hứa nên mới bắt buộc phải bỏ nó lại, nói xong câu xin lỗi thì Yến Lan lập tức phóng ra ngoài, nhỏ cũng không đến nỗi, nó thậm chí mỉm cười trong bụng, thì ra không phải ai cũng xấu hoàn toàn.

Ngày hôm đó đối với nó thực sự có ý nghĩa, nó biết rằng bên nó vẫn còn rất nhiều người thương yêu và lo lắng cho nó, cứ hết lần này đến lần khác có người đến thăm nó, ồn ào nhất là con My, nhỏ cứ luôn miệng thút thút trách mắng nó không cẩn thận, rồi lúc sau là mấy đứa ở lớp nó đến thăm, mọi người đều có vẻ mừng vì nó không sao, riêng chỉ có một đợt khách nghiêm túc và căng thẳng nhất, Cảnh sát!

Vì nó vẫn đang ngủ nên họ bắt đầu lấy lời khai từ hần, họ hỏi hần rất nhiều, nhưng đoạn khiến họ chú ý nhất là khi hần nói Ken là Wing, nó có thể nghe thấy không khí bỗng im bất đi khi hần nói câu đó, hần là họ phải sock lắm, họ mất mấy năm trời để điều tra mà không tài nào tìm ra nghi phạm, vậy mà hần lại chắc nịch tuyên bố với những lập luận hết sức chặt chẽ.

Hần đưa ra một xấp hồ sơ màu vàng, bên trong là hàng loạt giấy tờ cùng một con chip, cảnh sát đã tiến hành xác minh tại chỗ, thực ra thì dù cố ý hay vô tình thì từ lúc Ken còn nhỏ hần đã cho người bí mật cấy vào người Ken một con Chip, chính vì vậy nên dù Ken ở Mỹ hay Việt Nam thì hần hầu như có thể biết được mọi chỗ Ken đến, duy chỉ riêng buổi tối hôm Ken bắt cóc nó là dù có cố cỡ nào cũng không thể bắt được tín hiệu của Ken, cả bây giờ cũng vậy.

39. Chương 39

Cảnh sát bắt đầu lấy hết các bộ hồ sơ về vụ án ra và bắt đầu đối chất, thật đáng sợ! mọi chỗ phát hiện ra xác của các nạn nhân đều là những chỗ có sự xuất hiện của Ken, họ bàng hoàng đến tột độ, họ hỏi hần lí do mà đến giờ này hần mới công khai bộ hồ sơ thì nhận lại từ hần câu trả lời lạnh lùng.

– đó chỉ là một con chip, làm sao có thể trở thành chứng cứ? đúng! tôi đã nghi ngờ Ken là Wing cũng vì con chip đó, nhưng thử đặt giả thiết mỗi người trên thế giới đều bị gắn một con chip thì xác suất họ vô tình xuất hiện đúng nơi nạn nhân bị nạn là rất cao, chính vì vậy tôi đâu thể kết luận được gì! còn về phần Ken, lẽ ra tôi có thể ngăn nó gây ra những vụ đó, nhưng cứ mỗi lần vụ án xảy ra thì trước đó khoảng 10 phút là con chip mất dấu, tôi nghĩ Ken đã biết mình bị theo dõi, nhưng tại sao nó lại không bỏ con chip ra thì tôi cũng không có khả năng lí giải, thằng chó đang chơi trốn tìm sao!-hần đập bàn tức giận, mấy ông cảnh sát cũng nhìn nhau gật gù, xem ra việc có thể kết tội được Ken là rất khó, tuy nhiên vẫn còn một hi vọng, là vết máu trên áo nó, nếu đó là của Ken thì việc kết tội được Ken sẽ dễ dàng hơn, ít ra đó là chứng có xác thực họ có khi Ken bắt cóc nó.

Nó lơ mơ nghe thấy câu chuyện, trong lòng có chút thất vọng, tại sao nó lại muốn tin chứ! Ken rõ ràng là có liên quan đến Wing, trong đầu nó lại tự dựng lại một thước phim quay ngược, bóng quen thuộc mấy năm về trước khi lần đầu nó thấy Wing, chiếc áo da màu đen cùng cái mũ lưỡi trai che nửa mặt mà Ken đội cái đêm hôm đó, cái khuyên tai đen có hình đôi cánh, nụ cười kì lạ của Ken trong khi thầy dạy sinh nói về Wing, tất cả đều khiến nó phải cho rằng Ken chính là Wing, cảm giác có chút đau lòng, mấy năm về trước, Ken đã tha mạng cho nó, đêm hôm qua cũng tha cho nó một mạng, dù cả hai lần nó đều không biết nguyên do là gì, nhưng thật sự lại khiến nó không muốn tin Ken là Wing, bởi trong mắt nó Wing là con quỉ khát máu, con quỉ mà một khi thấy được con mồi sẽ không bao giờ buông tha, còn Ken, trong nó thật sự có chút mơ hồ...

Hình như công an đã đợi nó tỉnh dậy rất lâu trước khi họ chán nản rời đi vì nó vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, bác sĩ nói là do cơ thể nó bị suy nhược sau khi trúng gió độc, bản thân nó cũng cảm thấy rất mệt, chỉ muốn ngủ một giấc thật dài để khi tỉnh lại thì mọi chuyện chỉ còn là giấc mơ, hần đã ở bên nó suốt, nó cảm nhận được điều đó, hần ngồi đó với nó, đêm cũng đã xuống, hần gục nhẹ bên giường nó chìm vào giấc ngủ, bàn tay nắm chặt lấy tay nó như sợ bị giằng mất.

Càng về đêm, nó càng nghe rõ tiếng tim nó đập dồn, đập ngày một mạnh đến khó chịu, cảm giác muốn bật dậy vì bức bối, có lẽ là tác dụng phụ của thuốc, nó nhẹ mở mắt, nhìn lên đồng hồ trên tường, đã hơn 1 giờ đêm, nó quay sang hần, nhìn dọc theo khuôn mặt hần, càng nhìn càng thấy đẹp, sống mũi cao hoàn hảo khiến nó bất giác vẽ nhẹ dọc theo sống mũi hần, đôi môi mỏng nhưng cong lên nhẹ nhàng làm tôn lên vẻ nam tính, mắt khép nhẹ làm hần trông thật thanh thoát và đẹp đẽ như thiên thần làm nó cứ muốn ngắm nhìn mãi không thôi, nhìn hần làm nó thấy bình yên lắm, tim cũng rộn ràng xuyên xao khi được hần nắm chặt bàn tay, cảm giác chớm yêu thật thanh khiết.

cạch – âm thanh cánh cửa phát ra vô cùng nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến nó nghe thấy, đêm tĩnh lặng như tờ khiến tai nó nhạy cảm hơn bất cứ lúc nào, nó đánh mắt ra phía cửa, khẽ rút tay ra khỏi tay hắt, một bóng người cao dong dỏng với một màu đen hoà vào màu đen của đêm khiến nó chỉ nhác thấy ánh trăng soi qua khuôn mặt đó, mà cũng không hẳn... người đó đội một chiếc nón lưỡi trai che đi khuôn mặt, *xoẹt* – đầu nó chợt loé lên tia sáng, nó thấy người đó đang bỏ đi, đôi chân nó bất giác chạm xuống sàn nhà chạy theo, nó cũng không hiểu mình đang làm gì nữa, chỉ là muốn chạy theo người đó để làm rõ một chuyện, trong ý nghĩ của nó, nó biết đó là Ken, nó muốn biết Ken đến để làm gì! đến để xác nhận nó ra sao ư? Nhưng tại sao lại như vậy? rõ ràng là Ken vừa đến cửa đã dừng lại mà không vào, à mà có lẽ Ken còn chưa thấy nó, chỉ có nó nhìn thấy Ken, nó chạy với đôi chân trần, nó hầu như không còn biết sợ là gì, có lẽ vừa trải qua giây phút sinh tử rồi nên không còn biết ngán thứ gì không? không phải! là vì dù nó biết Ken có thể là Wing nhưng trái tim vẫn mù quáng muốn xác nhận và chứng minh đó không phải là sự thật, khi thấy Ken bỏ đi lặng lẽ như vậy càng làm lòng tin đó của nó vững thêm, bởi nếu muốn hại nó thì có lẽ Ken đã làm rồi, nó chạy theo bóng dáng Ken, chân nó hình như cảm nhận thấy đang dẫm lên thứ chất lỏng lạ, nó nhìn xuống sàn, máu! nó suýt hét lên khi nhận ra nó vừa dẫm lên vài gọt máu, nó nhìn nhanh đến cái bóng, hình như Ken đang siết lấy một bên vai, bị thương sao?

– Ken! – nó nhất thời không làm chủ được bản thân mà kêu lên, Ken khựng lại, đứng đó một lúc rồi bắt đầu bỏ chạy, nó cũng dốc sức chạy theo, nó cảm thấy Ken chạy ngày càng chậm đi, vài giọt máu không ngừng nhỏ xuống sàn, nó có thể nhận thấy Ken đang rất đau, không ngừng siết lấy một bên vai.

huych – bóng dáng cao lớn đó gục xuống sàn làm tim nó thót lên một nhịp, Ken đang nằm đó, khuôn mặt tái nhợt ôm lấy một bên vai được băng một lớp vải trắng đã nhuốm máu, nó hoảng hốt chạy về phía đó, quỳ xuống luống cuống tay chân.

– Ken... không.. không sao chứ...- cảnh tượng trước mắt khiến nó lại nhớ đến Nam, nước mắt đó tuôn là chảy rã rã, bàn tay không ngừng ấn xuống vết thương ở cánh tay Ken để cầm máu.

– không.. sợ tôi sao.. – Ken nói trong hơi thở, khuôn mặt tái nhợt, hình như bị mất máu rất nhiều, nó nhìn vết thương, miệng vết thương không sâu nhưng tại sao máu lại cứ không ngừng rỉ ra, miếng băng trắng bây giờ đã thấm một màu đỏ.

– máu.. máu không chịu ngừng... phải.. phải làm sao.. bác sĩ.. bác.. sĩ.. – nó run rẩy định hét lên thì Ken bịt chặt miệng nó, nước mắt nó là chảy nhìn Ken, càng nhìn càng làm tim đó đau đốn, nó sợ Ken sẽ lại biến mất như Nam đêm đó, thực sự sợ.

– máu của tôi không phải muốn cầm là được đâu..-Ken nói trong hơi thở rồi mỉm cười, khuôn mặt khẽ nhăn lại vì đau, nó luống cuống gỡ tay Ken ra nhìn xung quanh, không một bóng người, nơi nó và Ken đang ở cách xa dãy dành cho bệnh nhân, nó vùng dậy chạy đi tìm người giúp.

– dừng! ..ừm.. ở lại đây với tôi.. – Ken chợt giữ chặt lấy tay nó, khuôn mặt tái nhợt kia khẽ nhăn lại vì đau đốn, nó bắt lực đứng lại, mắt không ngừng lia xung quanh tìm kiếm.

– Linh! – giọng hắt vang lên khiến nó nhìn nhanh ra dãy lầu, theo sau hắt là rất nhiều người, bác sĩ có, y tá có, hắt thức dậy giữa chừng mà không thấy nó nên tức tốc huy động tất cả bác sĩ và y tá trực ca đêm đi tìm nó.

– bác sĩ! mau cứu người! – nó thẳng thốt la lên khi thấy khuôn mặt càng lúc càng đỏ dần của Ken, duy chỉ có bàn tay Ken là vẫn nắm chặt tay nó.

– thẳng chó! – hắt lao lên khi nhận ra Ken, nó sợ hãi lao đến ôm chặt lấy hắt, không ngừng run rẩy, kí ức vẫn luôn đeo bám nó, nó sợ Ken sẽ lại như Nam, biến mất ngay trước mặt nó.

– dừng... dừng.. em sợ lắm.. – nó ôm chặt lấy hắt, toàn thân run lên, khóc không thành tiếng, tay nó vẫn dính máu đỏ thẫm, nó nhắm nghiền mắt vùi mặt vào ngực hắt.

– không sao rồi.. có anh ở đây.. – hắt khựng lại đau lòng ôm chặt lấy nó, vỗ về nhẹ nhàng.

– đưa cậu ấy vào phòng phẫu thuật! chuẩn bị nhóm máu A để truyền! – một bác sĩ lớn tuổi ra lệnh cho y tá.

– thưa trưởng khoa! chúng ta hết máu dự trữ rồi ạ!- cô y tá thoảng thốt nhìn bác sĩ.

– không được rồi! cậu ấy bị máu khó đông! ở đây có ai thuộc nhóm máu A không? – bác sĩ nhìn xung quanh nhưng đều là những cái lắc đầu lo lắng.

Nó mở to mắt, là do máu khó đông, ban nãy nó đã nhìn sơ vết thương, rõ ràng không phải là một vết thương mới, nhưng điều nó thắc mắc là tại sao máu lại không thể cầm được dù miệng vết thương không sâu lắm, nó lại ngược lên nhìn hấn với đôi mắt có chút van nài, hấn như hiểu được đôi mắt của nó, hấn quay đi như lảng tránh, đôi mắt nâu xen lẫn khó xử và tức giận.

– tôi có nhóm máu A! – hấn chợt lên tiếng, nó như vỡ òa, thời gian đối với nó bây giờ thật đáng sợ, bởi mỗi phút trôi qua là mỗi phút nó đối mặt với nỗi sợ hãi mất Ken, nó còn rất nhiều chuyện muốn biết, rất nhiều chuyện muốn hỏi Ken, và quan trọng hơn cả là nó có lòng tin..

Ken và hấn được đồng loạt đưa vào phòng phẫu thuật, nó đứng ngồi không yên ở bên ngoài, chiếc áo bệnh nhân của nó vẫn còn lấm tẩm máu, nó chấp tay cầu nguyện, đôi chân mất hết sức lực ngồi bệt xuống sàn run rẩy.

– ...đừng sợ.. có hai đây rồi..- một vòng tay ôm nó vào lòng, anh nó đã chứng kiến hết mọi việc, nhưng lí do anh nó không can nó là vì anh biết nó đang nghĩ gì, ngay cả anh cũng có chút mơ hồ, nó được tìm thấy là nhờ con chip gắn ở người Ken, điều khó hiểu ở đây là trước đó con chip rõ ràng đã mất tín hiệu, nhưng cuối cùng lại có sóng trở lại một cách kì diệu vì theo như hấn nói thì con chip đó mất sóng là do cố tình, nhưng! nếu là bị làm cho hư thì tất nhiên sẽ không thể phát tín hiệu trở lại, còn nếu là do nhiễu sóng tạm thời thì tín hiệu sẽ yếu dần chứ không tắt ngang ngay lập tức như vậy, cả khi có sóng trở lại thì tín hiệu cũng phát đến ngay lập tức, cứ như được lắp công tắc điều khiển vậy. Chính vì vậy mà anh nghi hoặc liệu có ẩn ý gì khác ở đây? nếu thực sự muốn hại nó thì anh không nghĩ là Ken sẽ làm vậy, nói chính xác thì chính con chip đó đã cứu mạng nó..

Cuộc phẫu thuật kéo dài đến tận 4 giờ sáng, nó mệt mỏi gục đầu vào vai anh nói thiếp đi.

– không!! – nó giật mình la lên, đây đã là lần thứ 4 nó choáng tỉnh, trán lấm tẩm mồ hôi, nó lại mơ về Wing, mơ về cái đêm hôm lần đầu nó thấy wing, vẫn là bóng dáng đó, vẫn chiếc mũ lưỡi trai đó, nhưng lần này nó lại thấy đôi mắt xám tro ẩn hiện sau lớp nguy trang, nó thật sự không muốn tin đó là Ken.

– không sao rồi.. không sao rồi.. – mỗi lần như vậy là anh nó phải vỗ về nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng nhìn nó, khuôn mặt trầm tư với sống mũi cao và đôi môi có chút nhợt nhạt nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp lạnh lùng mà luôn khiến các cô gái điên đảo.

– bác sĩ! – nó bật dậy khi thấy bác sĩ bước ra.

– không sao rồi! ca phẫu thuật rất thuận lợi, tuy là việc cầm máu rất khó khăn nhưng bây giờ đã tạm thời ổn định. – vị bác sĩ đẩy gọng kính với vẻ mặt phúc hậu.

– cảm.. cảm ơn bác sĩ.. -mặt nó dần ra, thật nhẹ nhõm, nó thấy hấn bước ra khỏi phòng phẫu thuật, một bên tay vẫn còn nguyên dấu ven tay để truyền máu, hấn đi lướt qua nó, đôi mắt có chút tức giận.

– anh.. – nó nín áo hấn, khuôn mặt không dấu được sự lo âu.

– em vừa làm gì em biết không? em vừa cứu tên suýt lấy mạng em đó! nếu anh không đến kịp thì...-hấn bùng nổ cơn giận, đôi mắt kích động không thể đứng yên.

– em không nghĩ Ken muốn hại em.. anh cũng biết em bị vậy là do trúng gió độc chứ không phải bị nội hay ngoại thương gì mà!-nó cũng bùng tỉnh với đôi mắt kiên định nhìn hấn.

– em... đến cuối cùng mà em vẫn như vậy.. rốt cuộc là tại sao chứ?- hấn đặt hai tay lên vai nó lay nhẹ, đôi mắt nâu không dấu được sự lo lắng.

– là vì... em có lòng tin...- nó chớp nhẹ đôi mắt, nhìn vào mắt hấn, đôi mắt nâu của hấn cũng có thoáng chút đau khổ, nó biết hấn không hoàn toàn ghét Ken, chỉ là không có niềm tin...

Hấn im bật, nhìn sâu vào mắt nó một lúc lâu rồi ôm lấy bả vai quay đi, bóng dáng hấn lặng lẽ rời khỏi nó, nó không chạy theo hấn, cũng không níu lại, nó biết hấn cần ở một mình để suy nghĩ về tất cả.

Nó khẽ nhìn theo bóng dáng hẩn cho đến lúc khuất dần, Ken được chuyển ra phòng hồi sức cấp cứu, nó nhìn Ken ngủ thật bình yên, giống hệt hẩn, nó thấy Ken không còn đeo chiếc khuyên tai đen đó nữa, lòng nó lại càng muốn tin rằng Ken không phải là Wing.

– về phòng đi.. em cũng mệt rồi. – anh nó nhìn nó cười gượng, anh chỉ có thể luôn dõi theo nó một cách lặng lẽ.

– ưm.. – nó gật đầu nhưng tâm hồn hoàn toàn trên mây, nó thần thờ trở về phòng, một đêm không ngủ làm nó thật sự kiệt sức.

huych – nó chợt ngất đi, rất nhanh, anh nó đã đỡ gọn nó trong lòng, anh nhìn nó đau lòng rồi bế thốc đi, cứ mỗi lần như vậy anh lại muốn mang nó đi thật xa, giấu nó thật kĩ cho riêng mình, anh tự cười cay đắng cho bản thân, cười nhạt cho con tim đáng thương của anh, anh đặt nhẹ nó lên giường, khẽ vuốt mấy cọng tóc mai vương trên mặt nó, trời cũng đã sáng.

Sự việc chỉ sau một đêm đã rầm rộ, trên khắp các mặt báo đã xuất hiện hình của Ken với tiêu đề “đã tìm ra Wing”, dù không biết cánh nhà báo làm cách nào để lấy được tin tức đó, nhưng có một sự thật không thể chối tránh là dư luận rất đáng sợ, chỉ qua một đêm mà cả nước đã biết tin, những dây hành lang bệnh viện đâu đâu cũng có người ngồi bàn tán về Wing, già trẻ gái trai đều có, âm thanh ồn ào khiến nó tỉnh giấc, thấy anh nó gục trên giường nó, nó nhẹ nhàng ngồi dậy kéo chăn đắp cho anh.

– trời ơi ghê quá! thằng nhóc đẹp mã như vậy mà có thể là Wing!

– nghe nói còn là con trai của tập đoàn Thiên Phong nữa đó bà!

Tiếng hai người phụ nữ nói truyện lọt đến tai nó, nó bật dậy, chạy khỏi giường, chân vẫn còn chưa kịp mang dép, đôi mắt nó thất thần, lao ra bên ngoài, linh cảm thật sự không tốt, nó mong mình vừa nghe lầm.

Những âm thanh ồn ào bỗng dừng bủa vây lấy nó.

-Đúng là không còn tin ai được nữa bà ơi!-một cô ngoài 30 vỗ vỗ tờ báo trên tay.

– cô nói đúng! à mà sáng nay tui có nhắc thấy một người rất giống trong hình nằm ở khoa hồi sức đó!- cô kia chỉ vào tờ báo gật đầu.

– thật không? đây? chị dẫn em ra xem thử! – cô ngoài 30 hóng hớt.

Cuộc nói chuyện đó đập vào tai nó, nó nhìn thấy tờ báo, nhìn thấy hình Ken thì lập tức như người mất hồn, nó húc tốc chạy qua khoa hồi sức, thật sự nó không nghĩ mọi chuyện sẽ nghiêm trọng đến mức này, mọi chuyện vẫn chưa hề sáng tỏ mà cánh nhà báo đã tung tin thất thiệt, sức mạnh dư luận thật kinh khủng.

– tránh ra cho tôi giết chết thằng nhóc đó! Tại nó mà con gái tôi chết tức tưởi như thế này.. – một người đàn ông điên cuồng giằng co với mấy vệ sĩ áo đen đứng thành hàng bao vây trước khoa hồi sức cấp cứu, về mặt ông khắc khổ với những nếp nhăn, đôi mắt đỏ hoe tức giận nhìn vào Ken đang nằm mê man trong phòng qua lớp cửa kính, ông giằng co một lúc rồi ngồi bệt xuống sàn ôm đầu khóc rầm rứt, trên tay ông vẫn giữ rịt một tấm ảnh có hình một cô gái.

Cái khoảnh khắc mà nó nhận ra khuôn mặt của người trên hình đó là Uyên cũng là lúc tìm nó như ngừng đập, thì ra đó ra ba của Uyên, thấy ông đau khổ vật vã làm nó đau lòng, trái tim nó lại một lần nữa phải đấu tranh, nó không biết rốt cuộc lòng tin của nó là sai hay đúng, rốt cuộc là nó có còn vững vàng để tin Ken nữa hay không, nó cũng không biết!

– ông nói bậy! anh Ken không phải là người xấu!-một nữ sinh lên tiếng, là đồng phục trường nó.

– đúng đúng đúng! – một đám con gái phía sau ủa theo, cũng đều là học sinh trường nó, lác đác còn có vài học sinh mặc đồng phục trường khác.

– tụi con gái hư thân mất nết! tụi bay vất mũi chưa sạch mà còn bày đặt thần tượng này thần tượng nọ!rồi đợi đến lúc bị thằng ôn đó hại thì mới sáng mắt ra! Bà con! xông lên! chúng ta phải hành đạo thay trời! – một bà to béo chu chéo lên chửi tụi con gái không thương tiếc rồi kêu gọi mọi người xông lên phá cửa, mọi người cũng theo bà mà nhào lên, một cuộc vật lộn của đám vệ sĩ bà bọn họ làm âm lên một góc hành lang,

mấy bảo vệ cũng không tài nào can ngăn, tội học sinh nữ cũng theo đó mà nhào vào cầu xé, quang cảnh bây giờ lộn xộn như vũ bão, tiếng chửi rửa, tiếng la hét ồm ồm một vùng.

40. Chương 40

Nó đứng chết trân ở đó, đôi mắt sợ hãi nhìn vào phòng, Ken vẫn nằm đó mê man, nếu họ mà tràn vào được thì khả năng tự vệ là không có, toàn thân nó run lấy bầy, sự sợ hãi khổng lồ chế ngự bản thân nó, bàn tay run rẩy của nó siết chặt, đôi mắt nhắm nghiền.

– LÀM ƠN IM HẾT ĐI!! – nó hét lên, hai tay siết chặt vào áo.

Bọn họ thụ động khựng lại nhìn nó với đôi mắt mở to như rần đe.

– tôi chính là người bị Ken bắt đi tối hôm đó! ngay cả tôi còn không dám chắc người nằm kia là Wing thì mấy người biết gì chứ?-nó tức giận chỉ tay vào phòng Ken, đôi mắt bùng nổ sự giận dữ.

Bọn họ ồ lên một tiếng rồi nhìn nó trân trân, họ nhất thời không thể nói điều gì, nhưng chỉ vài giây sau thì một nhỏ lên tiếng.

– bạn là Linh đúng không? trên báo viết người bị bắt đi tối hôm kia tên Linh!-một nhỏ thắc mắc nhìn nó như để xác minh.

– ừm... – nó gật đầu.

– đúng rồi! mấy người thấy chưa! bạn Linh rất thân với Ken! nếu bạn ấy nói Ken không phải là Wing thì chắc chắn không phải!- nhỏ khác khoanh tay lườm bà mập, hình như nhỏ biết nó với Ken có quen biết, cũng phải, sau vụ hấn chia tay với nó thì trong trường còn ai không biết mặt nó, còn việc nhỏ biết Ken với nó quen biết nhau thì có lẽ là do lần Ken đưa nó đi cấp cứu.

– á à.. Thì là là đồng phạm! thân cơ à? mày tính lừa gạt ai hả cái con ranh kia! – bà mập đuối lí một lúc, nhưng hình như vừa nhận ra nó “rất thân với Ken” nên bà ấy bắt đầu chu chéo lên cái, không dừng lại ở đó, bà ấy tiến về phía nó với bàn tay giơ cao chuẩn bị vung một cú tát.

Nhận ra tính nghiêm trọng của sự hiểu lầm, nó lùi dần lại phía sau, nó biết bây giờ có nói gì đi nữa thì bà mập cũng không tha cho nó.

– tao đánh mày trước làm rần vậy! – bà mập hét lên vung tay về phía nó, không thể bỏ chạy, nó nhắm nghiền mắt.

bộp – bà làm cái quái gì vậy? – giọng hấn vang lên đầy giận dữ, hấn đã giữ chặt cổ tay bà mập, với chiều cao khổng lồ, nhìn hấn bây giờ chả khác nào một Vị Thần trong khi bà mập là người trần mắt thịt với chiều cao thấp tũn tũn chỉ ngang ức hấn, bà mập sợ hãi chuyển từ vẻ mặt đỏ ửng sang tái mét rồi lại xanh lè như con tắc kè, bà ấy nở nụ cười gượng gạo sợ hãi thoái lui, hấn vừa buông tay là lúc bà ấy bỏ chạy.

– dì ba! dì ba! – tiếng một chị Y tá hoảng hốt chạy về phía đám đông nơi nó và hấn đang đứng.

– xin lỗi mọi người! bà ấy là bệnh nhân rối loạn tâm thần.. nếu bà ấy có làm gì sai thì mong mọi người thông cảm mà bỏ qua cho!-chị y tá cúi gập người xin lỗi rồi lại tất tả đuổi theo bà mập, đó cũng là cái khoảnh khắc mấy người vừa nổi loạn ban nãy tía hết cả mặt khi biết mình vừa bị một người điên dất mũi, họ xấu hổ và mau chóng giải tán.

– khiếp! điên gì mà khôn thế! – một nhỏ vừa chỉnh lại đầu tóc vừa nhăn nhó.

– mà anh ơi! vậy ra anh với anh Ken là anh em ạ?-một nhỏ chạy lại lay tay hấn.

Hấn không thèm nhìn, chỉ lẳng lặng quay lưng kéo nó theo để nhỏ đứng giậm chân tức giận.

– lần sau không được bỏ đi lung tung đâu đấy! -hấn không nhìn nó, nó cũng không còn mặt mũi nào để nhìn hấn nhưng cũng biết hấn đang rất giận, vừa nãy nếu không có hấn thì chắc nó ăn đòn một cái tát rồi. Hấn dịu dàng quỳ một bên gối đặt đôi dép xuống chân nó, ánh mắt khiến nó không thể rời.

– sao không trả lời?- hấn đứng dậy.

– à.. à.. ừm.. -nó gật đầu lia lia.

ui da – nó giật mình vì bị một anh va phải, đó là một anh chàng cao ráo với làn da trắng và sống mũi cao trông rất điển trai, hình như anh ấy đang vội đi đâu đó.

– a.. anh xin lỗi.. anh đang vội kiếm người thân nằm trong đây! – anh chàng gãi đầu nở nụ cười toả nắng làm nó ngẩn ra một lát, không phải vì anh ta quá đẹp trai mà nó nhìn, nó miễn nhiễm với trai đẹp rồi! cả hấn, cả Nam, Ken, Mạnh và anh nó đều đủ đẹp để nó bội thực rồi! Lí do nó ngẩn ra như vậy là vì người này khá quen.. hình như đây gặp ở đâu đó... Anh ta xin lỗi rồi mau chóng bỏ đi, chỉ để lại nó ngẩn ngơ.

– nè! em nhìn ai vậy hả? anh không cho phép em nhìn bất cứ thằng con trai nào ngoài anh hết!- hấn giở bộ dạng ghen tuông mà lắc lắc vai nó, mặt sưng lên như trẻ con dỗi.

– không có! em đâu có!-nó lắc tay lia lia.

– còn nói là không? em...

*ọc ọc ọc

* – âm thanh còi cào vang lên cắt ngang lời hấn, nó xấu hổ đỏ cả mặt, hai tai ôm chặt bụng.

– sh... đi ăn! – hấn gườm gườm nó rồi kéo đi về phía nhà ăn, nó lủi thủi theo sau, vẫn chưa hết xấu hổ.

– à mà không được rồi! ở nhà ăn chắc cũng nhiều con trai lắm! em nhắm mắt lại đi!- hấn chợt dừng lại chắn ngang trước mặt nó làm nó theo quán tính mà đâm sầm vào ngực hấn, xoa xoa cái mũi tội nghiệp, nó gất.

– đã bảo là không thèm nhìn rồi mà! nhắm mắt lại

thì đi thế nào được!-nó nhăn nhó tru tréo.

– thế này.. – hấn nhắc bổng nó lên vai, nó ngại ngùng la hét, đâm thúi thúi vào lưng hấn, ai nhìn vào chắc tưởng nó bị bắt cóc.

– thả em xuống!! mau lên!-nó xấu hổ che mặt.

– xuống thì xuống! – hấn đặt nó nhẹ nhàng xuống ghế, mặt kề mặt, môi kề môi.

– ái!! Anh làm gì vậy! – nó giật mình đẩy hấn ra, lấy tay che lên môi, mọi người nhìn tụi nó với ánh mắt ngưỡng mộ, một số còn suýt xoa khen hấn đẹp trai.

– đây chỉ là khởi động thôi..em mà còn dám nhìn trai thì... – hấn nhấn mạnh, ngón trỏ quẹt ngang cổ với khuôn mặt đe dọa, nó bấm môi im bật, thiếu điều muốn nhắm luôn cả mắt lại, dù muốn hay không thì tụi nó đã trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý trong nhà ăn, hấn đi mua đồ ăn, nó có thể thấy mấy ánh mắt thòm thèm của lũ con gái nhìn hấn, trong lòng thật sự khó chịu, ghen thật rồi!

– nè nè em ngồi yên đó! nhắm mắt lại mau không hả? – hấn trở lại với hai hộp cơm, tay chỉ về phía nó, ngồi chờ hấn khiến nó bất giác nhìn ngó lung tung xung quanh, nghe thấy tiếng hấn làm nó giật bắn mình nhắm tịt mắt lại.

– ngoan ngoan.. -hấn xoa đầu nó, không quên nở một nụ cười toả nắng làm nó thích thú chun mũi.

– ah!! Trên ti vi có chiếu Good Doctor (tên một bộ phim) kia! -mắt nó sáng rỡ quay mặt lại chỉ về phía ti vi.

– không được! – hấn phát hiện gần hướng ti vi có một tên con trai đang ngồi, mau chóng phát hoả, hấn đặt hai tay thái dương nó, chỉnh đầu nó quay lại phía bàn ăn.

– sao vậy! em muốn coi phim! – nó bướng bỉnh quay mặt lại lần nữa.

– đã bảo không! – hấn lại chỉnh lại đầu nó.

– nhưng mà em muốn!- nó lại quay đi, lần này thì nó hiểu lí do, ở hướng 12h là một tên con trai đang nhìn nó cười cười, lần này không cần hấn chỉnh, nó tự động ngoan ngoãn quay mặt lại về phía bàn ăn.

– em phiền thật! – hấn móc điện thoại trong túi ra.

– em coi đến tập nào rồi?- nhìn mặt nó phụng phịu khiến hấn không nỡ, hấn bật 3G lên kiểm phim cho nó xem.

– tập 8! – mắt nó sáng lấp lánh.

Hấn phụt cười nhìn nó chăm chú vừa ăn vừa xem rất ngoan, quả nhiên là có tác dụng.

– sao anh không ăn? – nó chột nhìn hấn.

– à ăn chứ! – hấn mỉm cười, thật ra thì hấn cố lắm mới nuốt trôi được, đồ ăn thực sự không hợp với cái bao tử đã quen ăn sơn hào hải vị của hấn chút nào.

– mà anh cứ nhất thiết phải ghen như vậy sao? bộ sau này em với anh lấy nhau rồi có con, mà lại là con trai thì chắc anh không cho em động đến con luôn quá!-nó chu mỏ gườm gườm hấn.

– tất nhiên rồi! em là của anh mà! còn thằng nhóc đó thì tự đi mà kiếm bạn gái của nó! – hấn chống cằm hai tay ôm má nhìn nó cười nham nhở.

– ôi trời.. con anh mà anh gọi là thằng đó sao? hứ! không sinh con cho anh nữa! – nó bặm môi vờ giận dỗi.

– anh đùa thôi mà.. – hấn lắc vai nó nham nhở.

– chào! mong hai người theo chúng tôi đến chỗ nghi phạm! – một viên cảnh sát bỗng tiến về phía nó và hấn.

– vâng.. – nó gật đầu rồi đứng dậy nhanh, nhìn sang hấn, rõ ràng là hấn vẫn còn khó chịu.

– đi... – nó nín áo hấn.

– hừm.. – lúc này hấn mới chịu đứng dậy, đôi mắt nâu hết gườm nó lại chuyển qua đe dọa.

– hề.. – nó le lưỡi ôm đầu.

Hấn không cưỡng lại được đành phì cười xoa đầu nó, hấn kẹp cổ nó lôi đi trông đến là yêu, đến viên cảnh sát cũng còn lắc đầu mỉm cười.

Nó và hấn bước vào phòng, bằng cặp mắt rụt rè, nó nhìn Ken, Ken đã tỉnh, cậu nhìn nó rồi quay đi, đôi mắt có vẻ yên lòng.

– chúng tôi sẽ tiến hành lấy lời khai của nghi phạm, nếu cô thấy có chỗ nào không đúng thì hãy nói với chúng tôi! – một viên cảnh sát nhìn nó.

– vâng.. – nó kéo chiếc ghế lại ngồi xuống ngay ngắn, hai tay co lại để lên đùi có vẻ căng thẳng.

Hấn cũng không nói gì, lặng lẽ đứng dựa vào tường quan sát.

– anh có thể cho tôi biết vào khoảng 12h tối hôm kia anh đã đi với ai không?-viên cảnh sát điềm tĩnh cầm biên bản.

Ken không nói, cậu hất cằm về phía nó.

– như vậy là cậu công nhận có đi với người bị hại, vậy cậu có thể cho tôi biết là ngoài cậu và người bị hại thì có thêm bất cứ ai khác không? – viên cảnh sát với đôi mắt nghiêm túc nhìn Ken.

Nó mở to mắt,hoàn toàn bị bắt ngờ bởi câu hỏi đó, lẽ nào còn có người thứ 3?

– khoan đã! chú nói là còn có ai khác sao? khi đó cháu nhớ rất rõ là chỉ có cháu và Ken... – nó lắc đầu như cần một lời giải thích.

– ... cháu còn nhớ vết máu trên áo cháu ở hiện trường hôm đó chứ? – viên cảnh sát chậm rãi.

– vâng.. nhưng... – nó mở to đôi mắt, rốt cuộc là thế nào? rõ ràng đó không phải là máu của nó, nó không hề bị thương, nó nhìn nhanh sang bả vai bị thương của Ken rồi dừng mắt ở đó, chẳng lẽ là máu của Ken?

– cháu đoán đúng đấy.. nhưng vẫn còn thiếu... -viên cảnh sát như đọc được suy nghĩ của nó, nó giật mình rời mắt khỏi Ken rồi nhìn chăm chăm vào viên cảnh sát.

– qua xét nghiệm thì ngoài máu của Ken thì còn có máu của một người khác!-viên cảnh sát đánh mắt sang Ken để thăm dò, nhưng Ken vẫn chỉ lia đôi mắt bạc lạnh lùng ra phía xa mà không để lộ lấy một vết cảm xúc.

Nó bàng hoàng nhìn thẳng vào mắt Ken để tìm kiếm một lí do, đôi mắt nó như muốn nói với Ken điều gì đó, nhưng đáp lại vẫn chỉ là sự lạnh lùng như không hề quen biết.

– đi thôi! – hấn tức giận nhìn Ken rồi kéo nó đi, nó thụ động để hấn lôi theo, mắt vẫn hướng về Ken như trông chờ một câu trả lời, Ken lia nhanh đôi mắt qua nó cười khẩy rồi lại trở lại trạng thái ban đầu.

– em nghĩ thằng đó sẽ chịu há miệng sao? anh là anh của nó! anh hiểu nó sẽ làm gì! – hấn lay vai nó để nó bình tĩnh, đôi mắt vô thần của nó dần trở lại trạng thái bình tĩnh, nó nép nhanh vào ngực hấn.

– để im một chút thôi..-nó hít hà hương bạc hà của hấn, lòng có chút tĩnh tâm.

Đôi mắt nó bất chợt nhận ra anh chàng và phải nó ban nãy, bây giờ nó mới nhận ra hình như tay anh ta bị thương, anh ta ngồi ở băng ghế đối diện, đôi mắt suy tính điều gì đó, thần sắc có vẻ hơn người, trái ngược hẳn với vẻ hiền lành lúc và phải nó, khoe môi anh ta hình như khẽ nhếch lên một nụ cười nửa miệng, rất nhanh nhưng đủ để nó nhận ra.

– ôm vậy đủ chưa? em sắp hít rách áo anh rồi này..-hấn cười đều.

– làm gì có! – nó đỏ mặt đẩy hấn ra gắt lên.

– giờ đến lượt anh! – hấn choàng hai tay ôm chặt nó vào ngực, hít hà mùi tóc nó, nó mỉm cười hạnh phúc ôm lấy hấn, nó muốn được mãi trong vòng tay hấn, anh nó chợt xuất hiện ở dãy hành lang đối diện, tay cầm theo đôi dép của nó, anh lặng người nhìn nó trong vòng tay của hấn, nở một nụ cười đau khổ, anh quay đi lặng lẽ.

– đâu rồi!. – nó ngơ ngác nhìn lại hàng ghế, anh chàng ban nãy đã biến mất.

– ai cơ? – hấn nhìn theo hướng nó đang nhìn.

– a.. không có gì.. – nó cười xoà.

– ai hả? khai mau? – mắt hấn xé lên hừng hực ghen tuông.

– đã bảo không mà! blè..-nó lè lưỡi trêu người hấn.

– con bé này càng ngày càng bướng, để anh dạy dỗ lại em nào! – hấn nắm bím tóc của nó lườm lườm.

– thách đấy! – nó nhơn nhơn.

A ha ha ha ha ha...-tiếng hấn và nó cười đùa vang khắp hành lang.

Ê! Nhỏ tóc bím... Ken nhìn theo nó, đôi môi khẽ nhấp nháy, đôi mắt bạc đẹp và sâu như có thể hút được mọi thứ.

– anh nói gì cơ? – viên cảnh sát nhận ra miệng Ken vừa mấp máy nên hỏi vội, đôi mắt cấp thiết.

– hừm.. – Ken cười khẩy, thản nhiên nằm xuống nhịp chân theo điệu nhạc từ loa phát thanh của bệnh viện, mấy viên cảnh sát đành nhìn nhau lắc đầu, xem ra họ không có đủ trí lực để đấu trí với Ken, đôi mắt bạc hoàn toàn không để lộ một tia cảm xúc.

41. Chương 41

Họ bước ra phía hành lang một cách thiếu não, vì chưa có bằng chứng nên không thể buộc tội, cũng không thể áp giải Ken về đồn, phần vì Ken đang trong quá trình điều trị, phần vì bị tập đoàn Thiên Phong tạo sức ép quá lớn.

– có lẽ chúng ta phải dùng đến máy phát hiện nói dối thôi.. Anh liên lạc với bên đó hẹn ngày đi! – viên cảnh sát trưởng lắc đầu thở dài.

– vâng.. – viên cảnh sát trẻ buồn rầu đáp.

~~ Tại phòng bệnh của nó.

– anh về đi.. nghỉ học nhiều quá không tốt đâu!-nó lắc đầu.

– không thích! -hắn ngồi phịch xuống ghế khoan tay một cách bướng bỉnh.

– anh! sh... đồ trẻ con!-nó xì một tiếng rõ dài, đôi mắt đe dọa.

– không biết ai mới trẻ con nữa.. – hắn búng tay nhìn đều nó.

– aishh.... không được! anh phải về trường đi! em bị hổng kiến thức thì còn nhờ anh dạy lại được, chứ anh mà bị hổng kiến thức thì..-nó đành xuống nước.

– thì sao? – hắn mở to mắt thản nhiên, nhìn mặt hắn bây giờ đúng kiểu ngây thơ vô số tội.

– thì rớt hạng chứ sao! không biết đâu! em không thích ai hạng 2 đâu! anh mà để tuột hạng thì em kiếm người đứng hạng một mà thích còn hơn! – nó chu môi chả treo.

– lỡ người ta là con gái thì sao? – hắn nhú mày khó chịu.

– thì tới luôn! anh không biết đâu! em cũng thích con gái lắm đó chứ.. chẳng hạn như con Mỹ nè.. -nó vờ chớp mắt mơ mộng.

– hừm hừm.. – hắn hắng giọng nặng nề rồi vung về đứng dậy, mặt có chút ngượng ngùng.

– về.. về đó.. – hắn đỏ mặt lấp bắp.

– không tiễn.. – nó khoái trá chum chực cười khúch khích.

– sh... – hắn lườm nhanh nó rồi tiến ra phía cửa.

Cạch – tiếng cửa phòng phát ra cũng là lúc nó tung chăn ăn mừng, nhưng chỉ được một lát, đuổi người ta về rồi bây giờ lại thấy nhớ, nhớ khuôn mặt điển trai đến nghẹt thở, nhớ nụ cười toả nắng, nhớ giọng nói luôn lạnh lùng nhưng lại đầy yêu thương, nó ngồi xuống phụng phịu, bật ti vi rồi lại tắt, trên ti vi hầu hết đều là bản về Ken và Wing, họ túm tụm phán xét như thể họ biết rất rõ làm nó cảm thấy rất khó chịu, đến bản thân nó còn không dám chắc! họ thì biết gì?

– nhưng khoan đã.. – nó nói trong mơ hồ, tại sao lại có máu của người khác vương lên áo nó khi đó? rõ ràng lúc đó chỉ có Ken và nó, xung quanh hoàn toàn không một bóng người.. lẽ nào lại có ai đó cứu nó sao? chỉ nghĩ đến đó làm nó muốn tự tát vào mặt mình khi nghĩ ngờ Ken, vậy đấy.. nó không biết tại sao mình lại tin Ken, à không! là nó muốn tin ken, cái đêm đó nó thậm chí không run sợ trước Ken, nó như tin tưởng rằng Ken sẽ không hại nó, giờ thì nó nằm đây, không hề hấn gì cả, chính vì vậy làm nó càng tin tưởng trực giác của mình là đúng, rằng Ken không phải là Wing, rằng tất cả chỉ là trùng hợp...

Nó nằm bẹp xuống giường, 3 giây sau tung chăn bật dậy.

Nó co gối chống cằm đung đưa, *bang* , suýt lộn ngược xuống giường.

Nó leo tọt xuống đất đi đi lại lại, mệt.

– aish..... tui phải làm sao đây trời???? – sau một hồi vòng vèo, nó vò đầu hét toáng lên rồi ngồi thụp xuống nhìn chằm chằm nền nhà, nó đã thử đặt ra mọi giả thiết, tất cả đều không hợp lí, dù có suy diễn cỡ nào đi chăng nữa thì nó vẫn không tài nào đoán ra rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì.. nó không nhớ được dù chỉ một chút, cũng phải! chỉ tại cái “tật” dễ ăn dễ ngủ của nó, nó lại đứng bật dậy, đi đi lại lại với tần số nhanh và mạnh hơn, trong người vô cùng khó chịu, cảm giác bức tức bức bối đến điên người, ánh mắt rối loạn của nó đổi hướng ra phía cửa, thay vào đó là một đôi mắt kiên quyết, nó tiến thẳng ra hành lang, hùng hồn bước nhanh đến phòng Ken, tốc độ đáng nể.

Đang đi một cách hùng hồn thì nó quay ngoắt 180 độ về hướng phòng nó, tự nhiên khí thế hùng hực ban nãy bay đâu mất khi nó thấy Ken ngồi ung dung nghe nhạc trên giường bệnh, cộng thêm hơn chục vệ sĩ áo đen đứng canh ở ngoài làm nó tức điên đi đi lại lại ở hai phía, một là về phòng mình, một là dừng cảm bước vào phòng Ken.

– không được!!! – nó bỗng ôm đầu hét toáng lên làm mấy y tá và bệnh nhân gần đó nhìn nó với con mắt kỳ dị.

– phải đi chứ! ừ! đã đến đây rồi! – nó tiếp tục màn độc thoại, tay siết chặt đầy quyết tâm, nó tiến về phía cửa, mấy ông bảo vệ có vẻ nhận ra nó nên nhìn nhau gật đầu rồi dạt sang hai bên cho nó vào.

Nó hít sâu, lấy lại tinh thần, đôi mắt đầy tự tin, Ken đang ngồi khoanh tay, mắt nhắm hờ tận hưởng một bài nhạc nào đó, chiếc Head Phone đỏ làm nổi bật lên làn da trắng không tì vết, hình như thấy động, Ken từ từ mở mắt, quả nhiên là trực giác hơn người, Ken nhìn nó với đôi mắt lạnh tanh, nó đứng người, tự trấn tĩnh lại xem nó có thật sự quen người này thật không, sao ánh mắt có thể lạnh hơn băng thể này, đôi mắt bạc hoàn toàn khiến nó đóng băng tại chỗ, Ken nhíu mày, quay đi chỗ khác làm nó bừng tỉnh, nó e dè tiến lại chiếc ghế da đặt gần đó rồi ngồi xuống, Ken lại nhìn nó, ánh mắt không mất thân thiện mà nói đúng ra là có phần giận dữ, nó thất kinh, thì ra Ken có mặt đáng sợ đến vậy, nó đứng bật dậy, không dám ngồi nữa, thôi thì đành đứng.

– tôi... tôi.. à không.. mình. mình có chuyện.. chuyện muốn.. – nó bấu tay lấp bắp không thành câu, mặt cúi gằm nhìn trần trần nền nhà, ai nhìn vào chắc nghĩ nó đang tỏ tình.

Ken không có dấu hiệu phản ứng, vẫn nhip tay ung dung, nó lên ngược mặt lên, nhìn thấy Ken vẫn đeo tai nghe, nó muốn tự cốc vào đầu mình vì độ ngu ngốc, ai đời lại nói trong khi người ta còn chẳng nghe thấy, hay nói đúng ra là chẳng thèm nghe, cũng chẳng thèm nhìn nó, ánh mắt bạc chỉ hờ hững khép lại phiêu theo điệu nhạc.

Nó thở hắt, nó biết bây giờ nó có nói gì thì Ken cũng chẳng nghe thấy.

– hừm.. tôi nghĩ cậu không nghe thấy gì.. tôi không biết lí do cậu đưa tôi đi đêm hôm đó là gì, nhưng tôi chỉ muốn biết rằng liệu lòng tin của tôi có đang đặt đúng chỗ hay không... liệu tôi có nên tiếp tục tin tưởng cậu? – nó thở nhẹ, dường như Ken không hề nghe thấy, nhưng dù sao nói được ra làm lòng nó nhẹ đi rất nhiều, nó nhìn về mặt Ken một lúc rồi lặng lẽ quay đi, bước chân chậm và đầy suy tư.

Bước một cách vô thức, từ lúc nào mà nó đã bước xuống khuôn viên bệnh viện, ngồi nhẹ xuống ghế đá nhìn không rõ như mất hồn.

Tại phòng Ken, cậu mở nhẹ đôi mắt bạc, gỡ head phone đeo xuống cổ, đôi môi nhếch lên nụ cười khẩy, những lời vừa nãy của nó dù cậu không hề nghe thấy nhưng cậu nhìn thấy, cậu nhìn thấy đôi môi nó nhấp nháy qua lớp kính bạc, còn lí do cậu có thể dễ dàng nhận ra khẩu hình thông qua cách nhấp nháy của môi nó thì là cả một câu chuyện dài.

~~Ken lên 7

Trần Bình An, một cô bé đặc biệt, từ khi sinh ra đã bị Cầm bẩm sinh lại trải qua cuộc thập tử nhất sinh nên cha mẹ cô bé đặt cho cô cái tên này mong con gái mình sẽ hạnh phúc.

Hôm nay là sinh nhật mẹ Bình An, cô bé muốn giành tặng người luôn yêu thương mình một món quà thật đặc biệt, đập con lợn đất một cách quyết đoán mà không hối tiếc, An đếm từng tờ tiền lẻ mệnh giá 20,10 ngàn và cao nhất là 50 ngàn, nhà An không nghèo, cha mẹ đường đường là chủ của một ngân hàng lớn thứ 2 của Việt Nam, nhưng cũng chính vì vậy mà An được tập đức tính tiết kiệm từ bé, bởi nếu không phải từ những đồng tiền nhỏ lẻ ban đầu thì nhà An không có cái ngân hàng lớn như ngày nay, cẩn thận vuốt từng tờ tiền một cách ngay ngắn, đặt vào chiếc túi nhỏ xinh xinh, An tung tăng leo lên chiếc xe đạp hồng phấn đi đến siêu thị gần đó, An đã dự tính rồi, An sẽ tặng mẹ một lọ nước hoa, đối với An, mẹ đã sẵn là một bông hoa hồng thơm ngát, nhưng An muốn mẹ phải thơm hơn nữa, bởi An yêu mẹ lắm.

Trong định nghĩa của một đứa trẻ nít lần đầu đi siêu thị một mình thật háo hức cho đến khi đứng tần ngần trước những gian hàng rộng lớn đầy người qua lại, cảm giác thật sợ hãi, thật hoang mang.

Đã tìm thấy quầy nước hoa, An đứng đó nhìn rất lâu, tần ngần, hình như An quên chuẩn bị thứ gì đó rất quan trọng, phải... là ngôn ngữ.. khoẻ mắt An hơi ngấn ặng lên những giọt long lanh, không được khóc!! An tự nói với bản thân, quẹt nhanh nước mắt, An hít sâu tiến đến quầy hàng, chị nhân viên được trang điểm xinh đẹp và kỹ càng nhìn An không mấy thiện cảm, có lẽ không tin mấy đứa trẻ nít như An đủ tiền để mua mấy món đắt tiền này, An mở to mắt không hiểu mấy.

– có mua không thì bảo chứ đừng phá! – chị ta khó chịu ra mặt.

–... – An chợt hiểu ra vấn đề, đưa bàn tay bé xíu ra chỉ vào tủ kính nơi đặt lọ nước hoa màu hồng nhạt mỉm cười rất hiền.

– 2 triệu! – chị ta nói cộc lốc lấy lọ nước hoa ra đặt trên bàn, vẻ mặt khinh khỉnh như không tin An có đủ tiền.

–... – phù, An thở nhẹ vì vừa đủ tiền và còn dư ra một ít tiền đủ ăn cà rem

An lấy ra trong túi cái bóp xinh xinh rồi chìa ngay ngắn ra trước mặt chị nhân viên mà mỉm cười thật tươi, An vui lắm, An đã mua đc quà cho mẹ, nhưng đáp lại vẻ mặt háo hức của An là cái trợn tròn mắt của chị nhân viên.

– mày tính đùa đến bao giờ nữa hả con kia?-chị nhân viên đay nghiến nhìn sắp tiền lẻ trên tay An.

... – quá bất ngờ, An không kịp phản ứng, chỉ biết đứng chết trân ở đó.

– sao không trả lời?mày câm à?- chị ta càng tỏ ra bực tức trợn mắt gắt

... – vẫn chưa thể định thần, An mở to mắt không hiểu ra vấn đề, đầu lắc lắc chìa xấp tiền về phía chị ta.

– ơ cái con ranh! – chị ta chu chéo hất sắp tiền trên tay An bay tứ tung, An rơm rớm lúi húi nhặt nhanh từng tờ tiền bay lung tung, gian hàng ở phòng kín nên không một ai nhìn thấy,An cảm thấy mọi thứ như ù đi bên tai, ba chữ “mày câm à” An vốn đã nghe nhiều lần nhưng lần nào cũng như những nhát dao cứa thẳng vào trái tim non nớt ấy, khoẻ mắt cay rất, chẳng lẽ bệnh tật cũng là một cái tội? đâu ai đc chọn lựa hoàn cảnh mình đc sinh ra? An có lỗi vì An câm? Cứ mỗi lần như vậy khoẻ mắt An lại ạng nước, người câm thường đi chung với điếc, riêng An thì thính lực hoàn toàn bình thường, thậm trí còn có phần hơn người thường, là may hay rủi? An hiểu kì hơn cả..

– chị kia! chị nghĩ chị đang đối xử với khách hàng kiểu gì vậy hả?- 1 cậu nhóc dựa vào tấm cửa gỗ, đôi mắt bạc thách thức người nhìn.

– Cậu Ken.. tôi.. Tôi..- chị ta mặt cắt không còn hột máu, lùi lùi lại sau cho đến khi không còn đường lui.

– để mình giúp.. – Ken tiến lại gần An, nhẹ nhàng quỳ một bên gối xuống nhặt nhanh từng tờ tiền.

An ngược đôi mắt rớm nước lên nhìn Ken, đầu lắc nhanh tỏ vẻ cảm kích và không muốn đc giúp đỡ.

– đừng có bướng! – Ken nhíu mày, vuốt thẳng sắp tiền ra đặt vào tay An vỗ nhẹ.

– tặng bạn! coi như lời xin lỗi thay cho chị nhân viên kia! – Ken đưa nhanh đôi mắt sang chị nhân viên đang đứng khẹp nép run như cây sậy.

–... – An lắc đầu nguây nguây, tay đưa xấp tiền về phía Ken.

Như nhận ra chút không bình thường ở An, Ken thay đổi nhanh thái độ để không khiến An khó xử.

– vậy nhé! Mình là con của chủ chuỗi cửa hàng này, nên để xin lỗi bạn thì mình sẽ tặng bạn lọ nước hoa này, còn tiền thì bao mình một bữa có đc không? đang đói! – Ken nhún vai rất tự nhiên.

– .. – An gạt nhẹ đầu gạt đi hai hàng nước mắt, tay cẩn thận nhận lấy lọ nước hoa rồi bước đi theo Ken, vẫn không quên quay lại cúi chào chị nhân viên làm chị ta không khỏi sững sốt và áy náy.

– sao? giờ mình đi đâu?-Ken nhún vai.

–... – An mở to mắt, bấy giờ An mới nhìn thấy đôi mắt bạc kia, đôi mắt đẹp như ánh mặt trăng vậy..

– nhìn gì? bộ lạ lắm hả?- Ken đỏ mặt kéo nhanh An đi.

– ưm.. – An kéo tay Ken lại chỉ tay ra phía nhà xe

– đi lối này á?- Ken cúi xuống nhìn An như xác nhận.

– ...- An gạt nhanh rồi nhanh nhẹn kéo Ken theo sau.

42. Chương 42

Tại nhà xe, An lấy chiếc xe hồng phần của mình ra trong sự ngẩn tò te của Ken.

bộp *bộp* – An vỗ tay lên yên sau ra hiệu cho Ken ngồi lên còn mình thì đèo.

– ai lại để.. để.. con gái chở! – Ken đỏ mặt lấp bắp chiếm lấy đầu xe.

An lui ra phía sau bối rối.

– lên mình chở! – Ken ra hiệu.

An cũng ngồi lên theo.

lập cập lập cập chiếc xe đạo lạng qua lạng lại không chút thăng bằng làm An phải nín chặt lấy áo Ken.

– ưm.. – An giựt giựt áo Ken, An nhận ra hình như..... Ken-không-biết-chạy-xe-đạp!

– trả này! tôi đi bộ theo cũng đc, chạy xe con gái, lại còn màu hồng nữa ngứa cả mắt! – Ken giãy nảy xuống xe.

– hừm.. hừm.. – An bật cười nhìn vẻ mặt đỏ lựng lên của Ken rồi chỉ tay vào yên sau gật đầu.

– là bạn nói đấy nhé! đây không khách sáo! – Ken leo lên yên sau, hai tay khoanh trước ngực, mặt đỏ lựng phụng phịu, cũng phải, ba cậu như vậy thì lấy ai tập xe đạp cho.

– ... – An vẫn không thể nhịn cười, leo lên xe đạp đều, Ken hơi mất thăng bằng la oái oái -nè nè đạp chậm thôi! tính giết người à??

– hừm.. hừm.. – An cười giòn, tiếng hai đứa trẻ trong trẻo.

An dẫn Ken đi ăn kem, ăn cá viên chiên rồi lại vào một quán trà sữa nhỏ ven đường.

– An mới tới hả con?-một bác trung niên mỉm cười phúc hậu.

– ưm.. – An đứng dậy cúi chào.

– ai đây An?- bác ấy bị cuốn hút bởi cậu bé mắt bạc bên cạnh An.

An diễn tả bằng tay các cử chỉ đặc biệt, bác ấy hiểu ra, gật đầu hiền hậu nhìn Ken làm cậu ngại ngùng đỏ mặt dù chả hiểu họ đang nói gì.

– bác chụp 2 đứa một kiểu ảnh nhé! – bác ấy đi vào nhà rồi trở ra cầm theo chiếc máy ảnh màu hồng.

– ưm! – An thích thú mỉm cười thật tươi, Ken cũng ngại ngùng đỏ mắt tía tai gơ hai ngón tay V-sign nhưng mặt ngó đi chỗ khác.

-xong! coi nào!- bác lấy 2 tấm ảnh nhỏ đang từ từ dc đẩy ra từ máy ảnh phẩy nhẹ vài cái, thật thần kì, lần đầu An dc xem tận mắt máy ảnh có thể lấy liền ảnh như vậy, vốn chỉ dc xem trên tivi, An thích thú chạy ra xem ảnh, trong một tấm ảnh, Ken nhìn đi chỗ khác, khuôn mặt khó chịu nhưng ửng hồng rất dễ thương, cứ như hoàng tử nhỏ mà An dc mẹ đọc cho mỗi tối trước khi đi ngủ, còn một tấm nữa rất đặc biệt, An vẫn giữ nguyên kiểu tạo dáng đó trong khi Ken đã lia ánh mắt sang nhìn An rất ảm áp.. và hình như trên môi nở một nụ cười rất trẻ con.

– đưa tôi tấm đó! – Ken giật phắt tấm ảnh thứ hai đó, mặt nóng ran, không ngờ lại bị lia vào khung ảnh, cậu vốn nghĩ chỉ chụp một tấm, có ai ngờ..

– ưm! – An ngoan ngoãn gật đầu rất hiền làm Ken thêm lấp bắp.

–.. tôi.. tôi.. về trước.. gấp. gấp lại sau.. – Ken gãi đầu chuồn nhanh.

– ưm! – An vẫy tay mỉm cười, tay kia vẫn còn giữ cẩn thận tấm ảnh trên tay.

Bác trung niên nhận ra Ken là một cậu bé tốt, lần đầu bác thấy An đi với bạn, mọi khi chỉ ra cùng anh trai hay mẹ, bác bán trà sữa ở đây cũng đã trên 10 năm, có nhiều kinh nghiệm được tích lũy khiến bác tường tận hơn về cuộc sống, gừng càng già càng cay, mở quán lâu như vậy, tiếp xúc với nhiều loại người như vậy

khiến bác dễ dàng phỏng đoán tính cách một người, trong mắt bác, Ken chỉ là một chú cáo nhỏ cổ gồng mình lên để khiến bề ngoài trông to lớn, mạnh mẽ hơn...

*****

(Những lời đc đặt trong dấu ngoặc vuông là lời của An, được An diễn tả bằng ngôn ngữ hình thể nhé)

[con tặng mẹ, con yêu mẹ nhiều lắm] – An ôm chầm lấy mẹ, suýt chút là bật khóc khi nhớ lại chuyện ban nãy.

– mẹ cũng yêu con nhiều lắm, con gái cưng của mẹ. Mà con tự mua quà sao?-Mẹ An xoa đầu An âu yếm.

[dạ vâng, con mua được món quà này cũng nhờ một anh có đôi mắt màu bạc đẹp như màu mặt trăng vậy!]-An líu lo kể câu chuyện ẹ nghe.

– ừ! con đừng cảm lắm! à mà con bảo một cậu bé có đôi mắt màu bạc à? Hôm nay khu mình cũng mới có một gia đình dọn đến, hình như cũng có một cậu nhóc có đôi mắt màu bạc thì phải, nhưng mẹ cũng không chắc có phải một gia đình không nữa! nhìn cứ u ám thế nào!- mẹ An nhẹ nhàng vuốt hai lọn tóc mai của An.

[Thật vậy ạ?con muốn xem ngay xem có phải anh ý không! con còn muốn dẫn anh ý đi thêm nhiều chỗ nữa để cảm ơn!]-An lắc tay mẹ, hai chân nhảy tưng tưng vui sướng.

– ghớm! cô nương phải ở nhà cho tôi! bố sắp về rồi đấy, con lên gọi anh hai xuống chuẩn bị nhập tiệc nào!
– mẹ An xoa mái tóc mượt mà của An.

[Tuân lệnh!] – An chun mũi đưa tay lên chán rồi chạy vào lên phòng anh hai.

cộc cộc cộc – An gõ nhanh vào tấm cửa gỗ to lớn.

– oáp... làm gì đây con nhóc kia! người ta đang ngủ! lại đây nhờ tí nào!- một thanh niên tầm 16 tuổi gãi gãi mái đầu bù xù, nước mắt ngấn nước mắt dài, nước mắt dài, trông bộ dạng rõ xộc xệch nhưng vẫn không thể giấu đi khuôn mặt điển trai với sống mũi cao ương ngạnh, hàng lông mày đậm ngang nam tính, đôi mắt nhỏ lạnh lùng. Vừa dứt câu, cậu ta bẻ xóc An dắt ngang hông để mặc cho cô bé thả sức quấy đạp vào không trung.

[ừmm!! mẹ bảo xuống ăn cơm kia!! Hôm nay sinh nhật mẹ có nhớ không đấy?] – An quờ quạng tay chân chu mỏ đe dọa.

– gớm! lắm lời quá đấy cô ba ạ! ngủ trưa đi!- anh quẳng nhẹ An lên giường, chồm mền phủ kín người An rồi tiếp tục nằm ỉn ra bên cạnh coi bộ không hề muốn dậy.

[bây giờ là 4 giờ chiều rồi đấy ông nội!!!]- An đánh đá bật dậy chỉ tay vào đồng hồ, tay kia banh mắt ông anh lấu cá kia ra.

– cứ ngủ đi nào! mày ồn ào quá đấy! – ông anh ngang tàng nhún đầu An nằm xuống lần nữa mặc mọi cố gắng gỡ đôi tay vững chắc kia ra của An.

[đã vậy thì hết cách rồi!!!!]- An bật nhanh dậy lao ra một nút đỏ ngay cạnh cửa phòng mà nhún lấy nhún để.

*Ranggggggg..... * – tiếng còi hụ chói chang hết cả căn phòng và vọng xuống lầu dưới.

– Lâm!!!!!!!!!!!!!!- tiếng mẹ An chói tai vọng lên từ dưới lầu làm An bụm miệng bật cười.

– aishhhhhh...!! cái nhà này thật là.. – Lâm bật dậy đá tung chăn, chẳng là cái nút đó là hạ sách để đánh thức những đứa cứng đầu như Lâm dậy.

– con ranh con kia! mày chết với bố! – Lâm chỉ tay về phía An nhưng An đã kịp cao chạy xa bay xuống lầu xà vào vòng tay mẹ.

– lại đây lại đây!!-Lâm móc móc tay nhìn An với đôi mắt viên đạn.

-ừm!! -An bướng bỉnh lắc đầu nguây nguây bám lấy tay mẹ.

– cái con nhóc này càng ngày càng không coi anh nó ra cái mốc méo gì!! -Lâm liếm môi chống nạnh coi như đầu hàng vì đôi mắt mẹ yêu đã hiện rõ 5 chữ : Muốn-chết-hả-nhóc-con!

– mẹ Ra Đầu Hẻm Tí có việc! Liệu Hồn! – mẹ An khoanh tay đe dọa Lâm.

Và như đã định thì khi mẹ An khuất bóng thì..

– đứng lại đó cái con bé kia!!! riết rồi không xem cha chú ra cái thể thống cống rãnh gì nữa à!!! – Lâm hộc tốc đuổi theo cô em “bướng” lúc cần và “ngoan” lúc không cần, sự thể là khi bảo An cần phải nghe lời anh thì An không! nhưng khi anh không cần An báo cáo tội lỗi của mình cho mẹ thì An lại “ngoan” một cách lạ lùng và... khai báo tất cả trừ tiêu đề!

[có điên mới dừng lại!!!]

pặc- An chượt chân nhòai người ra phía trước, Lâm giật thót nhòai tay ra túm lấy bẫy cứ thứ gì để giữ lại cô em “thân yêu” không bị ngã, còn An thì bây giờ đã dính mặt vào cái gì đó mềm mềm, êm êm và.. ầm ầm.

Cảnh tượng bây giờ chính là An đang úp mặt vào ngực một cậu con trai lạ, phía sau là Lâm đang gần như ngồi bệt xuống sàn, tay kia còn túm nguyên.. chùm tóc của An.

– hai đứa làm cái gì vậy hả?? – tiếng mẹ An từ nãy đến giờ mới bật ra như hét làm 3 con người kia giật mình phá khỏi hàng ngũ.

–.. em.. em suýt ngã nên con tính “nú” em lại thôi mà à.. – Lâm lắc lắc hai tay với bộ mặt nham nhở.

xẹt- An vừa tính hươ tay mách lẻo thì ngay lập tức bị Lâm lườm một phát lạnh cả sống lưng.

-chào! – lúc này cậu con trai trước mặt mới thể hiện sự có mặt của mình bằng cách giơ tay lên, bộ mặt lãnh cảm.

Ư.. Ưm.. Ư.. – An Sốc Tới Độ Quên Mất Mình Không Thể nói, tay chỉ thẳng vào mặt “thằng nhóc” ban nãy An úp chọn bộ mặt ngà ngọc vào ngực, là... Ken.

– em gái! sao lại chỉ tay vào mặt khách như vậy! Bất lịch sự lắm, vào bếp phụ hai bưng đồ ăn ra nào..

mày chết vào tao! – Lâm nhanh chóng hạ tay An xuống kéo giựt ngược vào bếp, còn không quên thì thăm mấy câu đe dọa “mỏng”

[em biết cái cậu ấy!] – vào tới bếp An mới ngúng nguẩy nhăn nhó.

– mày hâm à? thằng đó mới chuyển đến khu mình có chưa đầy một ngày thì mày biết mặt nó bằng niềm tin à! tao còn chưa biết tên nó nữa là!- Lâm cóc đầu An rồi nhét gọn miếng mứt dâu nhai nhồm nhoàm.

[Đau!!!! nhưng mà thật!! cậu ấy tên %

43. Chương 43

Bữa ăn kết thúc An vờ bảo muốn đi dạo để dễ tiêu hoá nhưng thật ra là để trốn tránh nhưng giọt nước mắt ầm ứ, tại sao bỗng nhiên Ken ghét An, tại sao Ken cứ vờ như không quen An, hay tại An cảm... An ngược mặt lên trời ép hai giọt nước đã ầng ậng ở khoé mi không được trào ra, An khao khát có một người bạn..

ụych – An va phải ai đó, theo phản xạ, An cúi gập người thay cho lời xin lỗi.

-bị cam à?- một giọng nói lạnh lùng khiến An giật mình ngược lên, hai hàng nước mắt cũng không vâng lời mà tuôn ra ướt hai má.

Ken vượt qua An, để An sững người ở khoảng trống vắng lặng như chính sự cô đơn mà cả hai đang ngã vào.

– cậu chỉ muốn lợi dụng tôi thôi phải không?-đi được một đoạn, Ken bỗng xoay người lại như muốn hỏi cho hết thắc mắc dồn trong lòng đã lâu.

-... - An sững người, nhất thời như bị đóng băng.

- ha! Vậy là mọi thứ đã rõ-Ken thở nhẹ, nụ cười nhạt nhưng có chút đau lòng nhoe trên môi, cậu quay đi rất nhanh như muốn trốn tránh cái gọi là sự cô đơn.

uych - rất nhanh, An như thần thờ ôm lấy Ken, đôi mắt vô hồn nhưng thật ra là cả sự cố gắng để giữ Ken lại, hay có thể gọi là giữ lấy người bạn đầu tiên.

- cậu... - bất ngờ bị ôm sau lưng, Ken có thể cảm thấy An đang run lên, khoé môi An chạm vào lưng Ken như mấp máy không thành lời, và hơn cả, Ken cảm nhận được nhịp tim thổn thức đến ngỡ ngàng phía sau.

- ư ư .... -An cố phát ra tiếng nói nhưng mọi thứ thật vô ích, An suýt quên mất giới hạn của bản thân.

- cậu muốn nói rằng cậu không phải muốn lợi dụng tớ đúng không - Âm thanh rất ấm phát ra từ cổ họng Ken, dưới ánh đèn đường vừa mới bình sáng, trông cậu không khác gì một thiên sứ.

- .....um!! - sau một hồi sững người, An gạt mạnh như để cảm xúc bùng phát, nước mắt đã tuôn ra nóng hổi.

[nhưng sao cậu biết tớ muốn nói thế] - An cố gắng diễn tả thật dễ hiểu để Ken bắt dc ý mình

- Trên mặt cậu in chữ đầy!-Ken xoa tóc An rồi bù.

- đừng có nhìn tớ như vậy, cậu nghĩ tớ ngốc lắm sao?từ nay cậu cứ thoải mái dùng ngôn ngữ tay, tớ hiểu hết đấy! - Ken cười rất tươi khiến khoé mắt híp lại rất đẹp.

- oa... - An tròn mắt, Ken cười trông... Đáng yêu thật!

Một thời gian sau. Mọi chuyện diễn ra thật bình yên và hạnh phúc nếu như ngân hàng của gia đình An không đổ nợ.

- An à... Mẹ.. Mẹ có chuyện muốn nói.. - ánh mắt ngập ngừng của mẹ khiến An bối ngỡ, An chưa thấy mẹ như vậy bao giờ.

[có chuyện gì mẹ cứ nói đi! An nghe đây]

- thực ra thì...gia đình mình đang gặp chút khó khăn buộc phải lánh đi một thời gian...mẹ nghĩ chúng ta phải chuyển sang Mỹ một thời gian con ạ.

-.... - như sét đánh ngang tai, An chỉ vừa kịp thích ứng với môi trường xung quanh, vừa dc gặp Ken, người mà An nghĩ cả đời An cũng không thể gặp được, nếu chuyển qua Mỹ thì chẳng phải An phải bắt đầu lại mọi thứ sao?

- con đừng lo quá, mẹ đã liên lạc với một trường đặc biệt nơi có rất nhiều bạn giống như con, con sẽ sớm hoà nhập được thôi.

-.... - An vẫn im lặng, sâu trong trái tim, An muốn nói rằng: “nhưng ở đó không có Ken...”

- vậy chúng ta quyết định vậy nhé, mẹ đã thu dọn hành lý, chúng ta sẽ bay trong đêm nay!khoảng 10h xuất phát nhé! - Mẹ An đặt tay lên đôi vai nhỏ của An.

[Con muốn gặp một người, con sẽ về sớm] - An vụt chạy, mẹ An muốn cản lại nhưng hình như bà nhận ra điều gì đó, bà nhìn theo cô con gái bé bỏng mà không kìm được nước mắt, con lớn thật rồi...

học học học __An chạy không biết mệt, chạy băng băng qua khu phố đến căn nhà còn một ánh đèn hắt ra từ căn phòng ở tầng lầu 5, gió về đêm thổi lạnh buốt khiến An run nhẹ.

- um um... - An cố phát ra âm thanh lớn nhất có thể, hai tay quơ loạn xạ trên không như ra hiệu điều gì đó,mọi thứ vẫn im lặng, không có sự đáp trả, An lo lắng nhìn đồng hồ, đã 9h45, An còn 15 phút nữa.

Nhưng vô vọng, An không dám nhấn chuông vì Ken dặn ba Ken không muốn Ken giao du với bất cứ người nào, nếu để ông phát hiện sẽ không có kết cục tốt.

An vẫn ra sức gọi lớn nhưng không thể, cổ họng không thể phát thành lời của An thì làm gì dc, hai tay đã mỏi rời, An chỉ muốn nói lời tạm biệt với Ken trước khi đi để Ken không giận,không ghét An, vậy mà vẫn

không có sự đáp trả, cũng phải, phòng Ken ở tận lầu năm thì làm sao có thể nghe thấy, nước mắt bắt đầu tuôn ướt khuôn mặt nhỏ của An, má An đã đỏ ửng vì lạnh.

– này cô bé! Cháu có cần ta giúp gì không?- Một cụ ông nhân hậu nhìn An.

– ừm.. Ừm.. – An chỉ tay vào miệng để ra hiệu mình không thể nói.

– À ta hiểu rồi.. Đây! Ta có mang theo giấy và viết, cháu có cần gì cứ viết ra.-sau khi lục trong chiếc túi nhỏ, ông cụ lấy ra một bì thư bị rách cùng một cây viết, hoá ra ông là người đưa thư.

An gấp đầu cảm ơn rồi viết nhanh ra giấy, không hiểu sao mắt cứ nhoè đi, nét mực cũng theo đó mà mờ đi.

“Ông có thể chuyển giúp cháu nhưng lời này đến một người ở căn nhà đối diện không ạ,cậu ấy có đôi mắt bạc rất đặc biệt, chắc chắn ông sẽ nhận ra”

– à được chứ, đó là công việc của ta mà! – ông lão đọc xong liền cười hiền hậu, An cúi đầu lần nữa để cảm ơn.

“Giờ này khi cậu cầm bức thư trên tay thì có lẽ tớ đã không còn ở đây nữa rồi, đột ngột nhỉ? Tớ cũng mới biết mình phải bay sang Mĩ thôi, mà còn ngay trong đêm nay, mặc dù không biết do chuyện gì nhưng tớ nghĩ đều có nguyên nhân cả. Được gặp cậu tớ rất vui, rất rất hạnh phúc và biết ơn! Cậu ở lại khoẻ mạnh và giữ gìn sức khoẻ nhé, nhớ cười thật nhiều”- Viết đến đó, khoẻ mắt An nhoè đi, An cẩn thận nhờ bác đưa thư gửi hộ bức thư này rồi định xoay bước.

– à này cháu bé, nếu cháu muốn ta có thể giúp cháu trực tiếp nói chuyện với người đó! – bác đưa thư vẫy tay khiến An khựng bước, nhưng không thể nữa rồi, An giờ đồng hồ lên xem, đã 9h55 An đã hứa sẽ về đúng giờ, nhưng đó chỉ là nguy biện, thật ra An không nở, An không dám chắc khi gặp Ken rồi An có thể thản nhiên quay bước, nước mắt nhoè mọi thứ, An lắc nhẹ đầu rồi cúi nhìn bác đưa thư như lời cảm ơn. Trong gió đêm đã lạnh ngắt, hai dòng nước mắt vút theo không khí, An vụt chạy rất nhanh tưởng chừng trái tim có thể nổ tung bất cứ lúc nào,nước mắt nhoè cả đường đi, đôi bàn tay run lên cùng tiếng khóc nức nện ứ cổ họng, đèn đường hôm nay tắt sớm....

— cậu ấy mới ở đây tối hôm qua ạ? – cầm bức thư trên tay, Ken không thể kìm nén sự bất ngờ.

– ừ, ta thấy con bé có vẻ buồn lắm, cứ khóc mãi..-ông lão đưa thư gật đầu.

– cháu đi trước đây! Cảm ơn ông vì lá thư. – Ken cúi đầu rồi chạy vút đi, chạy hết tốc lực về phía trước, trái tim thổn thức đến bực tức, khuôn mặt anh tú không thể che dấu sự sợ hãi, sợ điều gì sao? Cậu cũng không biết..

– Nè Bình An!!! cậu đừng có chồn nữa, mau ra đây đi! Tôi không thích đùa như vậy đâu!!! – sau một hồi bấm chuông trong vô vọng Ken hét lên như khàn cả tiếng.

– a.. Cậu gì ơi? Cậu kiếm bé An hả? Hình như gia đình ấy mắc một số nợ rất lớn nên đã chồn đi rồi! Hình như họ bay từ đêm qua.. Còn đi đâu thì tôi không biết!- một cô nhà kế nhìn Ken giải thích.

– .. Dạ vâng.. Cháu cảm ơn..- ngập ngừng nói không nên lời, đôi mắt Ken như đại đi, hình như Ken vừa để mất đi điều gì đó.. Niềm tin vào cuộc sống chẳng?

Tại ngôi trường An mới theo học ở Mĩ, đó là một ngôi trường khuyết tật, nơi mà rất nhiều bạn như An theo học và ngôi trường được tài trợ bởi các nhà tài phiệt lớn nên hầu như học sinh không cần phải lo bất cứ khoản phí nào.

[Cậu tên gì?] – 2 cô bạn tiến lại gần An, họ là cặp chị em sinh đôi, giống nhau như hai giọt nước.

-.... – An không đáp trả, thậm trí còn không quay lại nhìn họ, An đang chìm trong thứ mơ hồ và thổn thức trong tim, khó chịu đến phát điên, bực tức đến nổi hai đôi mắt An cứ nhìn vô thần về một phía. Từ lúc mới chuyển qua Mĩ, An vẫn chưa cười lấy một lần, cũng chẳng có ý định sẽ giao tiếp với bất cứ ai.

– ê hình như nhỏ này vừa cầm vừa điếc! – hai nhỏ xì xầm với nhau bằng tiếng Anh khiến An mở to đôi mắt nhìn họ bất ngờ, đây vốn là khu dành riêng cho các học sinh có khuyết tật về phát âm và thính lực, vậy tại sao họ có thể nói!

– hình như nó nghe được!-một nhỏ trợn mắt nhìn An nhưng không hiểu sao An lại không sợ, đôi mắt không chớp và vô hồn.

– chết tiệt!- nhỏ còn lại túm áo An, nhìn An trở nên ngơ ngác, nhỏ đoán An không sỏi tiếng Anh.

[Mày đã biết bí mật của tụi tao nên tốt nhất là mày nên cầm cái miệng à nhầm! Mày có nói được đâu cơ chứ! Nhưng! Nếu chuyện này lộ ra thì mày không yên với tụi tao đâu!]- Hai đứa sinh đôi đe dọa An bằng ngôn ngữ hình thể, mặc dù đáng sợ là vậy nhưng An vẫn không hề chớp mắt, có lẽ sự cô đơn và nhớ nhung khiến An trở nên cứng cỏi hơn, phải! An không thể phủ nhận mình đang nhớ Ken, nhớ đến phát điên đi được, nhớ từng hơi thở, ánh mắt và nụ cười của Ken, thêm được chạm vào Ken như trong những giấc mơ khi An cố chạy đến bên Ken thì Ken lại biến mất...

– khỉ thật! Mày muốn chết sao? Nếu chuyện này lộ ra thì mày chết chắc đây!!-không nhận thấy có dấu hiệu quy hàng của An, nhỏ sinh đôi quát lớn.

– Chị! Có giám thị! – nhỏ kia có vẻ là em nhanh chóng kéo tay nhỏ chị , rất nhanh, nhỏ rút tay lại và chạy biến, An ngồi phịch xuống nền cỏ, bó gối và bắt đầu khóc,những cảm xúc bị dồn nén rất lâu đã bộc phát, đôi mắt như muốn nổ tung, sống mũi cay xè và một trái tim nhói đau như bị mảnh chai cửa vào, giọng Ken như vẫn văng vẳng đâu đây, nụ cười tựa thiên sứ ấy vẫn luôn ẩn hiện trong trí nhớ của An, Ken vẫn ở đó, luôn ở đó...

– ư ưm.. – Một cô bé có vẻ trạc tuổi An đến gần vỗ nhẹ vào vai An.

–... – An ngước đôi mắt đỏ hoe lên.

[Bạn mới vào à? Tớ tên Trâm] – cô bé xinh đẹp và thánh thiện như thiên thần nghiêng mái tóc mai mỉm cười với An.

[Tớ tên An, tớ mới chuyển đến] – An quệt nước mắt.

[lúc này xin lỗi vì đã không đến giúp cậu được! Tớ thật quá nhút nhát..]- Trâm chớp nhẹ đôi mắt nâu tỏ vẻ hối hận.

[Không sao đâu!tớ không sao!] – An chợt cảm thấy có lỗi khi nhìn Trâm, Trâm như một thiên thần cần được che chở.

[Đi với tớ nhé! Tớ sẽ cho cậu biết hai kẻ vừa bắt nạt cậu là ai]- Trâm kéo tay An,An cứ theo đà bước theo.

[thật ra hai nhỏ cậu đối mặt lúc này không hề khuyết tật như tụi mình đâu! Hai nhỏ đó là Anna và Anne, vì ba mẹ chúng không có khả năng tài chính nên chúng phải giả câm để được vào học trường này mà không tốn một đồng] – Trâm vừa đung đưa chân vừa kể cho An biết.

– ưm.. – An gật đầu.

[Nhưng sao cậu đối mặt với bọn nó mà không có vẻ gì là sợ thế? Bọn nó chuyên đi bắt nạt đấy! Chắc muốn bắt nạt người mới đây mà!]

[không đâu! Tớ cũng sợ chứ! Chỉ là không hiểu lí do tại sao lúc đó tớ lại như thế... à mà tớ tên là An] – An cười nhạt.

[rất vui được gặp cậu!]-Trâm mỉm cười.

-Nè đồ ngốc! -một giọng nói vang lên khiến An mở to đôi mắt hướng về phía đó.

[đợi tớ chút nhé!] – Trâm hình như rất vui vẻ chạy về phía tên con trai cao lớn với khuôn mặt thanh tú và rất đối ưa nhìn, Vậy mà An cứ nghĩ... Hình như An bị Ken len lỏi vào đầu quá nhiều, đến nỗi bất cứ giọng của tên con trai nào cũng khiến An bất giác ngóng tìm.. Phải... Giờ này chắc Ken đã không nhớ đến An nữa bởi những người trong giới bất động sản và ngân hàng đồn đại rằng gia đình An chạy chôn trong đêm,

bị tai nạn và chết hết cả. Nước mắt bắt giác lại tuôn ra, An chạy nhanh đi như trốn tránh sự bất hạnh của mình.

– ư.. – Trâm rất bất ngờ, Trâm vốn tính giới thiệu An cho anh trai của mình.

– nè! Chạy đi đâu vậy hả?bộ tôi đáng sợ lắm hả?một bàn tay to lớn nắm lấy tay An kéo lại.

[cậu sao vậy? Tớ làm cậu không vui hả?]- Trâm lo lắng chạy lại.

[a không! Tớ thấy hơi mệt thôi] – An lắc tay.

-mệt mà chạy lẹ dữ!- anh trai Trâm cười lớn, An lại một lần nữa bật khóc, sao mọi thứ đều khiến An nhớ đến Ken.

– ơ ơ.. Anh xin lỗi, anh không có ý xấu.. – Anh trai Trâm gãi đầu bối rối.

[không sao đâu]- An gạt nhẹ tay anh ta ra rồi quay lưng đi.

– haizz sao cô bé này nhìn quen quen.... ui da!- cái con bé này ăn gan hùm hả??-anh ta la lớn khi bị Trâm quánh một phát rõ mạnh vào lưng.

[đồ mắc dịch! Anh thật là vô dụng mà!]- Trâm nhéo anh trai.

– đau.. Nhưng mà cô bé tên gì vậy? Sao quen thế..

[Bạn ấy tên An!! Không phải loại con gái mà anh có thể gặp ở mấy quán bar hay club đêm đâu mà ham!]-Trâm khoanh tay.

– An... An.. Chẳng phải là con gái của một chủ tịch Ngân hàng vừa bị phá sản đây sao!- Anh ta búng tay.

[có.. Có quen thật sao?]-trâm mắc cỡ lảm nhảm.

– vậy là cô bé còn sống! Cứ tưởng cả nhà họ chế hết rồi chứ! Phải gọi cho thằng Ken mới đc! – anh ta vỗ tay rất kêu.

-... – trâm từ đầu đến cuối thật chả hiểu gì cả nhưng chỉ cần nghe đến tên Ken là mắt sáng rõ, thật ra cô bé là con của một trong những nhà tài trợ cho ngôi trường này, anh cô bé có quen biết Ken khá thân thiết.

– alo... Nếu không có chuyện gì tôi cúp máy đây!- giọng nói lạnh lùng phát ra từ đầu giấu bên kia.

– nữa nữa!! Vẫn không bỏ cái tính thô lỗ! Tôi tìm được rồi! – Anh của Trâm thị oai.

– tìm thấy? Ý anh là sao?-Ken có vẻ rất quan tâm.

– cô bé tên An ấy, nhỏ mà thích ấy! Nhỏ đó đang học ở trường của nhà tao bên Mỹ ... Tút tut tut.. alo? Alo? ALO?!! Cái thằng hỗn xược này vẫn không bỏ được cái thói! – chưa nói hết câu thì Ken đã cúp ngang.

“Cậu là người Ken thích sao? Quả đất tròn thật..”-Trâm nhìn qua chỗ An đang ngồi cách đó một dãy nhà

—

Ken đã đáp chuyến bay sớm nhất đến Mỹ và tức tốc chạy đến ngôi trường ấy, đôi tay và chân cậu không ngừng run lên, cậu vốn nghĩ sẽ không còn có thể được nhìn thấy An.

44. Chương 44

Bước nhanh vào trường mà không bị chặn lại bởi cha cậu cũng là một trong những người sáng lập ra trường. Ken bối rối thực sự đôi chân không biết phải rẽ hướng nào nhưng con tim thì cứ loạn nhịp, ừ! Có thể cậu chỉ vừa 7 tuổi, cái tuổi mà còn chơi nhiều hơn nghĩ nhưng cậu thì khác, được tôi luyện bởi lễ nghi hà khắc khiến cậu trưởng thành hơn rất nhiều...

– cho hỏi cậu tìm ai? – một cô lớn tuổi lịch sự.

– cháu cần tìm một bạn mới chuyển vào đây, tên là Bình An ạ! – Ken nói nhanh.

– à cô bé đó! Thường ta không nhớ hết được tên học sinh nhưng công nhận cô bé có tên đặc biệt quá! Cậu cứ đi thẳng rồi lên tầng lầu thứ 2, rẽ trái tìm phòng 106 nhé! – cô nói nhanh.

– cháu cảm ơn! – Ken cúi đầu rồi chạy nhanh, đôi môi bắt giắc nở nụ cười mà khi nhận ra cậu cũng không thể kìm lại, đôi chân chạy hết tốc lực như muốn tìm lại điều rất quan trọng.

– An!! – cậu gõ cửa gọi lớn.

.... – không có tiếng đáp trả.

– ơ.. – Trâm tự lúc nào đã đứng sau lưng Ken.

– em có biết một bạn mới đến tên An không?-Ken lay vai Trâm.

[aishh em mới là người đặt câu hỏi trước cơ mà!!!! Ừm mà em biết, nhưng không thấy bạn ấy đâu nữa, em sợ bạn ấy chưa quen trường nên đi lạc!] – Trâm thoáng lo lắng.

– anh đi trước! – Ken cắt ngang bỏ đi, đôi mắt khẩn trương tìm xung quanh.

[cậu ta là gì với anh chứ!!]-Trâm giậm chân, có thể nói là chút tự nạnh của trẻ con, ơ! Giờ Trâm mới nhận ra! ken có thể hiểu mình đang nói gì!! Ken học ngôn ngữ đặc biệt này vì mình sao?rất ngây thơ, trâm lại mỉm cười.

Ken chạy khắp trường, ngôi trường rộng không tưởng, dừng lại một chút, Ken thở dốc, cậu chợt nhận ra mặt trăng đêm nay tròn và đẹp quá, ánh bạc hoàn hảo không một gợn mây, cậu chợt nhớ An cũng từng bảo cậu có đôi mắt đẹp như mặt trăng vậy. Và ở một nơi nào đó, An cũng đang ngẩn cổ ngược nhìn mặt trăng, nước mắt lại túa ra, nhưng người ta nói khi chúng ta cùng nhìn lên bầu trời thì dù ta ở rất xa nhau cũng trở nên rất gần.

– An!! – Ken chợt nhận ra bóng dáng quen thuộc đang ngẩn ngơ nhìn lên trời, cả hai chỉ cách nhau 2 gốc cây, An giật mình bởi giọng nói quen thuộc, lùi lại hai bước như không tin vào mắt mình nữa.

– cậu còn định chạy chốn đến chừng nào!!!- Ken chạy đến ôm chầm lấy An, gọn vào lòng Ken, An khóc nức, khuôn mặt vùi vào ngực Ken khẽ mỉm cười hạnh phúc.

[Tớ tưởng sẽ không được gặp lại cậu nữa..] – An dụi nước mắt.

– tớ ở ngay đây đấy thôi-Ken xoa đầu An.

[sao cậu biết tớ ở đây?]- An hình như vẫn chưa tin được, đôi tay run run vẫn bám lấy tay Ken.

– vì tớ có lòng tin! – Ken mỉm cười.

– thôi tối rồi! Cậu lên phòng đi nghỉ sớm đi! Nghe nói ngày mai sẽ có chuyến cắm trại đấy!- Không để An kịp nói thêm gì, Ken giục An nhanh chân.

[Vậy còn cậu? Đêm nay cậu ở đâu?]- An luyến tiếc, hình như còn rất nhiều điều muốn nói.

– tớ á? Hay chúng ta ở chung phòng nhỉ? – Ken cười đều.

-ừm.. – An đỏ mặt đánh mạnh vào tay Ken.

– ối! Đau! Cậu khai lo! Trường nay cũng như nhà tớ đấy! Tớ biết tự lo mà! Đi! Lên phòng rồi mai lại gặp!
– Ken kéo An theo, một đám mây lớn đã che khuất nửa mặt trăng..

Tiến An lên phòng, Ken đứng bên ngoài hồi lâu mới đi, tay chân vẫn còn run, nhưng cảm giác thì thật tuyệt, cứ như vừa trải qua cơn ác mộng mà khi tỉnh lại rồi ta nhận ra đó chỉ là một giấc mơ vô thực.

5 giờ sáng hôm sau...

Alo alo.. Các bạn học sinh khu C thân mến, chắc hẳn các bạn rất háo hức chuyến đi này, hãy mau mau thu dọn hành trang để lên đường nào! – một chiếc loa thông báo phát tín hiệu đến tivi nếu như đó là khu khiếm thính và một loa khác phát đến loa cá nhân nếu đó là khu khiếm khẩu. Chẳng mấy chốc tất cả học sinh đã tập hợp, không ồn ào như buổi dã ngoại của các lớp bình thường nhưng nhìn những gương mặt kia có thể cảm nhận được sự vui vẻ và hồn nhiên.

– tìm ai thế!! – Ken hù lớn làm An giật mình, Mặt đỏ lựng, An sợ sẽ không được gặp Kem nữa, suýt nữa trong đầu An có ý nghĩ lẽ ra tối qua nên cho Ken dùng chung phòng.

[tớ nghe nói là Anna và Anne không có bị tật như tụi mình đâu! Tụi nó hoàn toàn bình thường đấy, vì ba mẹ tụi nó muốn tụi nó được học miễn phí nên tụi nó phải giả điên đấy!]- An có thể thấp thỏm “nhìn” thấy cuộc nói chuyện của một nhóm con gái, An chợt dạ nhớ lại lời đe dọa của Anna và Anne, nhưng rõ ràng An không có nói!

– ây ây... – Ken thấy An ngớ ra nên hươ hươ tay.

[tớ không sao!] – An tỏ vẻ bình thản nở một nụ cười.

– ngoan!- Ken vuốt tóc mái của An khiến chúng rủ xuống che hết cả mắt An.

– ư!! – An đánh Ken tới tấp.

mấy Người được lắm... – Từ xa, trâm Không Còn Giữ Được Cho mình vẻ trog sáng như thiên thần nữa mà là sự ghen ghét, đố kị.

5 chiếc xe buýt đã xuất phát, An ngồi kế Ken, cả hai dù không nói gì nhưng thật ra rất vui! Rất vui vì còn cơ hội gặp lại nhau, chưa đầy hai tiếng, xe đã đến nơi, An ngủ quên trên vai ken lúc nào không hay.

– Ê con sâu ngủ! Dậy mau!đến nơi rồi!- Ken búng chán An.

– ư! -An giật mình xoa chán nhăn nhó.

– đi! – Ken dắt tay An như dắt trẻ con, An vẫn còn ngái ngủ và chưa tỉnh hẳn.

-ư ư ư... – An vùng vằng nhăn nhó mà quên mất người đang dẫn mình đi là Ken chứ không phải anh hai, chả là lúc nào tỉnh dậy cũng phải là Lâm lời An xuống ăn sáng, đúng là Lâm bình thường sẽ ngủ dậy rất muộn nhưng những bữa đi học sẽ dậy rất đúng giờ để gọi An dậy và “lời” xuống ăn sáng, Lâm là người anh có trách nhiệm và rất yêu thương An dù bề ngoài có vẻ lười biếng và không chải chuốt, ấy vậy mà bọn con gái vẫn theo như nước lũ bởi vẻ ngoài cực hút mắt.

– này!! Cậu tỉnh hẳn chưa vậy hả? – Ken lay An mạnh.

– ưm! – An giật mình bừng tỉnh về với hiện tại, An không còn gia đình yên ấm như trước, cha mẹ An phải đi năn nỉ từng công Ty để cầu xin sự giúp đỡ, thậm chí quỳ lạy, anh hai thì phải chạy ngược chạy xuôi với tận 3,4 chỗ làm thêm, An sốt đến ứa nước mắt mà không giúp được gì, chỉ biết im lặng vào học ngôi trường này để cha mẹ bớt đi gánh lo. Hình như đầu đó trên khoé mắt nóng hổi đã long lạnh.

– cậu còn buồn sao?-Ken như đọc được dòng suy nghĩ của An.

[không! Tớ không buồn, tại buồn... Ngủ quá thôi!]- An mỉm cười.

– vậy thì đi thôi! Trại ở đằng kia thì phải. – Ken cầm tờ giấy chỉ đường trên tay, trước khi đến được trại, các học viên phải tự mình định hướng trại ở đâu hay nói cách khác là một trò chơi tìm kho báu, đội nào đến nhất sẽ nhận được lều dựng sẵn và bên trong có đầy đủ thức ăn nước uống, các đội sau sẽ phải tự dựng lều và tiếp tục đi tìm thức ăn và nước uống được cất giấu xung quanh khu cắm trại.

Người ta nói người tính không bằng trời tính, An và Ken chung đội với Anna và Anne, tim An muốn thót ra ngoài nhưng khi thấy biểu hiện vô cùng bình thường của Anna và Anne khiến An có phần yên tâm, suốt quãng đường, Anna và Anne cười đùa với An như thể giữa họ chưa từng có xung đột xảy ra, đến Ken cũng ngạc nhiên vì sự hoà nhập quá nhanh của An, dù nhờ có sự nhanh nhẹn của Ken mà cả nhóm gần như sẽ là nhóm đến đầu nếu An không trật chân.

– cậu không sao thật chứ! Đừng cố! Lên tớ công-sau một hồi nắn chân An trong vô vọng, Ken đành từ bỏ, phải là người có kinh nghiệm mới xử lí được.

[cậu sẽ không sao chứ? Hình như cậu mệt lắm rồi!]-An rơm rớm, cảm thấy mình thật vô dụng và chỉ biết gây chuyện.

– lên đi nào! Nói nhiều quá! – Ken quay lưng lại phía An rồi ngồi xuống cho đúng tầm với An.

– aizzz... Mấy ngày nay rốt cuộc cậu có ăn không hay nhịn mà nhẹ hẫng thế hả- Ken trêu chọc An

An im lặng hay nói cách khác là làm sao có thể trả lời, nếu đứng trước mặt Ken thì An sẽ đáp trả ngay, còn bây giờ là sau tấm lưng vững chãi và ấm áp của Ken, tim An hình như không còn thuộc về An nữa, đập điên lên, nóng như lửa đốt, hô hấp cũng loạn cả lên, không biết từ lúc nào An đã áp má vào vai Ken... Ai nói trẻ con thì biết gì chuyện yêu đương, thật ra chúng còn có những cảm nhận đẹp hơn cả người lớn, trong sáng hơn cả người lớn và hơn cả là không có chút gợn sự tính toán thiệt hơn, chỉ cần có thể xuất hiện cạnh nhau và vui đùa...

Ken cũng im lặng cảm thấy lòng nhẹ hẫng nhưng lâu lâu lại xen chút cồn cào không yên, nghe tiếng thở đều đều của An, hình như An ngủ mất rồi, Ken cười nhẹ như nắng sớm, thời gian như ngừng trôi...

này con nhỏ này ghê gớm thật! mới đó mà đã dụ dỗ được một anh rồi!-anna nói khẽ với anne.

thôi đi! kệ nó! nó trật chân nên mới vậy thôi!-Anne chặc lưỡi.

Đường càng ngày càng dễ đi, bọn họ đã đi đúng hướng, quả nhiên là sắp đến khu cắm trại.

chết tiệt! có đội đến trước mình rồi – Anne thầm chửi. Đội bọn họ đến trễ một bước, đã có đội đến sớm hơn, nhưng dù sao cũng đứng thứ hai.

|chúc mừng! Các em là đội đến thứ 2, các em có được đồ ăn và nước uống nhưng phải tự dựng lều nhé! À mà bạn gái bị sao vậy?| – một chị thông báo.

– bạn ấy bị trật chân! – tuy chưa hiểu hết ngôn ngữ hình thể vừa rồi nhưng Ken đoán được phần nào.

(Tớ xin lỗi! Tại tớ mà bọn mình đến trễ) -ken đặt An ngồi xuống mô đá phẳng, An ngược mặt nhìn Ken.

-không sao! cứ ngồi đó đi, tớ đi dựng lều! – Ken xoa đầu An.

-(này có đau lắm không)- Anna khẽ ngồi nhẹ bên An hỏi băng quơ.

(Không.. Cảm ơn cậu vì đã hỏi thăm)- An vui lắm, thì ra hai chị em họ không tệ như An nghĩ.

(Tớ thắt tóc cho cậu nhá!)-Anne đề nghị, An cười tươi gật đầu, An cảm thấy như ngày đẹp nhất đời mình...

Mái tóc An được buộc đuôi sắp thành một lọn lớn sau ót rất đẹp, vài cọng tóc con rủ nhẹ xuống, nhìn An xinh xắn như một cô công chúa nhỏ.

Ken đã dựng xong trại, khẽ nhìn lên An rồi cười một mình.

(Này! bọn tôi đi nhặt củi đây!)-Anna khêu Ken.

(Tớ cũng muốn đi cùng với họ)-An cười tươi.

– chân có đi nổi không đó- vẫn cái kiểu nói năng cộc lốc của Ken, lều đã dựng xong, mặt Ken lấm tấm mồ hôi, Ken thở dốc.

(Tớ đi được, vừa này Anna giúp tớ xoa bóp chân, đỡ nhiều rồi!! À cậu ấy còn thắt tóc cho tớ)-An tươi như hoa.

– ừm! Đi cẩn thận, về nhanh kéo trời tối!- Ken gật đầu.

An cùng Anna và Anne đi sâu vào rừng, trời hình như đang sẫm lại..

Huỳnh!- âm thanh làm những chú chim bay loạn.

(Sao..sao các cậu..)- An đau đón ôm chân.

– chính mày đúng không? – Anne hét lớn.

An vẫn ngơ ngác bởi ngôn ngữ họ đang nói, An không hiểu.

– hình như nó không hiểu, Anna phì cười.

(chính mày đã tung tin tụi tao giả câm để vào trường này phải không?)-Anna sóc áo An lôi dậy.

(Tớ không có! Tớ thật sự không bao giờ làm như vậy)-mặt An nhoe đi nhưng vẫn giữ được sự kiên quyết.

(Đừng có giả bộ ngây thơ nữa! Không mày thì ai hả?nếu tao bị đuổi ra khỏi trường thì đừng có trách tao tàn độc!)- Anna nắm bím tóc An giật ngược kéo An đu lúi ra sau, phía sau là vực sâu hun hút.

(Tở.. Thực sự không có làm mà..) – An đau đớn tuyệt vọng.

-umm.. – tiếng An bật lên khiến Anna giật mình.

Phía sau là vực sâu, cây cỏ đã khiến nó trông như một mô đất bình thường, An đã trượt xuống phía dưới.

– Á á á – Anna và Anne ôm nhau kêu hoảng, họ vốn chỉ định dọa An ở cái vực đó nhưng không ngờ họ đã tính sai một bước, cái vực gần hơn họ nghĩ, cây cỏ đã nguy trang hoàn hảo hết như một mô đất vững chãi.

Bọn họ bỏ chạy, bỏ An lại, máu đã thấm ướt mái tóc biếm đuôi sam.

– An đâu? – Ken hỏi Anna và Anne.

(An kêu hái chút nắm rồi quay về sau)-Anna bình tĩnh đến lạ thường trong khi Anne run đến làm rơi bó củi.

– sao lại để một người đau chân đi một mình hả?-Ken quát lớn rồi chạy vụt vào cánh rừng, trời đã tối đen.

~~mình.. Mình phải làm sao~ anne nói run rẩy.

– mặc kệ nó, cũng đáng! – Anna lạnh lùng đến đáng sợ.

-Annn! Bình Annn! Cậu đang ở đâu hả?? – Ken không giấu được chất giọng càng ngày càng run, run vì cái lạnh của cánh rừng và còn hơn cả là sự sợ hãi không rõ lí do.. Có lẽ nên gọi là linh cảm xấu.

Trời tối đen, cứ đi ba bước lại vấp té, Ken vẫn đứng dậy, thị lực vốn tốt nhưng đã bị những giọt nước làm nhoà đi, càng tìm kiếm càng thấy vô vọng,ken có thể lật tung cánh rừng lên để tìm thấy An nhưng hình như ông trời không muốn, cơn mưa lớn ập đến khiến đường đi như vũng lầy. Task! ken vấp mạnh vào đám rễ cây ngã bất tỉnh, mọi thứ tối sầm lại.

~~có...cô bạn trong nhóm em chưa thấy về ạ~~ Anne run run nhìn cô hướng dẫn sinh.

(Các bạn ấy đi đâu?) – cô ấy nghĩ Anne không nghe được.

~~ họ đi vào rừng kiếm củi ạ..

(Em đừng lo quá, bây giờ trời đang mưa lớn,để bớt mưa chúng ta đi kiếm các bạn ấy! Với lại hai bạn ấy đi chung thì chắc không có chuyện gì đâu!)-cô nhẹ nhàng rồi chạy đu thông báo với giáo viên các lớp chuẩn bị ngay khi tạnh mưa sẽ toả ra tìm kiếm.

– tôi đã liên lạc với phụ huynh em Bình An nhưng còn em trai thì không liên lạc được, chủ tịch đang đi công tác tận bên Ý.

– chúng ta phải sớm tìm ra hai em nếu không uy tín nhà trường sẽ sụt giảm mất! Cổ phiếu cũng sẽ bị ảnh hưởng! – cô hiệu trưởng nhíu mày.

20 phút mưa mới ngớt cơn, khu rừng đã trở thành một vũng lầy khó đi.

– em tôi đâu hả? Con bé còn nhỏ như vậy để lạc trong rừng thì phải làm sao? – Lâm quát lớn, Lâm đã giấu cha mẹ để chạy đến khi còn chưa kết thúc buổi làm thêm, Lâm không muốn cha mẹ thêm gánh nặng.

– xin anh hãy bình tĩnh, con bé có một cậu bạn đi cùng, chắc chắn không có việc gì xảy ra đâu! Chắc bị mất mưa thôi! Chúng tôi đã cho người đi tìm họ rồi-cô hiệu trưởng trấn an anh của An.

Lâm đã chạy đi không để cô hiệu trưởng nói hết câu, chạy sâu vào cánh rừng, nụ cười,giọng nói của An lại vang vọng trong đầu Lâm, An là cô em gái duy nhất mà Lâm yêu thương, Có lẽ tình anh em đậm sâu đến nỗi một sức hút nào đó đã vô tình kéo Lâm đến đỉnh vực, một luồng ánh sáng dịu dàng loé sáng dưới chân vực khiến anh quỳ rạp xuống, cái cay đắng đã dồn lên cổ họng, tiếng khóc không thành lời nghẹn trong cổ họng đang nổi lên những đường gân xanh đỏ.

45. Chương 45

A a a a a a....

Tiếng gào thét xé nát màn đen của Lâm khiến Ken bừng tỉnh, rồi như vô thần Ken nhìn thấy An sáng bừng ở trước mắt, An khẽ cười nhẹ, mái tóc đuôi sam cũng sáng lấp lánh như ánh kim nhẹ bay dù trời không miến gió, Ken vô thức đi theo, chẳng mấy chốc Ken nghe thấy tiếng người ầm ĩ gọi tên mình và An, mọi thứ xung quanh như nhạt nhoà lần nữa.

– có người đằng kia! – bọn người chạy đến chỗ Ken, Ken được đưa ra khỏi rừng trong trạng thái mê man, Ken gọi An trong giấc mơ, An cứ chạy mãi chạy mãi rồi bỗng dừng lại.

– cậu về đi.. – âm thanh như nước, trong trẻo nhưng như những nhát dao cắm phập vào tim Ken, Ken đau nhói ôm ngực đang phập phồng trở lại.

– Annnn!!! – Ken la lớn rồi bật dậy, xung quanh trắng xoá.

– tỉnh rồi sao? Mày hôn mê một tiếng rồi đấy- là hấn-Vũ Tuấn Anh, khi đây cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ, nhưng đôi mắt lại đầy cát đắng.

– An đâu rồi? – ken thở gấp.

– không phải việc của mày- hấn chớp mắt lạnh lùng.

– AN ĐAU RỒI HẢ? – ken quát lớn.

– Ở TRONG NHÀ XÁC ĐÓ! – hấn cũng gắt lớn.

–.... Không... Không thể nào! Rõ ràng trước lúc vào đây tôi đã thấy An.. Đúng vậy! Rõ ràng là em ấy!-ken như mất hồn lẫn bầm- Anh nói đùa đúng không? Vì anh ghét tôi đúng không? Vì tôi là đứa đáng chết đối với anh đúng không hả?- Ken nắm cổ áo hấn.

– Mày im đi! nghe cho rõ! Con bé đó đã chết còn trước lúc người ta tìm thấy mày!- hấn trừng mắt.

– không thể! Đồ chó chết! Tôi không tin!-Ken lao đảo chạy ra khỏi phòng, chạy đi đâu Ken cũng không biết, bệnh viện rộng lớn, khắp nơi đều là người ngoại quốc, cổ họng nghẹn đắng của Ken cứ gào lên gọi tên An mặc cho người ta lấy làm kỳ hoặc khi nhìn Ken, họ nghĩ Ken là bệnh nhân tâm thần.

– Ken... – một giọng nói vừa lạ nhưng lại vừa quen như thể Ken đã khát khao nghe được từ lâu, Ken đứng khựng lại tìm kiếm, đâu đó có bóng dáng một cô bé tóc đuôi sam chạy đi đâu đó, Ken thất thần đuổi theo, dù đã chạy rất nhanh nhưng vẫn không đuổi kịp, đến khi nhận ra hư vô thì Ken đã đứng trước cửa một căn phòng lạnh lẽo.

– Annn!! Tỉnh dậy đi em! Em đang ngủ đúng không? Nghe anh hai tỉnh lại rồi anh hai đưa về nhà cho em ngủ.. Nhé! Anh sẽ không bắt em dậy khi em ngủ chưa đủ giấc đâu, anh sẽ cho em ngủ đến khi em không muốn ngủ nữa, chẳng phải em rất thích vậy sao? Anh hai hứa mà, tỉnh dậy đi nhé?-Lâm gào khóc bên một chiếc bàn lạnh băng của nhà xác...

Huych- Ken quỳ sụp xuống, nước mắt đầm tràn tuôn rào rạt không ngừng, tim đau thắt lại, khó khăn lắm mới tìm được nhau, vậy mà để vụt mất, cái cảm giác đau đến buốt tận xương, khuôn mặt An tái ngắt, mái tóc đuôi sam vẫn rũ xuống khỏi chiếc bàn.

– An.. – giọng Ken run rẩy nhưng vẫn đủ nghe, đôi chân cất bước nhưng lao đảo về phía trước, Ken muốn lay An dậy, rõ ràng mới lúc này còn chạy rất nhanh, An còn nói được nữa!

– em không được chết!! – Lâm hét to đưa Ken về thực tại.

– An không có chết! Mới vừa này em ấy còn chạy nhảy cơ mà! – Ken lao đến đẩy Lâm ra mặc tất cả.

– mày là ai.. À... Là thằng nhóc bị lạc cùng em tao, con trai chủ tịch Dương.... Tại sao? Tại sao chỉ có em tao chết? Tại sao hả?? Hahahahaha- Lâm nắm cổ áo Ken cười điên dại, đôi mắt lảo liên như một bệnh nhân tâm thần, Lâm bỏ đi, đi như cái xác không hồn..

– tôi cũng muốn chết thay An lắm chứ.. – Ken im lặng một lúc rồi lên tiếng khiến Lâm khựng lại một chút.

– Hâhhahahaa... – Lâm lại tiếp tục cười, nụ cười cay đắng nhất, lâu nay cậu cố gắng làm thêm kiếm tiền để bù đắp cho An, không muốn An bị thiệt thòi, cậu thì chả sao, nhưng cậu sợ An cảm thấy bất công, đúng là khi An sinh ra mà không thể nói hát như bao đứa trẻ khác, cậu đã rất ghét, ghét An vì cậu bị bạn bè trọc ghẹo, ghét mỗi lần đưa An đi nhà trẻ thì lại bị tụi lớp trên chặn đầu trêu ghẹo, nhưng cậu không biết rằng lần nào cậu cũng để mình là người bị đánh chứ quyết không để An bị thương, cậu thương An lắm, vì An là em gái duy nhất của cậu, người cậu sẽ bảo vệ cho đến khi có thể an tâm để giao cho thằng con trai khác... Vậy mà..

hơn hai tuần trôi qua..

– cậu có nghĩ như tôi suy đoán không?- Lâm ngồi đó, đôi mắt không một vệt cảm xúc.

– ngay từ đầu tôi đã hoài nghi rồi, Anna và Anne bảo em ấy đi hái nấm sẽ về sau nhưng sau đó lại bảo với người khác là tụi tôi đi nhặt củ nhưng bị lạc!-Giọng của Ken, cậu chớp nhẹ mắt rồi để lộ ra những tia đỏ.

– vậy là đủ rồi! Vụ này để tôi tự điều tra! Họ có dấu cũng không yên đâu!- Lâm nhếch mép, đôi mắt khát máu.

“Họ” ở đây chính là nhà trường, sau cái chết của An, họ bít bùng dư luận, đổ tội cho cái chết của An là tự tử, rằng gia đình An bị phá sản cha mẹ anh em li tán nên An nghĩ quẩn mà tự tử, màn kịch quá hoàn hảo, lí do à? Họ sợ trường mất uy tín, họ sợ cổ phiếu của họ mất giá! Mang tiếng là trường hoàn toàn miễn phí nhưng họ lại bí mật nhận những đồng tiền của các nhà tài phiệt để chích 1/10 cho việc học của học sinh còn 9 phần còn lại đều là của họ, đã vậy còn vô tư nhận tiền gửi gắm của phụ huynh, rồi lại pr đánh bóng tên tuổi cho các nhà tài trợ và tài phiệt, cuộc đời chả ai cho không ai cái gì, các học viên cứ nghĩ họ cứu vớt mình nhưng thật ra chính các học viên mới là cái cớ để họ kiếm tiền.

Huych-bốp

– Tụi mày không cần giả câm nữa! Lật bài đi! – một thanh niên cao lớn đẩy hai cô bé góc tường, xung quanh không một bóng người, dưới ánh đèn mờ mờ là mái tóc màu bạch kim và đôi mắt sắc lạnh bị che đi bởi chiếc nón đen.

~tôi van anh tha cho chúng tôi!chúng tôi biết lỗi rồi..-cô bé kia quỳ lạy

– CÂM!! Dù tụi mày có nói gì đi nữa thì em tao cũng đã không còn nữa rồi!! Nếu như... Nếu như lúc đó tụi mày thú tội ngay thì em tao đã không chết- chất giọng hơi run vì mất kiểm soát, anh ta nắm áo sốc hai con nhỏ đó đứng dậy.

– sao.. Sao... Có thể như vậy được! Rõ ràng tôi thấy máu chảy rất.. nhiều.. Cô ấy đã chết ngay lúc đó mà..- họ run rẩy đáp trả.

– mày thì biết gì! Em gái tao chết lúc 7h20 tức là 30 phút sau khi bị tụi mày bỏ lại nó mới chết!! Nếu.. Nếu như tụi mày khai thật thì bây giờ nó đáng lẽ phải sống!!! – anh ta đạp con nhỏ kia dội vào tường, nhỏ còn lại quỳ rạp vì sợ hãi.

– được... Tốt thôi.. Bây giờ tao cho tụi bay cơ hội sống!- anh ta nhếch môi, vẻ mặt bình tĩnh đến đáng sợ.

-chúng tôi.. Chúng tôi phải làm gì thì anh mới tha cho chúng tôi.. – cô gái ngược đôi mắt.

– lại đây.. – anh ta nhẹ nhàng.

Hai cô gái sợ hãi nhìn nhau rồi mới bước tới.

– ngồi xuống!! -anh ta bỗng hét lên làm hai ả giật bản mình.

Anh ta khéo léo thắt hai bím tóc của hai nhỏ đó vào nhau, giống như một sợi dây vậy nối giữa hai đứa vậy.

– bây giờ! Tụi bay đi ra toà nhà kia.. Leo lên sân thượng rồi nhảy xuống! Nếu như tụi bay hay một trong hai đứa còn sống thì tao tha cho tụi bay..-giọng nói lạnh đến đáng sợ của vị thần chết điển trai.

-nhưng.. Nhưng..

– CẬM! Đó là cơ hội cuối của tội mày!! Hay là muốn chết dưới họng súng của tao? hai phát ngay đầu thì có lẽ cơ hội sống sót cũng cao nhỉ – anh ta nhếch mép.- à mà nên nhớ tao luôn theo sau tội bay! Nếu có ý định chạy trốn thì sẽ như thế này *đoàng*- một con chuột cống bị bắn gọn vào đầu nằm gục.

Hai cô gái, phải, là Anna và Anne như mất hồn, họ run rẩy đứng dậy hai bím tóc bị thắt vào nhau khiến họ phải ghé sát đầu vào nhau để bước đi, họ làm thật, quá sợ hãi, họ đi thanh máy thẳng lên sân thượng của tòa nhà cao 10 tầng-đứng như độ à An rơi xuống, phát hiện cái bóng đen của người con trai kia, họ nhìn nhau rồi nhảy xuống như bị thôi miên.

– BỤP! Á á á- âm thanh tiếp đất cùng tiếng người la hét vang lên ở dưới... Lâm mỉm cười lạnh đến đáng sợ và bình tĩnh vẽ một chiếc cánh bằng lọ sơn trên tay rồi bỏ đi.

-anh đã làm như vậy thật sao?? – Ken lay vai Lâm.

– ừm!- câu trả lời lạnh băng của Lâm.

– họ chết rồi!! Tôi vừa coi bản tin!- Ken mở to đôi mắt bạc.

– ha ha ha ha không chết mới lạ... Tôi đã cột hai người họ vào nhau bằng tóc đấy.. Sức nặng tăng gấp đôi, lực gia tốc càng lớn, chẳng phải là chết chắc sao?-Lâm cười như điên.

– hừm hừm hừm... – Ken cũng cười nhạt đến rung mình-phải! Cũng đáng lắm, bây giờ chắc An sẽ không uất ức nữa đâu! Mà anh nổi tiếng rồi đấy! Họ gọi anh là gì nhỉ? À Wing! Mà anh xóa dấu vết hay thật.. – Ken vỗ tay.

Không hiểu sao Lâm lúc đó đã không còn là mình nữa, trái tim đập dồn khát máu, cảm giác thích thú không chút sợ hãi, anh muốn giết nữa.. Nữa... Giết hết đám con gái tầm thường và hèn hạ như thế.. Và cứ thế sự khát máu đã dẫn Lâm vào con đường tội lỗi.. Cha mẹ Lâm cũng lần lượt phát bệnh rồi mất hết.. Bên anh chỉ còn có tội lỗi và... Ken..

Còn ken, nhiều lần cậu đã muốn ngăn anh lại.. Muốn nói với anh rằng có làm như thế An cũng chẳng vui vẻ gì.. Nhưng những giấc mơ hằng đêm khi An về.. An đều không cười.. Khi Ken chạy đến thì An biến mất, điều đó khiến Ken lầm tưởng rằng An vẫn còn hận lắm! Rất hận! Và Ken cũng trở thành phương tiện cho Lâm thực hiện tội ác dù không phải là trực tiếp... Phải! Chưa bao giờ bị phát hiện.. Trừ hân! Tuấn Anh đã không dễ bị lừa...

****

Trở lại đêm nó bị Ken bắt đi..

01:30 am

– đến lúc rồi.. – Ken rút con dao dắt ở một bên giày ra, đôi mắt hoá một màu lạnh như mặt trăng trên đỉnh đầu.

Nó nằm trên nền cỏ, nó đã thiếp đi vì mệt từ lúc nào...

Đôi mắt bạc lạnh chợt chuyển hướng trong chớp mắt.

sụt – tiếng con dao bấm đâm ngọt qua màn đêm. Mùi máu tanh vấy bắn không khí, Tia máu bắn đầy áo nó nhưng không phải là của nó mà là máu của Ken và một ai đó.

– mày điên rồi à? – anh ta nắm chặt cánh tay bị đâm ngọt của mình.

– không! Tôi không hề điên.. – Ken ôm một bên tay đã bị tên kia theo phản xạ mà cắt qua.

– mày còn thích em tao không? Sao mày lại đi với con nhỏ này?

2 ngày trước

– ê Ken! Mày cặp với nhỏ đó hả?-Lâm hất mắt nhìn Ken.

– không! – Ken hơi khựng lại rồi mới trả lời.

– vậy thì giết phức đi! Chắc nó bám đuôi mày hả? Lại còn tóc tết đuôi sam nữa! Tiện thật, đỡ bẩn tay.-Lâm cười khanh khách.

Ken im lặng bỏ đi.. Lúc đó Ken vẫn còn lơ mơ lắm, trong tim không biết đang cất giấu An hay...nó, bởi đơn giản ở bên nó làm Ken nhớ về An...

– Vẫn còn! – Ken trừng mắt với Lâm.

– vậy tại sao m không cho tao xử con này?-Lâm vuốt mái tóc bạch kim để lộ khuôn mặt điển trai.

-vì tôi thấy An khi ở bên cô gái này! Có thể anh không tin nhưng...- Ken đặt tay lên ngực.

Bụp- một cú đấm trời giáng khiến Ken chao đảo.

– Mày im đi! Trên đời này chỉ có một An thôi! Phải! Chỉ có duy nhất em gái tao! Một thiên sứ chưa kịp bay đã gãy mất cánh! – Lâm gào lên rồi leo lên chiếc mũ trần phóng đi.

-tôi cũng biết chứ.. Nhưng mỗi lần nhìn Gia Linh tôi lại thấy hình bóng của An... – Ken gỡ chiếc áo khoác đã thấm máu ở vai ra- thì ra là mày ở đây..- Ken chịu đau nghiến răng gỡ con chíp ra,Ken biết mình bị lắp một con chíp, chỉ không biết là nó được lắp ở đâu, mỗi lần đi với Lâm thì Ken đều làm nhiều nó bằng sóng âm tần rồi lại khiến nó hoạt động lại như thánh đồ hắc, xem ra bây giờ là lúc nó phát huy tác dụng một cách có ý nghĩa nhất, ken chôn con chíp xuống đất rồi bỏ đi, không quay mặt lại chỗ nó nằm.. Cậu sợ sẽ lại nhìn ra An, cậu biết như vậy là sai khi áp đặt hình bóng một người đã chết lên nó...

Trở về thực tại:

– ể

chẳng phải mình đã nói ra mọi chuyện với Ken rồi sao? Sao tim lại cứ khó chịu thế này? Dù biết Ken không có nghe nhưng dù sao lúc đó rõ ràng mình đã thấy nhẹ nhõm phần nào... Sao bây giờ tim lại hơi nhói.. Chốc chốc lại thấy muốn khóc..cứ bồn chồn mãi không ngủ được.

– Yo cá con! Làm bầm gì thế? – Hắc đã đứng ngoài cửa tự bao giờ.

– ơ ơ làm bầm gì? – nó giật nảy mình, nhưng đột nhiên lại muốn chạy ra ôm hắc, ôm thật chặt, và nó làm thật

Thụp – nó ôm siết lấy hắc.

– muốn ôm hả? Được thôi! – Hắc ôm bồng nó lên, mắt chạm mắt, môi kề môi, tim cùng chung nhịp đập, hoá ra nó nhớ hắc, thì ra khi thích ai đó ta sẽ cảm thấy nhớ nhưng khi không gặp, sẽ cảm thấy nhói nhói ở tim

Ngày mai nó xuất viện...

– oaaaaa... Cảm giác thoải mái thật anh hai nhỉ..-nó sung sướng hít thở khí trời, tay kia khoác lên vai anh nó dù nó phải cố nhón lắm mới khoác lên được

– ừ.. – anh nó cười nhẹ, vẫn biết là sẽ không có kết quả.. Nhưng anh vẫn sẽ giữ mãi cái tình cảm đơn phương này và dấu trong lòng.

– nè nè khoác vai ai vậy hả? -Hắc vác theo giỏ đồ của nó chạy theo sau.

– anh tui! – nó chu mỏ vênh váo.

– coi chừng! Đồ gì mà nặng dễ sợ!- Hắc trừng mắt.

– vậy đưa đây tôi cầm! – anh nó quay lại nhìn.

– không cần! Nhé! – hắc vênh mặt đi thẳng.

Ha ha ha ha ha ha – nó cười sảng khoái khiến anh nó và hắc thấy biết ơn vì nó vẫn còn đó.. Vẫn sống..

Anh tự thú đi! – Ken ngược mặt lạnh

– mày còn tỉnh táo không? tại sao tao phải làm thế?-Lâm nắm cổ áo Ken.

-ANH NGHĨ ANH LÀM NHƯ VẬY THÌ AN VÀ BỐ MẸ ANH CÓ THỂ AN NGHĨ HẢ?????-Ken hét to.

– tại sao không?- Lâm nhướn mày.

– họ sẽ mong anh như thế này sao?trở thành kẻ sát nhân máu lạnh bị căm ghét, trở thành người anh bệnh hoạn, khát máu của An, liệu An có muốn? Đúng! Đêm nào em cũng mơ thấy An, nhưng không lần nào An cười! Nhưng hôm qua, An đã cười và nói rằng em đã làm đúng, cảm ơn vì đã ngăn anh lại đêm hôm đó! Ban đầu em cứ nghĩ An không cười là vì An vẫn còn hận! Nhưng bây giờ thì em hiểu lý do! Là vì An không muốn chúng ta tiếp tục dấn vào tội lỗi nữa! Anh hiểu không?)- Ken đồng ý nhưng đến phút cuối lại mất bình tĩnh.

....-đôi mắt lâm nhoà đi, anh quỵ xuống, nước mắt kìm dẫu đã lâu tuôn ra thành dòng nối dòng, từ lúc anh dấn thân vào con đường này, anh chưa từng mơ thấy An, hình như An ghét anh mất rồi, vậy mà anh không nhận ra sớm.

– tôi sẽ ra tự thú! – Ken đứng dậy.

– nhưng mày đã làm gì sai? Chính tao mới là người sai... – Lâm nhúu mày.

– tôi đã tiếp tay cho anh, tôi biết mà không nói, trở thành điểm tựa để anh thoả mãn cơn khát máu-Ken chớp mắt chống tay vào tường.

-.... Để tao gánh hết! Tao đi đây.. – Lâm bỏ đi như người mất hồn, cậu đi thẳng đến chỗ cảnh sát đang ngồi phía ngoài băng ghế bệnh viện, một lúc sau cảnh sát cũng ập vào phòng bệnh của Ken, cậu đã tự thú trước anh..

Lâm bị kết án tử còn Ken là 10 năm tù vì tội biết mà che dấu hành vi phạm tội cho Lâm... Tội ác vẫn phải trả giá.

Ở trong trường, khi nghe bản tin lúc giờ ăn chưa ở căn tin, nước mắt nó tuôn mặt đắng không nuốt nổi cơm.

– mày sao vậy?-nhỏ My lay vai nó.

– không.. Tao mệt, tao đi đây lát.. – nó quệt nước mắt bước đi như người mất hồn, bị người ta va chúng cũng không đoái hoài, âm thanh ồn ào của trường học nhoà đi bên tai, nó đã được nghe kể lại câu chuyện, nó cảm thấy Ken thật cô đơn khi không có ai để chia sẻ, nếu như nó là An, nó sẽ gắng sống để cứu vớt cả Lâm và Ken.

– nè!! Em sao vậy? – hấn đến trễ một lát, chen khỏi căn tin đông đúc để chạy theo nó.

– em không sao... Ken sẽ sớm được tự do nhỉ?-nó ngược đôi mắt đỏ mọng.

– ừ.. – hấn xoa đầu nó ôm nhẹ vào lòng.

Tuổi trẻ đầy nhiệt huyết của nó đã trôi qua như thế, có những mối tình không thành, những tình cảm bị tổn thương, có những người mất đi để lại nỗi đau trong tim người ở lại, có những nuối tiếc man mác trực chờ đâu đó trong tim nhưng hơn cả là hiện tại, nó sẽ trân trọng tình yêu, tình bạn và gia đình, sẽ sống hết mình để không phải nuối tiếc tuổi thanh xuân..

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-nho-toc-bim>